NORA ROBERTS

FRAȚI DE CRUCE

Volumul de față, primul din trilogia *Semnul celor Șapte*, ne introduce în atmosfera orășelului Hawkins Hollow, unde la fiecare șapte ani, în a șaptea zi a celei de-a șaptea luni se petrec lucruri stranii și violente, despre care nu-și prea mai aduce nimeni aminte.

Totul a început când trei băieți au fost într-o excursie la Stânca Păgână și au hotărât să se lege frați de cruce, și se va sfârși 21 de ani mai târziu într-o confruntare între forțele malefice și cei trei bărbați, alături de femeile care îi iubesc.

O carte de acțiune, cu multe momente de suspans, magie și mister, care îi va captiva cu siguranță pe iubitorii genului și nu numai.

EDITURA LIDER
www.edituralider.ro
ISBN 978-973-629-477-1
5 948390 004985

NORA ROBERTS

Frați de cruce

NORA ROBERTS

FRAȚI DE CRUCE

Traducere: DORU MĂRCULESCU

Editura LIDER

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a Românici
ROBERTS, NORA
Fraţi de cruce / Nora Roberts ; trad.: Doru Mărculescu. - Bucureşti : Lider, 2009
ISBN 978-973-629-177-7

I. Mărculescu, Doru (trad.)

821.111-31=135.1

Coperta: CLAUDIA COSTACHE
Redactare: GEORGETA COPEL
Tehnoredactare: MARCELA RADU
Bun de tipar: EMILIA LEANCĂ

BLOOD BROTHERS
Copyright © 2007 by Nora Roberts
Toate drepturile asupra acestei ediţii în limba română aparţin Editurii LIDER,
Editor **CASANDRA ENESCU**

Bd. Regina Maria, nr. 98, bloc 119, etaj 5, apt. 14,
O.P. 5 - C.P. 15, Sector 4, Bucureşti
Tel.: 021.316.32.55; Fax: 031.410.86.48
e-mail: lider@e-xtreme.ro; site: www.edituralider.ro

Tipărit la **S.C. DON-STAR S.R.L.** Galaţi
Str. 1 Decembrie 1918, Nr. 23 Tel/Fax: 0236/492587
e-mail: donstargalati@yahoo.com

PROLOG

Localitatea Hawkins Hollow
Ţinutul Maryland
Anul 1652

Se furişa prin aerul din poiană, în aerul dens şi apăsător precum lâna mustind de apă. Ura i se insinua printre vălătucii de ceaţă care se încolăceau în tăcere la suprafaţa pământului. Mergea spre el în noaptea caldă, înăbuşitoare.

Şi îi dorea moartea. Prin urmare, el îl aştepta să-şi croiască drum prin pădure, cu făclia înălţată spre cerul pustiu, înaintând cu greu de-a curmezişul pârâiaşelor şi ocolind hăţişurile în care se bulucisră micile animale înspăimântate de izul pe care îl emana.

Era miasma iadului.

Omul o trimisese de-acolo pe Ann, punând-o la adăpost împreună cu viţele pe care aceasta le purta în pântec. Ea nu plânsese, se gândea el acum, în timp ce stropea ierburile pe care le alesese. Ann a lui nu plângea niciodată. Însă el îi văzuse mâhnirea profundă pe chipul îndurerat şi în ochii

adânci şi negri pe care îi iubea acum şi dintotdeauna. Cei trei prunci aveau să fie născuți de ea, crescuți de ea şi învățați de ea. Iar din ei, atunci când ar urma să vină vremea, ar ieşi încă alți trei la fel.

Forța asta a lui avea să se regăsească şi în ei, în aceşti fii care urmau să-şi slobozească întâiul țipăt la multă, la foarte multă vreme după ce el va fi dus la bun sfârşit ceea ce avea de înfăptuit în noaptea asta. Pentru a le putea lăsa uneltele trebuincioase, armele pe care urmau să le mânuiască, el risca absolut totul: tot ce avea şi tot ce era.

Moştenirea pe care le-o transfera se afla în sânge, în inimă şi în forța pătrunzătoare a gândului.

În acest ultim ceas, el avea să facă tot ce-i stătea în putință pentru a le asigura în întregime ce le trebuia ca să poarte respectiva povară, să rămână neîntinați şi să-şi înțeleagă destinul.

Glasul său era puternic şi limpede pe când invoca vântul şi apa, pământul şi focul. Flăcările vuiră în vatră, iar apa se cutremură în pocal.

Bărbatul puse pe fața de masă piatra de hematit. Verdele atât de închis al acesteia era împroşcat din belşug cu roşu. Păstrase cu sfințenie acea piatră, la fel ca şi predecesorii lui. O cinstise aşa cum se cuvenea. Iar acum, turna în ea putere aşa cum ai turna apă într-o cupă.

Şi astfel, trupul său se scutura, şi asuda, şi se istovea, pe când în jurul pietrei plutea un nimb luminos.

– Acum şi pentru voi, fiii fiilor mei, murmură el. Cele trei părți ale aceluiaşi întreg. Întru credință, întru speranță, întru adevăr. O unică lumină pentru a lovi şi a distruge forța întunericului. Şi iată şi jurământul meu. Nu-mi voi găsi odihna până ce nu se va împlini destinul.

Apoi, bărbatul se crestă în palmă în aşa fel încât sângele să-i picure pe piatră, în apă şi în foc.

– Sânge din sângele meu. Voi rămâne aici până ce vei veni după mine, până ce vei elibera ceea ce trebuie din nou eliberat în lume. Fie ca zeii să te aibă în paza lor.

Pentru o clipă, îl cuprinse tristețea. În ciuda scopului pe care îl urmărea, tristețea îl năpădise, dar nu era îngrijorat pentru viața lui, care se scurgeau precum grăunțele de nisip în clepsidră. Nu se temea deloc de moarte. Nu se temea nici de ceea ce urma, în curând, să accepte şi care nu era moartea. Însă îl îndurera profund faptul că nu o va mai săruta niciodată în viața asta pe Ann. N-avea să-şi vadă copiii născându-i-se şi cu-atât mai puțin pe copiii copiilor lui. Îl durea că nu avea să fie în stare să oprească valul de suferință, tot aşa cum nu fusese în stare să oprească nici suferința anterioară, din atâtea şi-atâtea alte vieți trecute.

Înțelegea că nu era instrumentul, ci numai recipientul care era umplut şi golit după voința zeilor.

Ostenit după muncă şi cumplit de întristat de pierdere, rămăsese în fața micii colibe, lângă stânca gigantică, pentru a-şi înfrunta soarta.

Aceasta sosi materializată în trupul unui bărbat care nu constituia însă decât un înveliş. La fel ca şi propriul său corp, şi acesta era doar un simplu înveliş care îşi spunea Lazarus Twisse şi se dovedi a fi un om cvlavios ceva mai vârstnic. El şi cei care îl urmau se stabiliseră în sălbăticia acestei regiuni după ce se despărţiseră de puritanii din Noua Anglie.

El îi studie acum, la lumina torţelor acestora, pe toţi acei bărbaţi, ca şi pe persoana care nu era bărbat. Îşi zise în sinea lui că aceştia, veniţi în Lumea Nouă în căutarea libertăţii şi toleranţei religioase, îi persecutaseră şi îi distruseseră pe toţi cei care nu le urmau cu strictețe îngusta cale a propriei lor religii.

– Tu eşti Giles Dent.

– Da, ăsta sunt, în acest moment şi în acest loc, încuviinţă omul.

Lazarus Twisse făcu un pas înainte. Era îmbrăcat în negru, o ţinută modestă şi severă a persoanelor mai în vârstă. Pălăria înaltă cu bor larg îi ascundea trăsăturile. Însă Giles îi putu vedea ochii şi recunoscu în adâncul lor sticlirea privirii diavolului.

– Giles Dent, tu şi cu femeia cunoscută drept Ann Hawkins aţi fost acuzaţi şi găsiţi vinovaţi de vrăjitorie şi de practici diavoleşti.

– Şi cine ne aduce aceste acuzaţii?

– Aduceţi-o aici pe fată! porunci Lazarus.

O târâră doi bărbaţi, ţinând-o fiecare de câte o mână. Era o fată pricăjită, de-abia măsurând un metru şi ceva în înălţime după socotelile lui Giles, cu faţa albă ca ceara şi ochii scăldaţi în lacrimi, înspăimântaţi şi duşi în fundul capului. Părul îi fusese tuns foarte scurt.

– Hester Deale, ăsta-i vrăjitorul care a profitat de tine şi te-a siluit?

– El şi cu aceea căreia îi zice nevasta lui şi-au pus ghearele pe mine, vorbi ca în transă fata. Mi-au pângărit trupul cu fel de fel de păcătoşenii. Au venit la mine la fereastră transformaţi în corbi şi au intrat în toiul nopţii în camera mea. M-au făcut să-mi pierd graiul ca să nu mai pot spune nimic şi să nu fiu în stare nici măcar să strig după ajutor.

– Copilă, i se adresă cu blândeţe Giles, ce s-a întâmplat cu tine?

Ochii aceia plini de teamă priveau parcă prin el.

– Cei doi îl invocau pe Satana ca pe Dumnezeul lor şi au tăiat gâtul unui cocoş drept ofrandă, bându-i apoi sângele. M-au obligat să beau şi eu din sângele acela. Nu i-am putut opri.

– Hester Deale, te lepezi de Satana?

– Mă lepăd!

– Hester Deale, te lepezi de Giles Dent şi de femeia acestuia, Ann Hawkins, ca de nişte vrăjitori şi eretici ce sunt?

– Mă lepăd! Lacrimile şiroiau pe obrajii fetei. Îi repudiez şi mă rog la Dumnezeu să mă salveze. Mă rog la Dumnezeu să mă ierte.

– Te va ierta, îi şopti Giles. Nu eşti tu de vină.

– Unde-i femeia pe nume Ann Hawkins? întrebă Lazarus.

Giles întoarse spre el ochii cenuşii şi limpezi, înfruntându-l:

– N-o vei găsi.

– Dă-te la o parte! Am să intru în această casă a Necuratului.

– N-o s-o găseşti, îi repetă Giles. Vreme de o clipă, el se uită dincolo de Lazarus, către bărbaţii şi către cele câteva femei din poiana lui.

Le văzu ochii însetaţi de moarte. Asta era forţa demonică şi lucrarea diavolului.

Numai în ochii lui Hester văzu teama ori părerea de rău. Aşa că omul făcu ceea ce avea de făcut, pătrunse cu gândul în mintea ei şi o îndemnă: *Fugi!*

Apoi o văzu tresărind şi dându-se împleticit înapoi, după care el se întoare spre Lazarus.

– Noi doi ne cunoaştem foarte bine. Dă-le drumul celorlalţi, trimite-i în altă parte, şi să rezolvăm problema între noi.

O clipă, văzu o strălucire roşie în ochii celuilalt.

– Poţi să-ţi iei adio de la viaţă. Ardeţi vrăjitorul! strigă acesta. Incendiaţi casa diavolului şi tot ce se află în ea!

Se apropiară cu făclii şi ciomege. Giles înfruntă ploaia de lovituri abătută asupra lui şi ura furioasă care le însoţea, cea mai periculoasă armă a diavolului.

Îl doborâră în genunchi, iar lemnul colibei fu cuprins de flăcări şi de fum. Urletele îi răsunau în urechi, semn al nebuniei colective.

Cu ultimele puteri, întinse mâna către demonul care îl stăpânea pe bărbatul din faţa lui şi care îl hrănea cu ură, spaimă şi violenţă. Îl simţi desfătându-se şi umflându-se în pene la gândul apropiatei sale victorii, de care era absolut sigur, ca şi la acela al sărbătoririi care avea să urmeze.

Şi îl smulse de-acolo, trăgându-l spre el prin fumul gros, în timp ce îl auzea zbierând de furie şi de durere atunci când flăcările începură să-i muşte din carne. Îl ţinu apoi strâns la pieptul lui, ca un îndrăgostit, în vreme ce focul îi mistuia pe amândoi.

Iar odată cu această contopire, flăcările izbucniră, se dezlănţuiră, împrăştiindu-se şi distrugând întreaga suflare din poiană. Şi focul arse aşa, vreme de o zi şi o noapte, ca în miezul infernului.

1

Hawkins Hollow
Maryland
6 iulie, 1987

În frumoasa bucătărie a frumoasei case de pe Pleasant Avenue, Caleb Hawkins se străduia din răsputeri să nu se mai vânzolească, în timp ce mama lui îi împacheta alimentele pe care găsea ea de cuviință că fiul ei trebuie să le ia cu el pentru tabăra în aer liber.

În concepția mamei lui Caleb, băieții în vârstă de zece ani aveau nevoie de fructe proaspete, de prăjiturele de casă din ovăz (care nici nu erau chiar așa de rele), de minimum șase ouă răscoapte, o pungă de biscuiței Ritz făcuți sandvici cu unt de arahide Jif, câteva bucăți de țelină și morcov absolut îngrozitoare, precum și niște tartine zdravene cu brânză și șuncă. La toate astea, se mai adăugau termosul cu limonadă, pachetul de șervețele și cele două cutii cu Tarte-Pop pe care le pusese în coș pentru micul dejun.

– Mamă, nu suntem chiar în pericol de a muri de inaniție, i se plânse băiețelul, văzând-o căzută

pe gânduri în fața unui dulap deschis. Mergem doar în curtea din spatele casei lui Fox.

Asta era o minciună, iar lui îi părea rău că fusese nevoit să i-o trântească și își mușcă limba, însă mama lui, dacă el i-ar fi mărturisit adevărul, nu l-ar fi lăsat să meargă în tabără. Și la urma urmei, avea zece ani, pe care urma să-i împlinească chiar în ziua următoare.

Frannie Hawkins își puse mâinile în șolduri. Era o blondă nostimă și atrăgătoare, cu ochii albaștri precum cerul de vară și cu părul ondulat. Avea trei progenituri, dintre care Cal era mezinul și, în același timp, unicul băiat.

– Dă-mi voie acum să-ți verific rucsacul.

– Mamă!

– Scumpetea mea, nu vreau decât să mă asigur că n-ai uitat ceva. Neînduplecată în felul ei drăgălaș, Frannie desfăcu fermoarul rucsacului bleumarin al lui Cal. Lenjerie de schimb, o cămașă curată, șosete, bine, bine, șortul, periuța de dinți. Cal, dar unde sunt bandajele adezive pe care ți-am spus să le iei cu tine, ca și spray-ul contra insectelor?

– Oh, Doamne, doar nu mergem în Africa!

– N-are nicio importanță, e-același lucru! replică Frannie și își flutură în direcția lui degetul arătător, făcându-i astfel semn să meargă degrabă și să ia și articolele pe care le omisese. De cum plecă băiețelul, în vreme ce el a se conforma, ea scoase din buzunar un cartonaș și îl vârî în rucsac.

El se născuse – după opt ore şi douăsprezece minute încheiate de chinuri îngrozitoare – la un minut după miezul nopţii. În fiecare an, de ziua băiatului, ea venea la ora douăsprezece noaptea lângă patul lui şi îl privea dormind pe durata acelui minut, după care îl săruta pe obraz.

Acum Cal împlinea zece ani, iar ea nu va mai putea respecta ritualul. Gândul o făcu să lăcrimeze şi ea se întoarse şi dădu cu pumnul în impecabila ei masă, pe când îl auzea pe băiat care se înapoia tropăind şi spunând:

– Acum le-am luat pe toate, bine?

Ea se întoarse spre el zâmbindu-i radios şi răspunse:

– Foarte bine. Apoi făcu un pas spre el şi îi mângâie părul moale, tuns scurt. Fusese dintotdeauna copilaşul ei cu părul bălai, îşi zise în sinea ei, însă acum părul începuse să se mai închidă la culoare, iar ea bănuia că până la urmă va deveni şaten deschis, exact ca părul ei înainte de a-l vopsi blond.

Cu un gest mecanic, Frannie îi împinse fiului ei mai sus pe nas ochelarii cu rame întunecate şi continuă:

– Ai mare grijă să nu uiţi, atunci când vei ajunge acolo, să le mulţumeşti doamnei Barry şi domnului O'Dell.

– Aşa o să fac.

– Şi tot aşa şi mâine, când o să te întorci acasă.

– Am înţeles.

Ea îi cuprinse faţa în mâini şi privi prin lentilele groase drept în ochii aceia de un cenuşiu potolit ca cel al tatălui lui.

– Să fii cuminte! murmură şi îl sărută pe un obraz. Distracţie plăcută! Îl sărută apoi şi pe celălalt obraz. La mulţi ani, puiul meu.

De obicei, pe Caleb îl scotea cumplit din sărite când mama lui îl numea puiul ei, dar în momentul acela, dintr-un motiv oarecare, acest lucru îl făcu să se simtă ocrotit şi oarecum alintat, ceea ce-i făcu mare plăcere.

– Mulţumesc, mamă.

Băiatul îşi luă rucsacul în spinare, după care ridică şi cântări în mână supraîncărcatul coş de picnic. Cum naiba izbutea el să care pe bicicletă, tocmai până la pădurea Hawkins, acea afurisită jumătate de băcănie?

Un bun prilej pentru prietenii lui ca să-l tachineze.

Cal duse coşul în garaj. Bicicleta lui atârna ordonat – după decizia mamei – într-un rastel prins de perete. Gândindu-se bine la ceea ce avea de făcut, băiatul luă două corzi elastice de-ale tatălui său şi legă coşul de picnic în coşul din sârmă care servea drept portbagaj al bicicletei. Apoi încălecă pe bicicletă şi pedală puţin, de probă, în spaţiul restrâns.

Fox termină de plivit porţiunea care îi revenea din grădina de legume, apoi ridică pulverizatorul

în care mama sa pregătea săptămânal un amestec destinat să descurajeze căprioarele şi iepurii să dea iama în acel inepuizabil paradis gastronomic. Combinaţia de usturoi, de ouă crude stricate şi de ardei roşu iute putea atât de îngrozitor, încât el îşi ţinu răsuflarea în timp ce stropea straturile de fasole verde, cartofi, morcovi şi ridichi.

După care, se dădu înapoi şi luă o gură de aer curat, contemplând rezultatul muncii sale. Mama lui era al naibii de strictă în privinţa grădinăritului, ceea ce însemna respect faţă de pământ, armonie cu natura şi alte multe lucruri asemănătoare.

Fox ştia că asta mai însemna şi a avea ce mânca şi a produce suficientă hrană şi destui bani pentru a asigura toate cele necesare unei familii de şase persoane, ca şi oricui ar mai fi picat pe la ei. De-aceea, tatăl lui şi sora sa mai mare, Sage, se aflau mereu la taraba lor, vânzând ouă proaspete, lapte de capră, miere şi gemuri preparate în casă de mama lui.

Aruncă o privire în direcţia lui Ridge, fratele său mai mic, care se lungise între rândurile de legume şi se distra jucându-se cu buruienile în loc să le smulgă. Şi fiindcă mama era în casă, unde o culca pe surioara lor mezină, Sparrow, era de datoria lui să-l supravegheze pe Ridge.

– Haide, Ridge, trage odată de toate porcăriile alea! Vreau să plec de-aici cât mai repede.

Ridge înălţă capul şi îşi privi fratele cu ochi visători, întrebându-l:

– Dar de ce nu pot să vin şi eu cu tine?

– Pentru că nu ai decât opt ani şi nu eşti în stare nici măcar să pliveşti tâmpitele alea de roşii. Necăjit nevoie-mare, Fox păşi peste straturi şi ajunse lângă Ridge, unde se lăsă pe vine şi începu să smulgă buruienile.

– Sunt şi eu în stare!

Aşa după cum şi sperase Fox, insulta lui îl făcuse pe Ridge să se apuce cu multă îndârjire de plivit. Fox se îndreptă de spate şi îşi şterse mâinile de jeanşi. Era un băieţel înalt, cu o constituţie cam sfrijită şi cu o claie încâlcită castanie şi scorţoasă de păr lânos, care se revărsa, soios şi vâlvoi, încadrând o faţă osoasă, cu trăsături ascuţite şi colţuroase. Ochii lui erau cafenii şi reflectau satisfacţia acum, când se îndrepta spre pulverizator, pe care îl trânti apoi cu zgomot lângă Ridge, atenţionându-l pe frăţiorul lui:

– Să nu uiţi să şi stropeşti cu rahatul ăsta.

Traversă apoi terenul, dând ocol ruinelor (trei ziduri scunde şi dărăpănate şi un rest din hornul unui şemineu) rămase din străvechea colibă de piatră de la marginea grădinii de zarzavaturi. Vestigiile erau acum complet îngropate, spre deplina încântare a mamei sale, sub desişul de caprifoi şi tufele de rochiţa-rândunicii. Băiatul coti pe lângă coteţul găinilor care ciuguleau de zor, trecu de ţarcul caprelor, cu cele două exemplare şleampete şi plictisite, după care ocoli grădina de ierburi aromate şi de mirodenii a mamei lui, îndreptându-se către uşa de la bucătăria casei pe

care o construiseră în cea mai mare parte părinții săi. Bucătăria era încăpătoare, iar blaturile erau încărcate cu tot felul de lucruri în curs de preparare, cu tot felul de recipiente pentru conserve, capace, cuve cu ceară pentru lumânări și castronașe cu fitile.

Fox știa că majoritatea oamenilor din Hollow și din jur considerau că familia lui era alcătuită din niște hipioți bizari. Asta nu-l deranja însă câtuși de puțin. În mai toate privințele, ei se descurcau de minune, iar lumea era mulțumită să cumpere de la ei ouă și alte produse de-ale gurii, broderii de-ale mamei lui și lumânări sau produse de artizanat, confecționte de mână, ori să-l angajeze pe tatăl lui pentru a executa diverse lucrări gospodărești.

Băiatul se spălă la chiuvetă mai înainte de a începe să scotocească prin dulapuri și să cotrobăie prin cămara încăpătoare pentru a găsi ceva de mâncare care să nu fie hrană sănătoasă.

Poate ceva gras. La nevoie va da chiar o fugă până la piață – pentru orice eventualitate, tocmai la cea de lângă oraș – și va cheltui o parte dintre economiile lui ca să cumpere niște fursecuri gustoase și ceva dulciuri cu unt.

Mama lui intră în bucătărie, aruncându-și lunga coadă de păr castaniu peste umărul lăsat gol de rochița ei de vară din bumbac.

– Ți-ai și terminat treaba?

– Da. Iar Ridge este și el aproape gata.

Joanne se apropie de fereastră, ridicând automat mâna ca să-l mângâie pe Fox pe păr, oprindu-se cu palma pe ceafa lui și studiindu-l cu atenție pe fiul ei cel mic.

– Am pregătit niște prăjiturele cu roșcove și niște plăcintuțe cu legume, dacă vrei să guști din ele.

– Oh, nu. Mulțumesc, nu. N-am poftă acum.

Puștiul știa că mama lui era sigură de faptul că el ar fi înfulecat ceva din carne și un desert cu zahăr rafinat. Și mai știa și că ea știa că el știa asta. Însă mama nu l-ar fi necăjit niciodată pe tema asta pentru că avea mult tact.

– Să te distrezi din plin.

– Așa am să fac.

– Fox? Ea rămăsese în același loc, lângă chiuvetă, cu lumina venindu-i dinspre fereastră și aureolându-i părul. La mulți ani!

– Îți mulțumesc, mamă. Și cu gândul la fursecuri, alergă să-și ia bicicleta și începu aventura.

Tatăl lui mai dormea când Gage își umplu rucsacul cu câteva provizii. Băiatul îi putea auzi sforăitul prin rahaturile alea de pereți subțiri ai nenorocitului ăstuia de apartament înghesuit de deasupra popicăriei Bowl-a-Rama. Bătrânul muncea acolo, curățând podelele, toaletele și făcând orice altceva îi mai găsea tatăl lui Cal de trebăluit. Chiar dacă în ziua următoare împlinea

doar zece anişori, Gage ştia de ce îl ţinea domnul Hawkins în slujbă pe bătrân, socotit îngrijitor al clădirii, şi de ce locuiau ei pe gratis în apartamentul acela. Domnului Hawkins îi părea rău de ei şi mai ales de Gage, fiul orfan de mamă al unui beţiv notoriu. Şi alţii îşi manifestau mila faţă de el, iar acest lucru îi mai ridica moralul. Totuşi, lucrurile stăteau altfel în privinţa domnului Hawkins. Acesta nu lăsa niciodată să se vadă că îi e milă. Şi ori de câte ori Gage trebăluia la pista de popice, domnul Hawkins îl plătea separat, cu bani peşin, făcându-i complice cu ochiul.

Şi el ştia, precum, la drept vorbind, ştia toată lumea, că Bill Turner îşi cam bumbăcea din când în când copilul, dar domnul Hawkins era singurul care discutase pe îndelete cu Gage şi se interesase despre ce anume şi-ar dori acesta să facă: să anunţe poliţia ori serviciile sociale, sau poate să vină şi să locuiască o vreme împreună cu el şi familia lui?

Băiatul nu dorea însă intervenţia poliţiştilor sau a făcătorilor de bine. Nu ar fi reuşit decât să înrăutăţească şi mai mult lucrurile. Şi cu toate că Gage ar fi dat oricât să poată trăi în casa aceea frumoasă, împreună cu nişte oameni care duceau o existenţă decentă, el îi ceruse din tot sufletul domnului Hawkins doar să nu-l concedieze pe tatăl lui.

Atâta timp cât domnul Hawkins îi dădea de lucru tatălui său, Gage încasa mai puţină bătaie, bineînţeles cu excepţia momentelor în care pe

bătrânul Bill îl apuca dorul de scandal şi se hotăra să se dea în spectacol.

Dacă domnul Hawkins ar fi ştiut cât de rău putea să fie în momentele acelea, atunci ar fi chemat cu siguranţă poliţia.

Şi tocmai din cauza asta Gage nu spunea nimic şi se învăţase să ascundă bătăile de felul aceleia pe care o încasase cu o seară înainte.

Băiatul se deplasa cu multă grijă, pe când lua trei beri reci din stocul de bere al tatălui său. Urmele loviturilor de bici de pe spatele şi fundul lui erau încă proaspete şi inflamate şi îl ardeau ca focul. Chiar se aşteptase la bătaia aceea. Întotdeauna mânca bătaie în preajma zilei sale de naştere. Şi era bumbăcit fără excepţie şi în jurul datei când murise mama lui.

Acestea erau cele două bătăi anuale, mari şi tradiţionale. În alte cazuri însă, şfichiuirile cu biciul veneau pe neaşteptate. Dar de cele mai multe ori, atunci când în bătrânul era ocupat cu diferite treburi, loviturile nu erau decât nişte palme sau îmbrânceli uşoare. Puştiul nu se osteni să meargă tiptil când intră în dormitorul tatălui său. Doar o bubuitură de tun ar fi izbutit să-l trezească pe Bill Turner din somnul de după beţie.

Încăperea duhnea a bere ieşită prin pori sub formă de transpiraţie şi râgâită din belşug, precum şi a fum stătut, făcându-l pe Gage să-şi schimonosească frumoasa feţişoară într-o grimasă de dezgust. Luă de pe măsuţa de toaletă pachetul de ţigări

Marlboro, pe jumătate golit. Bătrânul nu şi-ar fi amintit dacă mai avusese vreo ţigară, aşa că nu se putea isca din asta nicio problemă.

Fără remuşcare, deschise portofelul tatălui său şi subtiliză trei bancnote de câte un dolar şi una de cinci.

Se uită apoi la bătrân în vreme ce îşi îndesa banii în buzunar. Bill era prăvălit pe pat, dezbrăcat până la chiloţi, şi sforăia răsunător, cu gura larg deschisă.

Centura cu care îl altoise pe fiul său cu o seară în urmă zăcea azvârlită pe podea, alături de jeanşi, ciorapi şi cămaşă, toate jegoase. O clipă, doar o infimă clipă, prin mintea lui Gage trecu un gând nebunesc şi copilul se închipui punând mâna pe centura aceea, luându-şi avânt şi pocnind cu ea în pântecul umflat şi dezgolit al bătrânului.

Să vadă şi el cum era.

Însă pe masă, alături de o sticlă goală şi de scrumiera plină cu mucuri de ţigări, se afla şi fotografia mamei lui Gage, zâmbindu-i.

Lumea zicea că băiatul semăna cu ea. Aveau acelaşi păr castaniu, aceiaşi ochi căprui cu nuanţe verzui, aceeaşi gură voluptuoasă, cu buze senzuale. Cândva îl jena faptul că era comparat cu o femeie, însă în ultima vreme, când în afară de fotografia aceea totul era atât de estompat în capul lui, atunci când nu-şi mai putea aminti glasul ei, nici mirosul, numai asemănarea cu mama sa îl mai îmbărbăta.

Semăna cu mama lui.

Câteodată se gândea că bărbatul acela care obişnuia mai mereu să-şi bea minţile nici măcar nu era tatăl său.

Tatăl lui era inteligent, îndrăzneţ, chiar cam nesăbuit.

Apoi, uitându-se la bătrân, îşi dădea seama că totul nu era decât o mare nerozie.

Sfidător, băiatul îi arătă tatălui său degetul mijlociu ridicat, după care ieşi din odaie. Din cauza loviturilor, îi era imposibil să-şi ducă rucsacul în spinare.

Coborî treptele clădirii şi se duse în spate, acolo unde îşi legase cu un lanţ bicicleta rablagită.

Când se urcă pe ea, zâmbi în ciuda durerilor care îi încercau trupul fraged.

În următoarele douăzeci şi patru de ore va fi liber.

Hotărâseră să se întâlnească la marginea de vest a oraşului, în locul în care pădurea se apropia cel mai mult de cotitura şoselei: băiatul de condiţie ceva mai răsărită, puştiul hipioţilor şi fiul beţivanului.

Pe data de 7 iulie era ziua de naştere a celor trei. Cal scosese întâiul orăcăit înspăimântat în sala de naşteri a spitalului districtual Washington, în timp ce mama lui răsufla din greu, iar tatăl său plângea amarnic. Fox îşi croise calea către această lume şi ajunsese drept în braţele întinse cu nerăbdare ale bucurosului său tată, în dormitorul ciudatei şi micii lor ferme, pe când Bob Dylan

cânta „Lay, Lady, Lay" din casetofonul lor, iar aerul era înmiresmat de lumânările cu aromă de lavandă care ardeau de jur împrejur. Iar Gage se zbătuse din răsputeri să iasă cu tot dinadinsul din îngrozita lui mamă într-o ambulanță care gonea pe șoseaua 65 din statul Maryland.

Gage ajunse primul la locul întâlnirii. Coborî de pe bicicletă și porni, ținând-o de ghidon, spre pădure, acolo unde nu i-ar mai fi putut zări nimeni de pe drum.

Se așeză apoi pe pământ și își aprinse prima țigară din după-amiaza aceea. Țigările îi produceau întotdeauna greață, însă starea aceea neplăcută era compensată de satisfacția sfidătorului gest de a și le aprinde. Ședea și fuma în semiîntunericul pădurii, imaginându-și că se afla pe o potecă de munte din Colorado sau în aburii unei jungle umede din America de Sud.

Oriunde în altă parte, numai acolo nu.

Pufăise deja un al treilea fum, inhalând cu prudență pentru întâia oară, când auzi un scrâșnet de anvelope pe pietriș.

Fox venea printre copaci călare pe Fulger, adică pe bicicleta sa astfel botezată deoarece tatăl lui pictase pe barele ei niște fulgere.

Ce tată grozav!

– Salut, Turner.

– Bună, O'Dell. Și Gage îi întinse țigara.

Știau amândoi că Fox o va accepta – în caz contrar ar fi părut un papă-lapte. Așa că băiatul

trase ușor un fum, după care i-o înapoie celuilalt. Gage dădu din cap în direcția bagajului ancorat de ghidonul lui Fulger.

– Ce-ai adus acolo?

– Fursecuri, diverse dulciuri și niște plăcinte cu mere și cireșe.

– Grozav! Eu am adus trei doze de bere Bud pentru diseară.

Lui Fox i se bulbucară ochii:

– Pe cuvânt?

– Pe cuvânt! Bătrânul meu era făcut bine de tot. N-o să-și dea seama că i le-am șterpelit. Și am mai adus și altceva. Revista *Penthouse* de luna trecută.

– Nu mă-nnebuni!

– Și le ține ascunse în baie, sub un maldăr de alte rahaturi.

– Vreau s-o văd și eu.

– Diseară, la bere.

Amândoi întoarseră simultan capetele în direcția lui Cal, care își târa cu greu bicicleta pe drumul accidentat.

– Bună, nemernicule! îl întâmpină Fox.

– Salut, capete de rățoi ce sunteți! răspunse Cal.

După schimbul afectuos de saluturi frățești, cei trei își duseră bicicletele mai în adâncul pădurii, departe de potecă.

Odată vehiculele puse la adăpost, cei trei începură să cerceteze proviziile.

– Dumnezeule, Hawkins! Ce ți-a pus maică-ta aici?

– După ce o să înfuleci, n-o să te mai plângi atâta! Pe Cal îl dureau brațele, așa că se uită urât la Gage. De ce nu-ți iei în spinare rucsacul, ca să mă ajuți și pe mine?

– Pentru că o să-l car în mână. Totuși, cotrobăi prin coșul lui Cal și transferă de-acolo în rucsacul lui mai multe pachete. O'Dell, pune și la tine câteva, altminteri ne va lua o zi întreagă ca să ajungem la Iazul lui Hester.

– La naiba! Fox scoase un termos și îl băgă la el în rucsac. Acum o să-ți fie mai ușor, draga mea?

– Du-te dracului! Eu car și coșul, și rucsacul meu!

– Iar eu duc și cumpărăturile de la supermarket, și rucsacul meu. Fox luă de pe bicicletă prețiosul său bagaj. Turner, tu o să cari urlătoarea.

Gage ridică din umeri și luă radioul.

– Atunci o să iau eu aparatul.

– Dar fără rap! strigară într-un glas Cal și Fox, însă Gage surâse cu subînțeles și schimbă posturile până ce dădu tocmai peste așa ceva.

Icnind și suduind, începură urcușul.

Frunzișul verde și dens oprea pătrunderea razelor soarelui și a arșiței verii, iar printre plopii groși și stejarii înalți se zăreau porțiuni de cer de un albastru lăptos. Cei trei băieți se îndreptau spre pârâul șerpuitor și răcoros, în vreme ce formația Aerosmith tocmai asta îi îndemna să facă.

– Gage a adus un *Penthouse,* dădu de veste Fox. Revista aia cu femei în pielea goală, amețitule, îi explică el lui Cal, văzându-i privirea nedumerită.

– Î-hî.

– Î-hî. Hai, Turner! Scoate-o s-o vedem și noi!

– Nu v-o arăt până ce nu ne așezăm tabăra și nu desfacem berile.

– *Bere!* Instinctiv, Cal aruncă o privire peste umăr, pentru eventualitatea în care mama lui s-ar fi ivit acolo ca prin farmec. Ai adus bere?

– Trei doze de bere înspumată, confirmă Gage, mândru nevoie-mare. Și am mai adus și țigări.

– Nu-i formidabil? Fox îi dădu prietenește un pumn în braț. N-am mai avut parte niciodată până acum de o zi de naștere nemaipomenită ca asta.

– Ai dreptate, încuviință Cal, îngrozit în taină. Bere, țigări și fotografii cu femei dezbrăcate. Dacă mama lui ar afla asta vreodată, l-ar ține pedepsit până ce el ar împlini treizeci de ani. N-ar mai avea mare importanță nici măcar faptul că mințise sau că acum își croia drumul urcând prin pădurea Hawkins pentru a-și așeza tabăra în aer liber, chiar lângă, în mod expres interzisa, Stâncă Păgână.

Ar duce-o tot într-o pedeapsă până ce va muri de bătrânețe.

– Nu mai fi îngrijorat! îl îndemnă Gage, mutându-și rucsacul dintr-o mână în cealaltă și aruncându-i lui Cal o privire dură și nepăsătoare. Totul e grozav.

– Dar nu sunt îngrijorat. Și totuși, Cal tresări violent în clipa-n care, dintre copaci, apăru brusc în zbor o gaiță dolofană, scoțând un țipăt enervat.

2

Şi Iazul lui Hester era un loc interzis universului lui Cal, fapt care nu constituia decât unul dintre motivele pentru care lui i se părea ceva irezistibil.

Se presupune că tăul plin cu apă cafenie, alimentat de şerpuitorul pârâiaş Antietam şi ascuns în adâncul pădurii dese este bântuit de stafia unei stranii fete venite în pelerinaj şi care se înecase în el cândva, demult.

Cal o auzise pe mama lui vorbind şi despre un băiat care se înecase tot acolo pe când era ea mică, lucru care, în concepţia ei, era principalul motiv de a nu-i permite *nicicând* lui Cal să înoate în locul cu pricina. Se credea că fantoma acelui copil se afla acolo, sub apă, la pândă, gata în orice moment să-l înşface de gleznă pe vreun alt băiat şi să-l tragă la fundul apei, ca să-i ţină companie.

Şi totuşi, Cal înotase deja acolo, de două ori numai în vara aceea, buimăcit de teamă, de emoţie şi de surescitare. Şi de fiecare dată ar fi putut jura că simţise pe gleznă atingerea unor degete osoase.

De-a lungul marginilor iazului se înălţa un desiş de papură, iar lângă malurile alunecoase creşteau tufe din acei portocalii crini sălbatici care îi plăceau atât de mult mamei lui Cal. Evantaie de ferigi se căţărau pe povârnişul stâncos, laolaltă cu rugii de mure sălbatici care, după coacere, pătează

degetele în nuanţa purpurie-roşcată puţin asemănătoare cu sângele.

Data trecută, când veniseră ei aici, Cal zărise şi un şarpe negru târându-se din apă în susul pantei abrupte, clătinând aproape imperceptibil ferigile de pe ţărm.

Fox slobozi un strigăt şi îşi aruncă din spate rucsacul. În câteva secunde, băiatul îşi şi scosese pantofii, cămaşa şi jeanşii, aruncându-se apoi ca o ghiulea în apă, fără să se gândească nicio clipă la şerpi, la fantome sau la orice altceva s-ar mai fi putut ascunde dedesubtul enigmaticei suprafeţe de apă de un cafeniu întunecat.

– Haideţi şi voi, mocăiţilor! După lina alunecare de expert pe suprafaţa iazului, Fox începu să se bălăcească precum o focă.

Cal se aşeză şi îşi scoase adidaşii, punându-şi apoi cu grijă şosetele înăuntru. În vreme ce Fox continua să tot strige de bucurie şi să stropească în jurul său cu apă, el se uită la Gage care pur şi simplu privea în gol, către iaz.

– Nu intri şi tu?

– Nu.

Cal îşi scoase şi cămaşa şi o împături, din obişnuinţă.

– Baia în iaz se află în program. N-o putem bifa ca realizată decât dacă o vom face cu toţii.

– Da, da. Însă Gage continuă să rămână nemişcat pe când Cal se dezbrăcă, rămânând doar în costumul lui Adam.

– Trebuie să intrăm cu toții, să sfidăm zeii și să îndeplinim întregul ritual.

Dând din umeri, Gage își scoase pantofii și se răsti la Caleb:

– Vezi-ți de treaba ta și intră în apă! Ce, ești homo? Vrei să te uiți la mine când mă dezbrac?

– Ordinarule! îl blagoslovi Cal, după care își strecură ochelarii în pantoful stâng, trase adânc aer în piept, mulțumi în gând pentru faptul că privirea i se împăienjenise și sări.

Apa îl întâmpină cu un șoc rece.

Fox îl stropi imediat drept în față, orbindu-l complet, după care se refugie spre firele de papură, mai înainte de a declanșa represaliile. Și exact în momentul în care izbutise Cal să-și mai limpezească ochii miopi, sări în apă și Gage, orbindu-l din nou.

– Grozav, tipilor!

Gage începu să înoate, stârnind trombe de stropi în jurul său, iar Cal se dădu la o parte din calea lui. Dintre toți, el era cel mai bun înotător. Fox era iute, însă obosea imediat. Iar Gage, ei bine, Gage obișnuia să înoate de parcă s-ar fi luptat din greu cu apa. Cal se temea – chiar dacă parțial ideea îl emoționa – că într-o bună zi avea să fie pus în situația de a aplica în practică, pentru a-l salva pe Gage de la înec, tehnicile de prim ajutor și de resuscitare în care îl inițiase tatăl său la piscina lor din curte.

Tocmai își imagina întreaga scenă, inclusiv privirile înmărmurite de admirație și de recunoștință pe care i le-ar fi aruncat Gage și Fox, când simți o mână înșfăcându-l de gleznă, smuncindu-l și trăgându-l sub apă. Cu toate că știa sigur că Fox era acela care îl trăgea la fund, Cal își simți sufletul la gură atunci când văzu suprafața apei rămânând undeva deasupra. Băiatul se zbătu cu disperare, uitând de toată instruirea sa în primul moment de panică. Și chiar în clipa în care izbutise să dea cu piciorul și să-și elibereze glezna din strânsoarea agresivă, începând să împingă apa pentru a ieși la aer, văzu ceva mișcându-se în stânga lui.

Acel ceva – o femeie – părea să alunece lin prin apă direct spre el. Părul ei fâlfâia în urmă, lăsându-i dezgolită fața albă, iar ochii săi erau goi și negri. Pe când ea întindea spre el o mână, Cal deschise gura să răcnească. Înghițind apă din belșug, băiatul își croi drumul către suprafață.

Putea auzi râsete în jurul său, sunete metalice, ca un ecou, asemănătoare acelora scoase de vechiul radio cu tranzistori pe care îl folosea uneori tatăl lui. Cu un nod de groază în gâtlej, dădu din răsputeri din mâini și din picioare și ieși la marginea iazului.

– Am văzut-o, am văzut-o în apă. Am văzut-o!

Cuvintele îi ieșeau gâtuite dintre buze, în timp ce se lupta febril să iasă din apă și să se cațăre cât mai repede pe mal. În închipuirea lui, femeia venea după el cu iuțeala unui rechin, apropiindu-se cu gura larg deschisă și cu dinți ascuțiți ca niște cuțite.

– Ieşiţi! Ieşiţi imediat din apă! Gâfâind, se târî printre bălăriile alunecoase şi, rostoglindu-se, îşi văzu prietenii călcând apa. Este şi ea în apă! le strigă el, aproape hohotind de plâns, pe când se târa pe burtă şi bâjbâia în pantof după ochelari. Am văzut-o cu ochii mei! Ieşiţi imediat din apă! Grăbiţi-vă!

– Ooo, fantoma! Ajutor! Ajutor! îl maimuţări Fox, şi apoi chicoti în batjocură şi se cufundă în iaz.

Cal se ridică în picioare clătinându-se şi încordă pumnii. Furia amestecată cu groaza îi făcu vocea să răsune ameninţător în aerul liniştit de vară:

– Ieşi dracului odată de-acolo!

Zâmbetul de pe faţa lui Gage dispăruse treptat. Miji ochii în direcţia lui Cal, iar când Fox reveni, râzând, la suprafaţa iazului, îl înşfăcă de braţ şi îi zise:

– Hai, vino! Ieşim pe mal!

– Nu te prosti! Cal e doar supărat că l-am tras sub apă.

– Ba vorbeşte cât se poate de serios.

Fie că tonul îngrijorat al celorlalţi îşi făcuse efectul, fie că, atunci când catadicsi să se uite la Caleb, expresia de pe chipul lui îl impresionă şi pe el, dar Fox se grăbi spre mal, suficient de înfricoşat încât să arunce câteva priviri prudente peste umăr. Gage venea imediat după el, înotând atât de agitat, încât îl făcu pe Cal să se gândească la tot ce putea fi mai rău.

După ce ieşiră şi prietenii lui din apă, Cal se aşeză pe pământ, se ghemui cu genunchii la piept şi îşi apăsă fruntea pe ei, începând să tremure.

– Omule! Cu apa şiroindu-i din chiloţi, Fox se apropia cu paşi mici. Te-am tras şi eu uşor de un picior şi tu te-ai speriat. Totul a fost numai în glumă.

– Dar am văzut-o!

Lăsându-se pe vine, Fox îşi scutură de pe faţă şuviţele de păr mustind de apă şi replică:

– Fără bicicletă pe nas nu poţi vedea mai nimic, băiete!

– Ia mai taci, O'Dell, îl puse la punct Gage, ghemuindu-se şi el. Ia spune, Cal, ce ai văzut?

– Pe ea am văzut-o. Tot părul ăla al ei plutea în jurul ei, iar ochii, vai, erau negri ca ai rechinului din *Fălci.* Avea o rochie lungă, cu mâneci lungi şi tot dichisul, şi a întins mâna ca şi cum ar fi vrut să mă înşface.

– Cu degetele ei osoase, nu-i aşa? interveni din nou Fox, vădit ironic faţă de ţinta disprețului său.

– Ba nu erau deloc osoase. Cal ridicase acum capul, iar în dosul lentilelor groase ca nişte funduri de sifoane, ochii lui păreau îndârjiţi şi înfricoşaţi. Mă gândeam eu că osoase ar fi trebuit să fie degetele ei, însă ea părea absolut reală. Nu ca o stafie sau ca un schelet. Doamne Dumnezeule, băieţi, chiar am văzut-o! Nu inventez nimic.

– Iisuse! Fox se dădu de-a-ndăratelea, îndepărtându-se cu încă un pas de heleşteu, după care sudui

pe nerăsuflate, atunci când se zdreli pe braț în țepii rugilor de mure. La naiba! Acum mai și sângerez! Apoi smulse o mână de buruieni și își acoperi cu ele sângele care mustea din zgârieturi.

– Nici să nu-ți treacă prin minte! îi zise Cal lui Gage, când îl văzu cum privea îngândurat apa, de parcă s-ar fi întrebat în sinea lui ce s-ar întâmpla dacă s-ar uita și el mai îndeaproape. Nu mai intră nimeni acolo! Și oricum, tu nu înoți destul de bine încât să încerci să te aventurezi.

– Dar cum se întâmplă de tu ai fost singurul care a văzut-o?

– N-am habar și nici măcar nu mă interesează. Tot ce vreau este să plec cât mai repede în altă parte.

Și Cal sări în picioare, înșfăcându-și pantalonii. Dar înainte să fi apucat să și-i tragă pe el, băiatul zări spatele lui Gage.

– Doamne Dumnezeule! exclamă el consternat. Ai niște lovituri extrem de urâte pe spinare.

– Bătrânu' a fost aseară cam nervos. Nu-i mare lucru.

Fox se apropie și el ca să se uite mai bine.

– Măi omule, dar astea probabil că te dor îngrozitor.

– Apa le-a mai răcorit.

– Am adus cu mine trusa de prim ajutor... începu Cal, însă Gage îi reteză vorba:

– Am zis că nu-i mare lucru. Apoi băiatul își luă cămașa și o îmbrăcă, adăugând: Dacă voi doi

n-aveți bărbăția de a vă întoarce acolo să vedeți ce se întâmplă, atunci cel mai bine ar fi să ne cărăbănim urgent de-aici.

– Eu unul n-am bărbăția necesară, rosti Cal pe un ton atât de stins, încât Gage pufni în râs.

– Atunci, pune-ți odată nădragii pe tine, ca să nu mă mai tot întreb ce îți atârnă între picioare.

Fox scoase minifursecurile și unul dintre cartoanele cu câte șase cutii de coca-cola pe care le cumpărase de la piață. Cum incidentul din heleșteu și dungile inflamate de pe spatele lui Gage erau prea importante, cei trei nu mai vorbiră despre ele, în schimb, cu părul încă șiroind de apă, își reluară urcușul, hăpăind prăjiturele și împărțind o doză de băutură acidulată și clocită.

Dar în vreme ce era evident că se aflau de-abia la jumătatea drumului, Cal analiză în minte ceea ce văzuse. De ce oare fusese el singurul care o zărise? Cum de îi apăruse atât de clar figura ei în apa atât de întunecată și în absența ochelarilor care rămăseseră pe malul apei? Cum putuse să o vadă atât de limpede în asemenea condiții? Cu fiecare pas care îl îndepărta de heleșteu îi era din ce în ce mai ușor să se convingă de faptul că își imaginase totul.

Și nu ar fi admis vreodată că poate se speriase pur și simplu.

Arșița îi zvântă de îndată pielea umedă și îl făcu să asude. Asta îl făcu să se întrebe cum de putea Gage să-și suporte cămașa lipită de spinarea

dureroasă. Pentru că, Dumnezeule, urmele de lovituri erau toate aşa de roşii, de inflamate şi de proeminente încât probabil că îi provocau dureri insuportabile. Îl mai văzuse şi în alte dăţi pe Gage după ce bătrânul Turner îşi vărsase nervii pe el, însă niciodată rănile nu fuseseră atât de cumplite ca acum. Şi-ar fi dorit ca Gage să-l fi lăsat să-i pună pe spate un unguent tămăduitor.

Dacă i se infectau cumva rănile? Dacă i se otrăvea sângele şi începea să delireze sau îşi va pierde cunoştinţa tocmai când vor ajunge cu toţii lângă Stânca Păgână? Atunci el ar trebui să-l trimită pe Fox după ajutor, da, exact asta ar trebui să facă – să-l trimită pe Fox după ajutor, în timp ce el ar rămâne lângă Gage şi i-ar obloji rănile, dându-i încontinuu ceva de băut, în aşa fel încât prietenul lui – cum se spunea oare? – să nu se deshidrateze.

Bineînţeles că fundul fiecăruia dintre ei avea să fie înroşit atunci când tatăl său va fi nevoit să vină şi să-i ia de-acolo, dar pentru Gage va fi mai bine.

Poate că tatăl lui Gage ar fi aruncat în puşcărie. Şi apoi ce avea să se mai întâmple? Oare Gage ar fi nevoit să meargă la un orfelinat?

Ăsta era un gând aproape la fel de înspăimântător ca şi femeia din heleşteu.

Se opriră să se odihnească şi se aşezară la umbră, pentru a fuma împreună una dintre ţigările pe care le furase Gage. Asta îl amuţea întotdeauna

pe Caleb, însă tuturor li se părea drăguţ să şadă acolo între copaci, ascultând susurul apei dinspre stâncile din spatele lor şi ciripitul păsărelelor care se strigau unele pe altele prin frunzişul de deasupra.

– Am putea să ne aşezăm chiar aici tabăra, rosti Cal încet, aproape ca pentru sine.

– Nici vorbă! se opuse Fox, dându-i un pumn în umăr. Vom împlini zece ani la Stânca Păgână, aşa cum am plănuit. Nu se admite nicio modificare în program. Ajungem acolo în mai puţin de o oră. Aşa-i, Gage?

Băiatul ridică privirea spre coroanele arborilor.

– Da, şi ne-am fi mişcat chiar şi mai repede dacă n-aţi fi adus cu voi atâtea rahaturi.

– Şi totuşi, am remarcat că nici tu nu te-ai dat în lături de la fursecuri, îi atrase Fox atenţia.

– Nimeni nu-şi poate refuza plăcerea de a savura aşa ceva, replică celălalt, după care continuă: Ei bine, acum să încălecăm pe cai, băieţi, şi s-o pornim din nou la drum! Şi Gage îşi strivi ţigara sub călcâi, după care puse o piatră peste chiştoc.

Nimeni nu venea vreodată pe-aici. Cal ştia că nu era adevărat şi că în sezonul cerbilor se vâna mult prin pădurile astea.

Însă părea ca şi cum locurile ar fi fost într-adevăr neumblate. În celelalte două ocazii când sporovăise pe tot parcursul urcuşului până la Stânca Păgână, el avusese exact acelaşi simţământ. Şi de ambele dăţi o porniseră la drum dimineaţa

devreme şi nu ca acum, după-amiaza. Şi se întorseseră de fiecare dată înainte de ora două.

În schimb, în momentul de faţă, potrivit ceasului său, se făcuse deja aproape ora patru. În ciuda gustărilor, îi cam ghiorăiau maţele de foame. Ar fi vrut să se oprească din nou şi să mai scoată câte ceva din ceea ce îi îndesase mama în coşul acela idiot.

Dar Gage îi tot îmboldea la drum, nerăbdător să ajungă cât mai repede la Stânca Păgână.

Solul din luminişul acela avea un aspect pârjolit, de parcă nişte vâlvătăi ar fi mistuit copacii de-acolo, transformându-i complet în cenuşă. Poiana avea o formă aproape perfect circulară, fiind înconjurată de stejari, de alţi arbori şi de rugi de mure sălbatici. În mijlocul ei se afla un pietroi stingher care ieşea cu puţin peste o jumătate de metru din pământul ars şi avea partea superioară turtită şi netedă, ca o mică masă.

Unii ziceau că seamănă cu un altar.

Atunci când vorbea despre locul acela, lumea spunea că Stânca Păgână era doar o piatră mai mare care ieşea din pământ. Iar pământul de-acolo avea o asemenea culoare din cauza mineralelor, ori a vreunui curs subteran de apă, ori poate a unor peşteri.

Alţii însă, mult mai bucuroşi să vorbească despre aceste lucruri, subliniau că ar fi fost vorba despre întemeierea localităţii Hawkins Hollow şi despre noaptea în care treisprezece

persoane şi-ar fi primit osânda, fiind arse de vii chiar în poiana aceea.

Câţiva aduceau vorba şi despre vrăjitorie, în vreme ce alţii se refereau la cultul venerării diavolului.

Mai exista o teorie care susţinea că o ceată neospitalieră de băştinaşi indieni i-ar fi omorât pe oamenii aceia şi apoi ar fi incendiat cadavrele.

Dar indiferent de variantă, stânca de un cenuşiu deschis se înălţa, asemenea unui monument, din pământul negru carbonizat şi plin de funingine.

– Am ajuns! Fox îşi trânti jos rucsacul şi se năpusti înainte, înconjurând pietroiul într-un dans dezlănţuit. Nu e nemaipomenit? Ce ziceţi? Nimeni n-are habar unde ne aflăm noi în clipa asta. Şi avem toată noaptea la dispoziţie pentru a face orice ne-ar trece prin cap.

– Putem să facem orice vrem, dar în adâncul pădurii, preciză Cal. Fără televizor sau frigider.

Fox dădu capul pe spate şi slobozi un răcnet care se reverberă într-un ecou prelung.

– Vă daţi seama? Nu ne poate auzi absolut nimeni. Înţelegeţi voi ce înseamnă asta? Dacă ne-ar ataca nişte mutanţi, sau luptători ninja, sau fiinţe extraterestre, nimeni nu ne-ar auzi strigătele.

Cal pricepu că asta nu contribuia cu nimic să-i potolească ghiorăielile de foame şi luă iniţiativa:

– Trebuie să adunăm lemne ca să facem un foc de tabără.

– Are dreptate cercetaşul! decretă Gage. Voi, băieţi, mergeţi să adunaţi lemne de foc, iar eu am să pun cutiile de bere şi de coca-cola să se răcească în apa din pârâiaş.

În felul său ordonat, Cal organiză mai întâi amplasamentul taberei, punând hrana într-o parte, hainele în alta, iar uneltele într-alta. Având în buzunar cuţitul de cercetaş şi busola, porni să strângă rămurele uscate şi crengi mici. Se înţepă şi se zgârie în rugii de mure pe când îşi croia drum prin tufişuri. Având braţele încărcate, nici nu observă cele câteva picături de sânge care căzuseră pe pământ, la marginea luminişului circular.

Nu remarcă nici felul în care sângele sfârâise şi fumegase, după care fusese supt de solul brăzdat.

Fox aşeză radioul bubuitor pe stâncă şi cei trei băieţi îşi instalară tabăra în acordurile melodiilor Madonnei şi ale celor de la U2 sau Boss. Urmând instrucţiunile lui Cal, pregătiră focul, dar nu îl aprinseră cât timp soarele mai era încă sus pe cer.

Murdari şi plini de sudoare, se aşezară apoi pe pământ şi dădură iama în coşul de picnic, cu mâinile murdare şi cu o poftă de mâncare pantagruelică. Şi în timp ce mâncarea şi aromele atât de familiare îi umpleau stomacul şi îi delectau simţurile, liniştindu-l, Cal îşi zise în sinea lui că meritase să care coşul acela, vreme de câteva ore.

Îndestulaţi, băieţii se întinseră pe spate, cu feţele spre cer.

– Voi credeţi cu-adevărat că toţi oamenii aceia au murit chiar aici? se miră cu glas tare Gage.

– Aşa scrie în nişte cărţi de la bibliotecă, îi spuse Cal. Scrie acolo despre un foc de... sau mai bine zis cu „origini necunoscute", izbucnind pe neaşteptate şi cuprinzându-i pe toţi cei aflaţi atunci la faţa locului.

– Un loc oarecum straniu pentru ei.

– Dar şi noi suntem acum în acelaşi loc.

Gage mormăi ceva neinteligibil drept răspuns.

– Mama spunea că primii oameni de rasă albă care s-au stabilit aici au fost puritanii. Şi Fox umflă şi sparse cu zgomot un uriaş balon roz din gumă de mestecat Bazooka pe care şi-o cumpărase de la piaţă, după care continuă: Ba erau chiar un soi dintre cei mai radicali puritani sau cam aşa ceva. Şi mai povestea ea că veniseră până aici în căutarea libertăţii şi a toleranţei religioase, dar în realitate nu voiau să fie admisă decât religia lor, ştiţi şi voi asta. Mama zice că mulţi sunt intoleranţi în privinţa religiei, dar eu nu prea înţeleg.

Gage se gândi că el ştia răspunsul, sau că îl ştia cel puţin în parte, şi interveni în discuţie:

– Mulţi oameni sunt răi, însă chiar dacă nu sunt răi propriu-zis, mult mai mulţi socotesc că sunt mai buni decât tine.

Băiatul sesiza în permanenţă acest lucru din felul în care se uita lumea la el.

– Dar nu credeţi că acei oameni se ocupau cu vrăjitoria şi că locuitorii de atunci din Hollow le-au

dat foc din pricina asta? Fox se rostogoli pe burtă şi adăugă: Mama spune că vrăjitoria este şi ea tot un fel de religie.

– Cred că mama ta este cam zurlie.

Cum cel care spusese respectivele vorbe era Gage, şi fiindcă băiatul vorbise în glumă, Fox nu făcu decât să rânjească şi să replice:

– Noi toţi suntem cam zurlii.

– Iată un lucru pentru care merită să bem o bere, spuse Gage şi se ridică în picioare. O să împărţim una în trei, iar pe celelalte o să le lăsăm să se mai răcească.

În timp ce Gage se îndrepta spre pârâu, Cal şi Fox schimbară câteva priviri.

– Ai mai băut vreodată bere? se interesă Cal.

– Eu nu. Dar tu?

– Eşti nebun? Mie mi se permite să beau doar coca-cola, şi până şi asta numai la ocazii mai deosebite. Ce ne facem dacă o să ne îmbătăm sau o să ne răpună şi o să leşinăm, ori poate o să păţim ceva chiar şi mai rău?

– Tata mai bea din când în când câte o bere şi nu păţeşte nimic rău. Eu cred că nici nouă n-o să ni se întâmple ceva urât, răspunse Fox.

Cei doi încetară brusc să mai şuşotească atunci când îl văzură pe Gage întorcându-se de la pârâu cu o doză de bere de pe care şiroia apa.

– Ei bine, asta-i ca să sărbătorim, ştiţi şi voi, faptul că diseară, la miezul nopţii, noi trei o să încetăm să mai fim copii.

– Poate că tocmai de aceea s-ar cuveni să nu începem să bem din bere înainte de miezul nopţii, fu de părere Cal.

– O să bem o a doua doză şi după miezul nopţii. Este ca... un fel de ritual.

Pocnetul care însoţi deschiderea dozei de bere răsună sonor în liniştea pădurii, ca un trosnet rapid, aproape la fel de şocant pentru Cal ca şi o împuşcătură. Băiatul simţi imediat aroma berii, un miros acrişor – şi se întrebă în sinea lui dacă şi gustul ei era la fel de acrişor.

Gage ţinea berea sus, într-o mână, de parcă ar fi apucat mânerul unei săbii. Apoi coborî mâna cu berea şi luă o lungă şi zdravănă înghiţitură din cutia metalică.

Nu-şi ascunse câtuşi de puţin reacţia – o strâmbătură încruntată a feţei, ca şi când ar fi înghiţit ceva straniu şi neplăcut. Obrajii i se înroşiră pe dată şi el răsuflă scurt şi gâfâit.

– E încă destul de caldă, însă pare... că merge drept la ţintă şi că ajunge exact acolo unde trebuie, zise el, întrerupt de un scurt acces de tuse. Acum e rândul vostru.

Îi pasă doza lui Fox. Ridicând o dată din umeri, acesta o luă şi repetă cu precizie ceea ce făcuse şi Gage. Toată lumea ştia că, dacă apărea ceva care să aducă a provocare riscantă, Fox era primul pregătit să înfrunte noutatea.

– Câh! Are gust de pipi.

– Ai băut în ultima vreme mult pipi ca să ştii ce gust are?

Auzind întrebarea lui Gage, Fox pufni şi îi întinse lui Cal cutia cu bere, spunându-i:

– Acum e rândul tău.

Cal cercetă cu luare-aminte doza de bere. Nu părea că o sorbitură l-ar fi putut omorî ori i-ar dăuna în vreun fel, aşa că răsuflă adânc şi gustă din bere.

Înghiţitura îi întoarse brusc stomacul pe dos şi îl făcu să lăcrimeze. Cal îi puse lui Gage cutia de bere în braţe şi zise:

– Da' chiar că are gust de urină.

– Presupun că oamenii n-o beau pentru gustul pe care îl are, ci pentru felul în care te face să te simţi, îşi dădu Gage cu părerea, după care mai sorbi încă o duşcă, fiindcă dorea cu tot dinadinsul să afle ce efect putea avea berea asupra lui.

Se aşezară toţi trei cu picioarele încrucişate în luminişul circular, ciocnindu-şi genunchii şi trecându-şi cutia de bere de la unul la celălalt. Deşi lui Cal stomacul nu i se ridicase chiar până-n gât, totuşi îl cam deranja, fără să-i fie de-a binelea greaţă. I se cam învârtea şi capul, însă nu i se făcuse chiar rău de la stomac, ci se simţea întrucâtva moleşit şi cu inima uşoară. Iar berea aceea îi umpluse până la refuz vezica urinară. Când se ridică în picioare, parcă întreaga lume începu să se rotească, făcându-l să râdă irezistibil, pe când se apropia de un copac, împleticindu-se.

Îşi desfăcu apoi fermoarul de la pantaloni şi ţinti drept către trunchiul arborelui, însă al naibii copac se tot mişca.

Fox tocmai se străduia din răsputeri să-şi mai aprindă o ţigară, când Cal se poticni din nou şi căzu pe spate. Cei doi se aflau la marginea poienii circulare şi chiar atunci stomăcelul în vârstă de aproape zece ani al lui Cal se revoltă. Băiatul se târî mai departe ca să se uşureze, apoi se târî înapoi şi rămase lat, închizând ochii şi dorindu-şi din tot sufletul ca pământul să se oprească din nou şi să nu se mai clatine.

Se simţea ca şi cum s-ar fi aflat iar în iaz, înotând şi simţind că este tras încet la fundul apei.

Când ieşi din nou la suprafaţă, se făcuse aproape seară.

Se ridică fără grabă în picioare, sperând că nu îi va mai fi rău de la stomac. I se părea că este golit pe dinăuntru – atât în stomac, cât şi în cap, însă fără vreo legătură cu faptul că vomitase. Îl văzu pe Fox încolăcit pe stâncă, dormind dus. Se târî în patru labe după termos şi, în timp ce îşi clătea greaţa şi berea din gâtlej, se simţi mai recunoscător ca oricând faţă de mama sa pentru limonada pe care i-o pregătise.

Mai sigur pe el acum, se frecă la ochi cu degetele pe sub lentilele ochelarilor, apoi îl zări pe Gage ridicat în şezut şi holbându-se neputincios la mica piramidă de lemne a focului de tabără pe care urmau să-l aprindă.

– 'Neaţa, fetiţă matinală ce eşti!

Afişând un surâs de-abia schiţat, Cal se grăbi să se apropie.

– Nu știu cum să aprind drăcia asta, i se plânse Gage. Mi-am dat seama că a venit vremea să fie aprins focul, însă pentru asta aveam absolută nevoie și de un cercetaș ca tine.

Cal luă chibriturile pe care i le întinsese Gage și aprinse în mai multe locuri maldărul de frunze uscate pe care îl aranjase sub lemne.

– Vezi? Așa trebuie procedat! Vântul este destul de slab și nu există în poiană nimic care să se poată aprinde accidental. Putem continua să-l alimentăm la nevoie și este obligatoriu să ne asigurăm că l-am îngropat bine înainte de a pleca mâine spre casă.

– Parc-ai fi ursulețul Smokey! Te simți ceva mai bine acum?

– Da. Cred că am vomitat aproape totul.

– Poate că a fost o prostie din partea mea să aduc berea aici. Nu s-ar fi cuvenit să fac una ca asta.

Cal ridică dintr-un umăr și se uită în direcția lui Fox.

– N-avem nici pe naiba, iar de-acum înainte n-o să ne mai întrebăm cum o fi la gust, deoarece știm că are gust de pipi.

Gage râse ușurel și zise:

– Pe mine nu m-a făcut să mă simt un ticălos. Luă un băț și scormoni printre flăcările timide. Doream să aflu dacă se putea întâmpla așa ceva, am vrut să încerc asta, împreună cu tine și cu Fox. Voi doi sunteți cei mai buni prieteni ai mei, așa că

numai alături de voi puteam afla dacă berea mă face să fiu ticălos.

– Și cum te-a făcut să fii?

– M-a făcut să mă doară capul. Și încă mă mai doare puțin. Nu mi-a venit rău de la stomac, așa cum ai pățit tu, însă, într-un fel, parcă aș fi vrut să mi se întâmple și mie la fel. M-am dus la pârâu și am luat de-acolo o coca-cola și am băut. După aceea m-am simțit ceva mai bine. Nu înțeleg și pace de ce dracului bea bătrânu' atât de mult, dacă băutura îl face să se simtă așa?

– Nu știu.

Gage se ghemui cu genunchii la piept și își rezemă pe ei capul, continuând:

– Aseară, când i s-a năzărit să mă bată, tata plângea. A hohotit și a plâns tot timpul cât m-a croit cu blestemata aia de curea a lui. De ce oare ar vrea cineva să se simtă așa?

Având grijă să nu-i atingă rănile de pe spate, Cal îl cuprinse cu un braț pe după umeri. Și-ar fi dorit să știe ce să-i spună prietenului său.

– De îndată ce voi fi suficient de mare încât să o întind în lumea largă, o să mă înrolez în armată sau o să mă angajez pe o navă, poate chiar pe un petrolier.

Când Gage înălță capul, ochii lui luceau, iar Cal întoarse privirea, știind că sclipirea aceea era provocată de lacrimi.

– Poți veni să stai la noi ori de câte ori ai nevoie.

– Ba nu, pentru că mi-ar fi şi mai rău atunci când m-aş întoarce acasă. Peste câteva ore, însă, o să am deja zece ani. Iar peste alţi câţiva ani o să fiu la fel de voinic ca şi el. Ba chiar şi mai voinic. N-o să-i mai permit să se atingă de mine. N-o să-l mai las să mă lovească. La naiba! Gage îşi frecă obrajii. Hai să-l trezim pe Fox. Nimeni n-are voie să doarmă în noaptea asta.

Fox mârâi şi gemu, dar se sculă şi se duse să urineze şi să aducă o coca-cola rece din pârâiaş. O împărţiră toţi trei, alături de nişte fursecuri. Şi veni în cele din urmă şi rândul revistei *Penthouse*.

Cal mai văzuse la viaţa lui sâni goi de femeie. Puteai găsi aşa ceva şi în colecţia de reviste *National Geographic,* de la bibliotecă, în cazul în care ştiai unde să cauţi.

Dar sânii ăştia parcă erau altfel.

– Auziţi, băieţi, v-aţi gândit vreodată cum o să fie atunci când o să v-o trageţi şi voi?

– Dar cine oare nu s-a gândit la asta? veni prompt răspunsul celorlalţi doi, într-un singur glas.

– Cel care o s-o facă primul va trebui să le spună şi celorlalţi, cu lux de amănunte, ce senzaţii ai, le mai zise Cal. Şi ce a făcut el, şi ce face ea. Absolut totul. Vreau să facem acum un legământ.

Jurământul solemn era ceva sacru. Gage îşi scuipă pe dosul palmei, după care o întinse către ceilalţi. Apoi Fox îşi scuipă şi el pe dosul palmei, după care îşi puse palma deasupra celei a lui Gage. Iar Cal desăvârşi în acelaşi fel ritualul legământului lor.

– Jurăm, rostiră toţi trei în cor.

Apoi băieţii se aşezară în jurul focului, în vreme ce stelele începură să apară pe cer, iar din adâncul pădurii o bufniţă îşi striga chemările nocturne.

Lunga şi obositoarea ascensiune, intervenţiile fantomatice şi vomismentele pricinuite de consumul de bere erau deja uitate.

– S-ar cuveni să facem la fel în fiecare an, de ziua noastră, decretă Cal. Chiar şi atunci când vom fi bătrâni. Adică, chiar şi la treizeci de ani sau pe-acolo, noi trei s-ar cădea să venim aici.

– Bând bere şi admirând pozele unor fete dezbrăcate, completă Fox. Eu votez pentru....

– Nu se poate! exclamă pe un ton ascuţit Gage. Eu nu pot jura, pentru că nu ştiu unde o să plec, dar nici aici n-o să mai fiu. Şi habar n-am dacă mă voi mai întoarce vreodată.

– În cazul ăsta o să venim noi la tine, atunci când vom putea, oriunde te-ai afla. O să rămânem pentru totdeauna cei mai buni prieteni. Cal se gândi apoi că acest lucru nu-l va putea schimba absolut nimeni şi nimic şi îşi făcu în minte propriul jurământ cum că nimic nu va izbuti să schimbe asta vreodată, după care se uită la ceas şi zise: Acuşi se face miezul nopţii. Mi-a venit o idee.

Îşi scoase briceagul de cercetaş, deschise lama şi o ţinu o vreme în foc.

– Ce faci acolo? îl întrebă Fox.

– Îi sterilizez tăişul. Ca şi cum l-aş purifica. Lama se înfierbântă însă atât de tare, încât Cal se

văzu silit să o tragă afară din flăcări şi să-şi sufle peste degete, după care continuă: E aşa cum a zis Gage despre ritualul solemn şi despre alte treburi de-astea. Zece ani înseamnă un deceniu. Noi trei am fost împreună aproape tot timpul ăsta. Ne-am născut în aceeaşi zi. Asta ne face.... deosebiţi faţă de ceilalţi, mai spuse el, căutându-şi atent cuvintele de care nu era foarte sigur. Este ceva special între noi trei, cred eu. Suntem cei mai buni prieteni. Suntem ca nişte fraţi.

Gage se uită la cuţit, după care îşi privi prietenul drept în ochi.

– Fraţi de cruce, zise el.

– Da.

– Grozav! Deja cucerit de idee, Fox îi întinse pe loc mâna.

– La miezul nopţii, îi spuse însă Cal. Trebuie să o facem la miezul nopţii şi s-ar cuveni să scriem şi câteva cuvinte.

– Ne vom lega cu jurământ, declară Gage. Că ne vom amesteca sângele, ăăă, de la trei într-unul singur? Ceva de genul ăsta. Cu loialitate.

– Aşa e bine. Notează-ţi, Cal!

Acesta scoase din rucsac hârtie şi creion.

– Vom scrie cuvintele şi le vom rosti împreună. Apoi ne vom cresta la încheieturile mâinilor şi ni le vom împreuna. Am cu şi nişte pansamente adezive pentru după aceea, dacă va fi necesar.

Cal scrise cuvintele cu creionul său numărul doi pe o bucată de hârtie cu liniatură albastră, tăind

anumite părţi atunci când băieţii se mai răzgândeau.

Fox mai adăugă lemne pe foc, astfel că flăcările trosneau deja atunci când cei trei se apropiară de Stânca Păgână.

Cu câteva clipe înainte de miezul nopţii, stăteau în picioare, emoţionaţi, trei băieţei cu figurile luminate de foc şi de stelele de pe cer. Gage dădu din cap şi, la semnalul lui, cei trei rostiră împreună jurământul cu voci solemne şi înduioşător de subţirele:

– Noi ne-am născut acum zece ani, în aceeaşi noapte, la aceeaşi oră, în acelaşi an. Suntem fraţi. Aici, lângă Stânca Păgână, facem un legământ de loialitate, de adevăr şi de frăţie. Ne amestecăm sângele.

Cal inspiră adânc, făcându-şi curaj să-şi cresteze primul încheietura mâinii.

– Au!

– Ne amestecăm sângele. Fox scrâşni din dinţi când Cal îi crestă şi lui încheietura.

– Ne amestecăm sângele. Şi Gage rămase neclintit când lama cuţitului pătrunse uşor şi în carnea lui.

– Trei ca unul singur şi fiecare pentru toţi trei.

Cal întinse braţul înainte. Fox, apoi Gage îşi apăsară amândoi încheieturile pe încheietura lui Cal.

– Fraţi în cuget şi-n simţire. De-a pururi fraţi de cruce.

În acest timp, norii începuseră să acopere, tremurători, luna dolofană, înceţoşând strălucirea astrelor. Sângele amestecat al celor trei băieţi se scurse şi începu să picure, căzând pe pământul pârjolit.

În momentul acela, vântul se dezlănţui dintr-odată ca un urlet turbat. Micul foc de tabără împrăştie în văzduh un turn ascuţit de flăcări şi de scântei. Toţi trei băieţii se treziră săltaţi de la pământ, ca şi când o mână uriaşă i-ar fi înşfăcat şi i-ar fi azvârlit în sus. Explodă atunci şi o lumină orbitoare, de parcă toate stelele din cer s-ar fi făcut ţăndări.

Când deschise gura ca să ţipe, Cal simţi ceva cutremurându-se în interiorul său, ceva puternic şi fierbinte care îi pârjoli plămânii şi îi făcu inima să se strângă de o durere cruntă.

Apoi se făcu întuneric beznă. În întunecimea aceea, începu să bată o adiere rece care îl amorţi. Zgomotul făcut acum de vânt părea mugetul unui animal, un monstru ce nu putea fi întâlnit decât în cărţi. Băiatul simţea cum se zguduie pământul sub el, trăgându-l înapoi ori de câte ori încerca să se îndepărteze.

Şi din bezna îngheţată şi din pământul zguduit se ivi o arătare. Ceva imens şi oribil.

Îl ţintuia pe Cal cu nişte ochi injectaţi şi lacomi. Iar când rânjea, creatura îşi arăta dinţii ascuţiţi ca nişte săbii de argint.

Cal avu senzaţia că murise deja, hăpăit dintr-o singură înghiţitură.

Însă când îşi reveni în simţiri, îşi auzi din nou bubuiturile inimii, împletite cu strigătele prietenilor lui.

Ale fraţilor lui de cruce.

– Doamne Dumnezeule, ce-o mai fi fost şi asta? Aţi văzut şi voi? exclamă Fox cu un glăscior ascuţit. Gage, vezi că-ţi curge sânge din nas.

– Şi ţie la fel. S-a întâmplat ceva... Cal! Doamne Dumnezeule, Cal!

Băiatul zăcea întins cu faţa în sus. Simţea şi el pe faţă căldura umedă a sângelui şiroind. Era prea amorţit ca să fie şi speriat.

– Nu mai văd, şopti Cal, cu o voce răguşită. Nu mai văd.

– Ţi s-au spart ochelarii. Cu faţa murdară de cenuşă amestecată cu sânge, Fox se târa spre el. Ţi s-a spart o lentilă. Tipule, maică-ta o să-ţi facă fundul arşice!

– S-au spart. Cu o mână tremurătoare, Cal îşi scoase ochelarii.

– S-a întâmplat ceva. Gage îl prinse pe Cal de umăr. Am simţit că se întâmplă ceva. Iar când toate au început s-o ia razna, am simţit că se întâmplă ceva şi în mine, chiar înăuntrul meu. Şi pe urmă... ai văzut... ai văzut arătarea aceea?

– I-am văzut ochii, îngăimă Fox, în timp ce dinţii îi clănţăneau. Trebuie să plecăm de-aici. Trebuie să plecăm cât mai repede de-aici!

– Dar unde-i acum arătarea? întrebă Gage. Deşi mai gâfâia, luă briceagul lui Cal de pe pământ

şi îl strânse în palmă. Nu ştim încotro s-a dus. Să fi fost vreun urs? Sau...

– Ba n-a fost niciun urs. De data asta Cal vorbea liniştit. A fost doar ceea ce există aici de-atâta amar de vreme. Parcă-l văd. Odinioară, când voia, îşi putea lua chip de om. Însă numai om nu era.

– Frate, te-ai lovit la cap!

Cal îl privi pe Fox, iar irişii lui erau aproape negri.

– Parcă-l văd aievea, sub ambele forme. Cal îşi desfăcu palma mâinii cu încheietura crestată. În palmă ţinea o bucată de piatră verde cu puncte roşii. Asta-i de la el, le zise Cal.

Fox şi Gage îşi deschiseră şi ei pe rând palmele. Acolo se aflau celelalte două treimi din piatra verde cu puncte roşii.

– Ce să fie asta? bâigui Gage. De unde dracu' a mai apărut?

– Nu ştiu, însă acum este a noastră. Trei într-una şi una în trei. Cred că am eliberat ceva, împreună cu altceva rău. Eu pot vedea asta acum. O clipă, Cal închise ochii, după care îi deschise din nou, privindu-şi lung prietenii, şi continuă: Pot să văd totul, dar fără ochelari. Acum pot să văd fără ochelari. Nu mai văd înceţoşat. Pot să văd fără ochelari.

– Stai un pic! Şi Gage îşi scoase cămaşa, tremurând şi arătându-şi spatele.

– Frate, au dispărut! Fox îşi puse degetele pe spatele acum neted al lui Gage. I-au dispărut toate

dungile, toate rănile. Şi... Fox îşi arătă încheietura, acolo unde aproape că i se vindecase complet crestătura. Sfinte Sisoe, parc-am fi nişte supereroi!

– Am eliberat un demon, spuse Caleb.

– La naiba! exclamă Gage, uitându-se către codrul întunecat. Afurisită zi de naştere mai avem şi noi. La mulţi ani!

3

Hawkins Hollow
Februarie 2008

La Hawkins Hollow, Maryland, se făcuse mai frig decât era la Juno, în Alaska. Lui Cal îi plăcea să cunoască astfel de nimicuri, chiar dacă în momentul acela se afla în Hollow, acolo unde vântul rece şi umed era năbădăios ca o soacră şi îi îngheţa globii oculari.

Acestea erau cam singurele părţi ale corpului său expuse gerului, în timp ce traversa Main Street, venind dinspre Cofee Talk către popicăria Bowl-a-Rama şi ducând într-o mână înmănuşată o ceaşcă de unică folosinţă, plină cu mochaccino.

Trei zile pe săptămână, el lua micul dejun rapid la bodega Ma's Pantry, la două dughene mai în josul străzii, iar cel puţin o dată în fiecare săptămână cina la birtul lui Gino.

Tatăl său credea în sprijinirea comunității, adică a celorlalți comercianți locali. Iar acum, când bătrânul Hawkins se retrăsese pe jumătate din afaceri şi el îl înlocuise în supravegherea bunului mers al treburilor, Caleb încerca să urmeze tradiția familiei sale.

Omul îşi făcea cumpărăturile din piața locală, chiar dacă supermarketul de la numai câțiva kilometri depărtare de oraş practica prețuri mai mici. Dacă voia să trimită flori vreunei femei, n-o făcea prin câteva apăsări de taste de calculator, ci se deplasa personal până la florăria Pot.

Se cunoştea cu instalatorul din partea locului, cu electricianul, cu zugravul şi cu toți ceilalți meseriaşi din zonă. Oricând era posibil acest lucru, el angaja, pentru oraş, numai oameni din oraş.

În afară de anii cât fusese plecat la colegiu, locuise doar în Hollow. Aici era locul lui.

La fiecare şapte ani de după cea de-a zecea aniversare a zilei sale de naştere, Cal trăia coşmarul care cuprindea întreaga localitate. Şi o dată la fiecare şapte ani ajuta la îndepărtarea urmărilor respectivului coşmar.

Caleb Hawkins descuie uşa de la intrarea principală a popicărici Bowl-a-Rama, având grijă să o încuie la loc în urma lui. Oamenii erau tentați să încerce uşa şi să intre, dacă o găseau descuiată, indiferent de programul de funcționare afişat.

Odinioară fusese puțin mai neglijent în legătură cu acest aspect, până ce într-o seară, în

vreme ce se delecta, după ora închiderii, cu o partidă de popice pe dezbrăcatelea, împreună cu Allysa Kramer, în popicărie intrase şi dăduse peste ei un grup de trei băieți adolescenți, în speranța că departamentul video mai era încă deschis.

De-atunci, învățase lecția.

Trecu pe lângă pupitrul din față, pe lângă cele şase piste de bowling, pe lângă tejgheaua de unde se închiriau pantofi de sport, precum şi pe lângă rotiserie, apoi coti şi urcă în fugă scările până la etajul al doilea, unde se aflau biroul său (sau al tatălui său, atunci când acesta avea chef să mai treacă pe-acolo), o mică toaletă şi o imensă zonă de depozitare.

Puse cafeaua pe masa de lucru, îşi scoase mănuşile, fularul, căciulița de lână, hanoracul şi vesta impermeabilă.

Porni apoi calculatorul, deschise stația de recepție radio prin satelit, după care se aşeză să-şi facă plinul de cofeină şi să se apuce de treabă.

Centrul de bowling pe care îl înființase bunicul lui Cal şi care începuse să funcționeze în anii imediat următori celui de-al al Doilea Război Mondial, fusese o popicărie mică şi plăcută, cu trei piste de bowling, câteva jocuri mecanice şi automate de coca-cola. Afacerea se extinsese prin anii 1960 şi apoi încă o dată atunci când frâiele acesteia fuseseră preluate de către tatăl lui Caleb, pe la începutul anilor 1980.

În prezent, cu cele şase piste de popice, raionul video şi sala pentru petreceri particulare, Bowl-a-Rama devenise locul de întâlnire din Hollow.

Bunicului trebuiau să-i fie recunoscători pentru asta, îşi zise Cal în sinea lui, în timp ce parcurgea lista cu rezervările pentru reuniunile din luna următoare. Dar cea mai multă recunoştinţă i se cuvenea tatălui lui Cal, adică celui care transformase localul cu piste pentru bowling într-un plăcut centru de întruniri familiale şi care folosise succesul de care se bucurase acesta pentru a se lansa şi în alte afaceri.

Oraşul ăsta al nostru ne poartă numele, îi plăcea mereu lui Jim Hawkins să spună. *Respectând numele familiei noastre, îţi respecţi oraşul în care te-ai născut şi în care trăieşti.*

Cal dovedea respect în ambele privinţe, căci altminteri şi-ar fi luat de multă vreme tălpăşiţa de-acolo.

După o oră de muncă, ridică privirea auzind discreta bătaie în tocul uşii.

– Iartă-mă, Cal, dacă te deranjez, dar nu voiam decât să ştii că sunt şi eu pe-aici. Mă gândeam că ar fi bine să vopsesc în continuare, ca să termin şi în restul încăperilor dacă tot nu deschizi în dimineaţa asta.

– E-n regulă, Bill. Ai tot ce-ţi trebuie?

– Sigur că da. Bill Turner, care nu se mai îmbătase de cinci ani, două luni şi şase zile, îşi drese glasul şi adăugă: Mă-ntreb dacă ai mai aflat ceva în legătură cu Gage.

– De câteva luni, nimic nou.

Delicat subiect, gândi Cal în timp ce Bill clătină din cap. Teren mlăştinos.

– Atunci o să mă apuc de lucru, spuse Bill.

Cal îl urmări îndepărtându-se de uşă. Îşi zise în sinea lui că nu putea face nimic. Nu-i trecea prin minte niciun lucru despre care să fie absolut sigur că s-ar fi cuvenit să-l facă în legătură cu situaţia asta.

Oare cei cinci ani de cumineţie absolută şi de pocăinţă din partea lui Bill erau de-ajuns încât să compenseze toate loviturile de curea, toate scatoalcele, precum şi toate înjurăturile? Nu era îndreptăţit să judece el, Caleb Hawkins, aşa ceva.

Coborî privirea spre cicatricea subţire care se întindea oblic pe încheietura mâinii sale. Era extrem de ciudat că rana aceea mică se vindecase atât de repede, şi totuşi cicatricea rămasă mai era vizibilă şi acum – unicul semn pe care îl avea pe corp. Părea straniu cum de ceva atât de mic se dovedise în stare să arunce, o dată la şapte ani, întregul oraş, şi pe toată lumea pe care o cunoştea Cal aici, în câte şapte zile de infern. Avea să revină oare Gage în localitate şi în vara următoare, la fel ca şi până acum, din şapte în şapte ani? Cal nu era dotat cu harul sau povara clarviziunii, însă ştia că, atunci când el, Gage şi Fox împlineau vârsta de treizeci şi unu de ani, urma să se afle toţi trei din nou împreună în Hawkins Hollow.

Se legaseră cu jurământ.

Caleb Hawkins își termină munca de dimineață și, deoarece nu-și mai putea lua gândul de la acest lucru, îi scrise rapid și îi transmise imediat lui Gage un mesaj prin poșta electronică:

> Bună! Unde naiba ești? În Las Vegas? În Mozambic? La Duluth? Eu ies să mă întâlnesc cu Fox. Urmează să sosească la noi în oraș cineva care se ocupă cu scrisul și care intenționează să se documenteze asupra istoriei, asupra legendei și asupra celor ce numesc ei anomalii. Probabil că o să ne descurcăm, însă m-am gândit că s-ar cădea să te pun și pe tine la curent. Aici temperatura a scăzut sub minus cinci grade Celsius, iar vântul suflă cu o viteză care produce o răcire suplimentară! Mi-aș dori să te afli aici, iar eu să nu fiu.
>
> Cal

Până la urmă Gage tot avea să reacționeze, își spunea Cal, pe când trimitea e-mailul și închidea computerul. Poate peste cinci minute, poate peste cinci săptămâni, dar de răspuns Gage tot avea să răspundă la un moment dat.

Începu să se îmbrace din nou de iarnă, acoperindu-și trupul înalt și subțire pe care îl moștenise de la tatăl său. Și picioarele supradimensionat de lungi le datora tot bătrânului său tată.

Părul, care tindea tot mai mult să-i devină de un blond-închis, aproape șaten, îl avea de la mama sa. Știa asta din fotografiile de demult care o înfățișau atunci când ea fusese o blondă cu părul moale și însorit, o femeie extrem de îngrijită, după câte își amintea Cal.

Ochii lui de un cenușiu intens, ca un cer de furtună, fuseseră așa de când Cal împlinise zece ani.

Chiar când își trăgea fermoarul hanoracului, pregătindu-se să iasă în stradă, își zise că haina aceea îi servea doar pentru a se simți confortabil. Nu mai fusese bolnav de mai bine de douăzeci de ani. Nicio gripă, nicio viroză, nici măcar o răceală, nicio alergie.

Când avea doisprezece ani căzuse dintr-un măr. Auzise cum i se rupsese, trosnind, osul brațului și simțise durerea atroce.

Și mai simțise imediat după aceea și cum se suda osul la loc – cu dureri și mai mari – încă înainte de a fi apucat să traverseze peluza, până în casă, pentru a-i spune mamei sale ce i se întâmplase.

Așa că nu-i mai spusese nimic, niciodată, gândi el ieșind în frigul tăios de-afară. De ce s-o mai fi necăjit și pe ea?

Parcurse repede distanța de trei străzi până la cabinetul lui Fox, fluturând mâna sau răspunzând saluturilor vecinilor și prietenilor. Dar nu se opri să poarte conversație. Nu făcuse el nicio pneu-

monie şi nici măcar nu-i cursese nasul, însă în ruptul capului nu putea să sufere iarna, de care era sătul până-n gât.

Zăpada gri, cu crustă de gheaţă deasupra, se întindea ca o panglică murdară de-a lungul bordurilor, iar cerul parcă oglindea aceeaşi culoare. Câteva case şi prăvălii erau pavoazate pe la uşi şi pe la ferestre cu inimioare şi coroniţe de Sfântul Valentin, pentru ziua îndrăgostiţilor, însă ornamentele acelea nu izbuteau să aducă prea multă veselie în peisajului hibernal, cu arbori golaşi şi cu grădini desfrunzite.

Aspectul oraşului nu era avantajat de luna februarie, după părerea lui Cal.

Urcă cele câteva trepte scunde până la micuţa verandă acoperită a bătrânei case din piatră. Pe firma aflată lângă uşa de la intrarea principală, scria: FOX B. O'DELL, AVOCAT.

Asta era ceva care îl făcea de fiecare dată pe Caleb să tresară uşor amuzat. Chiar şi după aproape şase ani, el încă nu izbutise să se obişnuiască cu această situaţie.

Zurliul hipiot pletos era acum un afurisit de avocat.

Cal intră în anticamera curată, găsind-o acolo, tronând la pupitrul de la recepţie, pe Alice Hawbaker. Foarte îngrijită şi fercheşă în taiorul bleumarin, cu bluza de un alb imaculat, cu fundă, femeia avea un păr alb ca zăpada şi nişte ochelari cu lentile bifocale. Doamna Hawbaker conducea

cabinetul de avocatură aşa cum un câine ciobănesc şi-ar fi condus turma.

Femeia părea drăguţă şi dulce, însă te-ar fi apucat imediat cu colţii de gleznă dacă ai fi îndrăznit să ieşi din rând.

– Bună dimineaţa, doamnă Hawbaker. Ce frig s-a făcut afară! S-ar putea să mai ningă. Bărbatul îşi scoase fularul. Sper că dumneata şi domnul Hawbaker aveţi cald acasă.

– Destul de cald.

Desluşi în tonul ei ceva care îl făcu mai atent, în timp ce îşi scotea mănuşile. Când îşi dădu seama că femeia plânsese, făcu instinctiv un pas spre pupitru.

– Este totul în regulă? Este...?

– Totul e-n regulă. Chiar perfect. Fox n-are niciun client acum. Stă la el în birou, îmbufnat, aşa că ai picat la ţanc şi poţi merge direct în spate.

– Am înţeles. Doamnă Hawbaker, dacă aş putea să fac ceva, orice...

– Doar du-te direct în spate, repetă ea, după care se întoarse la tastatura computerului.

Dincolo de zona de recepţie începea un coridor care avea pe o latură o cameră de toaletă şi pe cealaltă o bibliotecă. Drept în fund, biroul lui Fox se afla în dosul unei mici uşi glisante, duble. Cal nu se mai osteni să ciocănească.

Auzind uşile deschizându-se, Fox ridică privirea. Părea într-adevăr îmbufnat de-a binelea, în timp ce expresia ochilor lui frumoşi era

îngândurată, iar gura i se strâmbase într-o grimasă de profundă nemulțumire.

Bărbatul ședea îndărătul mesei sale de lucru, cu picioarele încălțate cu bocanci de munte sprijinite pe tăblia acesteia. Purta jeanși și o cămașă de flanel descheiată, deasupra unui tricou alb și gros. Părul, de un castaniu-închis, se unduia în jurul unei fețe cu trăsături ascuțite.

– Ce s-a întâmplat?

– Îți spun eu ce s-a întâmplat. Asistenta mea administrativă tocmai mi-a înmânat demisia – asta-i tot ce s-a întâmplat.

– Păi cu ce i-ai greșit?

– Eu? Fox se împinse în spate de lângă masă și deschise micul frigider, de unde scoase o doză de coca-cola. Niciodată nu se dăduse el în vânt după cafea. Mai bine te-ai întreba cu ce i-am greșit *noi*, frățioare. Ne-am așezat tabăra lângă Stânca Păgână, într-o noapte fatală, după care am întărâtat maimuța. Asta-i tot ce i-am făcut.

Cal se prăvăli într-un fotoliu.

– Își dă demisia din cauză că...?

– Nu numai că-și dă demisia, dar ea și soțul ei, domnul Hawbaker, își iau definitiv picioarele la spinare din orașul ăsta. Și, da, din cauza aia. Bărbatul sorbi cu lăcomie o înghițitură zdravănă din băutura răcoritoare, așa cum mulți bărbați ar trage o dușcă bună dintr-o sticlă de whisky. Dar nu motivul ăsta mi l-a invocat ea mie, deși eu știu că asta este cauza. A pretextat că s-au hotărât să se

mute la Minneapolis ca să fie mai aproape de fiica lor și de nepoței, însă asta-i o invenție de-a lor. De ce și-ar lua catrafusele și s-ar muta în Nord o femeie care se apropie de șaptezeci de ani, măritată cu un tip mai bătrân ca pământul. Mai au încă o progenitură stabilită pe undeva pe lângă Washington, iar aici au rădăcini adânci. Ascultă-mă pe mine! E numai o născocire.

– Și ai dedus asta din ceea ce ți-a zis ea sau ai dat o raită prin mintea ei?

– Din ambele cauze, pe rând. Ia nu mă mai lua tu peste picior! Fox gesticulă cu doza de coca-cola în mână, după care o trânti cu zgomot pe masă. Nu-mi vâr eu nasul doar de plăcere, nemernicule!

– Dar poate că o să se răzgândească.

– Nu vor ei să plece cu tot dinadinsul, însă le e frică să mai rămână aici. Sunt înspăimântați că se va întâmpla din nou. Și trebuie să recunosc că au dreptate în privința asta. Nu vor să mai treacă iar prin chestia asta. I-am propus o mărire de salariu – de parcă mi-aș putea permite așa ceva – apoi i-am propus s-o las în concediu toată luna iulie, arătându-i astfel că știu foarte bine unde-i buba. Însă sunt ferm hotărâți să plece. Îmi mai dă răgaz doar până la 1 aprilie, de ziua fraierilor păcăliți, tună el declamator. Ca să-mi pot găsi până atunci pe altcineva și să-i arate ea rostul de pe-aici. Eu nu știm nimic, Cal. Nu știu nici măcar pe jumătate din ceea ce face ea. Femeia asta face pur și simplu face totul. Asta-i situația.

– Mai ai timp până-n aprilie şi poate găsim noi o modalitate de a o scoate la capăt.

– N-am putut gândi noi o soluţie la problema asta în mai bine de douăzeci de ani.

– Eu mă refeream la problema de la cabinetul tău. Însă, da, mă gândesc mult şi la cealaltă problemă... mereu. Cal se ridică şi se apropie de fereastră, uitându-se afară, pe străduţa liniştită, lăturalnică. Trebuie să terminăm o dată pentru totdeauna cu toată povestea asta. De data asta e obligatoriu să-i punem capăt. Poate că va fi de folos să discutăm şi cu scriitoarea aceea care va veni la noi. Să expunem întregul caz cuiva mai obiectiv, cuiva neimplicat.

– Căutăm necazurile cu lumânarea.

– Poate că da, dar necazurile se ţin scai. Mai sunt cinci luni până atunci. Am stabilit să ne întâlnim cu ea la mine acasă. Cal se uită la ceas. Peste patruzeci de minute.

– Noi amândoi? O clipă, Fox păru derutat. Chiar astăzi, adică? Măi, măi, măi! Ia te uită! Nu i-am spus nimic doamnei H. şi nu este notat nicăieri. Am programată o depoziţie peste o oră.

– Da' de ce nu-l foloseşti tu pentru asta pe blestematul ăla al tău de BlackBerry?

– Fiindcă nu respectă logica mea simplă, de bun-simţ. Reprogrameaz-o pe scriitoare. Sunt liber de-abia după ora patru.

– Nu-i nimic. O să mă pot descurca şi singur. Dacă o să mai vrea să afle şi alte detalii, o s-o

invit şi la cină, aşa că nu-ţi face alt program pentru seara asta.

– Să fii foarte atent la ceea ce vorbeşti cu ea.

– Bine, bine. O să am grijă. Însă de multă vreme mă tot gândesc la asta. Am fost prudenţi atât de mult timp. Poate că a sosit momentul să fim şi niţeluş mai îndrăzneţi.

– Parc-ai fi Gage!

– Fox... Am început să am iar visele alea.

Fox pufni.

– Speram să mi se fi întâmplat numai mie.

– Când împlineam noi şaptespezece ani, au început să ne bântuie somnul cam cu o săptămână înainte de ziua noastră de naştere, apoi, la douăzeci şi patru de ani, cu mai bine de o lună mai devreme, pentru ca acum să înceapă cu peste cinci luni în avans. Şi de fiecare dată totul ia o şi mai mare amploare. Tare mă tem că, în cazul în care nu vom găsi rezolvarea, de data asta va fi sfârşitul, atât pentru noi, cât şi pentru oraş.

– Cu Gage ai discutat?

– Tocmai i-am transmis un e-mail. Nu i-am menţionat nimic despre vise. De vorbit, o să vorbeşti tu cu el. Descoperă dacă le are şi el acum, oriunde s-ar afla. Adu-l acasă, Fox. Avem nevoie ca Gage să se întoarcă. Părerea mea este că, de data asta, nu mai putem aştepta până la vară. Acum trebuie să plec.

– Ai grijă ce vorbeşti cu scriitoarea, îl avertiză Fox, în timp ce Cal o luase deja din loc şi se

îndrepta către ușă. Încearcă să obții mai mult decât oferi.

– Mă descurc eu până la urmă cu ea, repetă Cal.

Quinn Black porni încet mașina ei Mini Cooper de pe rampa de ieșire și întâlni obișnuita aglomerație de la intersecția de lângă Pancake House, Wendy's, McDonald's și KFC.

Se gândi cu afecțiune la un Quarter Pounder apetisant, cu o garnitură de cartofi prăjiți și sărați așa cum se cuvine, precum și – poftim – o cola dietetică, asta ca să-i mai micșoreze sentimentul de vinovăție. Dar întrucât așa ceva ar constitui o încălcare a jurământului de a nu mânca de la fast-food decât o singură dată pe lună, nu avea de gând să cedeze tentației.

– Ei, ia zi! Nu te simți mai virtuoasă așa? se întrebă Quinn cu voce tare, aruncând o ochiadă nostalgică, prin oglinda retrovizoare la încântătoarele vitrine de la McDonald's.

Preferința ei nestăpânită pentru mâncarea grasă, multă și ingurgitată pe fugă o adusese în cele din urmă, în pragul vârstei de douăzeci de ani, în situația de a trece printr-o lungă perioadă de regimuri de slăbire maniacale, de suplimente alimentare insipide și de miraculoși plasturi experimentali. Până ce, în final, își spusese că era o proastă, aruncase toate cărțile și articolele cu sfaturi-minune dietetice, precum și toate reclamele

la produse care te pot face să slăbești ca prin farmec, apucând-o pe calea unei hrăniri sănătoase și a exercițiilor fizice.

Schimbarea stilului de viață! se îndemnă ea din nou în gând, reamintindu-și decizia de a-și schimba radical stilul de viață.

Însă, vai, ducea dorul acelor Quarter Pounders mai abitir decât simțea lipsa fostului ei logodnic.

Și totuși, cine n-ar fi avut sentimente asemănătoare?

Quinn se uită la GPS-ul de pe bord, apoi aruncă o privire peste instrucțiunile pe care le tipărise după e-mailul primit de la Caleb Hawkins. Până acum, ambele erau în deplină concordanță.

Întinse mâna după mărul pe care și-l pregătise drept gustare de dimineață. Merele erau sățioase, își zise Quinn, mușcând lacom. Erau ideale pentru organism și, pe deasupra, erau și gustoase.

Și nu aveau nimic de-a face cu Quarter Pounder.

Pentru a-și feri mintea de primejdia ispitei diavolești, se gândi la ceea ce spera să realizeze de pe urma acelei prime întrevederi cu unul dintre principalele personaje din bizarul orășel Hawkins Hollow.

Ba nu, nu era corect să-l eticheteze drept bizar, își reaminti ea. Mai înainte de orice, era nevoie de obiectivitate. Poate că toate cercetările ei o împinseseră să-l categorisească drept bizar, însă nu se va răzgândi până ce nu se va convinge

personal, până ce nu va lua interviurile preconizate şi nu îşi va face toate însemnările necesare, trecând în revistă conținutul bibliotecii locale şi, poate mai important decât toate celelalte, până ce nu va vedea cu ochii ei Stânca Păgână.

Îi plăcea nespus de mult să-şi bage nasul în toate ungherele şi urzelile micilor oraşe de provincie, cotrobăind pe sub duşumele după surprize şi taine adânc ascunse, ascultând bârfele, ca şi tradițiile şi legendele din partea locului.

Îşi făurise un anumit renume din realizarea şi publicarea unei întregi serii de articole despre ciudățeniile oraşelor importante într-o mică revistă periodică numită *Detours*. Şi în vreme ce apetitul ei profesional se dezvolta în aceeaşi măsură ca şi cel trupesc, îşi luase inima-n dinți şi făcuse riscantul salt de a scrie o carte, cu aceeaşi temă, dar concentrându-şi atenția asupra unui singur oraş din statul Maine, oraş faimos prin faptul că era bântuit de stafiile a două surori gemene care fuseseră ucise în anul 1843, într-un internat.

Criticii apreciaseră cartea cu pricina drept „antrenantă" şi „având un real umor", în afară de câțiva care o socotiseră „absurdă, chiar ridicolă" şi „mult prea încurcată".

Quinn Black continuase cu o altă carte, înfățişând de data asta un orăşel din Louisiana, în care personajul principal era urmaşul unei preotese voodoo şi îndeplinea funcția de primar, având şi puteri tămăduitoare. Iar Quinn descoperise că

respectiva persoană organizase acolo şi o rețea de prostituție de mare succes.

Însă Quinn presimțea că Hawkins Hollow urma să devină un caz şi mai răsunător, şi mai incitant, şi mai plin de miez.

De-abia aştepta să-şi înfigă colții în el.

Birturile, diversele firme şi clădirile pipernicite începură să facă loc peluzelor mai întinse, caselor mai încăpătoare şi câmpiilor amorțite sub cerul posomorât.

Drumul şerpuia, cobora şi urca, apoi cotea din nou. Femeia zări un semn indicator pentru Câmpul de Bătălie de la Antietam, un alt obiectiv pe care avea de gând să-l investighez şi să-l studieze la fața locului. Quinn descoperise mici fragmente despre unele incidente din timpul Războiului Civil, petrecute în Hawkins Hollow şi în împrejurimile acestei localități, iar acum dorea să afle mai multe detalii.

Când GPS-ul şi instrucțiunile lui Caleb o informară că trebuie să vireze, ea se conformă, urmând noua şosea pe lângă un crâng de arbori desfrunziți, golaşi, depăşind câteva case răzlețe şi nişte ferme care o făceau întotdeauna să zâmbească, cu hambarele şi silozurile lor înconjurate de garduri vii.

Va trebui ca data viitoare să exploreze un orăşel din Vestul Mijlociu, o fermă bântuită sau fantoma înlăcrimată a cine ştie cărei lăptărese.

Quinn aproape că nu mai ținu seamă de indicațiile de a vira atunci când văzu semnul

indicator pentru localitatea Hawkins Hollow (înființat în 1648). Ca și în cazul lui Quarter Pounder, inima ei tânjea să intre în oraș mai degrabă decât să cotească în direcția reședinței lui Caleb Hawkins. Însă nu putea să sufere să întârzie, iar dacă se lăsa captivată de explorarea străzilor și a colțișoarelor ascunse, de descoperirea aspectului localității, atunci cu siguranță avea să ajungă la prima ei întâlnire cu o întârziere apreciabilă.

– Curând, șopti ea, ca pe o solemnă promisiune, după care luă curba și intră pe drumul ce șerpuia pe lângă pădurea despre care era sigură că adăpostea în adâncul ei Stânca Păgână.

Tresări brusc, ceea ce era extrem de straniu. Era straniu să-și dea seama că tresărirea se datora spaimei și nu emoției care îi însoțea începutul fiecărui nou proiect.

Urmând șoseaua sinuoasă, se uită cu oarecare neliniște în direcția copacilor întunecați și desfrunziți și, în momentul în care privirea îi reveni pe drum, fu nevoită să apese cu disperare pe frână, observând ceva ce alerga în fața mașinii.

I se păru mai întâi că zărise un copil – Doamne Dumnezeule! –, apoi se gândi că parcă fusese un câine, după care constată că pe drum nu era nimic, dar absolut nimic care să se grăbească spre câmpul de dincolo de șosea. Nu era nimeni, în afară de ea și de inima care îi bătea nebunește la adăpostul micuțului automobil de culoare roșie.

O fi fost o halucinație, își zise în sinea ei, fără prea mare convingere. Vreuna dintre ciudățeniile acelea inexplicabile.

Porni din nou motorul care se calase când frânase atât de brusc, apoi scoase mașina pe fâșia de pământ din marginea drumului care servea ca zonă de ieșire de pe carosabil. Scoase carnețelul de însemnări, își notă data și ora și scrise exact ceea ce i se păruse că ar fi văzut acolo:

Băiețel cca zece ani. Păr lung negru, ochi roșii. SE UITA drept la mine. Am clipit? Am închis ochii? I-am redeschis și am zărit un imens câine negru, nu un băiat. Iar pe urmă, buf. Acolo nu mai era nimic.

Mașinile o depășeau fără incidente, în timp ce ea mai aștepta alte câteva secunde pentru a i se potoli tremurăturile.

Cutezătoarea scriitoare decepționează încă de la primul posibil fenomen ce pare ieșit din comun, face cale-ntoarsă cu adorabila ei mașinuță roșie și merge direct la cel mai apropiat fast-food Mickey D ca să-și cumpere un antidot – din acela plin cu grăsime – împotriva neliniștii și a nervozității, își zise Quinn în sinea ei.

Ar putea face asta, gândi ea în continuare. Nimeni n-ar putea-o acuza de vreun delict și să o arunce în pușcărie. Și dacă făcea asta, atunci își putea lua adio și de la viitoarea ei carte și de la orice respect de sine.

Curaj, Quinn! se îmbărbătă ea în gând. Doar ai mai văzut destule fantome la viața ta!

Mai hotărâtă acum, reintră cu mașina pe șosea și luă următorul viraj. Drumul era îngust și întortocheat, mărginit de arbori amenințători. Quinn își închipui că aici era probabil încântător în timpul primăverii și al verii, o adevărată explozie de verdeață, sau iarna după o ninsoare proaspătă, cu toți copacii plini de zăpadă imaculată. Dar sub un cer posomorât și cenușiu, pădurea părea să invadeze șoseaua, cu toate crengile de-abia așteptând să se întindă și să lovească, de parcă ele și numai ele aveau voie să se afle în locurile acelea. Iar ca și cum ar fi vrut să accentueze senzația dezolantă, pe drum nu mai trecea nicio altă mașină, iar când Quinn închise radioul, întrucât muzica i se părea că răsună prea tare, unicul zgomot care se mai auzea era doar jelania vântului.

Ar trebui ca locul ăsta să se cheme Înfricoșătoarea Văgăună, își spuse în sinea ei și aproape că rată cotitura pe aleea acoperită cu pietriș care ducea spre casa lui Hawkins.

Cum oare, continuă ea să se întrebe, cum de și-ar putea cineva dori să locuiască într-un astfel de loc? Adică tocmai aici, printre toți acești copaci îngrămădiți și agresivi, unde se cuibăresc pentru a se ascunde de soare mari mormane decolorate de zăpadă. Aici, unde unicul sunet este geamătul de avertizare al Mamei Natură. Aici, unde totul este de un cafeniu-gri mohorât și iritant.

Mașina trecu peste o mică punte aruncată deasupra unui pârâiaș, urcând ușor pe aleea îngustă.

Zări apoi și casa, exact așa cum fusese avertizată.

Aceasta se înălța pe ceea ce ea ar fi numit un dâmb mai degrabă decât o colină, panta din fața ei fiind îmblânzită de un șir de terase decorate cu arbuști ornamentali care cu siguranță o înfrumusețau primăvara și vara.

Nu era o peluză în adevăratul sens al cuvântului, care probabil că ar fi fost greu de tuns și de curățat de buruieni, motiv pentru care Hawkins preferase un strat de sol protector, cu arbuști și copaci înconjurând partea din față a casei.

Lui Quinn îi plăcu zona pietruită din fața și de pe laturile casei, fiind sigură că și în spate decorul era același. Îi plăceau tonurile calde ale pietrei folosite, ca și ferestrele imense.

Casa se înălța firesc acolo, mulțumită de locul în care se cuibărise în pădure.

Femeia opri lângă o veche camionetă Chevrolet, coborî din mașină și se uită îndelung de jur împrejur.

Înțelese acum de ce ar putea alege cineva acest loc. Plutea acolo o aură stranie, mai ales pentru cineva care avea darul să vadă și să simtă asemenea lucruri. Exista și mult farmec, ca și o senzație de solitudine care nu însemna în același timp și însingurare. Parcă se și vedea stând pe terasa din față, într-o seară de vară, bând ceva răcoritor și cufundându-se în tăcerea deplină.

Chiar înainte de a se îndrepta ea spre casă, uşa de la intrare se deschise.

Avu o acută senzaţie de *déjà-vu* care aproape o ameţi. El stătea acolo, în uşa cabanei, cu petele de sânge de pe cămaşă asemenea unor petale de flori roşii.

Nu mai putem rămâne.

Vorbele îi răsunau limpede în auz, iar glasul aproape că îl cunoştea.

– Domnişoara Black?

Femeia tresări. Aici nu era nicio cabană, iar bărbatul aflat pe încântătoarea terasă a frumoasei sale case nu avea pe el nici urmă de pată de sânge. În ochi nu i se citea nicio urmă a unei mari iubiri şi nici a vreunei mari dureri.

Şi totuşi, ea se văzu silită să se rezeme o vreme de maşină pentru a-şi recăpăta răsuflarea.

– Da, bună! Tocmai îţi... admiram casa. Formidabil loc!

– Mulţumesc. Ai nimerit greu?

– Nu, nu! Deloc! M-ai îndrumat perfect. Desigur că era ridicol să poarte o astfel de conversaţie în bătaia vântului îngheţat, iar din expresia bizară de pe figura bărbatului se vedea că şi el era de aceeaşi părere.

Se îndepărtă de maşină şi afişă ceea ce spera a fi o expresie senină şi plăcută pe când se apropia de cele trei trepte din lemn.

Încântător mai arată bărbatul ăsta, îşi zise ea atunci când izbuti să se concentreze asupra realităţii. Avea un păr ciufulit şi nişte ochi intenşi, cenuşii. Dacă mai adăuga şi zâmbetul şăgalnic, trupul înalt şi suplu în jeanşi şi pulover, orice femeie s-ar simţi tentată să-l dorească doar pentru ea.

Când ajunse lângă el, îi întinse mâna.

– Sunt Quinn Black şi îţi mulţumesc că ai fost de acord să ne întâlnim, domnule Hawkins.

– Te rog să-mi spui Cal. Bărbatul îi strânse mâna şi i-o reţinu, făcându-i semn spre uşă. Hai înăuntru ca să scăpăm de vântul ăsta.

Intrară direct într-o cameră de zi care izbutea să fie plăcută şi masculină în acelaşi timp. În faţa imenselor ferestre se afla o canapea generoasă, iar fotoliile mari păreau că ar putea găzdui şi un elefant. Probabil că măsuţele şi lămpile nu erau ele chiar nişte antichităţi, totuşi dădeau impresia că le dăruise o bunică atunci când simţise nevoia de a-şi redecora propria locuinţă.

Exista acolo chiar şi un mic şemineu de piatră, cu nelipsitul câine imens care dormea tolănit la căldură.

– Permite-mi să-ţi iau haina.

– Câinele tău este în comă? îl întrebă Quinn, dat fiind că respectivul animal nici nu se clintise din loc.

– Nu, însă Rostogol are o viaţă interioară activă şi extrem de solicitantă, drept care are nevoie de lungi perioade de odihnă şi recuperare.

– Aha! Am înţeles.

– Vrei o cafea?

– Ar fi grozav. Ca şi o toaletă, de altfel. Drumul a fost lung.

– Prima uşă pe dreapta.

– Mulţumesc.

Quinn intră şi se închise în mica şi impecabila toaletă, atât pentru a-şi satisface necesitatea fiziologică urgentă, cât şi pentru a-şi mai reveni după cele câteva şocuri psihice prin care trecuse.

– Curaj, Quinn, îşi zise ea în şoaptă. Ai ajuns şi aici. Lupta stă să înceapă.

4

Cal citise ceea ce scrisese Quinn; studiase fotografiile pe care le făcuse pentru cărţi şi căutase pe internet cât mai multe date pentru a-şi forma o idee generală despre ea, iar apoi parcursese interviurile. Nu era el omul care să accepte să stea de vorbă cu orice fel de scriitor, ziarist, reporter, chiar cu prezentare pe internet, despre oraşul său, despre el însuşi sau despre indiferent ce altceva, fără o prealabilă verificare amănunţită a interlocutorului.

Cărţile şi articolele ei i se păruseră antrenante şi distractive. Îl bucurase vădita ei afecţiune pentru oraşele mici, fusese intrigat de interesul ei pentru tradiţiile locale şi pentru studiul legendelor din locurile respective şi a lucrurilor tainice pe care le puteai afla doar noaptea.

Îi plăcea faptul că mai scria din când în când un articol şi pentru revista care îi oferise privilegiul debutului jurnalistic pe când era de-abia la colegiu. Era o dovadă de loialitate.

Cal nu fusese dezamăgit că fotoeditorul ei o prezentase ca pe o mândreţe de femeie, cu o claie sexy de păr blond ca mierea, cu ochi albaştri strălucitori şi cu o absolut adorabilă insinuare de zâmbet pe buze.

Fotografia nu se apropia nici pe departe de realitate.

Probabil că femeia nu era frumoasă, îşi zise Cal în sinea lui, în timp ce îi turna cafeaua în ceaşcă. Va trebui să o privească încă o dată atunci când spera că va avea mintea ceva mai limpede, şi după aceea va decide.

Dar lucrul de care îşi dăduse el seama fără niciun dubiu era acela că ziarista emana vitalitate şi energie, ca şi – potrivit creierului său cam confuz – sexualitate.

Şi totuşi, poate că asta se datora faptului că era bine şi frumos clădită, ceea ce constituia un alt aspect pe care fotografia nu-l dezvăluise. Tânăra avea nişte forme conturate într-un fel cu-adevărat încântător.

Şi nu că el n-ar mai fi văzut până atunci asemenea forme la o femeie, ba chiar îşi plimbase ochii pe destule femei goale. Atunci de ce rămăsese acum parcă istovit şi pierdut în propria lui bucătăric, când îi intrase în casă o doamnă

atrăgătoare şi complet îmbrăcată? Şi încă din motive exclusiv profesionale.

– Dumnezeule, poartă-te ca un adult, Hawkins.

– Poftim?

Bărbatul tresări. Tânăra era în bucătărie, la câțiva paşi în spatele său, învăluindu-l cu un zâmbet de milioane.

– Vorbeai cu tine însuți? Şi eu obişnuiesc să fac asta. De ce socotesc oamenii că noi suntem nebuni?

– Fiindcă vor să ne oblige să vorbim cu ei.

– Probabil că ai dreptate. Quinn îşi dădu pe spate coama de păr blond.

Cal văzu atunci că estimase corect. Nu era frumoasă. Gura ei botoasă cu aspect ostenit, nasul uşor coroiat, ochii supradimensionați, toate astea nu constituiau elemente ale frumuseții tradiționale. Nu putea spune nici măcar că era drăguță. Ar fi fost un termen prea simplu. Şi nu i s-ar fi potrivit nici epitetul „nostimă".

Nu se putea gândi la ea decât ca fiind „fierbinte şi senzuală", însă asta s-ar fi putut să-i tulbure din nou minţile.

– Am uitat să te întreb cum preferi cafeaua.

– Oo, n-aş crede să ai în casă lapte cu doi la sută grăsime.

– Adesea mă-ntreb cum de le poate plăcea oamenilor o apă chioară ca laptele degresat.

Cu un râset cristalin care îi dădu lui Cal fiori şi îi făcu sângele să fiarbă, Quinn se apropie şi

contemplă priveliştea ce se vedea prin cele două uşi de sticlă dând – după cum bănuia ea – spre partea din spate a terasei circulare.

– Asta înseamnă probabil că n-ai în casă nici îndulcitor. Pachețelele acelea roz, bleu ori galbene.

– Ai dreptate, n-am aşa ceva. Nu-ți pot oferi decât lapte adevărat şi zahăr veritabil.

– Ai putea, într-adevăr, să mi le oferi. Că doar nu mâncase ea oare, ca o fetiță cuminte, un măr sănătos? gândi Quinn, adăugând cu glas tare: Iar eu aş putea să le şi accept. Aş vrea să te mai întreb însă şi altceva, doar ca să-mi satisfac o curiozitate. Casa ta este întotdeauna la fel de curată şi de ordonată, sau numai de data asta, în cinstea mea?

El scoase la iveală laptele şi comentă:

– Ordonată este un cuvânt care se potriveşte unei fetişcane. Eu prefer termenul organizată. Îmi place organizarea. Iar în afară de asta, continuă el întinzându-i o linguriță ca ea să se poată servi din zaharniță, mama ar putea să treacă oricând pe-aici, pe neaşteptate, ceea ce şi face. Şi m-ar certa, dacă nu ar găsi casa curată.

– Dacă n-o sun o dată pe săptămână, mama presupune imediat că am fost hăcuită de un ucigaş, continuă Quinn, limitându-se la o linguriță rasă de zahăr. Drăguț, nu? Legăturile astea de familie sunt lungi şi elastice.

– Mie îmi plac. Însă ce-ar fi să ne aşezăm să vorbim pe îndelete în camera de zi, lângă foc?

– Ar fi foarte bine. Aşadar, de când locuieşti aici, adică în casa asta anume? preciză ea, în timp

ce îşi aduceau amândoi stacanele de cafea din bucătărie.

– De câțiva ani.

– Şi cum te înțelegi cu rarii tăi vecini?

– Vecinii mei sunt oameni de ispravă, iar eu îmi petrec multă vreme în oraş. Dar din când în când prefer liniştea de-aici.

– Toată lumea caută asta. Chiar şi eu, uneori, mărturisi ea şi se aşează într-un fotoliu, sprijinindu-se de spătar. Chiar mă şi surprinde oarecum că nu ți-au mai urmat şi alții exemplul şi n-au apărut mai multe case prin părțile astea.

– S-a vorbit de câteva ori despre aşa ceva, însă până la urmă n-a ieşit nimic, niciodată.

Este prevăzător, gândi Quinn, după care îl întrebă:

– De ce oare?

– Presupun că s-a dovedit a nu fi prea convenabil din punct de vedere financiar.

– Totuşi, tu eşti aici.

– Bunicul meu a fost proprietarul câtorva hectare din pădurea Hawkins, pe care mi le-a lăsat moştenire împreună cu casa.

– Aşa că tu doar ai renovat-o.

– Mai mult sau mai puțin. Îmi plăcea de mult locul ăsta. Retras atunci când aveai nevoie de intimitate şi aproape de pădurea unde totul se schimbase. Cunosc câțiva meseriaşi buni şi împreună cu ei am pus casa la punct. Dar cum ți se pare cafeaua?

– E magnifică. Ştii cumva să şi găteşti?

– La cafea sunt specialist. Ți-am citit cărțile.

– Şi cum ți s-au părut?

– Mi-au plăcut. Probabil că ți-ai dat seama că n-ai fi acum aici dacă nu mi-ar fi plăcut.

– Caz în care mi-ar fi mult mai greu să scriu cartea pe care doresc s-o scriu. Tu eşti un Hawkins, unul dintre descendenții întemeietorilor aşezării devenită sat, transformat ulterior în oraş. Şi în acelaşi timp, unul dintre personajele principale din mai recentele incidente inexplicabile legate de oraş. Am făcut o mulțime de cercetări în legătură cu istoria, cu tradițiile locale, cu legendele şi cu diversele explicații, spuse ea, după care băgă mâna în geanta încăpătoare, scoase un reportofon pe care îl puse pe masă, între ei, şi îl porni.

Zâmbetul ei era plin de energie şi de interes când îşi scoase şi carnețelul de însemnări, punându-l în poală şi deschizându-l la o pagină liberă.

– Cal, te rog să-mi povesteşti ce s-a întâmplat în săptămânile în care au căzut zilele de 7 iulie din anii 1987, 1994 şi 2001.

Reportofonul îi dădea lui Cal... mâncărimi.

– Intri de-a dreptul în miezul problemei, nu-i aşa?

– Îmi place să aflu repede ce se petrece. Pe data de 7 iulie este ziua ta de naştere şi, de asemenea, ziua de naştere a lui Fox O'Dell şi a lui Gage Turner – născuți amândoi în acelaşi an cu

tine şi care au crescut împreună cu tine în Hawkins Hollow. Am citit diferite articole în care se afirma că tu, O'Dell şi Turner sunteţi cei care au alertat, pe 11 iulie 1987, departamentul local de pompieri atunci când luase foc şcoala primară, şi i-aţi salvat viaţa unei anume Marian Lister, care se afla în momentul acela în şcoală.

În timp ce vorbea, Quinn continua să se uite drept în ochii lui, iar Cal găsi interesant faptul că ea nu părea să aibă nevoie să-şi consulte notiţele şi nici să întrerupă scurt, din când în când, contactul vizual cu el.

– Rapoartele iniţiale arătau că voi trei aţi fost suspectaţi la început că aţi fi provocat incendiul, dar s-a dovedit că însăşi domnişoara Lister a fost de vină. Femeia a suferit arsuri de gradul doi pe aproape treizeci la sută din suprafaţa corpului, precum şi o contuzie cerebrală. Tu şi cei doi prieteni ai tăi, trei băieţi în vârstă de numai zece ani fiecare, aţi târât-o afară din şcoală şi aţi chemat apoi pompierii. La momentul respectiv, domnişoara Lister era o profesoară de gradul patru, în vârstă de douăzeci şi cinci de ani, fără antecedente de comportament infracţional sau de tulburări mintale. Sunt corecte toate aceste informaţii?

Cal remarcă faptul că lucrurile notate de Quinn se remarcau prin acurateţe. Nu exprimau însă nici pe departe groaza de a intra în şcoala cuprinsă de flăcări, de a o găsi acolo pe frumuşica domnişoară Lister bolborosind şi chicotind fără nicio noimă,

alergând printre flăcări. Şi nici cum s-au simţit ei fugărind-o pe coridoarele şcolii în timp ce i se aprinseseră hainele.

– Ea a avut atunci o depresie nervoasă.

– Evident. Cu zâmbetul neclintit pe buze, Quinn ridică din sprâncene, completând: Şi tot atunci s-au înregistrat mai mult de o duzină de apeluri de urgenţă reclamând violenţe casnice, în cursul aceleiaşi săptămâni, adică mai multe decât se înregistraseră la Hawkins Hollow în precedentele şase luni. Au mai avut loc două sinucideri şi patru tentative de sinucidere, s-au înregistrat nenumărate agresiuni, trei reclamaţii de viol şi un accident cu fuga autorului de la locul faptei. Mai multe locuinţe şi prăvălii au fost vandalizate. Şi nimeni – practic absolut nimeni – dintre persoanele implicate în oricare dintre aceste infracţiuni şi incidente nu a părut să păstreze o amintire limpede asupra evenimentelor petrecute. Unii au emis opinii cum că întregul oraş ar fi suferit un fenomen de isterie sau de halucinaţii colective, ori că ar fi căzut victimă unui virus necunoscut, răspândit prin intermediul alimentelor sau al apei. Tu ce părere ai?

– Cred că aveam pe-atunci doar zece ani şi făceam pe mine de frică.

Ea îi zâmbi scurt şi radios.

– Sunt absolut convinsă de acest lucru. Apoi zâmbetul îi dispăru pe neaşteptate. La împlinirea vârstei dc şaptesprezece ani, în 1994, în timpul

săptămânii care a cuprins şi ziua de 7 iulie, a avut loc o altă, ca să-i zicem aşa, izbucnire de violenţă. Au fost ucise trei persoane, una dintre ele spânzurată în parcul oraşului, însă nu s-a găsit absolut nimeni care să se ofere ca martor sau să-şi recunoască participarea. Atunci au fost semnalate şi mai multe violuri, şi mai multe bătăi, şi mai multe sinucideri ca data anterioară, iar două case au ars din temelii. S-a vorbit mult despre faptul că tu, O'Dell şi Turner aţi izbutit să adunaţi o parte dintre răniţi şi din cei traumatizaţi, să-i urcaţi într-un autobuz al şcolii şi să-i transportaţi la spital. Aşa s-a întâmplat?

– Exact aşa.

– Bine. Să trecem mai departe. În anul 2001...

– Cunosc şablonul, o întrerupse Cal.

– Din şapte în şapte ani, zise Quinn, dând din cap. Vreme de şapte nopţi în şir. În timpul zilelor se întâmplă puţine lucruri – asta din nou potrivit datelor de care pot fi absolut sigură. Însă de la lăsarea serii şi până în zori se dezlănţuie iadul pe pământ. E greu de crezut că este doar o simplă coincidenţă faptul că această anomalie are loc o dată la fiecare şapte ani, cu începere de la ziua voastră de naştere. Numărul şapte este considerat magic. Aşa îl consideră toţi cei care practică magia, fie neagră, fie albă. Iar voi trei v-aţi născut în cea de-a şaptea zi a celei de-a şaptea luni a anului 1977.

– Dacă aş fi ştiut ce-i de făcut, n-aş fi lăsat să se întâmple toate astea. Dacă aş fi ştiut cum să

acţionez, n-aş mai vorbi acum cu tine. Şi stau de vorbă cu tine fiindcă poate, doar poate, vei reuşi să afli răspunsurile la întrebările noastre sau ne vei ajuta să le găsim.

– În acest caz, povesteşte-mi tot ce ai păţit, tot ce ştii cu exactitate şi chiar ceea ce doar crezi sau simţi.

Cal îşi lăsă deoparte cafeaua, se aplecă înainte, se uită adânc în ochii ei şi spuse:

– Nu obişnuiesc să fac asta chiar de la prima întâlnire.

E simpatic când face pe deşteptul, gândi ea cu multă bunăvoinţă.

– Bine. Atunci, data viitoare o să-ţi fac mai întâi cinste cu o cină. Însă acum nu crezi că ai putea să-mi devii călăuză şi să mă conduci până la Stânca Păgână?

– S-a făcut prea târziu pentru asta. Ziua e pe sfârşite, iar până acolo e un urcuş de două ore. Nu avem cum să ajungem şi să ne şi întoarcem înainte să se întunece.

– Mie nu mi-e teamă de întuneric.

Privirea bărbatului se înăspri pe dată.

– Ar fi bine să-ţi fie. Crede-mă când îţi spun că prin pădurile astea există locuri unde nu merge nimeni după lăsarea întunericului şi nu în orice moment al anului.

Quinn simţi un fior de gheaţă pe şira spinării.

– Ai văzut vreodată pe-aici un băiat cam de vârsta pe care o aveai tu în '87? Un băiat cu părul

negru. Şi cu ochii roşii. Quinn sesiză din paloarea lui Cal că atinsese un punct sensibil şi adăugă: L-ai văzut.

– Dar de ce mă întrebi asta?

– Fiindcă l-am văzut şi eu.

În momentul acela Cal sări în picioare, se apropie de fereastră şi se uită spre pădure. Lumina zilei era deja mai stinsă decât fusese cu o oră în urmă.

Ei nu povestiseră nimănui, niciodată, despre băiatul acela – ori bărbat, nu conta forma sub care prefera arătarea să se materializeze. Da, îl văzuse, şi nu numai în timpul acelei săptămâni de infern care se declanşa din şapte în şapte ani.

Îl văzuse în vise. Îl zărise cu coada ochiului hoinărind prin păduri sau lipindu-şi faţa de geamul întunecat de la fereastra dormitorului său... cu un rânjet pe buze.

Dar nimeni în afară de el, de Fox şi de Gage nu-l văzuse niciodată în perioadele dintre evenimentele respective.

Şi-atunci, cum de îl văzuse şi ea?

– Când şi unde l-ai văzut?

– Astăzi, chiar puţin înainte să cotesc pe Pagan Road (Drumul Păgân). Alerga prin faţa maşinii mele. Apăruse parcă de niciunde. Ştiu că aşa zic toţi, dar în cazul de faţă e adevărat. Era un băiat, după care parcă nu mai era băiat, ci câine, iar apoi nu mai era absolut nimic. Dispăruse.

O auzi că se ridică şi, când se întoarse, Cal rămase şocat de zâmbetul ei radios.

– Şi asta te face să te simţi fericită?

– Mă face să mă simt emoţionată şi surescitată. Şi să mă tot minunez! Am intrat în ceea ce s-ar putea numi un foarte apropiat contact nemijlocit cu un fenomen inexplicabil şi cu totul neobişnuit. Înspăimântător, da, te asigur, însă şi formidabil. Soiul acesta de lucruri îmi stârneşte interesul.

– Se şi vede asta.

– Eram sigură că exista ceva aici şi socoteam că era vorba despre ceva important. Însă a depăşit cu mult aşteptările faptul că mi s-a confirmat totul încă din prima zi.

– Eu nu ţi-am confirmat nimic.

– Dar expresia ta a făcut-o. Quinn luă de pe masă reportofonul şi îl opri. El n-avea de gând să-i spună nimic astăzi. Caleb Hawkins era un om precaut. Acum trebuie să ajung în oraş, reluă ea, să-mi iau o cameră la hotel şi să evaluez situaţia. Ce-ar fi să te invit diseară la cina pe care ţi-am promis-o?

Se mişca rapid, în timp ce el era obişnuit să nu facă nimic în pripă.

– N-ar fi bine ca mai întâi să te instalezi în linişte? Putem să vorbim despre cină şi toate celelalte peste câteva zile.

– Îmi place la nebunie un bărbat greu de abordat. Quinn îşi strecură în geantă reportofonul şi carneţelul, după care mai adăugă: Cred că ar fi bine să-mi aduci şi haina.

După ce i-o aduse, îl privi cu luare-aminte în timp ce se îmbrăca, apoi zise:

– Aş vrea să-ţi spun că, atunci când m-ai întâmpinat afară, am avut o senzaţie stranie. Mi s-a părut că te ştiu de mult, că te-am mai întâlnit şi altădată, că m-ai mai aşteptat aşa şi cu altă ocazie. A fost un sentiment extrem de puternic. N-ai simţit nimic asemănător?

– Nu. Însă poate că eram prea dus pe gânduri, zicându-mi în sinea mea că arăţi mult mai bine decât în fotografie.

– Zău? E nostim, fiindcă în fotografia aceea am ieşit formidabil. Îţi mulţumesc pentru cafea. Quinn se uită la câinele care în tot timpul discuţiei lor sforăise încetişor. La revedere, Rostogol. Nu te mai osteni atâta.

Cal o conduse afară.

– Quinn, îi spuse el, în timp ce ea începuse să coboare treptele. Să nu-ţi vină cumva ideea să încerci să ajungi de una singură la Stânca Păgână. Nu cunoşti pădurea asta. O să te conduc eu acolo, în cursul acestei săptămâni.

– Poate chiar mâine?

– Mâine nu se poate, pentru că sunt foarte ocupat. Poimâine, da, în cazul în care te grăbeşti.

– Aproape întotdeauna sunt grăbită. Se apropie cu spatele de maşină, astfel încât să nu-l piardă din ochi. La ce oră?

– Hai să ne întâlnim tot aici, să zicem la ora nouă dacă va fi o vreme acceptabilă.

– Rămâne hotărât. Deschise portiera maşinii. Apropo, casa ţi se potriveşte. Un tânăr provincial mai stilat decât se pretinde. Îmi place.

El o privi pe neobişnuita şi atrăgătoarea Quinn Black îndepărtându-se.

Apoi Cal rămase mult timp pe loc, urmărind lumina zilei care scădea tot mai mult în pădurea în care se simţea la el acasă.

Cal îl preveni pe Fox, telefonându-i şi dându-i întâlnire în holul popicăriei. Şi întrucât Pin Boys* şi Alley Cats** tocmai desfăşurau un joc oficial pe pistele doi şi trei, el şi cu Fox puteau să cineze şi să se distreze nestingheriţi la rotiserie.

În plus, acolo era cam la fel de mult zgomot ca şi pe culoarele popicăriei, aşa că discuţia lor avea să fie acoperită de loviturile bilelor în popice, ca şi de încurajările şi uralele competitorilor.

– Mai întâi, hai să privim lucrurile şi din punct de vedere logic, zise Fox, dând pe gât o înghiţitură de bere. Se poate ca ea să fi inventat totul tocmai ca să-ţi capteze interesul.

– Dar de unde ar fi putut să ştie ce să inventeze?

– În timpul Celor Şapte, există persoane care îl văd şi ele şi care au afirmat că l-au văzut mai înainte ca el să fi început să acţioneze asupra lor. I-o fi ajuns şi ei asta pe la urechi.

– Nu cred aşa ceva, Fox. Unii vorbeau despre faptul că au văzut ceva – băiat, bărbat, femeie, câine, lup...

---

* Băieţii Înfipţi.

**Pisicile Vagaboande.

– Ori un şobolan mare cât un doberman, îi reaminti Fox.

– Mulţumesc că mi-ai adus aminte. Dar nimeni n-a pretins vreodată să fi văzut aşa ceva înainte sau după Cele Şapte. Nimeni în afară de noi, iar noi n-am spus nimănui, niciodată, nu-i aşa? Şi Cal arcui întrebător o sprânceană.

– Aşa e. Tu chiar crezi că o să mă apuc să bat toba cum că văd demoni cu ochi roşii? În felul ăsta n-aş face decât să rămân fără niciun client.

– E o femeie inteligentă. Nu văd de ce ar fi pretins că l-a văzut în afara perioadei obişnuite – ha-ha –, dacă nu l-ar fi văzut cu-adevărat. Iar pe deasupra, părea şi foarte impresionată de ceea ce i se întâmplase. Era însufleţită şi emoţionată. Aşa încât, hai să acceptăm că l-a văzut cu-adevărat şi să continuăm să judecăm logic. O presupunere logică ar fi aceea că nemernicul devine tot mai puternic, iar noi ştim că aşa are să se întâmple. Suficient de puternic încât să iasă din perioada Celor Şapte şi să-şi facă apariţia şi între ele.

Fox medită o clipă cu ochii la berea lui, după care spuse:

– Nu-mi place logica asta.

– O a doua variantă ar putea fi aceea ca femeia să aibă cumva vreo legătură cu unul dintre noi, cu oraşul ori cu incidentul de la Stânca Păgână.

– Asta-mi place mai mult. Toţi oamenii sunt mai mult sau mai puţin legaţi între ei într-un fel sau altul. Şi nu numai în felul lui Kevin Bacon.

Dacă-ţi dai osteneala, poţi găsi conexiuni de rudenie între aproape oricare două persoane de pe planeta noastră. Şi cu un aer îngândurat, Fox duse la gură o a doua felie de pizza. Poate o fi o verişoară mai îndepărtată a unuia dintre noi. Eu am veri nici nu mai ştiu pe unde, şi cred că şi tu la fel. Gage mai puţin, dar trebuie să aibă şi el câţiva.

– Posibil. Dar de ce ar vedea o verişoară atât de îndepărtată ceea ce nu vede nimeni dintre rudele noastre apropiate? Ei ne-ar fi spus, Fox. Ei toţi ştiu ceea ce o să vină, mai bine şi mai clar ca oricine altcineva.

– O fi o chestiune legată de reincarnare, ceea ce nu are nimic de-a face cu logica. Şi-apoi, reincarnarea e ceva foarte important în familia O'Dell. Poate că s-a aflat şi ea acolo în momentul în care s-a întâmplat totul. O fi fost acolo într-o altă viaţă.

– E posibil. Dar, mai la obiect, de ce se află ea acum aici? Şi ne va ajuta ea să punem naibii capăt nenorocirii ăsteia?

– Ne trebuie mai mult de o oră de discuţii la gura sobei ca să ne putem da seama de asta. Probabil că încă n-ai primit nicio veste din partea lui Gage, aşa-i?

– Încă nu. Dar o să ia el legătura cu noi. Iar poimâine o s-o duc pe Quinn la Stânca Păgână.

– Da' ştiu că te grăbeşti, Cal!

Cal clătină din cap.

– Dacă n-o duc eu cât mai curând, o să încerce să ajungă acolo de capul ei. Iar dacă are să i se

întâmple ceva rău... Nu ne putem asuma o asemenea răspundere.

– Păi noi purtăm întreaga răspundere – nu asta-i ideea? Până la un anumit punct, noi am stârnit totul. Încruntându-se acum, Fox îl urmări pe Don Myers, de la firma de instalatori Myers, executând o lansare excelentă, în uralele cuvenite ale asistenței. Și toate cele aproape o sută cincizeci de kilograme ale lui Myers executară atunci un dans lasciv – o imagine nu din cele mai plăcute ochiului. Mergi înainte, continuă liniștit Fox. Zi de zi faci ceea ce faci, îți trăiești viața, îți clădești existența. Mănânci pizza, te scarpini în dos, faci amor dacă ai noroc. Dar până la un anumit nivel încerci să faci abstracție de ceea ce te frământă pentru a putea suporta faptul că știi că nenorocirea se va întoarce, că unii dintre cei pe care îi vezi zilnic pe stradă poate că nu vor mai scăpa cu viață și data următoare. Și poate că nici noi. Dar, la dracu'! Fox își ciocni berea de berea lui Cal. Mai avem încă cinci luni pentru a descifra șarada asta.

– Aș putea încerca să mă întorc din nou.

– Asta numai dacă va fi și Gage aici. Nu ne putem asuma riscul decât dacă suntem toți trei împreună. Altfel nu merită, Cal. În celelalte ocazii n-ai obținut decât fragmente disparate și ai avut prea mult de suferit pentru prea puțin folos.

– Însă acum sunt mai matur și mai înțelept. Și mă gândesc că, dacă ni se dezvăluie încă de pe-acum – în visele noastre, în ceea ce i s-a întâmplat lui Quinn –, își consumă din energie. Poate că acum aș putea să obțin mai mult decât atunci.

– Nu în lipsa lui Gage. Asta-i... Hmm, făcu Fox, uitându-se peste umărul prietenului său. Frumoasă prospătură!

Privind în spate, Cal o văzu pe Quinn stând în picioare în spatele pistei unu, cu haina descheiată și cu o expresie amuzată, urmărindu-l pe Myers, grațios ca un hipopotam pe poante, cum își lua avânt și lansa norocoasa lui bilă roșie.

– Asta-i Quinn.

– Da, am recunoscut-o. I-am citit și eu cărțile. E mai sexy în realitate decât în poză, iar în poză părea extrem de atrăgătoare.

– Eu am văzut-o primul.

Fox pufni și se uită ironic la celălalt.

– Băiete, nu contează cine a văzut-o primul, ci pentru cine are *ea* ochi. Când o să-mi mobilizez eu întreaga forță a farmecului meu sexual, tu vei deveni pentru ea omul invizibil.

– Rahat! Toată puterea farmecului tău sexual n-ar putea face să pâlpâie nici măcar un nenorocit de bec de patruzeci de wați.

Cal se ridică de pe scaun văzând-o pe Quinn că se apropie de el.

– Acum înțeleg de ce mi-a fost refuzată invitația pentru seara asta. Berea, pizza și bowlingul.

– Cele trei minuni din Hawkins Hollow. Aici sunt la serviciu. Quinn, dă-mi voie să ți-l prezint pe Fox O'Dell.

– Cel de-al doilea membru al triadei. Ea dădu mâna cu Fox. Acum mă bucur şi mai mult că am ales să văd cum este ceea ce pare a fi locul cel mai animat din oraş. Îmi daţi voie să vă ţin companie?

– Bineînţeles. Oricând. Vrei şi tu o bere? o întrebă Fox.

– Minunat! Sigur că da. Dar una slab alcoolizată.

Cal se întoarse şi dădu ocol tejghelei.

– O să am grijă să fie dietetică, o asigură el. Iar ca să meargă mai bine berea, ce ai prefera? Pizza?

– Of. Ea se uită la pizza din galantar cu o privire brusc înviorată. Ăă, bănuiesc că nu aveţi una cu blatul exclusiv din cereale şi cu mozzarella cu conţinut scăzut de grăsime?

– Foloseşti doar alimentaţie sănătoasă? se interesă Fox.

– Ba dimpotrivă, răspunse Quinn, muşcându-şi buza inferioară. Încerc să-mi schimb radical modul de viaţă şi de nutriţie. La naiba! Pizza aceea arată cu-adevărat bine. Ce-ar fi să-mi tai şi mie o feliuţă? Şi făcu un semn, cu muchia palmei deasupra farfuriei.

– Cu plăcere.

Cal luă cuţitul de tăiat pizza şi decupă o felie.

– Îmi plac grozav şi grăsimea, şi zahărul aşa cum îşi iubeşte o mamă copilul, îi explică ea lui Fox. Însă acum mă străduiesc să mănânc mai raţional.

– Părinţii mei sunt vegetarieni, replică Fox, în vreme ce fiecare dintre ei doi lua câte o jumătate de felie. Am fost crescut cu tofu şi cu alfalfa.

– Doamne, ce trist!

– Şi tocmai de-aceea mănâncă la mine ori de câte ori are ocazia şi îşi cheltuieşte toţi banii pe minifursecuri Debbies şi pe Slim Jims.

– Fursecurile acelea sunt o hrană dumnezeiască, zise Quinn şi îi zâmbi lui Cal, când el îi puse berea pe tejghea. Îmi place mult oraşul vostru. Am umblat deja în sus şi în jos, pe Main Street. Şi cum mi-a cam îngheţat fundul, am revenit *fuguţa* la încântătorul hotel Hollow, m-am aşezat pe pervazul ferestrei din camera mea şi am privit lumea care trecea.

– Drăguţă lume, numai că se mişcă puţin cam încet în perioada asta a anului, comentă Cal.

– Îhî, încuviinţă ea şi luă o mică înghiţitură din vârful feliei triunghiulare de pizza, închizând ochii şi suspinând de plăcere. E cu-adevărat delicioasă. Fiind o pizza de la popicărie, speram să nu fie chiar aşa de gustoasă.

– Ne descurcăm binişor cu ea. Vizavi, la birtul lui Gino, pizza e şi mai bună şi într-un sortiment mai variat.

Quinn redeschise ochii şi constată că el îi zâmbea, continuând:

– Oh, dar e îngrozitor să spui aşa ceva tocmai unei femei în plină schimbare a stilului de viaţă.

Cal se sprijini de tejghea, zâmbind în continuare şi apropiindu-se şi mai tare de Quinn, iar ea

simți că-și pierde șirul gândurilor. Bărbatul acela avea cel mai frumos și mai parșiv surâs, unul cu care orice femeie ar vrea să se poată delecta la nesfârșit. Înainte să mai zică ceva, el se auzi strigat, iar ochii lui de un cenușiu potolit se întoarseră spre capătul opus al tejghelei.

– Mă întorc imediat, spuse el.

„Bine. Doamne Dumnezeule, își zise apoi Quinn în sinea ei, inima a început să-mi bată nebunește."

– Am rămas în sfârșit singuri, îi spuse lui Fox. Am înțeles că tu și Cal și cu încă absentul Gage Turner sunteți prieteni din copilărie.

– La drept vorbind, chiar din fragedă pruncie. Din punct de vedere tehnic, ne știm încă dinainte de a ne fi născut. Mama lui Cal, cea a lui Gage și a mea s-au cunoscut la cursurile la care mama mea preda procedeele Lamaze pentru gravide. Au avut un fel de întrunire cu întreaga clasă la câteva luni după ce născuseră toate și atunci a ieșit la iveală faptul că noi trei am venit pe lume exact în aceeași zi și la aceeași oră.

– Și s-a creat instantaneu o legătură între cele trei mămici.

– Nu știu asta. Ele s-au înțeles bine dintotdeauna, deși ai fi zis că fiecare vine de pe altă planetă. Erau prietenoase una cu alta fără a fi prietene. Părinții mei și cei ai lui Cal se simpatizează încă și azi, iar tatăl lui Cal îi dă de lucru și acum tatălui lui Gage, pe care nu l-ar fi angajat nimeni altcineva din orașul ăsta.

– De ce nu l-ar fi angajat nimeni?

Fox meditä un moment, mai sorbi din bere, după care se hotărî și zise:

– Nu-i niciun secret. A fost un mare bețivan. Însă de o bună bucată de vreme a încetat să mai bea. Cred că de vreo cinci ani. Mi-am închipuit întotdeauna că domnul Hawkins i-a dat de lucru fiindcă așa este el și, într-o bună măsură, a făcut-o de dragul lui Gage. În orice caz, noi trei suntem buni prieteni de când mă știu eu.

– Și nu s-a întâmplat să vă reproșați cum că „ești mai apropiat de el decât de mine" sau mici certuri și despărțiri temporare?

– Ne-am mai și certat – ne mai certăm și acum – din când în când. Fox se gândi că așa se întâmplă cu toți frații, apoi continuă: Toți avem și perioade mai proaste, dar suntem foarte strâns legați între noi și nimic nu poate slăbi această legătură. Cât despre gradul mai mic sau mai mare de prietenie... mai degrabă așa gândește o fată.

– Și totuși, Gage nu mai locuiește aici.

– Gage nu mai locuiește cu-adevărat nicăieri. Este un veritabil hoinar.

– Iar tu ești băiatul etern atașat de orășelul natal?

– M-am gândit și eu la un moment dat la luminile feerice și la rutina unei mari metropole, ba am făcut chiar și o mică încercare în sensul ăsta. Fox aruncă o privire în direcția unuia din echipa Alley Cats, care ratase aruncarea și se văicărea.

Apoi reluă: Îmi place oraşul în care m-am născut. Ba îmi place chiar şi familia mea, în majoritatea timpului. Şi s-a dovedit că îmi place şi să practic avocatura într-un oraş mic.

Acesta era adevărul, gândi Quinn. Dar nu întreg adevărul.

– L-ai văzut şi tu pe puştiul cu ochii roşii? îl întrebă ea pe neaşteptate.

Luat prin surprindere şi descumpănit, Fox lăsă jos berea pe care o ducea la gură.

– Al naibii şoc.

– Poate că da, însă nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Am de gând să amân răspunsul până ce mă voi fi gândit mai bine. Cal trebuie şi el să ţină cont de asta.

– Iar ţie se pare că nu-ţi place ideea ca el sau oricine altcineva să stea de vorbă cu mine despre ceea ce se poate sau nu să se fi întâmplat aici.

– Nu văd ce rost ar avea. Prin urmare, cântăresc bine informaţiile pe măsură ce le primesc.

– E firesc, zise Quinn, uitându-se în direcţia lui Cal care se întorcea. Păi, atunci, băieţi, eu vă mulţumesc pentru bere şi pentru felia de pizza. Trebuie să mă înapoiez în adorabila mea cameră de hotel.

– Popice obişnuieşti să joci? o întrebă Cal, iar ea râse.

– În ruptul capului nu joc aşa ceva.

– Ooo! se minună Fox în surdină.

Cal dădu ocol tejghelei, aşezându-se în faţa lui Quinn mai înainte ca ea să fi apucat să coboare de pe scaunul de bar. Bărbatul se uită cu un ochi evaluator la cizmele ei.

– Porţi măsura 39, nu-i aşa?

– Aa... Se uită şi ea la cizmele ei. Ai ghicit. Te pricepi.

– Nu pleca! O bătu uşor cu palma pe umăr şi spuse: Mă întorc repede.

Quinn se uită în urma lui, apoi îl privi cu un aer întrebător pe Fox.

– Doar n-are de gând să-mi aducă o pereche de pantofi pentru bowling.

– Ba asta are să facă. Ţi-ai bătut joc de tradiţia oraşului, despre care el o să-ţi spună, dacă îi vei oferi cea mai mică ocazie de a o face, că datează de acum cinci mii de ani. Iar pe urmă o să-ţi prezinte evoluţia jocului de popice şi aşa mai departe.

– Dumnezeule mare! de-abia izbuti să mai bâiguie Quinn.

Cal reveni aducând o pereche de pantofi de bowling de culoare maro cu bej, şi încă una, mai mare, în mod evident pentru el.

– Pista cinci este liberă. Vrei să joci şi tu, Fox?

– Îmi pare rău, dar trebuie să termin de redactat nişte documente. Aşa că mă duc să mă reapuc de lucru. La revedere, Quinn.

Cal îşi luă sub braţ pantofii de sport, după care o luă de mână pe Quinn şi o trase de pe scaun.

– Când ai jucat ultima oară bowling? o întrebă el conducând-o spre pista liberă.

– Cred că pe la paisprezece ani. Am fost cu un grup mai mare de prieteni şi nu prea mi-a plăcut. Iar Nathan Hobbs n-a avut atunci ochi decât pentru pieptoasa domnişoară Dover care nu se mai oprea din chicotit.

– N-are niciun rost să laşi ca o veche deziluzie să-ţi strice cheful.

– Nu mi-a plăcut însă nici jocul în sine.

– Asta a fost atunci. Cal o invită să se aşeze pe bancheta de lemn, după care i se alătură. În seara asta, însă, o să te distrezi mult mai bine. Ai doborât vreodată toate popicele dintr-o singură lovitură?

– Tot despre bowling vorbeşti? Cred că nu le-am doborât.

– O să le dobori şi să ştii că nimic nu se compară cu senzaţia pe care o vei avea când vei izbuti să faci asta prima oară.

– Nici chiar o partidă de sex cu Hugh Jackman?

Cal întrerupse legarea şireturilor pantofului său de bowling şi se holbă uluit la Quinn.

– Ai făcut tu o partidă de sex cu Hugh Jackman?

– Eu nu, dar sunt gata să pun rămăşag pe orice sumă de bani că, în ceea ce mă priveşte, o partidă de sex cu Hugh Jackman ar surclasa orice senzaţie pe care aş putea-o avea dacă aş dărâma toate popicele dintr-o singură lovitură.

– Bine. Eu însă mă simt dispus să pariez, să zicem zece dolari, pe faptul că atunci când le vei doborî vei recunoaşte că simţământul nu se compară cu nimic altceva.

– În primul rând, este puţin probabil să ajung la o asemenea performanţă, iar în al doilea rând, aş putea să şi mint în legătură cu sentimentele pe care le încerc.

– Te asigur că vei izbuti şi performanţa, şi că nici nu vei minţi. Iar acum, schimbă-ţi încălţările, duduie.

5

Jocul nu era chiar aşa de ridicol cum presupusese Quinn. Stupid, da, însă stupidităţi putea înghiţi ea destule.

Bilele erau de un negru marmorat, pestriţ – cele mici fiind lipsite de respectivele trei găuri. Trebuia să arunci bila pe culoarul lung, lustruit, către popicele cu gâtul roşu cărora Cal le spunea Popice-Raţă.

Bărbatul o urmări pe Quinn cum înaintează până la linia limită pentru aruncare, cum se balansează înapoi şi cum aruncă.

Bila ţopăi de câteva ori, după care se rostogoli printr-unul dintre cele două jgheaburi laterale.

– Asta e, zise ea şi îşi dădu părul pe spate. Acum e rândul tău.

– Păi, mai ai încă două lansări, de fiecare dată.

– O-ho!

Cal o învălui în zâmbetul lui prompt şi spuse:

– Hai să lucrăm puţin la tehnica lansărilor tale şi la felul în care trebuie să continui mişcarea, apoi ne vom ocupa de aruncarea propriu-zisă. În timp ce vorbea, el se apropie şi îi întinse o altă bilă. Ţine-o cu ambele mâini, o povăţui, întorcându-se cu faţa în direcţia popicelor. Apoi trebuie să faci un pas înainte cu piciorul stâng, să îndoi genunchii de parcă ai vrea să te laşi pe vine, dar să te apleci înainte, îndoindu-te de mijloc.

Cal se lipise aproape de ea. Quinn întoarse faţa spre el şi îl privi drept în ochi:

– Utilizezi stratagema asta ca să le dai gata pe femei?

– Bineînţeles. Şi chiar cu un procent de reuşită de optzeci şi cinci la sută. Tu trebuie doar să iei drept ţintă popicul din faţă. Pentru toate celelalte o să ai timp să-ţi faci griji mai târziu. Iar după aceea, nu mai trebuie decât să duci braţul drept înapoi şi să-l balansezi înainte, cu degetele îndreptate direct spre primul popic din faţă, dând drumul bilei exact în direcţia pe care ţi-o indică degetele tale.

– Hmm, făcu ea, însă încercă să urmeze întocmai instrucţiunile. De data asta, bila nu mai sări drept în jgheab, ba chiar rămase pe pistă timp

destul încât să nimerească şi să doboare cele două popice de la marginea din dreapta.

Dar cum femeia – care trebuie că era sexagenară – de pe pista vecină îşi luă avânt cu graţie spre linia de aruncare, lansă bila şi dărâmă şapte popice, Quinn simţi că nu prea avea de ce să se bucure.

– Vezi? Acum a fost ceva mai bine! o lăudă Cal.

– Două bile, două popice. Nu cred că rezultatul ăsta merită sărbătorit cu dansul victoriei.

– Cu toate astea, întrucât aştept cu nerăbdare să te văd dansând, o să te ajut să te perfecţionezi urgent. Data viitoare, mişcarea ta va trebui să fie ceva mai din umăr. Plăcut parfum, mai adăugă el, după care se duse să aducă încă o bilă.

– Mulţam, îi zise ea, repetându-şi apoi în gând: „elan, încovoiere, balans, lansare". Şi într-adevăr izbuti să lovească şi să doboare popicul din capătul de pe cealaltă parte a pistei.

– Ai exagerat acum în sens opus, constată el şi apăsă pe butonul de reluare a jocului, ceea ce făcu să coboare grilajul, să fie măturate cu zgomot toate popicele de pe pistă şi să fie poziţionat un nou triunghi complet de popice.

– Doamna de colo a dărâmat toate popicele, şi totuşi nu pare să freamăte de emoţie, spuse Quinn, făcând un semn cu capul în direcţia femeii care tocmai se aşezase după strălucita aruncare de pe pista de alături.

– Cine? Doamna Keefafer? Vine de două ori pe săptămână să joace popice şi afişează un aer indiferent, blazat. Dar numai în aparenţă. Înlăuntrul ei, crede-mă, ţopăie frenetic dansul victoriei.

– Dacă aşa zici tu...

Cal îi corectă mişcarea umerilor şi îi schimbă şi poziţia şoldurilor. Şi, da, Quinn putu înţelege de ce avea el un atât de mare succes cu metoda lui. Până la urmă, după nenumărate încercări nereuşite, Quinn ajunse să dărâme mai multe popice la fiecare aruncare, lăsând bizare muşcături în aranjamentul triunghiular.

În sală era un zgomot continuu – tunetul profund al rostogolirii bilelor, pocnetele ascuţite ale popicelor dărâmate, încurajările şi uralele frenetice ale jucătorilor şi ale spectatorilor, precum şi clinchetele cristaline ale unui joc mecanic.

Quinn simţea în nări miros de bere, de ceară de parchet şi de brânză grasă – favorita ei –, aroma venind din direcţia cuiva care mesteca nişte tartine pe culoarul de alături.

Etern, tipic americănesc, gândi ea, schiţându-şi în minte planul unui posibil articol pe această temă. Era un sport care data de secole – aspect care se mai cerea încă studiat – o plăcută şi curată distracţie de familie.

Se gândi că prinsese, mai mult sau mai puţin, tehnica acestui joc, deşi era încă suficient de superficială încât să lanseze din când în când, intenţionat, câte o bilă şi în jgheabul lateral, astfel

ca instructorul ei să se apropie imediat şi să-i corecteze poziţia.

Şi în timp ce făcea el asta, lui Quinn îi veni ideea să modifice unghiul de abordare de la divertismentul familial la caracterul sexual al jocului de bowling, idee care o făcu să rânjească sardonic când reluă poziţia de aruncare.

În cele din urmă s-a întâmplat. Ea a lansat bila, care s-a rostogolit exact pe mijlocul pistei. Surprinsă, Quinn făcu un pas înapoi, după care mai făcu unul, cuprinzându-şi faţa în mâini.

În momentul acela simţi un fior gâdilând-o în măruntaie, concomitent cu accelerarea pulsului, şi ţipă:

– Oh, Doamne! Uite! Vezi? Bila asta are să...

Şi atunci se auzi o minunată pocnitură, urmată de un întreg şir de alte zgomote stârnite de bila care izbea în plin popicele, aruncându-le care încotro, ciocnindu-se între ele, rostogolindu-se şi răsucindu-se, până când şi ultimul popic se clătină ca un beţiv şi se dădu de-a dura.

– Dumnezeule mare! exclamă Quinn şi începu să ţopăie ca o bezmetică pe vârfurile pantofilor ei închiriaţi. Ai văzut? Ai fost pe faţă? Iar când se întoarse în direcţia lui cu o expresie de încântare uluită pe faţa ei nostimă, Cal rânjea la ea. Nemernicule! murmură ea. Îţi datorez zece dolari.

– Înveţi repede. Vrei să mai faci o încercare?

Quinn se apropie de el şi îi răspunse:

– Crede-mă că acum sunt... istovită. Însă aş putea reveni într-o altă seară pentru lecţia numărul doi.

– Îţi stau oricând la dispoziţie. Se aşezară apoi amândoi alături, descălţându-şi pantofii de sport şi punându-şi din nou în picioare încălţările proprii, după care el se oferi s-o conducă la hotel, iar ea acceptă imediat.

Cal îşi luă haina şi, pe drumul spre ieşire, flutură o mână spre tânărul slăbănog dindărătul teghelei de unde se închiriau pantofii de sport, anunţându-l:

– În zece minute sunt înapoi.

– Ce linişte! se minună Quinn, în momentul în care ajunseră afară. Ascultă numai ce linişte deplină.

– Zgomotul face parte din distracţie, iar liniştea este recompensa ulterioară.

– Ai vrut vreodată să te ocupi cu altceva sau ai crescut cu dorinţa arzătoare de a conduce o sală de bowling?

– Un centru de divertisment familial, o corectă el. Avem o secţiune cu jocuri mecanice şi video şi un raion special pentru copiii sub şase ani. Găzduim diferite sărbătoriri – aniversări de zile de naştere, petreceri de burlaci, nunţi.

– Chiar şi nunţi?

– Desigur. Şi bar mitzva, şi bat mitzva şi orice alte aniversări sau sărbătoriri colective.

Nu încăpea îndoială că avea aici material din belşug pentru un articol, îşi dădu ea seama.

– E o afacere cu posibilităţi variate, ca un corp cu mai multe braţe.

– S-ar putea zice şi aşa.

– Atunci de ce nu te-ai însurat încă şi n-ai început să creşti următoarea generaţie de monarhi ai popicelor din regatul Bowl-a-Rama, dacă mă pot exprima aşa.

– Pentru că dragostea m-a cam ocolit.

– Ooo!

În ciuda frigului muşcător, era plăcut să se plimbe lângă un bărbat care îşi potrivea atât de firesc paşii cu ai ei şi să urmărească felul cum se amestecau şi apoi se destrămau rapid în vânt aburii respiraţiei lor.

El părea extrem de degajat şi avea nişte ochi ucigători, aşa că lui Quinn îi era clar că existau pe lume şi lucruri mai rele decât faptul că îi amorţeau de frig degetele de la picioare în cizmele de care era conştientă că erau mai mult elegante decât practice.

– Mâine ai putea să-mi răspunzi la nişte întrebări la obiect?

– Da, în cazul în care o să mă găseşti. Îţi pot da numărul meu de mobil dacă...

– Aşteaptă puţin, îl întrerupse Quinn şi căută în geantă după telefonul celular. Fără să se oprească din mers, apăsă de câteva ori pe butoane, apoi întrebă: Ce număr spui că ai?

El i-l turui şi adăugă:

– Mă simt atras şi excitat la culme de soiul de femeie care nu numai că găseşte de îndată ceea ce

caută în misterioasele adâncuri ale poşetei sale, ci mai şi foloseşte cu dibăcie aparatura electronică.

– Asta-i o discriminare sexuală?

– Nu, deloc. Mama ştie oricând unde se află toate cele, dar se simte neputincioasă în faţa telecomenzii. Surioara mea Jen ştie să utilizeze orice, de la automobilul cu şase viteze şi până la mouse-ul fără fir, însă nu poate găsi vreodată ceva fără o prealabilă cotrobăială de douăzeci de minute, în vreme ce Marly, cealaltă surioară a mea, nu poate găsi niciodată absolut nimic şi este intimidată până şi de deschizătorul electric de conserve. Şi iată-te acum pe tine, tulburându-mă prin faptul că găseşti totul imediat şi mai şi ştii să utilizezi orice drăcovenie tehnică.

– Întotdeauna am fost o vampă care i-a stârnit pe bărbaţi, replică ea şi puse la loc în poşetă telefonul, în timp ce coteau pe treptele care duceau către veranda lungă din faţa hotelului. Îţi mulţumesc că m-ai însoţit.

– Pentru puţin.

Quinn îşi dădu seama că ajunseseră la una din acele situaţii în care ambii parteneri se întrebau dacă ar urma doar o strângere de mână după care şi-ar vedea fiecare de treaba lui sau, dimpotrivă, ar ceda şi ar da frâu liber curiozităţii, abandonându-se unui sărut.

– Hai să nu ne lăsăm deocamdată pradă impulsurilor instinctuale, hotărî ea într-un târziu să-i spună. Recunosc că îmi place forma gurii tale,

însă a merge acum mai departe ar însemna să amestecăm lucrurile înainte de a mă fi apucat de ceea ce m-a adus aici.

– E al dracului de mare păcat, dar trebuie să admit că ai perfectă dreptate în privinţa asta, încuviinţă Cal, înfigându-şi mâinile în buzunare. Aşa că acum n-o să fac decât să-ţi urez noapte bună şi o să mai aştept puţin până ce o să mă asigur că ai ajuns cu bine în camera ta.

– Noapte bună. Quinn urcă treptele până la uşă, după care o deschise şi se uită înapoi spre bărbatul care rămăsese în picioare, cu mâinile în buzunare, în lumina demodatului felinar stradal.

Ooo, da, îşi zise în sinea ei, într-adevăr, pare al naibii de mare păcat.

– Pe curând, îi mai spuse el, după care aşteptă să se închidă uşa în urma ei şi apoi se dădu câţiva paşi înapoi, uitându-se la ferestrele de la etajele doi şi trei. Ea îi spusese că fereastra de la camera ei dădea spre Main Street, însă Cal nu ştia la ce etaj era.

După câteva clipe, la o fereastră de la cel de-al doilea etaj se aprinse lumina. Prin urmare, Quinn ajunsese cu bine în camera ei.

Cal se întorsese şi făcuse deja doi paşi când îl zări pe băiat. Stătea în picioare pe trotuar, la jumătatea distanţei până la următoarea intersecţie, neavând nici haină şi nici căciulă pe cap ca să-l apere de muşcătura vântului care sufla fără să-i ciufulească părul lung.

Ochii băiatului străluceau sinistru de roșii, în timp ce buzele i se retrăseseră, dezvăluindu-i amenințător dinții, pe când din gâtlej îi ieșea un mârâit lugubru care făcu să i se strângă stomacul.

Nu-i real, își zise în sinea lui. Nu încă. Asta-i doar o proiecție, ca în vise. Însă chiar și în vise, tot îți face rău ori te poate face să crezi că își va face rău.

– Întoarce-te acolo de unde ai venit, lepădătură! Cal vorbea limpede și cât de calm îi permitea starea lui de nervi. Încă nu ți-a sosit vremea!

Da' și când o să-mi sosească, o să vă înghit pe toți, laolaltă cu tot ce-aveți voi mai scump pe lume.

Buzele lui nu se mișcaseră odată cu rostirea vorbelor, ci îi rămăseseră încremenite în același rânjet de fiară sălbatică.

– O să mai vedem noi care pe care va învinge de data asta, îl avertiză Cal, făcând încă un pas înainte.

Și atunci se dezlănțui și focul. Țâșni din trotuarul larg de cărămidă și fumegă până pe cealaltă parte a străzii, ca un zid de un roșu aprins. Mai înainte să apuce el să remarce că flacăra nu era fierbinte și nu ardea, Cal se și poticnise dând înapoi și aruncase mâinile în sus ca să se apere.

Hohotul de râs îi răsună în creier, sălbatic ca și focul, apoi ambele dispărură ca prin farmec.

Strada era acum tăcută, iar cărămida și clădirile păreau neatinse.

Scamatorii scoase din mânecă, își zise din nou Cal. O puzderie de scamatorii scoase toate din mânecă.

Și o porni drept înainte, chiar pe-acolo pe unde izbucniseră falsele flăcări. Se simțea un miros puternic, înțepător care se răspândea, apoi dispărea ca și vaporii propriei sale răsuflări. Și chiar în clipa aceea îl recunoscu. Era duhoarea de pucioasă.

Sus, la etaj, în odaia care o făcea să se simtă în culmea fericirii, cu patul cu patru stâlpi și baldachin și cu o cuvertură albă pufoasă, Quinn ședea la pupitrul cu picioare arcuite și tăblia lustruită și își nota în laptop însemnările zilnice, informațiile și impresiile. Îi plăcea că în încăpere erau multe flori de-abia înflorite și un castronaș albastru plin cu fructe proaspete. În sala de baie, cu o chiuvetă cu picior și o cadă adâncă având niște picioruțe cu gheare, erau prosoape groase, imense, două săpunuri mari, precum și sticluțe cu șampon, cu cremă de corp și cu gel de baie.

În loc de insipidele postere produse în serie, pe pereți se aflau fotografii și picturi originale pe care discreta notiță de pe pupitru le identifica drept creații ale unor artiști locali, putând fi achiziționate la magazinul Artful de pe South Main. Camera era plină de lucruri plăcute care te întâmpinau la tot pasul și era datorată cu internet de mare viteză. Quinn făcu o notificare pentru a-și rezerva aceeași cameră pentru revenirile preconizate pentru luna aprilie, apoi, din nou, în iulie.

Rezolvase multe în prima zi, care fusese în primul rând rezervată călătoriei. Îi cunoscuse pe doi dintre cei trei împricinați și stabilise ascensiunea până la Stânca Păgână. Primul contact cu orașul fusese plăcut. Și avusese, aprecia ea, o experiență personală de intrare nemijlocită în contact cu manifestarea unei forțe neidentificate (cel puțin deocamdată). Și avea deja schițat articolul despre bowling, articol care avea să-i intereseze pe prietenii ei de la revista *Detours*.

Nu era rău deloc, mai ales dacă punea la socoteală și faptul că luase o cină sănătoasă, mâncând în sufrageria hotelului o salată cu pui fript, precum și că rezistase tentației și nu înfulecase o pizza întreagă, ci se limitase la o jumătate de feliuță. În plus, doborâse și toate popicele dintr-o singură lovitură.

Pe când închidea jaluzelele pentru a se pregăti de culcare, își spuse că rezistase și tentației de a-și contopi buzele cu cele ale atrăgătorului Caleb Hawkins.

Nu era oare acesta un comportament absolut profesionist și cu totul nesatisfăcător?

După ce îmbrăcă pijamaua din flanel, se sili din răsputeri să facă un sfert de oră de exerciții pilates (în realitate, doar zece minute), apoi cincisprezece minute de exerciții yoga, după care se îngropă sub fabuloasa cuvertură, și cu câteva pernuțe.

Luă de pe noptieră cartea pe care o citea și se cufundă în lectură, până ce nu mai putu ține ochii deschiși.

Imediat după miezul nopții, Quinn puse un semn la pagina la care ajunsese, stinse veioza, se cuibări în culcuș și, ca de obicei, adormi aproape instantaneu.

Apoi recunoscu visul ca fiind un vis. Dintotdeauna o satisfăcea senzația de incoerență și lumea de carnaval a ambianței onirice. Se simțea ca și cum ar fi avut cine știe ce pățanie nebunească, lipsită de orice efort fizic. Așa că, atunci când se văzu pe o cărare întortocheată dintr-o pădure deasă, unde lumina argintie a lunii făcea să strălucească frunzele și vălătucii de ceață ce se încolăceau la suprafața pământului, o parte din ea se gândi: „E grozav! Începe aventura".

I se păru că aude o incantație, un fel de murmur răgușit și disperat, însă nu putu distinge cuvintele.

Aerul era ca mătasea, atât de moale și de plăcut, în timp ce ea rătăcea prin ceața deasă. Incantația continua, atrăgând-o în aceeași direcție. Un singur cuvânt părea se răsune în noaptea aceea nebună, iar cuvântul era *bestia*.

Auzi cuvântul repetându-se pe măsură ce înainta pe desele cotituri ale potecii, prin atmosfera mătăsoasă, pe lângă copacii argintii. Simți un impuls sexual, o fierbințeală stârnită de atracția exercitată de ceea ce se auzea în bezna nopții.

Pentru a doua, apoi și pentru a treia oară, văzduhul păru să șoptească. *Beatus.* Murmurul păru să-i încălzească pielea. În visul ei, Quinn grăbi pașii.

Din arborii scăldați în lumina lunii își luă zborul o bufniță neagră, agitând cu imensele-i aripi aerul liniștit și răcindu-l până ce Quinn începu să dârdâie de frig. Și chiar în vis fiind, se simți cuprinsă de spaimă.

În timp ce se stârnise adierea aceea rece, ea văzu, întins de-a curmezișul potecii, un tânăr cerb auriu. Sângele scurs din beregata lui tăiată îmbibase țărâna, care lucea acum în noapte, umedă și neagră.

Simți, de milă, o strângere de inimă. Un animal atât de tânăr și de dulce, gândi ea, apropiindu-se de el. Cine o fi fost în stare să facă una ca asta?

O clipă, ochii holbați și încremeniți ai tânărului cerb ucis se limpeziră și luciră ca aurul, ca și ai ciutei lui. Se uită la ea cu atâta tristețe și înțelepciune încât Quinn își simți lacrimile în gât.

În momentul acela, vocea răsună din nou, dar nu prin atmosfera vibrantă, ci direct în mintea ei. Un singur cuvânt: *devoveo.*

În clipa următoare, copacii erau goi, doar gheața le învelea trunchiurile și crengile, iar lumina argintie a lunii devenise cenușie. Cărarea cotise ori ea se răsucise, astfel că acum se afla cu fața către un mic heleșteu. Apa era neagră ca tușul, de parcă orice lumină din cer ar fi fost suptă în adâncurile sale și înăbușită acolo.

Alături de heleșteu se afla o tânără, îmbrăcată cu o rochie lungă, cafenie. Părul tinerei era tuns scurt, cu șuvițe dezordonate. Chiar lângă heleșteu, ea se aplecase și își umplea buzunarele rochiei cu pietre.

Hei! îi strigă Quinn. *Ce faci acolo?*

Fata continuă să-și umple buzunarele cu pietre. Când se apropie, Quinn văzu că ochii fetei, cu privirea rătăcită a nebuniei, erau plini de lacrimi.

Nu te prosti! Nu vrei să faci una ca asta. Nu trebuie să fii o Virginia Wolf. Așteaptă! Oprește-te puțin și stai de vorbă cu mine.

Fata întoarse capul și, timp de o clipă de uluire, Quinn îi văzu fața și i se păru că era de fapt propria ei față.

El nu știe chiar totul, îi zise fata cea nebună. *Pe tine nu te-a cunoscut.*

Apoi desfăcu brusc brațele, iar trupul ei firav, îngreunat acum de povara pietrelor din buzunarele rochiei, se înclină tot mai mult, până ce căzu în apa neagră, iar heleșteul o înghiți ca o nerăbdătoare gură hulpavă.

Quinn sări și ea – ce altceva ar fi putut să facă? Își adună toate puterile pentru a înfrunta șocul frigului și își umplu plămânii cu aer.

O lumină fulgeră, și se auzi un zgomot puternic, înfundat, care putea fi un tunet sau răgetul unei vietăți flămânde. Quinn se trezi așezată în genunchi, într-o poiană în mijlocul căreia ieșea din pământ un pietroi asemănător unui altar. În jurul

ei, deasupra şi chiar prin ea, izbucniseră flăcări, însă ea nu simţea deloc fierbinţeala.

Prin strălucirea focului zări două siluete, una neagră, cealaltă albă, încleştate în luptă ca două animale scoase din minţi. În momentul acela, cu un zgomot sfâşietor, pământul se despică, se deschise şi, ca şi gura nerăbdătoare a heleşteului, începu să înghită totul.

Din gâtlejul femeii izbucni un răcnet îngrozit, în vreme ce deschizătura din pământ se tot lărgea ca s-o înghită. Prinzându-se strâns cu mâinile, se târî spre stâncă, încercând să o cuprindă în braţe.

Piatra se sparse în trei părţi egale, iar Quinn se rostogoli şi se tot rostogoli în gura avidă, deschisă.

Şi se trezi ghemuită pe patul acela minunat, cu aşternuturile mototolite în jurul picioarelor, şi cu braţele încleştate de un stâlp al baldachinului, ca şi cum de asta ar fi depins viaţa ei.

Răsuflarea ei era un horcăit, iar inima îi bătea atât de repede încât i se învârtea capul.

Nu fusese decât un vis, doar vis urât, îşi zise ea, şi totuşi nu se simţea în stare să se desprindă de stâlpul baldachinului.

Încă atârnată de el, îşi rezemă obrazul de suprafaţa lemnului şi închise ochii, aşteptând până când se mai potoli din tremurat, tresărind doar când şi când.

– A naibii plimbare! mormăi ea.

În finalul visului fusese la Stânca Păgână, era sigură de asta. O recunoscuse după pozele în care

o văzuse. Nici nu era de mirare că avusese un coşmar în legătură cu stânca, şi cu pădurea, şi cu heleşteul... Parcă în documentarea ei fusese vorba şi despre o femeie care se înecase acolo. L-am numit, după numele ei, Heleşteul lui Hester. Ba nu heleşteu, ci iaz. Iazul lui Hester.

Totul avea sens, în logica visului.

Da, fusese o plimbare dată naibii, iar ea va muri fericită chiar dacă nu va mai trăi niciodată ceva asemănător.

Se uită la ceasul deşteptător de voiaj şi văzu pe afişajul luminos că era ora trei şi douăzeci de minute. Trei dimineaţa, gândi ea, adică ora morţilor. Era cel mai rău moment în care să fii treaz. Aşa că se va culca ca o femeie înţeleaptă ce era. Îşi va aranja aşternutul, va bea o gură de apă rece şi apoi va adormi din nou.

Pentru această primă zi petrecută aici, trecuse deja prin destule emoţii şi şocuri.

Coborî din pat, netezi cearşaful şi cuvertura într-o ordine aproximativă, după care se întoarse ca să se ducă în baia de-alături după un pahar cu apă.

Urletul i se opri în gât. Răsună ascuţit şi sfâşietor ca un râcâit de gheare în creier, însă niciun sunet nu izbuti să-şi croiască drum afară din gâtlejul ei fierbinte.

Băiatul îi rânjea obscen prin fereastra întunecată. Faţa şi mâinile lui apăsate pe sticla geamului se aflau la o foarte mică distanţă de propria ei faţă. Îi văzu limba ieşind printre dinţii albi şi ascuţiţi şi

mai văzu ochii roşii lucind şi părând la fel de adânci şi de înfometaţi ca şi gura pământului care încercase să o înghită în visul ei.

Simţind că o lasă genunchii, Quinn se temu că, dacă ar cădea la pământ, el s-ar năpusti asupra ei, făcând ţăndări geamul, şi şi-ar înfige colţii în beregata ei ca un câine sălbatic.

Aşa că ridică mâna, făcându-i străvechiul semn împotriva forţelor răului.

– Pleacă de-aici! şopti Quinn. Să nu îndrăzneşti să te apropii de mine.

Arătarea râse. Un sunet oribil, iar umerii i se zguduiau de vesel ce era. Apoi arătarea se împinse în geam făcând o tumbă lentă, unduită. Rămase o clipă suspendată deasupra străzii adormite. Apoi se... condensă – ăsta fiind unicul termen acceptabil la care se putu gândi Quinn. Se contractă şi se micşoră cât o gămălie neagră, după care dispăru fără urmă.

Quinn se repezi la fereastră şi închise jaluzelele, acoperind până la ultimul centimetru pătrat de geam. Apoi se lăsă pe podea şi se sprijini cu spatele de zid, tremurând.

Când socoti că era în stare să se ridice în picioare, se grăbi şi către ferestre, ţinându-se de perete. După ce închisese toate jaluzelele, Quinn era din nou cu răsuflarea tăiată şi încerca să-şi spună că încăperea nu era totuşi o cutie închisă ermetic.

Ajunse în sfârşit la apa de care simţea atâta nevoie şi bău cu sete două pahare. Ceva mai sigură pe ea acum, se uită îndelung la ferestrele acoperite.

– Aşa da, du-te dracului, secătură ce eşti!

Îşi luă apoi iute laptopul, se aşeză din nou pe podea – simţindu-se ceva mai în siguranţă sub nivelul pervazurilor de la ferestre – şi începu să-şi noteze toate amănuntele pe care şi le putea aminti despre visul şi despre arătarea care i se ivise în toiul nopţii la fereastra camerei.

Când se trezi din somn, lumina era ca un chenar de un galben-închis de jur împrejurul ţesăturii jaluzelelor, iar bateria laptopului era complet descărcată. Felicitându-se fiindcă îşi aminti că o pusese la încărcat înainte să se fi ghemuit pe podea să doarmă, se ridică amorţită în picioare.

O prostie, bineînţeles, îşi zise ea, întinzându-se ca să se dezmorţească. Tot o prostie că nu oprise calculatorul şi nu se târâse în pat. Dar uitase să închidă laptopul, iar la a se culca în pat nu se gândise o clipă.

Acum puse computerul pe pupitru şi îl băgă în priză ca să-i reîncarce bateriile. Cu oarece prudenţă – fiindcă, în definitiv, atunci când îl văzuse prima oară pe băiat, era ziua în amiaza mare –, Quinn se apropie de prima fereastră şi ridică jaluzeaua.

Soarele strălucea pe cerul cald şi senin. Pe caldarâm, pe marchize şi pe acoperişuri sclipea acum un strat de zăpadă proaspăt de un alb imaculat.

Zări câţiva comercianţi sau angajaţi ai lor curăţând zăpada de pe trotuare sau de pe verande

şi trepte. Maşinile se deplasau încet pe străzile deja curăţate de omăt. Quinn se întrebă dacă nu cumva, din cauza zăpezii, se contramandaseră ori se amânaseră cursurile şcolilor.

Se mai întrebă şi dacă nu cumva băiatul cu pricina avea şi el cine ştie ce cursuri demonice, în ziua aceea.

Revenindu-şi, hotărî să-şi răsfeţe greu încercatul trup cu o lungă baie caldă. Apoi va încerca „Ma's Pantry" la micul dejun şi să găsească pe cineva dispus să-i povestească, în timp ea şi-ar mânca fructele şi granola, despre legendele din Hawkins Hollow.

6

Cal o văzu intrând tocmai când începea să mănânce, la tejghea. Quinn purta aceleaşi cizme cu tocuri înalte şi ascuţite, nişte jeanşi decoloraţi şi o bonetă de lână, strălucitoare ca a unui cardinal, sub care îşi strânsese părul.

Îşi înfăşurase gâtul într-o eşarfă multicoloră, ceea ce adăuga o oarecare eleganţă hainei descheiate. Dedesubt, avea un pulover de culoarea afinelor coapte.

Cal gândi că femeia asta avea ceva deosebit şi că ar atrage atenţia chiar dacă ar purta haine de culoarea noroiului.

O urmări cum cerceta zona meselor şi înţelese că analiza unde să se aşeze şi pe cine să abordeze. E deja la lucru, concluzionă el în gând. Poate că aşa face mereu. Cal era acum al naibii de sigur, chiar dacă nu o cunoştea decât de puţină vreme, că mintea ei era mereu activă.

Quinn îl zări, îi aruncă zâmbetul ei însorit şi porni spre el, făcându-l să se simtă ca puştiul din jocul alegerii cu mingea, puştiul preferat dintre toţi ceilalţi care îşi agitau braţele şi strigau: „Pe mine! Pe mine! Alege-mă pe mine!"

– 'Neaţa, Caleb.

– 'Neaţa, Quinn. Ai venit să iei micul dejun? Fac cinste.

– Desigur. Ea se aplecă deasupra farfuriei lui şi adulmecă îndelung şi teatral clătitele umplute cu unt şi sirop. Pariez că sunt formidabile.

– Cele mai bune din oraş. Cal tăie cu furculiţa o bucată groasă şi i-o întinse, întrebând: Vrei o mostră?

– Mi-e imposibil să mă limitez la o singură înghiţitură. Asta e ca o boală la mine. Se aşeză pe scaunul înalt şi se întoarse, zâmbind, spre chelneriţă, scoţându-şi între timp eşarfa de la gât. 'Neaţa! Aş vrea o cafea şi, dacă aveţi, şi ceva gen granola, cu orice fel de fructe pe deasupra.

– Avem K Special şi aş putea să tai deasupra nişte felii de banană.

– E perfect. Îi întinse mâna peste tejghea şi se prezentă: Eu sunt Quinn.

– Scriitoarea din PA. Chelnerița dădu din cap și strânse ferm mâna lui Quinn. Eu sunt Meg Stanley. Iar tu să fii foarte atentă cu individul de colo, îi mai zise Meg, dând din cap în direcția lui Cal. Unii dintre tipii ăștia liniștiți și tăcuți sunt niște afurisiți.

– Unii dintre noi, mai limbuți, sunt extrem de rapizi.

Cuvintele astea îi smulseră un râset lui Meg, în timp ce turna cafeaua.

– Să fii iute de picioare este un mare avantaj. O să-ți aduc cerealele acelea.

– De ce ar fi dispus cineva să aleagă de bunăvoie la micul dejun un astfel de amestec de buruieni? se întrebă Cal cu voce tare, servindu-se cu o altă bucată de clătită șiroind de sirop.

– E un gust care se formează în timp și care este încă în curs de definitivare la mine. Însă cunoscându-mă foarte bine, mi se pare limpede că, dacă voi veni în continuare aici pentru micul dejun, până la urmă tot o să cedez ispitei acestor clătite minunate. Există în oraș o sală de gimnastică ori vreun club de sănătate, sau măcar o persoană ceva mai dolofană care mi-ar putea închiria un dispozitiv pentru efort?

– La subsolul centrului comunitar se află o mică sală de gimnastică. Pentru a putea intra acolo trebuie să fii înscris ca membru cotizant, însă cred că voi putea să-ți aranjez o derogare de la regulă.

– Zău? Ești un tip extrem de descurcăreț, Cal. E bine să te cunoască omul.

– Ai dreptate. Vrei cumva să-ți schimbi comanda și programul? Să începi cu bunătățile și să continui apoi cu trasul chinuitor de fiare?

– Astăzi nu, dar, oricum, îți mulțumesc pentru intenție. Quinn luă cu ambele mâini ceașca de cafea și începu să soarbă din ea, în timp ce îl studia pe bărbat printre aburii ușori care se ridicau și dispăreau aproape imediat. Acum, că avem deja cea de-a doua noastră întâlnire...

– Dar cum de nu mi-o mai amintesc pe prima?

– Mi-ai făcut cinste cu pizza și bere și am jucat popice. Pentru mine, așa ceva definește o întâlnire. Iar acum îmi faci cinste cu micul dejun.

– Alcătuit din cereale și banane. Chiar îți sunt recunoscător că mă lași să scap atât de ieftin.

– Cine n-ar fi? Însă dat fiind faptul că tot avem această întâlnire și tot restul... Quinn mai sorbi o dată din cafea pe când el râdea. Aș vrea să-ți împărtășesc o experiență.

Îi aruncă o privire lui Meg care aducea un castron alb din ceramică plin ochi cu fulgi de cereale și cu feliuțe de banană.

– Mi-am închipuit că preferi, alături de toate astea, ca și laptele să fie degresat.

– Ai nimerit-o.

– Să mai aduc și altceva?

– Deocamdată nu, Meg, răspunse Cal. Mulțumesc.

– Dacă vă mai vine vreo idee, strigați după mine, nu vă sfiiți!

– Vorbeai despre o experiență, îi reaminti Cal în timp ce Meg se îndrepta spre celălalt capăt al tejghelei.

– Da, am avut un vis.

Cal simți o încordare încă înainte ca ea să fi început a-i relata, cu glas scăzut și cu lux de amănunte, visul pe care îl avusese în timpul nopții.

– Știu sigur că a fost un vis, concluzionă ea. Întotdeauna îmi dau seama de acest lucru, și în timpul visului. De obicei nu-mi prea bat capul cu ele, nici măcar cu acelea îngrozitoare, pentru că, știi și tu, nu se întâmplă absolut nimic cu-adevărat. În niciun caz nu mi-a crescut un al doilea cap ca să mă pot certa cu mine însămi, și nici nu sar vreodată din avion, agățată de un buchet de baloane roșii. Dar de data asta a fost altfel. Nu doar credeam că mi-e frig, ci simțeam realmente frigul. Nu numai că mi s-a părut că m-am lovit și m-am rostogolit pe pământ. Azi-dimineață am descoperit că am pe șold contuzii și vânătăi pe care nu le aveam atunci când am adormit. Pe șold mi-au apărut vânătăi proaspete. Cum să te poți lovi într-un vis dacă a fost doar vis?

Ba uite că în Hawkins Hollow se poate, îi trecu lui Caleb prin minte.

– Nu cumva ai căzut din pat, Quinn?

– Nu, n-am căzut din pat! Pentru prima oară se simțea în vocea ei o iritare abia perceptibilă. M-am trezit cu brațele încolăcite strâns în jurul unuia dintre stâlpii patului, de parcă ar fi fost iubitul meu de

mult pierdut. Și totul s-a întâmplat mai înainte de a-l fi zărit iar pe avortonul ăla mic și cu ochii roșii.

– Și unde l-ai văzut din nou?

Ea făcu o pauză pentru a lua o înghițitură de cereale. Cal nu știa dacă expresia de neplăcere care trecuse pe fața ei se datora gustului mâncării sau gândurilor ei.

– Ai citit vreodată *Soarta Salemului*, de King?

– Bineînțeles. Despre un orășel cu vampiri. Bună carte!

– Îți mai amintești scena aceea cu băieții care erau frați? Unul s-a preschimbat în vampir după ce a fost înhățat de pe poteca din pădure. Într-o noapte, el vine să-și viziteze fratele.

– Nimic nu-i mai înspăimântător decât niște vampiri-copii.

– Oricum, nu-i prea plăcut. Și copilul-vampir nu face altceva decât să atârne afară, în fața ferestrei. Se leagănă și zgârie pe geam. Cam așa ceva s-a întâmplat și azi-noapte, la fereastra camerei mele. El era afară, lipit de sticlă, și îți atrag încă o dată atenția că eu stau la etajul al doilea. Apoi nemernicul a făcut o elegantă tumbă înapoi și a dispărut.

Cal își puse o mână pe mâna ei rece și încercă să i-o încălzească, frecând-o ușor.

– Quinn, dar ai numărul meu de telefon de-acasă și pe cel de mobil. De ce nu m-ai sunat?

Ea mai mâncă puțin, apoi, zâmbind în direcția lui Meg, ridică ceașca de cafea pentru a cere să i-o umple.

– Cal, înțeleg că noi doi am cam început să ieșim împreună, însă nu obișnuiesc să-i sun la ora trei și jumătate dimineața pe toți cei cu care merg la bowling ca să strig după ajutor. M-am chinuit să înaintez prin mlaștinile din Louisiana, pe urmele fantomei unei regine voodoo – și îmi dau seama cum sună asta. Mi-am petrecut singură o noapte pe coasta din statul Maine, într-o casă vestită pentru faptul că era bântuită de stafii, și am stat de vorbă cu un individ despre care se spunea că ar fi posedat simultan de nu mai puțin de treisprezece demoni. Apoi a mai fost și familia de vârcolaci din Tallahassee. Dar băiatul ăsta...

– Doar nu vrei să spui că tu crezi în vârcolaci și în vampiri, Quinn.

Ea se întoarse pe scaun, ca să se uite drept în ochii bărbatului.

– Am o minte tot atât de deschisă ca un magazin non-stop de delicatese și, în împrejurările date, și tu ar trebui să ai la fel. Dar nu, eu nu cred că drăcovenia asta ar putea fi un vampir. În definitiv, l-am văzut și în plină zi. Însă nici om nu este, și totuși, simplul fapt că nu este om nu-l face să fie mai puțin real. Este și el o parte din Stânca Păgână, o parte din ceea ce se întâmplă aici din șapte în șapte ani. Și s-a ivit cam devreme, nu-i așa?

Da, își zise Cal, mintea femeii ăsteia lucrează întruna și este ascuțită ca un brici.

– Nu ne aflăm chiar în cel mai potrivit loc pentru a continua discuția asta.

– Atunci propune tu un alt loc.

– Ți-am promis că te voi duce mâine la stâncă și am de gând să-mi țin promisiunea. O să intrăm atunci în mai multe detalii. Nu pot s-o fac astăzi, anticipă el insistența. Azi sunt ocupat până peste cap, iar mâine este oricum mai bine. Se așteaptă o vreme însorită, cu temperaturi de peste cinci grade Celsius. Cal înălță puțin dintr-un șold și își scoase portofelul. Cea mai mare parte din zăpada proaspăt căzută se va topi până atunci. Aruncă o privire spre cizmulițele ei, lăsând între timp pe tejghea suficiente bancnote încât să acopere notele de plată pentru ambele consumații. Dacă n-ai la tine niște încălțări mai adecvate pentru ascensiune, ai face bine să-ți cumperi o pereche, fiindcă altfel n-o să reziști nici măcar un kilometru de drum.

– Ai fi surprins dacă ai ști cât de mult pot eu rezista.

– Nu știu dacă aș fi surprins ori ba. Atunci rămâne să ne vedem mâine, dacă nu cumva chiar mai repede.

Quinn se încruntă în urma lui, după care se întoarse, pe când Meg ștergea tejgheaua cu o cârpă.

– Afurisiți. Ai avut dreptate.

– Doar îl cunosc pe băiatul ăsta încă dinainte de a se fi născut, nu?

Amuzată, Quinn se rezemă din nou de tejghea într-un cot și începu să răscolească prin cerealele care îi mai rămăseseră în farfurie. O sperietură mare în cursul nopții și o iritare pricinuită de un

bărbat dimineața constituiau un supliment al dietei mai eficient decât orice dispozitiv de forță. Meg o impresionase. Era o femeie plăcută, lată în șolduri în pantalonii ei maro din catifea reiată și cu cămașa de flanel cu mânecile suflecate până la coate. Părul cârlionțat ca o blăniță de pudel castaniu îi încadra fața blândă și ridată. Iar în ochii căprui exista o strălucire jucăușă care o asigura pe Quinn că femeia ar fi dispusă să stea la poveşti.

– Ia spune, Meg, ce altceva mai ştii? Să zicem, despre Stânca Păgână.

– O mulțime de aiureli, dacă mă întrebi.

– Chiar așa ?

– Oamenii o cam iau razna din când în când, îi răspunse ea, făcând cu un deget nişte mici rotocoale semnificative lângă una dintre urechi. Golesc prea multe sticle de băutură şi se cam înfierbântă. Şi din una în alta, lucrurile se umflă. Însă e bine pentru afaceri să se facă astfel de speculații, dacă înțelegi ce vreau să spun. Cresc vânzările. Sunt atraşi aici o mulțime de indivizi preocupați de asta, întreabă, fac fotografii şi îşi cumpără suveniruri.

– Tu n-ai trăit niciodată vreo experiență ciudată?

– Ba am văzut câteva persoane, care de obicei dovedesc mult bun-simț, comportându-se stupid, ca scoase din minți, precum şi pe unii cu o anumită înclinare spre răutate purtându-se cu o şi mai mare răutate pentru o vreme. Femeia ridică

din umeri. Lumea e aşa cum e, iar uneori mai abitir ca de obicei.

– Cred că ai dreptate.

– Dacă vrei să afli mai multe despre asta, ai face bine să te duci la bibliotecă. Există acolo câteva cărți despre oraşul nostru, despre istoria lui şi despre câte şi mai câte. Iar Sally Keefafer...

– Sally popicăreasa?

Meg bufni în râs.

– Chiar că-i place bowling-ul. Este directoarea bibliotecii. O să-ți împuie urechile dacă o să-i adresezi ei întrebările. Adoră să vorbească şi nu s-a găsit până acum niciun subiect despre care să nu poată trăncăni, până ce îți vine să-i lipeşti gura cu bandă adezivă.

– Aşa am să fac. De unde ar putea cumpăra nişte bandă adezivă?

Meg izbucni într-un alt hohot de râs şi scutură din cap.

– Dacă vrei cu-adevărat să stai de vorbă cu cineva şi să te şi alegi cu ceva din asta, persoana ideală este doamna Abbott. Ea conduce vechea bibliotecă şi este prezentă mai în fiecare zi şi la cea nouă, vreme de câteva ore.

Apoi, luând bancnotele pe care i le lăsase Cal, Meg se duse să umple din nou şi celelalte cești aflate în aşteptare pe tejghea.

Cal se duse direct la biroul lui. Avea de rezolvat obişnuitele hârtii matinale, de dat tele-

foane şi de parcurs e-mailurile primite. Şi avea stabilită pentru dimineaţa aceea şi o întrevedere cu tatăl său şi cu lucrătorul din pasajul acoperit, înainte de a se deschide centrul bowling în vederea partidelor de după-amiază.

Se gândea la zidul de foc din seara precedentă de pe Main Street. Şi adăugând şi cele două viziuni ale lui Quinn – adică ale cuiva din afară – devenea limpede ca naiba că *entitatea* care năpăstuia de-atâta amar de vreme oraşul începuse să-şi facă mendrele de data asta mult mai curând.

Şi pe el îl tulburase visul tinerei, la fel de mult ca şi pe ea. Amănuntele îl făcuseră să recunoască locul unde fusese Quinn şi ce văzuse ea. Faptul că visase cu-atâta precizie despre heleşteu, despre poiană, faptul că avea contuzii şi vânătăi de-acolo, însemna, după părerea lui, că avea mai mult ca sigur cine ştie legături cu povestea asta.

Nu putea fi exclusă posibilitatea unei îndepărtate relaţii de rudenie şi trebuia să existe o cale pentru a face cercetări şi în direcţia asta. Însă el mai avea multe rude, dar nimeni în afară de cei mai apropiaţi din familie nu pomenise vreodată despre un fenomen ieşit din comun, nici măcar în timpul Celor Şapte. Pe când trecea prin zona pistelor de bowling, flutură o mână în direcţia lui Bill Turner, care lustruia parchetul popicăriei. Zgomotul înfundat al voluminoasei maşini de lustruit se reverbera prin clădirea pustie.

Ajuns în biroul lui, Cal îşi verifică în primul rând e-mailurile şi răsuflă uşurat când găsi un mesaj din partea lui Gage:

Praga. Am ceva afaceri de clarificat. În mod normal, ar trebui să revin în State peste mai puţin de două săptămâni. În lipsa mea, să nu faceţi vreun lucru mai prostesc decât faceţi de obicei.

Niciun cuvânt de salut, nicio semnătură. Stilul caracteristic al lui Gage, gândi Cal. Şi deocamdată trebuia să se mulţumească cu atât. Începu să scrie răspunsul.

la legătura cu mine de cum ajungi înapoi în State. Lucrurile au început deja să se agite. Vom aştepta întotdeauna ca prostiile să le faci tu, deoarece te pricepi la asta cel mai bine dintre toţi.

După ce trimise mesajul pentru Gage, mai scrise un altul, de data asta pentru Fox.

E absolut necesar să stăm de vorbă. Acasă la mine, la ora şase. Am luat eu bere. Tu aduci mâncare, dar să nu fie pizza.

Pentru moment, mai mult de atât nu se putea face, îşi zise Cal. Iar asta doar fiindcă viaţa trebuie să-şi urmeze cursul.

Quinn se întoarse la hotel ca să-şi ia laptopul. Dacă se va duce la bibliotecă, va putea lucra acolo câteva ore bune. Şi în timp ce se aştepta să găsească cele mai multe, dacă nu chiar toate cărţile adunate

în bibliotecă, poate că şi doamna Abbott ar putea fi o sursă valoroasă de informaţii.

Iar Caleb Hawkins, nu încăpea nicio îndoială, nu va mai fi de găsit până a doua zi.

Când păşi în holul hotelului, Quinn o zări la recepţie pe blonda nostimă, Mandy parcă. Tocmai înregistra sosirea unei brunete, aşezată acum într-un fotoliu comod.

După o privire rapidă, Quinn îşi spuse că bruneta avea între douăzeci şi cinci şi treizeci de ani. Scundă şi cu un aer impertinent, părea ostenită de călătorie, dar asta nu diminua prea mult drăgălaşa figură serioasă. Jeanşii şi puloverul negru arătau bine pe constituţia ei atletică. La picioarele ei, se aflau îngrămădite o valiză, un laptop în cutia lui, o geantă ceva mai mică, probabil pentru cosmetice şi alte lucruri femeieşti, precum şi o altă geantă încăpătoare de voiaj, din piele veritabilă, roşie şi netedă.

Quinn simţi invidie pentru geanta aceea, în timp ce pe faţă afişa un zâmbet.

– Bine aţi revenit, domnişoară Black. Vă stau imediat la dispoziţie.

– Mulţumesc, dar momentan n-am nevoie de nimic.

Quinn se îndreptă spre scări şi, când începu să urce, o auzi pe Mandy spunând veselă:

– V-am înregistrat, domnişoară Darnell. O să-l chem acum pe Harry să vă ducă bagajele în cameră.

După cum avea obiceiul, Quinn urca spre camera ei făcând în gând diverse speculaţii în

privinţa domnişoarei Darnell, cea cu minunata geantă roşie de voiaj. Probabil că era în trecere în drum spre New York. Ba nu, Hawkins Hollow era un loc prea bizar pentru popas şi era încă prea de dimineaţă pentru a-şi fi întrerupt călătoria cu maşina.

Probabil că tânăra venise aici să viziteze rubedenii sau prieteni, însă de ce nu trăsese direct acolo? Poate că prefera să nu deranjeze prea tare.

Dar poate că domnişoara Darnell se află într-o călătorie de afaceri, gândi Quinn intrând în cameră.

Ei bine, dacă fata cu geanta roşie, pe care şi-ar fi dorit-o, zăbovea în localitate mai mult de câteva ore, Quinn va descoperi ce o adusese aici. În definitiv, asta ştia ea să facă cel mai bine.

Quinn îşi împachetă laptopul, adăugând un carneţel de rezervă şi câteva creioane pentru cazul în care va avea noroc. Îşi scoase apoi telefonul mobil şi opri soneria, reglându-l să vibreze la apelare. Puţine lucruri o deranjau mai mult decât telefoanele celulare care începeau să sune în liniştea bibliotecilor şi a sălilor de teatru.

Îşi mai strecură în servietă o hartă a districtului, pentru eventualitatea în care se hotăra să facă unele explorări.

Înarmată acum cu tot ce îi trebuia, porni cu maşina pe drumul care ducea spre celălalt capăt al oraşului şi spre biblioteca din Hawkins Hollow.

Din propriile cercetări, Quinn ştia că vechea clădire de piatră a bibliotecii de pe Main Street

găzduia acum centrul comunitar şi sala de gimnastică pe care intenționa să o frecventeze. La începutul anilor 2000 fusese construită noua bibliotecă, pe o pitorească înălțime de la marginea de sud a localității. Şi clădirea aceea părea să fie tot din piatră, deşi Quinn era sigură că piatra placa betonul şi celelalte materiale de construcții. Biblioteca se înălța pe două niveluri, cu aripi scurte în părțile laterale, şi avea o intrare cu portic. Îi plăcu atrăgătorul stil retro, cu aspectul acela demodat. Un aspect pentru care societatea istorică locală se luptase probabil din greu ca să-l impună.

Quinn admiră băncile şi copacii care, îşi imagină ea, asigurau, vara, plăcute unghere umbroase pentru lectură. Opri maşina în parcarea de pe o latură a clădirii.

Înăuntru chiar mirosea a bibliotecă, gândi ea. Miosea a cărți şi puțin a praf şi a tăcere.

Văzu un mic afiş cu litere strălucitoare care anunța pentru zece şi jumătate o Oră de Poveşti la departamentul pentru copii.

Se strecură pe o traiectorie sinuoasă printre computere, mese lungi şi cărucioare, ca şi printre cele câteva persoane care parcurgeau teancurile de cărți de pe rafturi şi cei câțiva bărbați în vârstă care răsfoiau nişte ziare.

Auzi zumzăitul potolit al unui copiator şi soneria abia perceptibilă a telefonului de la ghişeul de informații, către care se îndreptă şi ea imediat, încercând să evite magica putere de seducție de care

era convinsă că dispuneau toate bibliotecile. Şi, pe un ton scăzut, caracteristic bibliotecilor şi bisericilor, i se adresă bărbatului mătăhălos de la ghişeu:

– Bună dimineața. Mă interesează nişte cărți despre istoria locală.

– Găsiți aşa ceva la etajul doi, în aripa vestică. Pe scările din stânga sau cu liftul din spate. Căutați ceva anume?

– Vă mulțumesc, însă am de gând să trec în revistă tot ce aveți. Este doamna Abbott astăzi aici?

– Este pensionară acum, dar tot mai trece pe-aici aproape în fiecare zi pe la ora unsprezece. Face asta benevol.

– Mulțumesc încă o dată.

Quinn urcă pe scări. Acestea erau frumos curbate, îşi zise ea, au un soi de eleganță cam ca în *Pe aripile vântului*. Făcu abstracție de toate celelalte zone de depozitare şi locuri pentru lectură ca să nu se lase ispitită, până ce ajunse la secția Interes Local.

Era mai degrabă o încăpere – un fel de minibibliotecă – decât o secțiune a bibliotecii mari. Se aflau acolo scaune comode, mese şi lămpi cu abajururi gălbui, şi chiar rezemătoare pentru picioare. Şi era mai mare decât s-ar fi aşteptat Quinn.

Încă o dată se cuvenea să țină seamă de faptul că în localitate şi în împrejurimile acesteia avuseseră loc multe bătălii, atât în Războiul de Independență, cât şi în Războiul Civil.

Cărțile despre fiecare dintre cele două războaie ocupau rafturi separate, la fel ca și cele referitoare la ținutul în care se afla localitatea, la întregul stat și la orașul în sine.

În plus, exista o importantă zonă rezervată cărților scrise de autori de prin partea locului.

Quinn cercetă în primul rând această din urmă secțiune și văzu acolo un autentic tezaur. Probabil că se aflau acolo mai bine de douăsprezece titluri pe care nu le întâlnise în documentările ei anterioare venirii în localitate. Cărțile erau publicate de autorii înșiși, de unele edituri de mâna a doua sau de mici edituri locale.

Denumiri precum *Coșmarul din Hollow* și *Adevărul despre Hollow* o amețeau deja, stârnindu-i curiozitatea. Quinn își puse la îndemână laptopul, carnetul de însemnări și reportofonul, după care scoase din raft cinci cărți. Și de-abia atunci remarcă discreta plăcuță de bronz pe care scria:

Biblioteca din Hawkins Hollow

mulțumește cu recunoștință generozității familiei lui Franklin și Maybelle Hawkins

Franklin și Maybelle. Foarte probabil străbunii lui Cal. Lui Quinn i se păru atât potrivit, cât și generos gestul acestora de a fi donat fondurile necesare sponsorizării acestei încăperi. A acestei încăperi. Se așeză la masă, alese la întâmplare una dintre cele cinci cărți și începu să citească.

Umpluse pagini întregi din carnet cu nume, locații, date, evenimente notorii și un anumit număr de teorii, când simți un miros de lavandă și de pudră de talc pentru copii.

Ridicând privirea, Quinn văzu o bătrână îngrijită și fercheșă, încălțată cu pantofi negri, stând cu mâinile încrucișate corect în dreptul taliei taiorului său purpuriu. Părul ei care începuse să se rărească era ca un bulgăre de zăpadă, iar ochelarii cu rame transparente aveau lentile atât de groase, încât Quinn se întrebă cum de le susținea greutatea un nas și niște urechi atât de mici.

Bătrâna purta la gât perle, pe inelar o verighetă de aur, iar la încheietura mâinii un ceas cu o curelușă de piele și cu un cadran foarte mare, părând la fel de practic ca și pantofii ei cu tălpi groase.

– Sunt Estelle Abbott, i se adresă ea cu un glas scârțâit. Tânărul Dennis m-a anunțat că ai întrebat de mine.

Întrucât Quinn estimase că Dennis de la Informații se cam apropia de șaptezeci de ani, își închipui că femeia care îl categorisise drept tânăr era probabil măcar cu douăzeci de ani mai în vârstă ca el.

– Da, răspunse Quinn și se ridică în picioare. Întinse mâna și spuse: Numele meu este Quinn Black. Doamnă Abbott, eu...

– Da, știu. Scriitoarea. Mi-au plăcut cărțile tale.

– Mulțumesc foarte mult.

– N-ai de ce. Dacă nu mi-ar fi plăcut, ți-aș fi spus-o verde-n față. Acum te documentezi pentru o carte despre Hollow.

– Da, doamnă, așa este.

– O să găsești aici ceva informații. Unele dintre ele extrem de utile. Se uită la cărțile de pe masă și adăugă: Iar altele de-a dreptul absurde.

– Atunci, pentru a separa din start grâul de neghină, poate că ați putea să vă faceți puțin timp la un moment dat ca să vorbiți cu mine. M-ar bucura să acceptați invitația mea la cină sau la un prânz, oricând ați fi dispusă a...

– E frumos din partea ta, însă nu-i nevoie. Ce-ar fi să ne așezăm chiar acum și să vedem cum stau lucrurile?

– Ar fi grozav.

Estelle își trase un scaun și se așeză, apoi, cu spinarea dreaptă și cu genunchii lipiți, împreună mâinile în poală.

– M-am născut în Hollow, începu ea. Am trăit aici toți cei nouăzeci și șapte de ani pe care îi am.

– Nouăzeci și șapte? Quinn nu trebui să mimeze surprinderea. În general, mă pricep să estimez foarte corect vârstele, dar pe-a dumneavoastră o consideram cu cel puțin zece ani mai jos.

– Am oasele rezistente, zise Estelle, zâmbindu-i cu căldură. Pe data de cinci a lunii următoare se fac deja opt ani încheiați de când l-am pierdut pe John, soțul meu, care s-a născut și a

crescut și el tot aici. Am fost căsătoriți vreme de șaptezeci și unu de ani.

– Și care a fost secretul vostru? o întrebă Quinn.

Întrebarea aduse un alt surâs pe buzele bătrânei, care răspunse:

– Învață să râzi tu de anii tăi, fiindcă altminteri or să râdă ei de tine.

– Permiteți-mi să notez ceea ce ați spus.

– Noi am avut șase copii – patru băieți și două fete – și toți sunt în viață și niciunul dintre ei n-a făcut pușcărie, slavă Domnului. Din partea lor ne-am ales cu nouăsprezece nepoți, care ne-au adus la rândul lor douăzeci și opt de strănepoți – la cea mai recentă numărătoare, și încă cinci din generația imediat următoare, cu alți doi pe drum.

Quinn nu putu decât să facă ochii mari.

– Probabil că de Crăciun, este mare aglomerație, în cel mai bun sens al cuvântului.

– Suntem răspândiți care-ncotro, însă tot am izbutit să ne adunăm aproape toți în același loc și în același moment și asta chiar de mai multe ori.

– Dennis mi-a spus că ați ieșit la pensie. Ați fost bibliotecară?

– Am început să muncesc la bibliotecă atunci când mezinul meu a intrat și el la școală. Era vechea bibliotecă de pe Main Street. Am lucrat acolo mai bine de cincizeci de ani. M-am apucat din nou de școală și am obținut o diplomă de licență. Johnnie și cu mine am călătorit și am văzut

împreună o mare parte din lume. La un moment dat ne gândeam să ne mutăm în Florida. Însă rădăcinile noastre de-aici erau înfipte prea adânc ca să putem face asta. Am început să lucrez cu jumătate de normă, apoi m-am pensionat când Johnnie al meu s-a îmbolnăvit. După ce el s-a dus, m-am întors în bibliotecă – tot la acea veche – în vreme ce asta nouă era în construcție. Am revenit în regim de voluntariat sau în postură de fosilă vie, cum vrei să privești lucrurile. Ți-am povestit toate astea ca să-ți faci o idee.

– Vă iubiți soțul și copiii și copiii copiilor și tot așa mai departe. Iubiți și cărțile și vă mândriți cu munca pe care ați depus-o. Iubiți și acest oraș și respectați viața pe care ați dus-o aici.

Estelle îi aruncă o privire aprobatoare.

– Ai un mod eficient și pătrunzător de a sintetiza. N-ai spus că mi-am iubit soțul, ci ai folosit timpul prezent. Asta mă convinge că ești o tânără sensibilă și cu mult spirit de observație. Am simțit din cărțile tale că ai o minte deschisă și însetată de cunoaștere. Spune-mi, te rog, domnișoară Black, ai și curaj?

Quinn se gândi la arătarea de dincolo de fereastra ei și la felul în care îi ieșise limba printre dinți. Îi fusese frică, dar nu fugise.

– Da, îmi place să cred că am și oarece curaj. Și vă rog să-mi spueți Quinn.

– Quinn. Dar ăsta-i un nume de familie.

– Da, este numele de fată al mamei mele.

– În irlandeza celtică, cred că înseamnă „sfătuitor".

– Da, într-adevăr.

– Am o sursă de informații, spuse Estelle, bătându-se ușor cu un deget în tâmplă. Dar mă întreb dacă numele tău nu este cumva relevant. Va fi necesar să ai obiectivitatea și sensibilitatea unui sfătuitor pentru a putea scrie cartea care s-ar cuveni să fie scrisă despre Hawkins Hollow.

– De ce n-ați scris-o dumneavoastră?

– Deoarece nu oricine iubește muzica e în stare să și cânte. Aș vrea să-ți spun câteva lucruri dintre care pe unele s-ar putea să le știi deja. Există în pădurea din vestul acestui oraș un loc care a fost pământ sacru, sacru și schimbător, cu mult înainte ca Lazarus Twisse să fi venit în căutarea lui.

– Lazarus Twisse, conducătorul sectei puritanilor – al sectei radicale –, aceea care s-a separat sau, mai exact, a fost exclusă dintre religiile din Massachusetts.

– Potrivit istoriei de pe atunci, da. Băștinașii americani considerau că pământul acela era sfânt. Iar înainte de ei, după cum se vorbea pe vremea aceea, forțele diametral opuse, adică întunericul și lumina, binele și răul – nu contează termenii utilizați –, se încleștaseră într-o aprigă bătălie pentru acel petic circular de teren, lăsând acolo semințe ale puterii lor. Acele semințe au rămas acolo, în pământ, în stare latentă, secol după secol, doar stânca amintind de ceea ce se petrecuse în

locul respectiv. În timp, amintirile despre marea bătălie au fost uitate sau deformate de folclorul local, de pe urma lor nemairămânând decât simțămintele multora cum că acel pământ și acea stâncă n-ar fi fost doar țărână și piatră cât se poate de obișnuite.

Estelle făcu o pauză, rămânând o vreme tăcută. Quinn auzi declicul și ușorul bâzâit al aerotermei, ca și slabul târșâit al pantofilor de piele pe pardoseală când cineva trecu pe lângă sala lor cu alte treburi.

– Twisse venise la Hollow gata montat împotriva lui Richard Hawkins care, împreună cu soția și cu copiii lui, întemeiase o mică așezare încă din 1648. Ar trebui să reții faptul că fiica cea mare a lui Richard se numea Ann. Atunci când a venit Twisse, Hawkins, familia acestuia și alți câțiva – dintre care unii fugiseră din Europa, fiind criminali, oameni persecutați politic sau aparținând altor asemenea categorii – își făcuseră deja un rost pe-aici. Așa se întâmplase și cu un bărbat care își spunea Giles Dent. Iar Dent își construise un bordei chiar în pădurea în care ieșea stânca din pământ.

– Cea cunoscută sub denumirea de Stânca Păgână.

– Da. Omul nu supăra pe nimeni și, fiind oarecum învățat și priceput la vindecări, era adeseori căutat pentru îngrijirea bolnavilor și a răniților. Există unele relatări potrivit cărora individul era cunoscut sub porecla de „Păgânul" și

tocmai acest lucru ar sta la originea numelui „Stânca Păgână".

– Mi se pare că nu sunteți chiar convinsă de acuratețea informațiilor care rezultă din aceste relatări.

– S-ar putea ca termenul să fi prins, intrând în limbaj și în vocabularul timpului. Însă ea era cunoscută drept Stânca Păgână cu mult înainte de sosirea lui Giles Dent și a lui Lazarus Twisse în aceste locuri. Există și alte legende care pretind că Dent se mai ocupa, printre altele, și cu practica vrăjitoriei, el făcându-i farmece lui Ann, iar apoi seducând-o și lăsând-o însărcinată. Alte surse susțin că Ann și cu Dent erau într-adevăr amanți, dar că ea venise la el în pat de bunăvoie și nesilită de nimeni, părăsindu-și familia ca să trăiască împreună cu el în micul bordei de lângă Stânca Păgână.

– Oricum, i-ar fi fost la fel de greu – lui Ann Hawkins, adică – indiferent dacă venise la el de bunăvoie ori ba, speculă Quinn. Vrăjită sau prin propria ei voință, era dificil pentru ea să trăiască nemăritată alături de un bărbat. Dacă a făcut-o de bunăvoie, cu alte cuvinte dacă a venit la el din dragoste, trebuie să fi fost o ființă foarte puternică.

– Cei din familia Hawkins au fost dintotdeauna puternici. Probabil că Ann era suficient de puternică încât să meargă la Dent și să locuiască cu el. Apoi trebuie să fi fost suficient de puternică încât să-l și părăsească.

– Sunt aici multe întâmplări contradictorii, începu Quinn. De ce credeți dumneavoastră că Ann Hawkins l-ar fi părăsit pe Giles Dent?

– Cred că a plecat pentru a proteja viețile care înmuguriseră în pântecul ei.

– De cine să le protejeze?

– De Lazarus Twisse. Acesta şi cei care îl urmau au venit la Hawkins Hollow în 1651. Curând după aceea, întreaga aşezare se afla la ordinele sale. Iar ordinele sale interziceau dansul, cântecul, muzica în general, şi orice fel de cărți, cu excepția Bibliei. Nu era acceptată nicio altă biserică în afară de biserica lui şi nicio altă credință decât credința lui, în Dumnezeul lui.

– Şi gata cu libertatea religiei.

– Libertatea n-a constituit niciodată scopul lui Twisse. În stilul celor însetați de putere mai presus de orice altceva, el a intimidat, a terorizat, a pedepsit, a surghiunit şi a utilizat ca armă urgia trimisă de Dumnezeul pe care şi l-a ales. Pe măsură ce puterea lui Twisse sporea creşteau şi penalizările şi pedepsele dictate de el. Schingiuiri, biciuiri, tăierea părului femeilor considerate fără credință în Dumnezeu, stigmatizarea prin ardere cu fierul înroşit în foc a bărbaților acuzați de diverse fărădelegi şi, în sfârşit, arderea pe rug a celor socotiți de Twisse a fi vrăjitori. În noaptea de 7 iulie a anului 1652, în urma acuzației lansate de o tânără pe nume Hester Deale, Twisse a pornit în fruntea unei gloate din Hawkins Hollow către

Stânca Păgână, ca să-l găsească pe Giles Dent. Iar ceea ce s-a întâmplat acolo... Quinn se aplecă în față. Însă Estelle oftă şi clătină din cap. Ei bine, există multe versiuni în privința asta, cum că au murit foarte mulți. Semințele plantate acolo cu multă vreme înainte s-au amestecat în pământ. Multe s-ar putea să fi încolțit doar ca să moară în flăcările care au mistuit poiana. Există mai puține mărturii referitoare la ceea ce s-a întâmplat imediat după aceea sau în zilele şi săptămânile care au urmat. Dar mai târziu, Ann Hawkins a revenit în aşezare, împreună cu cei trei fii ai ei. Şi Hester Deale a născut o fiică la opt luni după distrugătorul foc de la Stânca Păgână. Iar la scurtă, la foarte scurtă vreme după naşterea copilei, despre care mama ei pretindea că ar fi progenitura diavolului, Hester s-a înecat într-un mic heleşteu din pădurea Hawkins.

După ce îşi umpluse buzunarele cu pietre, gândi Quinn, reprimându-şi o cutremurare, apoi întrebă:

– Ştiți ce s-a întâmplat cu fiica ei? Sau cu fiii lui Ann Hawkins?

– Mai există nişte scrisori, nişte jurnale şi Biblii ale familiei. Însă cea mai concretă informație s-a pierdut, sau n-a ieşit niciodată la lumină. Va lua mult timp şi efort pentru a descoperi adevărul. Dar să ştii un lucru: semințele acelea au stat în adormire până într-o noapte de iulie de acum douăzeci şi unu de ani, când au

fost agitate în pământ şi ceea ce fusese semănat acolo s-a trezit la viaţă. Ele tot înfloresc de-atunci încoace, vreme de şapte nopţi, din şapte în şapte ani, sufocând localitatea Hawkins Hollow. Îmi pare rău, însă am început să obosesc repede în ultima vreme. E foarte enervant.

– Ce pot să fac pentru dumneavoastră? Să vă duc cu maşina acasă?

– Eşti o fată inimoasă. O să vină nepotul meu să mă ia. Cu fiul lui trebuie să fi vorbit deja, îmi închipui. Cu Caleb, adică.

Ceva din zâmbetul bătrânei îi lumină mintea lui Quinn.

– Caleb înseamnă că ar fi...

– Strănepot. Onorific, s-ar putea spune. Fratele meu Franklin şi soţia acestuia, draga mea prietenă Maybelle, au fost omorâţi într-un accident cu puţin timp înainte de a se fi născut Jim – adică tatăl lui Caleb. Iar Johnnie al meu şi cu mine am ţinut locul bunicilor care nu mai erau. I-am pus la socoteală, în lungul inventar de progenituri pe care l-ai auzit mai înainte, şi pe aceşti nepoţi şi pe toţi ai lor.

– Prin urmare, v-aţi născut Hawkins.

– Aşa este. Iar ascendenţa directă a ramurii noastre duce în Hollow drept către Richard Hawkins, fondatorul localităţii – şi, prin el, la Ann. Bătrâna se întrerupse câteva momente pentru a-i lăsa lui Quinn timpul necesar să analizeze şi să asimileze noile informaţii. E un băiat de toată isprava Caleb ăsta al meu, şi poartă pe umeri o povară mai mare decât partea care i s-ar cuveni.

– Din ceea ce am văzut eu, mi se pare că se descurcă de minune.

– E un băiat de toată isprava, repetă Estelle, apoi se ridică. Noi două o să mai stăm de vorbă cât de curând.

– Să vă conduc la parter.

– Nu te deranja. Sunt aşteptată, cu prăjiturele şi ceai, în salonul personalului. Sunt o răsfăţată aici – în cel mai plăcut sens al cuvântului. Să nu uiţi să-i spui lui Caleb că ne-am întâlnit şi am vorbit şi că mi-ar plăcea să mai vorbesc cu tine. Şi să nu-ţi petreci toată ziua asta atât de frumoasă cufundată într-o carte. Oricât de mult aş iubi eu cărţile, ştiu că orice fiinţă omenească trebuie să-şi trăiască viaţa.

– Doamnă Abbott!

– Da?

– Cine credeţi că a plantat seminţele acelea, la Stânca Păgână?

– Îngerii şi demonii. Ochii lui Estelle erau ei osteniţi, dar limpezi când ea continuă: Îngerii şi demonii, iar între aceste două categorii, linia de demarcaţie este grozav de subţire, nu-i aşa?

Rămasă singură, Quinn se reaşeză, meditând: Îngerii şi demonii. Aceştia erau un mare pas înainte, unul uriaş faţă de fantome şi duhuri, ca şi faţă de orice alte arătări ivite în toiul nopţii. Dar nu se potrivea oare acest lucru cu cuvintele pe care îşi amintea că le auzise în visele ei?

Cuvinte a căror semnificaţie o căutase ea în dimineaţa asta.

Bestia, care însemna în limba latină „sălbăticiune".

Beatus, care însemna în limba latină „binecuvântat".

Devoveo, care însemna în limba latină „sacrificiu".

Bine, bine, îşi zise în sinea ei, dacă aşa stau lucrurile, ar fi cazul să-mi chem nişte întăriri.

Scoase telefonul mobil şi formă un număr. Cum apelul ei ajunse la căsuţa vocală, Quinn îşi stăpâni nerăbdarea şi îşi aşteptă cuminte rândul pentru a lăsa următorul mesaj:

„Cyb, la telefon Q. Sunt la Hawkins Hollow, în Maryland. Să ştii că am dat peste ceva cu-adevărat formidabil. Ai putea să te repezi şi tu până aici? Dacă vii, te rog să-mi dai de veste. Să mă anunţi şi dacă nu poţi să vii, ca să încerc să te conving să vii."

Quinn închise telefonul şi, ignorând vraful de cărţi pe care le alesese, începu să-şi noteze în laptop tot ce aflase de la Estelle Hawkins Abbott.

7

Lăsând totul în grija tatălui său, Cal făcea exact ceea ce intenţionase. Deoarece întrunirile şi meciurile oficiale de popice de dimineaţă şi de după-amiază se încheiaseră şi nu mai aveau în program nicio petrecere şi niciun alt eveniment, în popicărie nu se aflau decât două persoane mai în vârstă care făceau o partidă de antrenament pe prima pistă.

La jocurile mecanice era mare zumzet şi animaţie, aşa cum se întâmpla mai mereu între ultimul clopoţel de ieşire de la şcoală şi ora cinei. Însă Cy Hudson ţinea acolo situaţia sub control, iar Holly Lappins tăia şi spânzura la ghişeul din faţă. Jake şi Sara se ocupau de grătar şi de băuturi, adică de ceea ce urma să aibă mare căutare, peste o oră.

Totul era în perfectă ordine, aşa încât Cal se putea aşeza alături de tatăl lui, la capătul tejghelei, pentru a bea împreună o cafea mai înainte de a pleca acasă şi a-l lăsa pe el să preia conducerea centrului, până seara.

Puteau rămâne şi tăcuţi o vreme. Tăcerea era chiar mai pe gustul tatălui său. Şi nu că lui Jim Hawkins nu i-ar fi plăcut să fie un om sociabil. Părea să se simtă la fel de la largul lui în mijlocul mulţimii ca şi de unul singur. Îşi amintea cu uşurinţă nume şi figuri şi era în stare să converseze

pe orice temă, inclusiv politice sau religioase, lucru pe care îl şi făcea adeseori. Faptul că tatăl lui putea să facă asta fără să irite şi să gonească pe nimeni era, după părerea lui Cal, unul dintre cele mai strălucite talente ale bătrânului.

Părul nisipiu al lui Jim devenise în ultimii ani de un argintiu pur şi strălucitor şi era pus la punct, din două în două săptămâni, la frizeria locală. Rareori îşi părăsea, în zilele lucrătoare, uniforma cu pantaloni kaki, pantofi comozi şi cămăşi oxford.

Unii l-ar fi categorisit pe Jim Hawkins drept un om previzibil, ba chiar plicticos. Cal îl considera însă demn de toată încrederea.

– Până acum avem o lună bună, spuse Jim cu felul său tărăgănat de a vorbi. Obişnuia să-şi bea cafeaua slabă şi dulce, iar potrivit deciziei pe care o luase nevasta lui, eliminase complet cofeina după ora şase după-amiază fix. Cu vremea pe care o avem, nu poţi şti niciodată dacă lumea se va îngropa în casă, sau va fi atinsă atât de tare de claustrofobie, încât va prefera să se afle oriunde în altă parte numai acasă nu.

– Ai avut o idee bună să derulăm turneul special al celor trei partide în februarie.

– Mai am şi eu câte una, din când în când, îi zâmbi Jim, adâncindu-şi astfel cutele din jurul ochilor. Ca şi tine, de altfel. Maică-ta şi-ar dori să treci pe la noi la cină, cât mai curând, într-una din seri.

– Bineînţeles. O să-i dau un telefon.

– Am vorbit ieri cu Jen.

– Ce mai face ea?

– Suficient de bine încât să facă mare caz de faptul că la San Diego erau aproape douăzeci şi cinci de grade Celsius. Rosie învaţă să scrie literele, iar bebeluşului i-a mai ieşit un dinţişor. Jen spunea că are să ne trimită nişte poze.

Cal sesiză tonul nostalgic.

– Ar trebui ca tu şi cu mama să faceţi o călătorie până acolo.

– Poate că da, poate că o să mergem peste o lună sau două. Duminică o să plecăm la Baltimore, s-o vedem pe Marly şi progenitura ei. Azi m-am întâlnit cu străbunica ta, care mi-a zis că a avut o plăcută conversaţie cu scriitoarea aceea care a venit la noi în oraş.

– Străbunica a stat de vorbă cu Quinn?

– Da, la bibliotecă. Şi i-a plăcut de fată. Îi place şi ideea acelei cărţi.

– Dar ţie?

Jim clătină din cap, uitându-se la Sara care scotea nişte coca-cola pentru câţiva adolescenţi care făcuseră o pauză de la jocurile mecanice.

– Nici eu nu ştiu ce să spun. Cal, crede-mă, ăsta-i adevărul gol-goluţ. Mă tot întreb la ce bun să punem pe cineva – ba încă pe cineva din afară – să scrie despre toate lucrurile astea ca să le poată citi oricine. Mă îmbăt mereu cu apă rece, zicându-mi în sinea mea că tot ce s-a întâmplat n-are să se mai repete niciodată...

– Tată.

– Ştiu foarte bine că acest lucru nu-i adevărat, sau că este foarte probabil să nu fie adevărat.

O clipă, Jim rămase ascultând glasurile băieţilor de la celălalt capăt al tejghelei, glumele lor şi împunsăturile pe care şi le adresau unii altora. Îşi zise în sinea lui că îi cunoştea pe băieţi, că le ştia şi părinţii. Iar dacă viaţa ar decurge aşa cum trebuie, le va cunoaşte într-o bună zi şi soţiile şi copiii.

Nu glumise şi nu se înghiontise şi el cândva, demult, cu propriii săi prieteni, la nişte cartofi prăjiţi şi câteva pahare de coca-cola? Nu şi copiii lui îşi consumaseră tot aici surplusul de energie? Iar acum, fetele sale erau măritate şi plecaseră, întemeindu-şi propriile familii. Iar fiul lui ajunsese bărbat în toată puterea cuvântului şi şedea acum lângă el, cu ochii plini de îngrijorare din cauza unor probleme prea mari pentru a fi înţelese.

– Trebuie să fii pregătit că totul se va întâmpla din nou, continuă Jim. Dar pentru cei mai mulţi dintre noi, totul apare ca prin ceaţă, doar ca prin ceaţă, aşa că omul de-abia îşi mai poate aminti ceea ce s-a întâmplat. Ştiu că nu este şi cazul tău. Pentru tine totul este limpede şi mi-aş fi dorit să nu fie aşa. Socotesc că, dacă te aştepţi ca această scriitoare să te ajute să afli anumite răspunsuri, o să te susţin din toată inima.

– Nici nu ştiu la ce să cred că mă mai pot aştepta. Încă nu m-am lămurit.

– O să te lămureşti tu până la urmă. Acum mă duc să-l ajut pe Cy. În curând or să apară muşteriii de seară, dornici să ronţăie ceva înainte de a se apuca de joc.

Se ridică de lângă tejghea şi dădu ochii roată. Îi răsunau în minte ecouri din copilăria lui şi strigătele copiilor săi. Îl vedea parcă aievea pe fiul lui, debordând de tinereţe, şezând la tejghea împreună cu cei doi băieţi despre care Jim ştia că se aveau ca fraţii cu băiatul lui.

– Avem un loc frumos aici, Cal. Merită să munceşti pentru el. Merită să te zbaţi ca să faci din el ceva durabil.

Şi Jim îl bătu uşor cu palma pe umăr pe fiul său, după care plecă la treabă.

Bărbatul îşi zise că tatăl său nu se referise doar la centrul lor de distracţii, ci la întregul oraş. Iar lui Cal îi era teamă că, de data asta, a apăra oraşul va însemna încleştarea într-o bătălie înverşunată.

Plecă direct acasă. Cea mai mare parte din zăpadă se topise de pe majoritatea tufişurilor şi pietrelor. Într-o oarecare măsură, îşi dorise s-o fi abordat imediat pe Quinn şi să fi încercat să afle de la ea despre ce vorbise cu străbunica lui. Însă era mai bine să aştepte, gândi el pe când îşi scotea cheile. Era mult mai bine să aibă răbdare şi să afle de la ea totul de-abia în ziua următoare, atunci când o va duce la Stânca Păgână.

Cal aruncă o privire către pădure, unde copacii şi zonele umbrite menţineau încă dâre de omăt şi unde poteca avea să fie noroioasă după topirea zăpezii.

Era oare şi creatura aceea pe undeva, adunându-şi puterile? Găsise vreo cale de a ieşi la iveală şi de a lovi şi în afara Celor Şapte? Poate, poate că da, şi totuşi nu în seara aceea. În seara aceea, Cal nu-i simţea prezenţa. Şi el o simţea întotdeauna.

Cu toate astea, nu putea nega că în casă se simţea mai puţin expus, după ce aprindea luminile, alungând obscuritatea.

Se îndreptă apoi către uşa din dos, o deschise şi slobozi o fluierătură.

Rostogol nu se grăbi deloc, aşa cum obişnuia. Totuşi, câinele ieşi imediat din cuşcă şi făcu chiar risipă de energie dând inutil din coadă de vreo două-trei ori înainte de a traversa agale curtea din spate, spre scările de la verandă.

Apoi, imensul animal scoase un suspin ca de căţeluş şi începu să tropăie în sus pe cele câteva trepte, după care se rezemă de Caleb, cu toată greutatea corpului.

Şi asta, îi trecu lui Cal prin minte, se cheamă iubirea cea mai sinceră şi mai dezinteresată. Era felul în care îi ura „bun venit acasă", „ce mai faci", exprimate în limbajul lui câinesc.

Cal se lăsă pe vine pentru a mângâia şi a ciufuli blana câinelui, scărpinându-l între urechile moi şi clăpăuge, în timp ce Rostogol se uita îndelung la el, plin de o nedisimulată emoţie.

– Cum merge treaba? Ai terminat tot ce aveai de făcut? Ce părere ai, bem o bere?

Intrară amândoi în casă. Cal umplu castronul cu hrană pentru câini, în timp ce Rostogol şedea politicos, deşi stăpânul presupunea că o bună parte din aparentele bune maniere ale animalului nu erau decât lene pură. Când castronul cu de-ale gurii fu aşezat în faţa lui, câinele începu să mănânce tacticos, concentrându-se exclusiv asupra acelei îndeletniciri.

Cal scoase din frigider o bere şi o desfăcu. Rezemându-se de masa din spatele lui, luă acea primă şi zdravănă înghiţitură care semnala încheierea zilei sale de lucru.

– Rostogol, am câteva mari rahaturi în minte. Imaginează-ţi că nu ştiu ce să fac în privinţa asta. Ar fi trebuit să găsesc o modalitate să o opresc pe Quinn să vină aici? Nici nu sunt sigur că aş fi reuşit de vreme ce ea pare să meargă unde naiba vrea, însă măcar am fi putut acţiona altfel. Am fi putut râde de situaţie ridiculizând-o, ori am fi putut exagera totul pentru a părea o simplă născocire. Am jucat cinstit până în momentul ăsta, însă nu ştiu cum are să se sfârşească.

Cal auzi deschizându-se uşa de la intrarea din faţă a casei, după care îl auzi pe Fox strigând:

– Iu-hu! Apoi Fox intră ducând o găletuşă cu carne friptă de pui şi o sacoşă mare, albă. Am adus bunătăţi şi cartofi prăjiţi. Vreau în schimb bere.

După ce lăsă mâncarea pe masă, Fox scoase şi el o bere.

– Somația ta a fost destul de dură, și de ultimă oră, fiule. Aș fi putut avea cine știe ce întâlnire galantă, în seara asta.

– De două luni n-ai mai avut niciun fel de întâlnire galantă.

– Le țin în rezervă. După prima duşcă zdravănă de bere, Fox își scoase haina, azvârlind-o pe un scaun, și întrebă: Despre ce-i vorba?

– O să-ți spun în timp ce mâncăm.

Deoarece mama lui îl pisălogise prea mult să recurgă la prietenele burlacului, adică farfuriile de unică folosință, din carton, Cal scoase două farfurii dintr-o ceramică de un albastru stins. Cei doi prieteni se așternură pe mâncat pui fript și cartofi, împreună cu Rostogol – fiindcă unicul lucru care îl ispitea pe câine mai mult decât mâncarea era și mai multă mâncare –, care cerea tot mai mulți cartofi prăjiți, în timp ce se rezema de genunchii lui Cal sau de ai lui Fox.

Bărbatul îi povesti lui Fox tot ce se întâmplase, de la zidul de foc, trecând la visul lui Quinn și ajungând în cele din urmă la discuția pe care ea o purtase cu străbunica lui Cal.

– Nemernicul a devenit îngrozitor de activ pentru luna februarie, gândi cu voce tare Fox. Până acum nu s-a mai întâmplat niciodată una ca asta. Tu ai visat noaptea trecută?

– Da.

– Și eu la fel. Visul meu a fost o reluare a celor întâmplate prima oară, adică în cea dintâi

vară. Numai că noi n-am ajuns la timp la școală, iar acolo nu se afla numai domnișoara Lister, ci toată lumea. Își trecu o mână peste față, după care trase o lungă înghițitură de bere și preciză: Era toată lumea din oraș, familia mea și familia ta, toți prinși înăuntru ca-ntr-o capcană, bătând în ferestre, zbierând cu fețele lipite de geamuri, în vreme ce toată clădirea luase foc. Fox îi dădu lui Rostogol încă un cartof prăjit, iar ochii lui erau la fel de întunecați și de însuflețiți ca și aceia ai câinelui. Slavă Domnului că în realitate nu s-a întâmplat așa. Însă a fost ca și cum s-ar fi întâmplat. Știi și tu cum este.

– Da, încuviință Cal și răsuflă adânc. Da, știu și eu cum este. Visul meu a fost din aceeași vară, și mergeam, toți trei, pe biciclete prin oraș, așa cum făceam de obicei. Clădirile erau incendiate, ferestrele erau sparte, iar mașinile ajunseseră niște epave fumegânde. Și peste tot nu se aflau decât trupuri neînsuflețite.

– Însă în realitate nu s-a întâmplat așa, repetă Fox. Noi nu mai avem zece ani și nu avem de gând să admitem ca lucrurile să se petreacă astfel.

– M-am tot întrebat cât de multă vreme putem să facem asta, Fox. Cât timp vom putea ține dihania în frâu? De data asta și data viitoare? Poate încă de trei ori? Și de câte alte ori vom privi oamenii pe care îi cunoaștem, oamenii pe care îi vedem aproape zilnic, transformându-se inexplicabil, luând-o razna, și răutatea punând stăpânire pe ei, făcându-și rău unii celorlalți, ca și lor înșile?

– De câte ori va fi necesar.

Cal își dădu farfuria la o parte.

– Nu-i suficient.

– Deocamdată, asta-i tot ce putem face.

– Totul e ca un virus, ca o infecție contagioasă care se întinde de la o persoană la alta. Unde-o fi oare blestematul de antidot?

– Nu este afectată chiar toată lumea, îi reaminti Fox. Iar acest lucru trebuie să aibă un motiv.

– Unul pe care noi încă nu l-am descoperit.

– Așa este, drept care poate că tu aveai dreptate: poate că noi avem cu-adevărat nevoie de niște ochi proaspeți, de cineva din afară, deoarece ne lipsește tocmai obiectivitatea și detașarea. Mai ai de gând s-o conduci pe Quinn mâine la stâncă?

– Dacă n-o voi face eu, ea tot va merge acolo. Așa că, da, e mai bine să fiu și eu de față.

– N-ai vrea să vin și eu? Aș putea să-mi mai amân din treburi.

– Mă descurc.

Trebuia să se descurce.

Quinn parcurse meniul șezând în sufrageria aproape pustie a hotelului. Se gândise să-și ia niște mâncare în cameră și să mănânce în timp ce lucra la laptop, însă știa că putea cădea ușor pradă unui asemenea obicei. Iar pentru a scrie despre un oraș, trebuia să aibă un contact strâns cu acesta, lucru care nu se putea întâmpla dacă rămânea închisă în frumoasa ei cameră, consumând hrană rece.

Voia un pahar de vin, ceva rece și ușor acidulat. Pivnița cu vinuri a hotelului era mai bine aprovizionată decât se așteptase, dar ea nu dorea o sticlă întreagă. Se încruntă, uitându-se la sortimentul oferit la pahar, când în sala de mese intră posesoarea minunatei genți roșii de voiaj.

Tânăra se schimbase în pantaloni negri, remarcă Quinn, purtând acum și un jerseu de cașmir, din două straturi, subțiri ca pânza, de o nuanță foarte închisă de bleumarin. Părul ei tăiat în trepte era minunat de drept, decretă în sinea ei Quinn, și îi ajungea până puțin mai jos de bărbie.

Era o tunsoare despre care Quinn știa că ei i-ar sta ca naiba, însă care brunetei îi conferea un aspect proaspăt și stilat.

Quinn se gândi să-i atragă atenția, fluturând o mână. Putea s-o invite pe tânăra posesoare de geantă roșie să i se alăture la cină. La urma urmei, nimănui nu-i plăcea să mănânce singur. Iar în afară de asta, în timpul mesei ar putuea să o tragă de limbă ca să afle de la ea niște informații realmente importante, cum ar fi numele magazinului de unde își cumpărase minunata geantă roșie.

Însă chiar în momentul în care își încărca pe țeavă irezistibilul zâmbet, Quinn zări din nou arătarea. Aluneca pe scândurile lustruite ale dușumelei de stejar, lăsând în urmă o dâră de scursuri dezgustătoare. La început i se păru a fi un șarpe, apoi un melc fără cochilie, iar apoi nu mai putu gândi aproape deloc, cu ochii la creatura care se prelingea

pe picioarele mesei la care doi tineri îşi savurau cocktailurile la lumina lumânărilor.

Corpul scârboşeniei, gros ca un pneu de camion şi împestriţat cu roşu pe fond negru, îşi croia acum drumul pe imaculata ţesătură de in a feţei de masă, creatura lăsând după ea pete slinoase, în vreme ce tinerii râdeau şi flirtau. O chelneriţă intră în pas sprinţar în încăpere, călcând prin mizeria de pe pardoseală şi aducându-le celor doi tineri aperitivele.

Quinn putea să jure că auzea scârţâitul mesei sub greutatea arătării.

Iar ochii acesteia, când întâlniră privirile lui Quinn, erau de fapt ochii aceluiaşi băiat, cu aceeaşi sticlire roşie, strălucitoare şi cumva *amuzată*. Apoi, creatura începu să şerpuiască, lăsându-şi balele scârboase pe marginea feţei de masă şi îndreptându-se în direcţia brunetei care rămăsese pe loc, încremenită şi albă la faţă ca varul.

Quinn se ridică brusc în picioare şi, neluând în seamă uitătura surprinsă a chelneriţei, sări peste dârele de bale, o înşfăcă pe brunetă de braţ şi o trase afară din sufragerie.

– Ai văzut-o şi tu, întrebă în şoaptă Quinn. Ai văzut drăcovenia aia. Hai să ieşim de-aici.

– Ce? Ce? Bruneta arunca priviri şocate peste umăr, în timp ce Quinn se precipita împleticindu-se către uşă. Ai văzut-o?

– Leneşă, cu ochii roşii, lăsând urme scârboase. Doamne Dumnezeule! Quinn răsuflă adânc

în atmosfera rece de februarie, pe veranda hotelului. N-a văzut-o nimeni dintre toţi ceilalţi, dar tu ai văzut-o. Şi am văzut-o şi eu. De ce oare se întâmplă aşa? Să fiu a naibii dacă ştiu, însă s-ar putea să ştie un bărbat pe care îl cunosc. Acolo este maşina mea. Să plecăm, să mergem la el.

Bruneta nu mai zise nimic până ce ajunseră amândouă în automobilul lui Quinn, iar aceasta demară în trombă de lângă bordură, cu anvelopele scrâşnind. De-abia atunci bruneta o întrebă:

– Da' tu cine naiba eşti?

– Mă cheamă Quinn. Quinn Black. Sunt scriitoare şi scriu mai mult despre stafii. Iar în oraşul ăsta există stafii din belşug. Dar pe tine cum te cheamă?

– Layla Darnell. Ce se întâmplă aici?

– Tocmai asta intenţionez să aflu. Layla, nici nu ştiu dacă ar trebui să mă bucur sau nu că te-am cunoscut în împrejurările date.

– Nici eu nu ştiu asta. Unde mergem?

– La izvorul de informaţii, adică la unul dintre ele. Quinn îi aruncă o privire şi văzu că Layla era tot palidă şi tremura în continuare. Însă cine ar fi putut-o învinovăţi pentru asta? Ia spune, ce faci aici, la Hawkins Hollow?

– Să fiu a naibii dacă am cea mai vagă idee. Dar cred că m-am decis deja să-mi scurtez pe cât posibil vizita în oraşul ăsta.

– E de înţeles. Apropo, ai o geantă de voiaj încântătoare.

– Mulțumesc, răspunse Layla, chinuindu-se să schițeze un zâmbet.

– Aproape că am ajuns. Foarte bine, nu știi de ce te-ai oprit aici, însă spune-mi măcar de unde vii.

– De la New York.

– Știam eu. Stilul. Îți place acolo?

– Of, Layla își trecu degetele prin păr în vreme ce se întoarse să se uite înapoi. În majoritatea timpului, îmi place. Am un butic în SoHo. Adică am avut. Sau mai am. Nici asta nu mai știu exact.

Aproape că am ajuns, își repetă Quinn în gând. *Hai să ne păstrăm calmul.*

– Pariez că faci rost de reduceri substanțiale de preț.

– Da, cât o parte din bacșișuri. Ai mai văzut așa ceva vreodată? Așa o arătare?

– Eu, da. Dar tu?

– Niciodată când nu dorm. Doar nu-s nebună, precizâ Layla. Sau sunt? Și ești și tu.

– Nu suntem câtuși de puțin nebune, lucru pe care au tendința să-l spună despre ei toți țăcăniții, așa că trebuie să mă crezi pe cuvânt.

Quinn coti pe aleea lui Cal și îndreptă mașina peste podețul dinspre casa lui, acolo unde luminile erau – slavă Domnului – aprinse la ferestre.

– A cui este casa asta? întrebă Layla, încleștându-și mâinile de scaun. Cine locuiește aici?

– Caleb Hawkins. Orașul ăsta a fost întemeiat de strămoșii lui. E-n regulă, n-ai de ce să te jenezi. Este și el la curent cu tot ce am văzut noi.

– Cum asta?

– E o poveste lungă, cu multe zone obscure. Iar tu te întrebi ce dracu' cauți aici, în mașina asta, împreună cu o femeie absolut străină și care îți spune să intri în casa de colo, undeva pe coclauri.

Layla apucă strâns curelușa genții, ca și când ar fi intenționat s-o folosească la nevoie drept armă, după care răspunse:

– Da, mi-a cam trecut așa ceva prin cap.

– Intuiția te-a făcut să te sui în mașină cu mine, Layla. Poate că vei putea să-ți urmezi același instinct și în pasul care urmează. În plus, este frig și nici nu ne-am luat paltoanele.

– Foarte bine. Da, e-n regulă. Inspirând aerul rece și înviorător, Layla deschise portiera și se îndreptă spre casă, alături de Quinn, comentând: Frumos loc! Asta doar dacă-ți plac casele izolate în pădure.

– E un adevărat șoc cultural pentru cineva din New York.

– Am copilărit la Altoona, în Pennsylvania.

– Zău? Iar eu la Philadelphia. Practic, am fost vecine. Quinn ciocăni insistent la ușă apoi o deschise pur și simplu, strigând: Cal!

Ajunsese la mijlocul camerei de zi, când intră și el grăbit în încăpere.

– Quinn? Ce s-a întâmplat? În momentul acela, o zări și pe Layla și o salută: Bună. Apoi repetă: Ce s-a întâmplat?

– Cine mai este la tine? îl întrebă Quinn. Am văzut încă o mașină pe alee.

– Fox. Ce căutați voi aici? Ce se petrece?

– Întrebare de o sută de puncte. Quinn adulmecă. Simt cumva miros de pui fript? E ceva de mâncare? Cal, ea este Layla Darnell. Layla, ți-l prezint pe Cal Hawkins. Layla și cu mine încă n-am luat masa de seară. Și trecu pe lângă el, îndreptându-se glonț spre bucătărie.

– Îmi pare rău că am dat năvală aici, începu Layla, după ce îi trecuse prin minte că bărbatul acela nu avea figură de criminal în serie. Dar dacă se gândea ea mai bine, n-avea de unde să știe. Nu știu ce se întâmplă și nici care ar fi motivul pentru care mă aflu aici. Ultimele câteva zile m-au cam năucit.

– E-n regulă. Ei bine, revino-ți și hai să mergem și noi dincolo.

Quinn avea deja într-o mână un copan de pui și tocmai sorbea cu sete o înghițitură mare din berea lui Cal.

– Layla Darnell, Fox O'Dell, făcu ea prezentările. Parcă nu am chef de bere acum, îi zise apoi lui Cal. Eram pe punctul să comand niște vin, când Layla și cu mine am fost întrerupte, într-un mod dezgustător. Ai cumva și vin?

– Da, da, am.

– E ceva de noi? Dacă-l scoți într-o carafă sau e trezit, atunci mai bine rămân la bere.

– Am un afurisit de vin cât se poate de bun. Cal scoase brusc o farfurie și o împinse către Quinn cu un gest nervos, însoțit de îndemnul: Folosește o farfurie când mănânci.

– E scos din sărite de lucrurile de felul ăsta, îi explică Fox femeii, după care trase un scaun și zise: Layla, pari cam zdruncinată, așa-i? Așază-te că tot atât plătești!

Layla nu putea crede că niște ucigași psihopați ar sta astfel într-o bucătărie frumoasă, mâncând pui fripți și polemizând pe tema eternei controverse „vin contra bere".

– Ai dreptate. De ce nu m-aș așeza? Probabil că în realitate nici măcar nu sunt aici. Și tânăra luă loc, rezemându-și capul în mâini. Probabil că mă aflu într-o încăpere capitonată, doar imaginându-mi toate astea.

– Adică să-ți imaginezi? se interesă Fox.

– De ce n-aș sta și eu jos? Quinn privi în direcția Laylei, în timp ce Cal scotea paharele de vin. Apoi vei putea povesti despre tine cât vei dori.

– Bine. Foarte bine.

– Layla s-a cazat la hotel în dimineața asta. Este din New York. De puțin timp mă aflam în sufrageria hotelului, gândindu-mă să comand niște salată verde și pește, ca și un minunat pahar de vin alb. Tocmai intra și Layla în încăpere. Presupun că și ea voia să cineze. Apropo, chiar mă pregăteam să te invit să mi te alături.

– Oo, drăguț din partea ta.

– Însă mai înainte să fi apucat eu să-i lansez invitația, prin sala de mese a început să se prelingă ceea ce aș numi o creatură cu aspect de melc fără cochilie, de o grosime mai mare decât aceea a

coapsei mătuşei mele Christine şi de mai bine de un metru lungime. Arătarea s-a urcat pe masa la care doi tineri aşteptau fericiţi să li se aducă antreurile, apoi scârboşenia a coborât din nou, târându-se pe pardoseală şi lăsând în urmă nişte bale unsuroase. Şi a văzut-o şi Layla.

– Drăcovenia s-a uitat ţintă la mine. M-a privit drept în ochi, murmură Layla.

– Nu te zgârci cu vinul, Cal. Quinn se apropie de Layla şi o mângâie uşor cu mâna pe umăr. Dintre toţi cei prezenţi acolo, noi două am fost singurele care am văzut creatura. Mie mi-a pierit atunci cheful de a mai mânca şi, gândindu-mă la faptul că şi Layla simţea la fel, am plecat amândouă imediat. Iar cu copanul ăsta o să depăşesc raţia de calorii pe ziua de azi.

– Eşti îngrozitor de... voioasă. Mulţumesc, îi zise apoi Layla lui Cal, luând paharul cu vin pe care i-l întinsese acesta, după care dădu duşcă jumătate din conţinutul paharului.

– Nu-i chiar aşa. Fac doar haz de necaz, ca un mecanism de protecţie. Cam aşa stau lucrurile, iar voi doi o să-mi spuneţi acum dacă vreunul dintre voi a văzut vreodată o dihanie asemănătoare cu aceea pe care v-am descris-o.

Urmară câteva momente de tăcere, după care Cal ridică berea şi bău.

– Noi am văzut o mulţime de lucruri, începu el. Dar cel mai important, după părerea mea, este cum de le vedeţi şi voi şi de ce le vedeţi tocmai acum?

– Eu aş avea o teorie în privinţa asta.

Cal se întoarse spre Fox, întrebându-l:

– Cum ar fi?

– Legături. Ai afirmat chiar tu că trebuie să existe o legătură de vreme ce şi Quinn a văzut drăcovenia şi a avut visul acela...

– Vise, spuse Layla, ridicând capul. Aţi avut nişte vise?

– Şi, aparent, şi tu ai avut, continuă Fox. Astfel, avem o legătură şi cu Layla. S-ar putea să dureze ceva până să ne dăm seama dacă există vreo conexiune între acele vise, dar hai să pornim de la ipoteza că o legătură tot există. Şi dacă, din cauza acesteia, a lui Quinn şi apoi şi a Laylei la noi în oraş, mai ales în cursul celui de-al şaptelea an – creatura primeşte cine ştie ce puteri suplimentare? Dacă arătarea dobândeşte forţa de a se manifesta?

– Nu-i rău raţionamentul, replică prietenul său.

– Ba eu aş zice că este chiar al naibii de bun, spuse Quinn, înclinând din cap, îngândurată. Energia. Majoritatea activităţilor paranormale depind de energie. Energia, ei bine, entitatea sau entităţile, acţiunile, iar de aici emoţiile, trec pe planul doi, ca şi energia oamenilor aflaţi în sfera de influenţă a creaturii, ca să zic aşa. Şi am putea face şi speculaţia că această energie paranormală s-a clădit în decursul vremii, şi-a sporit puterea, astfel încât acum, prin adăugarea altor energii înrudite, a căpătat forţa de a pătrunde într-o oarecare măsură şi în realitatea noastră concretă, chiar şi în afara cadrului său temporal tradiţional.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Despre ce vorbiți voi, oameni buni? întrebă Layla.

– O să ajungem să-ți explicăm totul, promit, o asigură Quinn, zâmbindu-i încurajator. Ce-ar fi să mănânci și tu ceva ca să te mai liniștești?

– Cred că va mai dura o vreme până ce voi accepta măcar ideea de a mânca.

– Domnul limax a înnămolit până și coșul de pâine, dădu lămuriri Quinn. Era al naibii de voluminos. Din păcate însă, pe mine nu mă poate opri nimic de la mâncare. Și înhață și câțiva cartofi prăjiți, reci. Păi, dacă acceptăm teoria lui Fox, care ar fi teoria contrară? Ca binele opus răului sau ca lumina opusă întunericului. Toate cercetările mele despre așa ceva acoperă ambele laturi.

– Poate că drăcia nu poate să iasă încă de tot sau o trage ceva înapoi.

– Sau poate că voi două aveți legătură cu întunericul și nu cu lumina, mai adăugă Cal.

Quinn miji ochii în direcția lui, fulgerându-l cu privirea. Apoi ridică din umeri.

– Este jignitor, dar imposibil de contrazis în momentul de față, doar cu excepția faptului că, logic vorbind, dacă eram mai înclinate spre rău, atunci de ce această așa-zisă parte a răului ar încerca să ne sperie de moarte tocmai pe noi?

– Bun argument, încuviință Cal.

– Aș vrea să primesc și eu niște răspunsuri, interveni Layla, insistent.

– Te cred, dădu din cap Quinn în direcția ei.

– Dar vreau răspunsuri sincere și logice.

– Pe scurt: orașul cuprinde o pădure în care se află un loc denumit Stânca Păgână. Acolo s-au întâmplat odinioară niște lucruri extrem de urâte. Zei, demoni, sânge, moarte, foc. Am să-ți împrumut niște cărți cu acest subiect. Secolele au trecut, iar la un moment dat s-a întâmplat ceva care a eliberat din nou forța malefică. Începând din 1987, din șapte în șapte ani, timp de șapte nopți în luna iulie, aceasta iese la iveală și se dezlănțuie. Este rea, este hidoasă și este puternică. Acum, noi suntem martori doar ai unei simple avanpremiere.

Recunoscătoare, Layla întinse paharul golit pentru a-i fi umplut din nou cu vin, uitându-se atent la Quinn.

– Dar cum de n-am auzit niciodată nimic despre asta sau despre acest loc?

– Au apărut câteva cărți, câteva articole, câteva reportaje – dar în cele mai multe dintre ele tot ce s-a întâmplat a fost prezentat ca fiind ceva între răpirile extraterestre și aparițiile lui Yetty, omul zăpezilor, începu explică Quinn. Nu s-a publicat niciodată o relatare completă și bine documentată. Așa ceva am de gând să fac eu.

– Foarte bine. Să zicem că izbutesc să cred toată povestea asta, deși nu sunt deloc sigură că n-am căzut victimă celei mai uriașe halucinații. Dar atunci, ce rol aveți voi doi? li se adresă ea lui Fox și lui Cal. Unde ați intrat voi în această poveste? Și de ce?

– Fiindcă noi suntem chiar cei care au stârnit-o încă de la bun început, răspunse Fox. Cal, împreună cu mine şi cu un prieten de-al nostru, care lipseşte pentru moment, am eliberat scârboşenia asta acum douăzeci şi unu de ani, în luna iulie.

– Dar pe atunci eraţi nişte copii. Probabil că nu aveaţi decât...

– Zece ani, confirmă Cal. Noi trei ne-am născut în acelaşi timp. Atunci era a zecea aniversare a zilei noastre de naştere. Prin urmare, ţi-am spus câte ceva despre noi. Cred că a venit şi rândul tău să faci la fel. De ce ai venit aici?

– Mi se pare corect, acceptă Layla, după care mai sorbi o dată, fără grabă, din paharul ei cu vin.

Fie din cauza vinului sau a bucătăriei feeric luminate, unde sub masă sforăia un dulău, fie că era doar vorba despre un grup de străini care probabil vor crede ceea ce se pregătea ea să le povestească, nervii Laylei erau mai liniştiţi acum, iar ea începu:

– În ultimele câteva nopţi am avut nişte vise. Coşmaruri sau spaime de peste noapte. Uneori mă trezesc în patul meu, uneori chiar mă scol şi încerc să ies pe uşa apartamentului. Aţi vorbit despre sânge şi foc. Amândouă au fost prezente în acele vise, ca şi un fel de altar situat într-o poiană din pădure. Cred că era un altar din piatră. Şi mai era o apă. O apă neagră. Iar eu mă înecam în apa aceea. În liceu am fost liderul echipei de înot şi totuşi mă înecam.

Femeia se cutremură şi răsuflă adânc, după care continuă:

– Îmi era şi frică să mai adorm. Chiar şi atunci când nu dormeam, mi se părea că aud voci. Nu reuşeam să deslușesc înțelesul vorbelor, dar indiferent dacă munceam la serviciu sau mă opream la curăţătoria de haine, la întoarcerea spre casă glasurile acelea îmi răsunau în cap. Am crezut că am o depresie. Dar de ce? După aceea m-am gândit că poate am o tumoare la creier. M-am hotărât chiar să-mi fac o programare la un medic neurolog. Apoi, noaptea trecută am luat un somnifer. Poate că doream să mă droghez ca să scap de coşmar. Dar n-am reuşit, iar în visul meu se afla ceva cu mine în pat.

Layla începuse să gâfâie.

– Parcă nu eram chiar în patul meu, ci altundeva. Eram într-o cameră foarte mică, într-o cămăruţă încinsă cu o fereastră minusculă. Parcă eu nu mai eram eu, ci o altă persoană. Realmente, nu mă simt în stare să explic mai inteligibil.

– Ba te desurci foarte bine, o încurajă Quinn.

– Ceea ce se întâmpla mi se întâmpla mie, însă eu parcă nu mai eram eu. Aveam părul lung, iar trupul meu căpătase altă formă. Purtam o cămaşă de noapte lungă. Ştiu asta fiindcă arătarea... arătarea o trăgea în sus. Mă atingea. Era rece, aşa de rece. Nu mă simţeam în stare să strig, nu puteam nici să mă lupt, nici măcar atunci când m-a violat. Se afla înlăuntrul meu, dar eu nu puteam să văd

nimic şi nu mă puteam mişca. Am simţit-o, am simţit-o în întregime, ca şi când s-ar fi întâmplat în realitate, însă n-o puteam opri.

Layla nu-şi dădu seama că-i curgeau lacrimile decât atunci când Fox îi puse o batistă în mână.

– Mulţumesc. Când s-a terminat totul, după ce dihania plecase, în creier îmi răsuna un glas, doar unul singur, de data asta unul liniştitor, care m-a făcut să-mi fie din nou cald şi mi-a alinat durerea. Iar glasul spunea: „Hawkins Hollow".

– Layla, ai fost violată? o întrebă încet Fox. După terminarea visului ai descoperit vreun semn că ai fi fost realmente violată?

– Nu. Femeia strânse din buze şi îl privi pe Fox. Ochii lui erau cafeniu-aurii şi plini de compasiune. M-am trezit atunci în propriul meu pat şi m-am forţat să merg şi... să verific. Dar nu era nimic. Mă durea, deci ar fi trebuit să fi rămas contuzii, vânătăi, vreun semn cât de mic, dar nu era nimic. Era foarte devreme, nu se făcuse nici măcar ora patru dimineaţa, iar eu îmi tot repetam numele Hawkins Hollow. Aşa că mi-am făcut bagajele şi am luat un taxi până la aeroport, de unde am închiriat un automobil. Apoi am venit direct aici. N-am mai fost niciodată aici.

Tăcu şi îşi mută privirea în direcţia lui Quinn, după aceea privi spre Cal, continuând:

– După cât îmi amintesc, nici măcar n-am mai auzit vreodată până acum despre Hawkins Hollow, şi totuşi am ştiut pe ce şosele s-o iau, de parcă aş fi

fost teleghidată. Am ştiut precis cum să vin aici şi cum să ajung la hotel. Am închiriat o cameră acolo azi-dimineaţă, am urcat în cameră şi am adormit buştean până aproape de ora şase după-amiază, atunci când am coborât în sufragerie şi am văzut drăcovenia aceea şi mi-am zis în sinea mea că dormeam încă şi visam din nou.

– A fost un adevărat miracol că n-ai luat-o imediat la sănătoasa, comentă Quinn.

Layla îi aruncă o privire extenuată, apoi o întrebă:

– Şi unde să fi fugit?

– Că bine zici! Quinn puse o mână pe umărul Laylei, masându-l uşor, şi zise: Cred că toţi avem nevoie să fim la curent cu toate informaţiile disponibile, din orice sursă ar putea proveni ele. Socotesc că, de-acum încolo, trebuie să ne împărtăşim tot ce ştim, ca toţi pentru unul şi unul pentru toţi, la naiba! Nu-ţi prea place, dădu ea din cap în direcţia lui Cal, însă cred că ar fi cazul să te obişnuieşti cu gândul ăsta.

– Tu ai intrat în dandanaua asta numai de câteva zile. Fox şi cu mine trăim cu ea de ani şi ani. Trăim de-a dreptul *în* ea. Aşa că nu-ţi agăţa încă în piept insigna de şerif şi nu-ţi da aere de şefă, blondino!

– Desigur că a trăi în ea vreme de douăzeci şi unu de ani vă conferă într-adevăr anumite avantaje asupra noastră. Dar voi n-aţi înţeles-o, n-aţi oprit-o şi nici măcar n-aţi identificat-o din câte îmi dau

seama în toți cei douăzeci și unu de ani ai voștri de experiență. Așa că las-o mai moale.

– Azi te-ai și înfipt s-o tragi de limbă pe străbunica mea, în vârstă de nouăzeci și șapte de ani.

– La naiba! Remarcabila și fascinanta ta străbunică, în vârstă de nouăzeci și șapte de ani, a urcat ea singură până acolo unde mă documentam în bibliotecă, s-a așezat lângă mine și a deschis discuția din proprie inițiativă, așa că nici vorbă să mă fi înfipt eu. Ascuțitul meu spirit de observație îmi indică faptul că nu de la ea ai moștenit tu tendințele astea spre îngâmfare.

– Copii, copii! ridică Fox o mână. Situația este încordată, știu asta, dar noi suntem toți de aceeași parte a baricadei, cel puțin potențial. Așa că cel mai bine ar fi să încetați imediat cu ciorovăielile și tachinările. Cal, trebuie să recunoști că are dreptate și Quinn și trebuie luată în considerare. Pe de altă parte însă, Quinn, tu te afli la Hawkins Hollow numai de vreo două zile, iar Layla de și mai puțină vreme. Trebuie să aveți răbdare și să acceptați că anumite categorii de informații sunt mult mai delicate decât altele și necesită un timp ceva mai îndelungat până ce pot fi oferite. Chiar dacă începem cu ceea ce a fost coroborat sau verificat...

– Da' ce ești tu, avocat? întrebă Layla.

– Da! Chiar avocat sunt!

– Asta se vede cu ochiul liber, mormăi ea printre dinți.

– Hai să amânăm discuția asta, sugeră Cal. Să lăsăm problema să dospească, să ne mai gândim la ea și peste noapte. Quinn, ți-am promis că o să te duc mâine la Stânca Păgână și o voi face. Să vedem cum evoluează situația.

– De acord.

– Voi două mai aveți curaj să reveniți la hotel? Puteți să rămâneți aici dacă vă neliniștește să vă întoarceți acolo.

Faptul că el se oferise cu atâta amabilitate și bunăvoință să le găzduiască mai domoli hachițele lui Quinn.

– Layla, nu suntem niște fricoase, așa-i? Ce zici?

– Acum câteva zile aș fi zis că nu sunt deloc fricoasă, însă acum nu mai sunt chiar așa de sigură. Și totuși, cred că o să-mi fie foarte bine și la hotel.

Adevărul era că Layla voia să se întoarcă la hotel, să se arunce în patul mare și moale și să-și tragă plapuma peste cap, drept care adăugă:

– Acolo am dormit mai bine decât în tot restul săptămânii, iar asta înseamnă foarte mult pentru mine.

Quinn se hotărî să aștepte până ce ajunseră amândouă la hotel și de-abia după aceea o sfătui pe Layla să coboare toate jaluzelele și să lase o lumină aprinsă peste noapte.

8

A doua zi de dimineață, Quinn își lipi o ureche de ușa de la camera Laylei. Auzind dinăuntru sunetele înăbușite ale unei emisiuni matinale de televiziune, ciocăni ușor.

– Quinn te deranjează, adăugă ea, pentru eventualitatea în care Layla s-ar mai fi temut.

Layla îi deschise ușa. Femeia purta o pereche de pantaloni de pijama în nuanțe de purpuriu cu alb și o bluză violet. Îi revenise culoarea în obraji, iar ochii ei de un verde potolit aveau o limpezime care îi spunea lui Quinn că Layla se trezise mai de mult.

– Mă pregătesc să merg acasă la Cal, continuă Quinn. Îmi dai voie să intru o clipă la tine?

– Te rog. Și făcu un pas înapoi. Tocmai încercam să mă hotărăsc ce ar trebui să fac astăzi.

– Poți veni și tu cu mine dacă vrei.

– În pădure? Mulțumesc de invitație, însă nu sunt câtuși de puțin pregătită pentru așa ceva. Îți dai seama... Layla închise televizorul și se așeză pe un scaun. Mă gândeam la ceea ce ai spus aseară, cum că nu suntem fricoase. Eu n-am fost niciodată fricoasă, dar mi-a trecut prin minte în timp ce eram cuibărită în pat, cu jaluzelele închise și cu scaunul ăsta înțepenit sub clanță, blocând ușa, că nici nu mi s-a întâmplat până acum ceva din care să reiasă dacă sunt sau nu fricoasă. Viața mea s-a desfășurat cât se poate de normal.

– Dar ai venit aici și ești încă aici, așa încât nu cred că se poate spune despre tine că ai fi fricoasă. Ai dormit bine?

– Da, foarte bine. De când sunt aici, odată ce am adormit, dorm bine. N-am mai visat, n-am mai fost bântuită, n-am mai auzit niciun fel de zgomote. Așa că acum, bineînțeles, mă întreb cum de ce.

– Nici eu n-am mai visat. Quinn se uită prin cameră. Patul Laylei era gen sanie, iar paleta de culori cuprindea tonuri stinse de verde și crem. Am putea specula, afirmând că încăperea ta este o zonă sigură, însă asta este exclus, fiindcă a mea nu este și se află la doar două uși mai încolo. Orice drăcie ar fi fost, probabil că azi-noapte a făcut o pauză. Poate că a avut nevoie să mai adune energie.

– Încurajator gând!

– Ți-ai înregistrat numerele de telefon ale lui Cal și Fox, ca și pe al meu, iar noi toți îl avem pe al tău. Suntem... legați. Voiam să-ți spun că peste drum există un birt unde se poate lua un excelent mic dejun, căci îmi închipui că n-ai de gând să mai mănânci în sufrageria de-aici.

– Îmi ziceam că aș putea să apelez la room-service și să mă apuc să citesc din cărțile pe care mi le-ai dat aseară. N-am vrut să încep să citesc în pat, înainte de culcare.

– Ai fost înțeleaptă. E-n regulă. Dacă o să ieși, să știi că este un oraș drăguț, cu câteva magazinașe atrăgătoare, un mic muzeu pe care n-am avut timp să-l vizitez, așa că nu-ți pot spune nimic despre el, precum și cu popicăria Bowl-a-Rama.

Un surâs abia schițat se ivi pe buzele Laylei.

– Ce vorbești?

– Este localul familiei lui Cal. E un loc interesant și pare punctul central de întrunire din oraș. Atunci, rămâne să te caut după ce mă întorc?

– Bine. Quinn? mai zise Layla, în timp ce Quinn se apropia de ușă. Fricoasă ori ba, să știi că nu-s prea sigură că aș mai fi încă aici dacă nu te-aș fi întâlnit pe tine.

– Cunosc și eu senzația. Ne revedem mai târziu.

Cal o aștepta și îi ieși în întâmpinare, urmat de câinele lui. O cercetă, începând de la încălțări. Purta niște ghete zdravene bune pentru urcuș, cu zgârieturi și alte semne că mai trecuseră prin momente grele, o pereche de jeanși spălăciți, o canadiană roșcată, nu chiar ca a unei căprioare, și o eșarfă dungată care se asorta de minune cu pălăria clopot. Cam ridicolă pălărie, gândi el, însă una care ei îi venea bine.

În orice caz, recunoscu în sinea lui că știa cum să se îmbrace pentru o ascensiune printr-o pădure.

– Am ieșit bine la inspecție, domnule sergent?

– Da, răspunse Cal, terminînd de coborât scara. Aș vrea să încep prin a-ți spune că aseară am cam greșit. Nici nu mă hotărâsem să am de-a face cu tine, că a și apărut o altă persoană, altă necunoscută. Când treci prin ceea ce trec eu de atât amar de vreme, începi să te obișnuiești oarecum,

dar pe de altă parte devii pur și simplu mult mai iritabil. Mai ales în cel de-al șaptelea an al ciclului. Așa că sunt dispus să-mi cer scuze dacă ai nevoie de așa ceva.

– Bine, să facem pace. E-n regulă. Mă poate deranja o asemenea purtare, însă nu port ranchiună. Așa că aș vrea să-ți spun următoarele: mai înainte de a veni aici, toată povestea era o simplă idee pentru a scrie o carte, activitate care-mi place într-o măsură pe care unii ar putea-o considera drept exagerată, dar eu o socotesc realmente fascinantă. Acum însă totul a luat în mare măsură o turnură personală. Deși pot aprecia că ești oarecum iritabil și posesiv, eu aduc în plus ceva important, anume experiența și obiectivitatea. Și îndrăzneala. Nu duc lipsă de îndrăzneală.

– Am remarcat.

– În consecință, pornim la treabă?

– Da, pornim.

Quinn îl scărpină pe dulăul care venise să se rezeme de ea.

– Ne conduce Rostogol la plecarea în aventură?

– Vine și el cu noi. Îi place să se plimbe prin pădure când pământul este moale. Și dacă se satură la un moment dat de hoinăreală, se întinde pur și simplu pe jos și adoarme până ce are chef să se întoarcă acasă.

– Asta mi se pare o atitudine cât se poate de rațională. Quinn ridică o gentuță, și-o atârnă pe

umăr şi scoase din buzunar reportofonul. Era prins de buzunarul ei cu o mică agăţătoare. Aş vrea să-ţi înregistrez observaţiile şi orice altceva îmi spui. Eşti de acord?

– Da. Cal se gândise mult la acest lucru peste noapte. N-am nimic împotrivă.

– Atunci, eu sunt gata. Poţi începe oricând.

– Poteca o să fie udă şi alunecoasă, îi zise el când o luară din loc spre pădure. Prin urmare, va dura circa două ore ca să ajungem în poiana cu pricina.

– Nu mă grăbesc deloc.

Cal ridică privirea spre cer, apoi replică:

– O să te grăbeşti dacă se va schimba vremea sau dacă ne va reţine ceva până după asfinţit.

Ea porni reportofonul, sperând că avea o rezervă suficientă de casete şi baterii.

– De ce zici asta?

– Cu ani în urmă, lumea urca sau vâna curent prin părţile astea ale pădurii. În prezent nu se mai întâmplă aşa ceva. Pe-aici s-au rătăcit oameni, s-au speriat ori chiar au luat-o razna. Unii au declarat că au auzit ceea ce au crezut că sunt urşi sau lupi. Noi n-avem lupi pe-aici, iar urşii arareori coboară din munţi chiar atât de mult. Copiii, îndeosebi adolescenţii, obişnuiau să se strecoare în zonă şi să înoate pe timp de vară în lazul lui Hester sau să facă sex. Acum nici ei nu mai vin. Lumea obişnuia să spună că iazul este bântuit, asta fiind un fel de legendă locală. Acum nu-i mai place nimănui să vorbească despre aşa ceva.

– Tu chiar crezi că este un iaz bântuit?

– Eu chiar ştiu că există ceva în el. Am văzut asta cu ochii mei. O să vorbim despre asta când vom ajunge la iaz. N-are rost să intrăm acum în detalii.

– Foarte bine. Şi tot pe traseul ăsta aţi mers voi trei şi acum douăzeci şi unu de ani, de ziua voastră de naştere?

– Atunci am venit dinspre est, arătă el cu mâna. Am venit pe drumul cel mai apropiat de oraş. Drumul e mai scurt pe aici, însă ar fi fost un traseu mai lung pentru noi dacă am fi venit din oraş. Nu s-a întâmplat nicio ciudăţenie până ce n-am ajuns la iaz.

– V-aţi mai întors vreodată împreună acolo după seara aceea?

– Da, ne-am mai întors toţi trei, şi nu numai o dată. Cal aruncă o privire în direcţia lui Quinn. Şi te pot asigura că a reveni acolo oricând în preajma Celor Şapte nu constituie o experienţă pe care să ard de nerăbdare să o repet.

– În preajma Celor Şapte?

– Aşa denumim noi săptămâna aia din iulie.

– Povesteşte-mi mai multe dinspre întâmplările care se petrec în timpul Celor Şapte.

Venise vremea să facă asta, gândi el. Să spună totul, cuiva care voia să afle. Cuiva care poate că reprezenta chiar o parte din răspuns.

– Oamenii din Hollow devin răi, violenţi şi chiar asasini. Săvârşesc fapte pe care nu le fac

niciodată în alte perioade. Distrug bunuri, proprietăți, se bat între ei ca disperații, provoacă incendii. Ba chiar mai rău.

– Omoruri, sinucideri.

– Da. Iar după terminarea săptămânii cu pricina, nu-și mai amintesc prea bine. E ca și când ai vedea o persoană ieșind dintr-o transă sau revenindu-și după o boală gravă, îndelungată. Unii dintre ei nu mai redevin niciodată aceiași de dinainte. Alții pleacă din oraș. Iar alții își repară stricăciunile de la magazin sau de la casă și își continuă viața liniștiți. Urgia nu-i lovește pe toți locuitorii orașului, iar pe cei pe care îi lovește, nu-i lovește pe toți în același fel. Cea mai plastică descriere ar fi aceea că totul se desfășoară ca un episod de psihoză în masă care capătă de fiecare dată o tot mai mare intensitate și extindere.

– Dar poliția ce face?

Din obișnuință, Cal se aplecă și culese un băț de pe jos. N-avea rost să-l arunce spre Rostogol pentru ca dulăul să i-l aducă înapoi, căci asta n-ar fi făcut decât să-i stânjenească pe amândoi. Așa că ținu bățul în jos, așa încât câinele să-l poată lua în bot și să-l roadă, târându-se mulțumit mai departe.

– Ultima dată, șeful poliției era șeriful Larson. Era un om de treabă, fost coleg de școală cu tatăl meu. Au rămas prieteni. În cea de-a treia noapte dintre Cele Șapte, omul s-a încuiat în birou la el. Cred că, măcar într-o oarecare măsură, și-a dat

seama de ceea ce i se întâmpla și n-a vrut să riște să se întoarcă acasă, la nevastă și la copii. Unul dintre adjuncții șerifului, un tip pe nume Wayne Hawbaker, nepot al secretarei lui Fox, a intrat să-l caute, având nevoie de ajutor. L-a auzit pe Larson răcnind în biroul lui, însă nu l-a putut determina să iasă de-acolo. Iar în timp ce Wayne spărgea ușa, Larson s-a împușcat. Acum, șef al poliției locale este acel Wayne. Și el este un om bun.

La cât de multe pierderi o fi fost martor Cal? se întrebă Quinn. Câte pierderi o fi suferit el însuși de când împlinise vârsta de zece ani? Și totuși, încă și azi se întorcea în această pădure, acolo unde începuse totul pentru el. Quinn nu credea să fi întâlnit vreodată o atitudine mai temerară.

– Și nu s-a implicat și poliția districtuală ori cea statală?

– În cursul acelei săptămâni e ca și cum am fi izolați de restul lumii. În momentul acela, pe lângă ei își luă zborul, cu aripile larg desfăcute, o pasăre-cardinal, de un roșu aprins. Uneori mai pleacă lume, alteori mai vine lume, însă în general ne descurcăm singuri. Își găsea cu greu cuvintele. Totul se petrece de parcă ar coborî un văl peste toată lumea și nimeni n-ar mai vedea clar. Nu ne vine niciun ajutor de nicăieri, iar după aceea nimeni nu cercetează prea îndeaproape ceea ce s-a întâmplat. Nimeni nu analizează direct faptele, ce s-a petrecut sau de ce. Așa că totul rămâne în coadă de pește, îmbogățind folclorul local. Apoi totul se estompează până ce se întâmplă din nou.

– Dar tu rămâi aici şi înfrunţi realitatea.

– Este oraşul meu, răspunse el simplu.

Nu, gândi Quinn *asta* era cea mai curajoasă atitudine pe care o întâlnise ea vreodată.

– Cum ai dormit azi-noapte? o întrebă el.

– Am avut un somn adânc, odihnitor şi lipsit de vise. La fel şi Layla. Dar tu?

– Şi eu tot aşa. Până acum, întotdeauna se întâmpla că, odată începută, dandanaua să nu se mai oprească. Însă văd că lucrurile s-au schimbat de data asta.

– Fiindcă am văzut eu ceva, iar Layla a văzut şi ea câte ceva.

– Tocmai asta-i marea noutate. Faptul că niciodată n-a început chiar atât de devreme şi atât de puternic. Din mers, Cal îi studie chipul şi o întrebă: Ţi-ai făcut vreodată arborele genealogic?

– Nu. Crezi că s-ar putea să avem un oarecare grad de înrudire sau că eu aş avea vreo relaţie de rudenie cu cineva implicat în orice s-ar fi putut întâmpla odinioară la Stânca Păgână?

– Am fost dintotdeauna absolut convinşi că este vorba despre anumite legături de sânge. Cu un aer absent, aruncă o privire la cicatricea de la încheietura mâinii lui. Până acum, faptul că ştim sau intuim acest lucru nu ne-a ajutat cu nimic. De unde provin strămoşii tăi?

– Din Anglia în primul rând, cu puţin sânge irlandez.

– La fel şi în cazul meu. Dar mulţi americani au strămoşi englezi.

– Poate că s-ar cuveni să întreprind o cercetare şi să aflu dacă există nişte strămoşi de-ai mei pe nume Dent sau Twisse. Ridică din umeri când Cal se încruntă în direcţia ei, după care Quinn îi explică: Străbunica ta m-a pus pe pista asta. Ai încercat să-i localizezi? Mă refer la Giles Dent şi la Lazarus Twisse.

– Da. Dent s-ar putea să-mi fie unul dintre strămoşi dacă el a fost într-adevăr tatăl celor trei fii ai lui Ann Hawkins. Nu este înregistrat nicăieri. Şi în afară de nişte relatări din vremea aceea, de câteva vechi scrisori şi jurnale de familie, nu am mai găsit nicio altă atestare a existenţei lui Giles Dent, oriunde am făcut săpături. Nu s-a descoperit înregistrarea naşterii sau a morţii lui. Şi tot nimic în cazul lui Twisse. După cât de puţin am fost noi în stare să dovedim, cei doi puteau să fi picat din lună.

– Am o prietenă care este o expertă în domeniul ei. I-am trimis un semnal, chemând-o şi pe ea aici. Şi nu te mai strâmba! O cunosc de ani de zile şi am lucrat cu ea la toate proiectele mele. Încă nu ştiu dacă poate să vină, dar, crede-mă, vei fi recunoscător dacă o va face. Este strălucită.

În loc să-i răspundă, Cal medită asupra acestei veşti. Cât de mult din rezistenţa lui se datora sentimentului că va pierde controlul asupra situaţiei? Dar avusese vreodată controlul? Era sigur că o parte a reticenţei sale se datora faptului că ştia că îl va apăsa responsabilitatea faţă de tot mai multele persoane care începeau să fie implicate.

Şi poate că mai presus de orice, se întreba cât de tare va fi afectat oraşul de această expunere în văzul tuturor.

– Localitatea noastră s-a bucurat în decursul anilor de o oarecare publicitate focalizată asupra întregii poveşti. Aşa ai auzit şi tu de noi. Dar publicitatea asta a fost moderată şi în cea mai mare parte n-a făcut decât să aducă în zonă turişti interesaţi. Acum însă, cu implicarea ta şi – posibil – a încă două persoane, oraşul ar putea fi transformat într-o sinistră sau ridicolă destinaţie în ghidurile turistice.

– Ai ştiut că exista un risc încă de când ai acceptat să stai de vorbă cu mine.

Quinn ţinea pasul cu el, amândoi urcând cot la cot pe cărarea desfundată. Şi ea călca apăsat spre necunoscut, fără vreo ezitare sau temere.

– Tu tot ai fi venit aici, indiferent dacă aş fi fost eu de acord sau nu. În consecinţă, cooperarea ta urmăreşte, parţial, să ţină necazurile sub control. Dădu din cap. Nu te pot învinovăţi pentru asta. Însă, Cal, poate că ar fi cazul să priveşti situaţia în ansamblu. Mai mulţi oameni ocupându-se de problemă înseamnă mai multă inteligenţă şi mai multe şanse de a descoperi cum poate fi oprit tot ce se întâmplă. Vrei să pui capăt poveştii ăsteia, nu?

– Mai mult decât aş fi în stare să exprim prin cuvinte.

– Iar eu vreau o poveste, un subiect de carte. N-are rost să neg. Însă şi eu vreau să se pună capăt

necazurilor. Fiindcă, în ciuda proverbialei mele îndrăzneli, drăcia asta chiar că mă sperie. Iar pentru a o opri, cel mai bine mi se pare că ar fi să unim forţele şi să ne utilizăm toate resursele. Cybil este una dintre resursele mele şi este a naibii de bună.

– O să mă gândesc la propunerea ta. Şi în sinea lui îşi zise că deocamdată îi oferise destul. Dar ce-ar fi să-mi povesteşti cum de te-ai apucat să scrii despre aiureli de genul ăsta?

– E foarte simplu. Mi-au plăcut dintotdeauna poveştile supranaturale. În copilăria mea, atunci când aveam de ales între, să zicem, *Liceul din Sweet Valley* şi o carte horror de Stephen King, King ieşea mereu învingător. Obişnuiam apoi să scriu propriile mele povestioare de groază şi să le provoc coşmaruri prietenelor mele. Ce vremuri minunate! exclamă Quinn, făcându-l pe Cal să râdă. Apoi, momentul crucial presupun că a fost atunci când am mers, de Halloween, cu un grup de prieteni, într-o casă despre care se spunea că ar fi bântuită de stafii. Eu aveam doisprezece ani. Mare îndrăzneală am mai avut! Locul era dărăpănat şi urma să fie demolat. Probabil că am fost norocoşi că nu s-au surpat planşeele sub greutatea noastră. Şi ne-am băgat nasul peste tot şi am alergat, şi am chirăit, şi ne-am speriat unii pe alţii, şi am râs de n-am mai putut. Apoi am văzut-o pe ea.

– Pe cine?

– Pe fantomă, bineînţeles. Şi îl înghionti prietenește cu cotul. Ţine-te bine! Dintre toţi cei

care ne aflam acolo, numai eu am văzut-o coborând scările. Era o femeie plină toată de sânge. S-a uitat la mine, continuă Quinn în şoaptă. Părea că se uită drept la mine şi trecea chiar prin apropierea mea. Simţeam şi frigul care o însoţea.

– Şi ce-ai făcut? Dacă-mi dai voie să ghicesc, aş zice că ai urmat-o.

– Bineînţeles că am mers după ea. Prietenii mei alergau de jur împrejur, scoţând zgomote sinistre, iar eu am urmat-o în bucătăria care stătea să se dărâme, coborând pe treptele sparte până la subsol şi luminându-mi drumul cu lanterna mea, Prinţesa Leia. Şi să nu te aud luându-mă peste picior.

– Cum să te iau peste picior, când eu aveam o lanternă Luke Skywalker?

– Bine. Nu am găsit jos decât o mulţime de pânze de păianjen, răhăţei de şoareci, gândaci morţi şi o pardoseală de beton murdară. Apoi betonul a dispărut şi n-a mai rămas decât o podea de pământ cu un orificiu – ca un mormânt – săpat în ea. Iar alături o lopată cu mânerul negru. Stafia femeii s-a îndreptat într-acolo, m-a privit din nou şi s-a strecurat înăuntru de parcă ar fi intrat într-o cadă cu bule, după care m-am trezit din nou stând pe planşeul de beton.

– Şi ce-ai făcut?

– Ghiceşte!

– Aş zice că tu şi Leia n-aţi ştiut cum să vă luaţi mai repede picioarele la spinare de acolo.

– Ai nimerit-o din nou. Am ieşit din subsol ca din puşcă. Le-am povestit prietenilor mei, care nu m-au crezut, suspectându-mă că voiam doar să-i înspăimânt ca de obicei. Şi n-am mai spus nimic, nimănui altcuiva, pentru că, dacă o făceam, părinţii noştri ar fi aflat că am intrat în casa aceea şi am fi fost pedepsiţi până la împlinirea majoratului. Însă atunci când respectiva casă a fost demolată şi a fost spart planşeul de beton, rămăşiţele femeii au fost descoperite. Sărmana se afla acolo încă de prin anii 1930. Fusese nevasta proprietarului casei, care pretinsese că ea îl părăsise. Şi el murise demult, aşa că nimeni nu l-a mai putut întreba cum sau de ce o omorâse. Însă eu ştiam. Încă de când am văzut-o şi până ce i-au fost găsite osemintele, am visat uciderea ei. Am văzut exact cum a fost asasinată. Dar n-am spus nimănui, deoarece îmi era prea frică. De atunci, povestesc tot ce descopăr, confirmând sau dând pe faţă diverse lucruri. Poate că o fac, pe de-o parte, pentru a mă revanşa faţă de Mary Baines – aşa o chema pe nefericita femeie –, iar pe de altă parte fiindcă nu mai am doisprezece ani şi nu mai are cine să mă pedepsească.

O vreme, el nu mai zise nimic, după care o întrebă:

– Şi vezi întotdeauna ceea ce s-a întâmplat?

– Nici nu ştiu dacă văd sau doar intuiesc, ori este pur şi simplu vorba de imaginaţia mea, mai vestită chiar decât curajul meu proverbial. Însă m-am deprins să mă încred în ceea ce simt şi să mă comport în consecinţă.

Cal se opri şi îi arătă cu mâna:

– Aici este locul unde cele două trasee se întâlnesc. Noi trei am venit atunci din direcţia aceea şi am apucat-o de la răscruce pe poteca astalaltă. Eram foarte încărcaţi. Mama mea umpluse până la refuz un coş de picnic, ea crezând că ne aşezăm tabăra lângă ferma familiei Fox. Mai aveam radioul lui Fox, cumpărăturile acestuia de la piaţă şi rucsacurile noastre pline cu lucrurile fără de care ne închipuiam că nu puteam trăi nicio clipă. Nu împlinisem încă zece ani. Nişte puşti, destul de neînfricaţi. Dar până să ne întoarcem din pădure, situaţia s-a schimbat.

Cal pornise din nou la drum, când ea întinse o mână şi îl strânse de braţ.

– Copacul acela sângerează cu-adevărat sau aveţi pe-aici nişte plante cu o sevă realmente stranie?

El se întoarse şi se uită. Sângele se scurgea din scoarţa unui stejar bătrân şi se prelingea pe trunchiul lui până pe pământul îmbibat cu apă.

– Se întâmplă uneori şi lucruri de felul ăsta, care îi alungă pe amatorii de drumeţie.

– Te cred! Ea îl privi pe Rostogol cum se apropia greoi de copac, după o singură adulmecare superficială. Dar cum de nu-i pasă câinelui?

– E obişnuit cu aşa ceva.

Quinn dădu ocol copacului, după care se opri.

– Ia stai! Aşteaptă! Ăsta-i locul. Chiar ăsta-i locul în care am văzut în visul meu animalul acela zăcând pe cărare. Sunt absolut sigură de asta.

– El a atras asta, cu magia purităţii şi a nevinovăţiei sale.

Ea dădu să spună ceva, însă, uitându-se la figura întunecată a lui Cal, îşi ţinu gura. Ochii se întunecaseră, iar obrajii îi deveniseră pământii.

– Sângele creaturii în vederea înfrăţirii. Sângele ei, sângele lui, sângele arătării întunericului. El a suferit când lama ascuţită a crestat beregata vietăţii, iar viaţa ei s-a scurs pe mâinile lui şi în cupă. Simţind că i se învârte capul, Cal se frânse de mijloc. Se ruga să nu i se facă greaţă. Lasă-mă o clipă să-mi recapăt suflul, o rugă el.

– Ia-o uşurel. Quinn trase repede din geantă sticla cu apă. Umezeşte-ţi gura! îl îndemnă ea.

Senzaţia de rău dispăru în cea mai mare măsură când Quinn îi puse sticla în mână.

– O pot vedea, o pot simţi. Am mai trecut şi altă dată pe lângă copacul ăsta, chiar şi atunci când sângera, însă niciodată n-am mai văzut asta. Şi nici n-am mai simţit.

– Acum am fost doi. Poate că asta a fost cheia, zise Quinn.

Cal bău încet, gândindu-se că nu era de-ajuns să fie doi. El mai trecuse pe această potecă cu Fox şi cu Gage. Noi doi, îşi zise în sinea lui. Era ceva legat de prezenţa lui aici împreună cu ea.

– Animalul a fost un sacrificiu, îi spuse Cal.

– Înţeleg. *Devoveo*. Rostise cuvântul în latineşte. Sacrificiu de sânge. Magia albă nu acceptă aşa ceva. El trebuia să depăşească limita,

să intre în zona neagră, pentru a face tot ce simțea că are de făcut. O fi fost Dent sau cineva venit cu mult înaintea lui?

– N-am de unde să știu.

Văzând că îi revenea culoarea în obraji, Quinn simți că și pulsul ei revenea la normal.

– Poți să vezi și ceea ce a fost înainte? îl întrebă ea.

– Numai frânturi, fragmente disparate, fulgerări. Nu integral. În general, revin puțin amețit. Dacă forțez nota, totul devine mult mai rău.

– Atunci să nu exagerăm. Te simți în stare să continuăm drumul?

– Da, da. Stomacul lui mai dădea încă semne de neliniște, dar ușoara învârtejire din creier îi trecuse. O să ajungem în curând și la Iazul lui Hester.

– Știu. Am de gând să-ți spun cum arată totul mai înainte de a sosi la fața locului. Te asigur că n-am mai fost niciodată acolo, însă l-am văzut și am stat lângă el alaltăieri noapte în vis. Există mult păpuriș și buruieni. Iazul nu se află în apropierea potecii și se ajunge la el printr-o zonă de tufișuri și arbuști țepoși. În visul meu era noapte, așa că apa părea neagră. Opacă. Forma iazului nu este chiar rotundă și nici perfect ovală. E mai mult un fel de semicerc umflat. Erau acolo o mulțime de pietre. Unele ca niște bolovani, altele mai mici. Ea își umplu buzunarele cu pietre – și mai mari, și mai mici – până ce au început să-i atârne sub greutate.

Părul ei era tuns scurt, ca și când i-ar fi fost retezat, și ochii aveau o privire rătăcită, ca de nebună.

– Corpul nu i-a rămas sub apă, după cum susțin relatările.

– Le-am citit și eu, încuviință Quinn. A fost găsită plutind în iazul care a ajuns să-i poarte numele, iar fiindcă era vorba de o sinucidere, a fost îngropată în pământ nesfințit. Înregistrările pe care le-am studiat până acum nu arată și ceea ce s-a întâmplat cu fiica pe care a lăsat-o în urma ei.

Mai înainte să-și pună geanta pe umăr, Quinn scoase din ea și o pungă de crochete, o desfăcu și îl invită pe bărbat să se servească. El refuză, dând din cap.

– E plin de scoarță de copac și crenguțe ca să rontăi la nevoie.

– Nu-s chiar atât de rele. Mama ta ce ți-a împachetat de mâncare în ziua aceea?

– Niște sandviciuri cu brânză și cu șuncă, ouă răscoapte, feliuțe de măr, batoane de țelină și de morcov, prăjiturele cu fulgi de ovăz, limonadă. Amintindu-și, zâmbi și adăugă: Iar pentru micul dejun, tarte crocante și cereale.

– Tipic pentru toate mamele din lume.

– Da, mereu a fost așa.

– De câte ori o să ne mai întâlnim până ce o să mă prezinți părinților tăi?

El se gândi o clipă și răspunse:

– Părinții mei vor să vin la ei la cină într-una din serile următoare. M-ai putea însoți dacă vrei.

– La o mâncare gătită ca la mama acasă? Sigur că vreau. Ce crede mama ta despre toată povestea?

– Le e greu, foarte greu. Însă ei nu m-au lăsat niciodată de izbelişte.

– Cal, eşti un om norocos.

El părăsi poteca şi porni printre tufele de mure, urmând de data asta o cărăruie mult mai îngustă şi mai puţin umblată. Rostogol o luase înainte, de parcă ar fi înţeles încotro se îndreptau. Întâia licărire de lumină oglindită în apa iazului îi provocă lui Cal un fior rece pe şira spinării. Dar aşa i se întâmpla mereu acolo.

Păsările ciripeau încă, iar Rostogol – mai mult întâmplător decât din instinct de copoi – puse pe fugă un iepure care se ivise dintre tufe şi traversa poteca, pierzându-se apoi în desiş. Razele soarelui treceau în voie printre crengile golaşe ale arborilor, încălzind cu greu solul acoperit de un covor de frunze moarte şi strălucind stins pe suprafaţa cafenie a apei din Iazul lui Hester.

– Locul arată cu totul altfel în timpul zilei, comentă Quinn. Nu mai pare nici pe departe la fel de ameninţător şi de rău prevestitor. Însă ar trebui să fiu foarte tânără şi foarte încălzită ca să doresc să mă bălăcesc în apa asta.

– Noi trei îndeplineam pe atunci ambele condiţii. Fox a intrat primul. Mai fuseserăm aici să înotăm, dar mie nu mi-a plăcut niciodată asta. Cine putea şti ce se ascundea şi pândea în adâncurile iazului? M-am gândit întotdeauna că

mâna scheletică a lui Hester avea să mă înşface de gleznă şi să mă tragă la fundul apei. Şi atunci chiar aşa s-a şi întâmplat.

Quinn ridică din sprâncene, iar cum Cal nu continua, ea se aşeză pe un pietroi şi zise:

– Te ascult.

– Fox se bălăcea împreună cu mine şi se ţinea de glume, trăgându-mă sub apă. Eu eram un înotător mai bun ca el, dar Fox se pricepea la tot felul de şmecherii. Gage înota ca toporul la fund şi totuşi era îndrăzneţ. La un moment dat, am crezut că tot Fox mă trage de picior, dar era ea. Am văzut-o când am ajuns sub apă. N-avea părul scurt, aşa cum ai văzut-o tu. Mi-amintesc cum i se unduiau pletele. Nu părea deloc o fantomă. Arăta ca o femeie. Ca o fată, se corectă Cal. Când am mai crescut, mi-am dat seama că era chiar o fată. N-am ştiut cum să ies mai repede şi am strigat la Fox şi Gage să iasă şi ei. Ei n-au văzut nimic.

– Cu toate astea te-au crezut.

– Aşa fac prietenii.

– Şi ai mai intrat vreodată după aceea în iaz?

– De două ori. Dar pe ea n-am mai văzut-o niciodată.

Quinn îi dădu lui Rostogol, care nu era aşa de pretenţios şi de greu de mulţumit ca stăpânul său, o mână de crochete dietetice.

– E prea frig ca să încerc acum, dar în iunie mi-ar plăcea să intru în iazul ăsta şi să văd ce se întâmplă. Ea începu să ronţăie cu zgomot nişte

crochete, în timp ce privea în jur, după care continuă: E un loc frumos totuşi. Sălbatic şi cu toate astea pitoresc. Pare a fi un loc grozav pentru ca trei băieţi să se poată dezlănţui după pofta inimii. Apoi înălţă capul şi adăugă: Ai obiceiul să le aduci aici pe cele cu care îţi dai întâlnire?

– Tu ai fi prima.

– Nu mai spune! Iar asta fiindcă nu s-au arătat ele interesate sau pentru că n-ai vrut tu să răspunzi la întrebări?

– Şi una, şi alta.

– Aşadar, am şi început să sparg nişte şabloane, hobby-ul meu preferat. Quinn se uita în gol, pe suprafaţa apei, şi spuse: Probabil că ea era atât de tristă, atât de cumplit de tristă, încât credea că nu mai avea nicio altă ieşire. Şi minţile ei rătăcite contribuiau însă cred că era îngreunată mai întâi de tristeţe şi disperare mai înainte de a-şi îngreuua şi trupul cu pietre. Aşa am simţit eu în vis, şi tot aşa simt şi acum, când am ajuns aici. A fost oribila şi apăsătoarea ei tristeţe, chiar mai mult decât spaima care a cuprins-o atunci când creatura a violat-o.

Ea se cutremură şi se ridică în picioare.

– Nu vrei s-o luăm din loc? E prea mult să stăm aici. E prea mult.

Va fi şi mai rău, îşi zise Cal. Dacă ea simţea deja, intuia sau înţelegea totul, atunci va fi mult mai grav. O luă de mână ca s-o conducă înapoi pe cărare. Şi deoarece, măcar pentru moment, poteca era suficient de lată încât să poată merge unul lângă

celălalt, Cal o ţinu în continuare de mână. Părea că fac o simplă plimbare prin pădure, iarna.

– Cal, spune-mi despre tine ceva la care nu m-aş fi putut gândi, un lucru pe care nu l-aş fi putut ghici niciodată.

El înălţă capul, surprins.

– Dar de ce ţi-aş spune despre mine un lucru la care nu te-ai putea aştepta?

– Nu trebuie să fie cine ştie ce taină ascunsă, îi zise ea, împingându-l uşor cu şoldul. Doar ceva care să mă ia pe nepregătite.

– M-am mişcat întotdeauna foarte rapid pe toate coclaurile.

Quinn dădu din cap.

– Impresionant, însă deloc surprinzător. M-aş fi putut aştepta la aşa ceva. Faci paşi de un metru cu picioroangele tale.

– Bine, bine. El se mai gândi şi zise: Am cultivat un dovleac care a bătut recordul districtual la greutate.

– Ai obţinut cel mai pântecos dovleac din istoria ţinutului?

– Aproape că am egalat şi recordul statal. S-a scris şi în ziar despre asta.

– Ei bine, asta chiar că este ceva neaşteptat. Speram să fie vorba despre ceva mai aparte, dar mă simt silită să recunosc că nu m-aş fi aşteptat ca tu să deţii recordul districtului pentru cel mai mare dovleac.

– Dar tu cu ce te poţi lăuda?

– Mi-e tare teamă că n-am cultivat niciodată un dovleac, nici mic, nici mare, nici greu, nici uşor.

– Surprinde-mă!

– Sunt în stare să merg în mâini. Ți-aș face și o demonstrație, însă pământul nu favorizează mersul în mâini. Hai, recunoaște că nu ți-ai fi închipuit una ca asta.

– Așa este, ai dreptate. Și totuși, am să insist să-mi faci o demonstrație ceva mai târziu. În definitiv, eu am atestări oficiale pentru bostan.

– Mi se pare corect.

Quinn continuă sporovăiala, lejer și suficient de naiv încât să-l facă să râdă. Cal nu își amintea să mai fi râs pe această potecă după fatidica hoinăreală împreună cu prietenii săi. Dar râsul lui părea acum destul de natural în lumina soarelui care pătrundea printre copacii în care cântau păsările.

Totul numai până ce auzi mârâitul amenințător.

Îl auzise și ea. Cal nu-și putea imagina un alt motiv pentru care să se fi oprit atât de brusc din vorbă ori să-și fi încleștat atât de strâns mâna pe brațul lui.

– Cal...

– Da, îl aud și eu. Aproape c-am ajuns la destinație. Uneori, dihania face zgomot, iar alteori chiar iese la iveală, mai zise el.

Însă niciodată în această perioadă a anului, gândi Cal, ridicându-și partea din spate a hainei. Și totuși, evident, vremurile se schimbaseră.

– Rămâi în apropierea mea, o îndemnă el.

– Crede-mă, eu... Vocea ei se înecă atunci când îl văzu că își scoate cuțitul de vânătoare, cu lama zimțată. Bine, e-n regulă. Asta chiar este ceva neașteptat din partea ta: să porți un astfel de cuțit de vânătoare.

– Să știi că niciodată nu vin aici neînarmat.

Quinn își umezi buzele.

– Și probabil că te pricepi să și folosești cuțitul ăla, la nevoie.

El îi aruncă o privire.

– Probabil că da. Vrei să mergem mai departe, sau vrei să facem cale-ntoarsă și să revenim în oraș?

– Nu întorc spatele pericolului.

El putea auzi foșnetul dihaniei prin tufișuri, putea auzi zgomotul în noroi. Ne pândește, gândi Cal. Considera cuțitul la fel de inutil ca și niște vorbe aspre dacă arătarea ar fi pusă pe fapte mari, cu toate astea se simțea mai liniștit cu arma albă în mână.

– Rostogol nu aude creatura, murmură Quinn, arătând cu bărbia spre locul unde câinele derapa cu labele pe poteca alunecoasă, la câțiva pași înaintea lor. Nici măcar el n-ar putea fi chiar atât de leneș. Dacă ar fi auzit-o și ar fi adulmecat-o, ar fi manifestat o oarecare preocupare. Așa că arătarea nu-i ceva real. Răsuflă adânc și lent, concluzionând: Este doar o imagine.

– Cel puțin pentru Rostogol nu-i deloc reală.

Dar când dihania începu să urle, Cal o apucă pe Quinn ferm de braț și o trase printre ultimii

copaci, în poiana în care era înfiptă în pământul mocirlos Stânca Păgână.

– După tot ce aflasem, aproape că mă aşteptam să găsesc ceva cam ca pietroaiele de la Stonehenge. Şi Quinn se îndepărtă de el, dând ocol stâncii, după care continuă: Totuşi, este destul de uimitoare când o priveşti mai de aproape şi remarci că are forma unei mese ori a unui altar. Partea superioară este perfect plată şi netedă. Îşi trecu o mână pe suprafaţa orizontală, după care adăugă: E caldă. Mai caldă decât te-ai putea aştepta să fie o piatră din pădure în luna februarie.

Puse şi el mâna lângă mâna ei şi zise:

– Câteodată este rece. Vârî cuţitul în teacă. Când e caldă, nu este niciun pericol. Cel puţin până acum n-a existat. Ridică puţin mâneca şi îşi examină cicatricea de la încheietura mâinii. Până acum, repetă Cal. Fără să se gândească, puse apoi mâna pe mâna lui Quinn şi adăugă: Atâta vreme cât...

– Se încălzeşte acum, interveni ea. Simţi asta? Simţi şi tu? Quinn se mişcă şi dădu să-şi pună şi cealaltă mână pe piatră. Se mişcă şi el şi simţi că se mişca aşa cum s-ar fi deplasat şi prin acel perete de foc. Adică nebuneşte.

Cal o apucă atunci de umeri, întorcând-o până ce o lipi cu spatele de stâncă. Apoi îşi potoli pofta bruscă, disperată, luând în stăpânire buzele ei.

Vreme de o clipă, el se simţi de parcă ar fi fost altcineva, aşa cum se simţea şi ea, iar momentul era plin de o disperare dureroasă. Gustul ei, pielea, bătăile inimii.

Apoi redeveni el însuşi, simţind fierbinţeala buzelor lui Quinn sub buzele lui, în timp ce piatra se înfierbântase sub mâinile lor. Trupul ei tremura lipit de al său, iar degetele ei se încleştau pe şoldurile lui.

Cal ar fi vrut mai mult, dorea s-o răstoarne pe masa de piatră, s-o acopere cu trupul lui, să se înconjoare cu tot ce era ea.

Nu era el, îşi zise în sinea lui, nu pe de-a-ntregul el însuşi. Şi tocmai de-aceea se străduí să se dea înapoi, se forţă din răsputeri să întrerupă apropierea.

Aerul vibră în momentul acela.

– Iartă-mă, îmi pare rău, izbuti el să bâiguie. Nu-mi pare mie chiar foarte rău, dar...

– Sunt surprinsă. Glasul ei era răguşit. Şi mie la fel. A fost ceva neaşteptat. M-a cam ameţit, şopti ea. Şi nu mă plâng deloc. La început parcă nu mai eram noi, iar după aceea, da. Poţi să mă consideri uşuratică, dar mi-a plăcut în ambele ipostaze. Ochi în ochi cu el, Quinn puse iar o mână pe piatră şi întrebă: Vrei să încercăm din nou?

– Cred că sunt încă bărbat, la naiba! Totuşi, nu cred că ar fi înţelept sau sigur. În plus, mă deranjează când altcineva – sau altceva – îmi umblă prin hormoni. Data viitoare când te voi săruta, aş prefera să fim doar noi doi.

– Perfect. Legături. Ea dădu din cap. Sunt mai mult ca oricând în favoarea teoriei cu privire la legături, fie acestea de sânge, fie reincarnări. Merită

să cercetăm în direcția asta. Quinn făcu un pas lateral, mărind astfel puțin distanța față de el și de stâncă. Așa că ar fi bine ca, până una-alta, să nu ne mai atingem și să nu mai atingem nici piatra. Și hai să revenim la scopul care ne-a adus aici.

– Te simți bine?

– Puțin tulburată, trebuie să mărturisesc. Dar nu m-a rănit, nu mi-a făcut niciun rău. Scoase sticla cu apă și de data asta bău zdravăn din ea.

– Și eu te-am dorit, în ambele ipostaze, o asigură el.

Quinn lăsă sticla jos și se uită în ochii lui cenușii și liniștiți, gândindu-se că, deși abia băuse lacom apă din belșug, își simțea iar gâtlejul uscat.

– Știu asta. Dar ce nu știu este dacă acest lucru va fi cumva o problemă.

– A și început să fie o problemă. Însă n-am de gând să-mi bat capul cu asta.

Inima ei începu să bată mai repede.

– Ah... Probabil că nu e aici locul cel mai potrivit să...

– Nu, nu este. Cal făcu un pas înainte, dar n-o atinse. Și cu toate astea, obrajii ei se aprinseră. Are să fie în altă parte.

– Foarte bine, zise ea și își drese glasul. E-n regulă. Să trecem acum la treabă.

Mai înconjură o dată stânca sub privirile lui Cal care o făceau să se simtă ușor încordată și irascibilă. Ceea ce nu-l nemulțumea. La drept vorbind, era chiar un argument în favoarea lui. Era

posibil ca ceva din afara lui să-l fi îmboldit s-o sărute așa, însă știa ce simțise de îndată ce acea forță exterioară își slăbise influența. Numai el știa ce simțea încă de când Quinn coborâse din mașină la capătul aleii din fața casei lui.

Era pur și simplu o puternică atracție pe care o simțea Caleb Hawkins față de Quinn Black.

– Prin urmare, în noaptea aceea voi trei v-ați așezat tabăra aici. Vădit încrezătoare în asigurările pe care i le dăduse Cal în ce privește siguranța zonei, Quinn se mișca în voie prin poiană. Și dacă îi înțeleg eu bine pe băieței, v-ați răsfățat apetitul cu lucruri gustoase, dat total nesănătoase, ați zbierat unii la alții și poate că ați spus și povești cu stafii.

– Câteva. Și am mai băut și din berea pe care o șterpelise Gage de la tatăl său și ne-am mai holbat și în revistele deocheate pe care le adusese tot el.

– Desigur, deși eu le-aș fi considerat ca activități demne de niște băieți de peste doisprezece ani.

– Eram precoci, zise el și își impuse să nu se mai gândească la ea. Să-și vină în fire. Am aprins și un foc de tabără, am pus radioul să urle. Era o noapte frumoasă, încă fierbinte, dar nu excesiv. Și a fost noaptea noastră. A fost, gândeam noi, locul nostru. Un pământ sfânt.

– Așa a spus și străbunica ta.

– Totul parcă cere împlinirea unui ritual. Cal așteptă ca ea să se întoarcă spre el, după care continuă: Am scris câteva cuvinte. Cuvinte la care

ne gândiserăm noi. Am făcut un jurământ, iar la miezul nopții am crestat cu lama cuțitului meu de cercetaș încheieturile noastre și ni le-am lipit ca să ne amestecăm sângele. Iar în momentul acela, s-a dezlănțuit iadul pe pământ.

– Cum adică? Ce s-a întâmplat?

– Nu știu precis. Niciunul dintre noi nu știe, nu își amintește. A fost ca o explozie. Așa părea. Lumina era orbitoare, iar forța exploziei m-a aruncat pe spate. M-a săltat de la pământ. Am auzit răcnete, dar n-am știut niciodată dacă au fost ale mele, ale lui Fox, ale lui Gage ori ale altcuiva. Focul a izbucnit drept în sus, părând să fi cuprins totul, însă flăcările nu ne ardeau. Ceva a fost proiectat în afară, intrând drept în mine. M-a durut și îmi amintesc durerea aceea. Apoi am văzut un fel de materie întunecată ridicându-se și am simțit și răceala pe care o aducea. Iar după asta totul s-a terminat, eram singuri și înspăimântați, iar pământul era negru și pârjolit.

Iar asta, la doar zece anișori, gândi ea. Nu fusese decât un biet băiețel.

– Și cum ați plecat de-acolo?

– Am luat-o din loc a doua zi dis-de-dimineață, cam tot pe unde veniserăm și cam tot așa cum veniserăm, numai cu câteva modificări. Eu fusesem în poiana cu pricina la vârsta de nouă ani. Purtam ochelari, fiindcă eram miop.

Quinn înălță din sprâncene a mirare.

– Erai?

– Avusesem dioptrii mari la ambii ochi. Și am plecat de-acolo în vârstă de zece ani și cu vederea ameliorată. La plecare, niciunul dintre noi nu mai avea pe el vreun semn de bună purtare, nici măcar Gage, care avusese niște răni pe spate. Și cu începere din noaptea aceea, niciunul dintre noi n-a mai fost bolnav, nici măcar o singură zi. Dacă ne rănim, rănile se vindecă de la sine.

Chipul lui Quinn nu reflecta nici urmă de neîncredere, ci numai interes, chiar cu un fel de fascinație, credea el. Îl izbi faptul că, în afară de familia lui, ea era singura care știa și care nu se îndoia de asta.

– Ați dobândit atunci cine știe ce imunitate.

– Se poate spune și așa.

– Dar dureri simți?

– Oh, da. Dar văd totul perfect, nu chiar ca la radiologie. Și vindecarea poate să doară cumplit, însă nu durează mult. Și pot vedea și lucruri care s-au întâmplat cu mult înainte, ca într-o succesiune de imagini. Nu tot timpul, nu de fiecare dată, însă pot vedea și evenimente din trecut.

– Un fel de clarviziune în sens invers.

– Atunci când intră în acțiune. Așa am văzut și ceea ce s-a întâmplat aici pe 7 iulie 1652.

– Și ce s-a întâmplat atunci, Cal?

– Atunci demonul a fost priponit sub stâncă. Iar Fox, Gage și cu mine l-am eliberat pe nemernic.

Quinn se apropie de el. Ar fi vrut să-l atingă, să-i aline îngrijorarea care i se întipărise pe față, dar se temea să o facă.

– Dacă într-adevăr așa s-a întâmplat, nu puteți fi învinovățiți pentru asta.

– Vinovăția și responsabilitatea nu sunt mult diferite.

La naiba! Quinn îi cuprinse obrajii în mâini, înfiorându-l instantaneu, după care își apăsă gura pe buzele lui.

– Asta-i foarte normal. Simți responsabilitatea fiindcă, după mintea mea, ești dispus să-ți asumi responsabilități. Tu ai rămas aici, în vreme ce mulți alți bărbați în situația ta ar fi plecat, dacă nu chiar ar fi fugit mâncând pământul. Așa că aș zice că există o cale de a-l băga pe demon înapoi, acolo unde îi este locul. Și am de gând să fac tot ce pot pentru a vă fi de ajutor. Își deschise geanta. Acum am să fac niște fotografii, niște măsurători și niște însemnări, și am să-ți pun și o mulțime de întrebări indiscrete.

Îl cam zdruncinase cu atingerea, vorbele și convingerile ei nestrămutate. Cal dorea s-o ia în brațe, s-o strângă tare și s-o țină așa la pieptul lui. Quinn îi spusese că totul era foarte normal și, uitându-se acum la ea, își dori cu înfocare binecuvântarea normalității.

Nu e locul potrivit, își zise în sinea lui și se dădu înapoi.

– Ai o oră la dispoziție. Peste o oră ne întoarcem. Trebuie să ieșim din pădure înainte de asfințit.

– Nu te contrazic, încuviință ea, după care adăugă în gând: De data asta.

Iar apoi, femeia porni la lucru.

9

După părerea lui Cal, ea își petrecu foarte multă vreme rătăcind încoace și-ncolo și făcând ceea ce păreau a fi o mulțime de însemnări și un mare număr de fotografii cu minusculul ei aparat digital, mormăind întruna.

Nu înțelegea cum anume putea fi ceva de folos din acțiunile astea, dar cum ea părea să fie cu totul absorbită de munca ei, el se așezase sub un copac, împreună cu Rostogol, care sforăia liniștit, lăsând-o să se desfășoare nestingherită.

Nu se mai auzeau urlete și se părea că nimeni nu-i mai pândea. Poate că în clipele acelea demonul avea ceva mai bun de făcut, gândi el. Sau poate că dihania se retrăsese pentru moment, urmărind ce se întâmpla și așteptând o clipă mai prielnică.

Ei bine, și el făcea la fel, presupuse Cal. Nu-l deranja să aștepte, mai ales când avea o priveliște așa frumoasă.

I se părea interesant să se uite la Quinn, să urmărească felul în care se mișca ea, când direct și sprinten, când lent, șovăitor și pe ocolite, de

parcă s-ar fi întrebat îndelung şi nehotărâtă cum să abordeze lucrurile.

– Ai analizat vreodată piatra asta? îi strigă ea. Mă refer la roca în sine, la o analiză ştiinţifică.

– Da, am luat noi nişte aşchii din ea, în adolescenţă, şi le-am dus la catedra de geologie de la liceu. Este carbonat de calciu, adică cea mai comună piatră de var sau rocă de calcar. Şi, continuă el, anticipând reacţia ei, am mai prelevat o altă mostră câţiva ani mai târziu, mostră pe care a dus-o Gage la un laborator din New York, obţinând aceleaşi rezultate.

– Perfect. Ai vreo obiecţie dacă iau şi eu o probă şi o trimit la un laborator la care am mai apelat, numai pentru a mai avea încă o confirmare?

– N-am nimic împotrivă.

Cal se pregătea să-şi scoată cuţitul când o văzu scoţând din buzunar un briceag militar elveţian. Ar fi trebuit să-şi închipuie că avea aşa ceva, cu toate astea nu putu să nu zâmbească.

Cele mai multe femei pe care le cunoştea el ar fi putut să aibă în buzunar rujul. Nici prin gând nu le-ar fi trecut să poarte un briceag. Cal putea paria că Quinn le avea pe amândouă.

Urmări mâinile lui Quinn care introduceau nişte pilitură de piatră într-o punguliţă pe care o scosese din geantă. Trei inele luciră în lumina soarelui pe degetele ei de la mâna dreaptă, scânteierile lor oglindindu-se în ochii lui.

Lumina zilei se schimbă, îndulcindu-se ca într-o dimineaţă de vară, iar aerul se mai încălzise,

reducând umiditatea. Frunzele înmugurină, apărură şi explodară într-un verde intens pe ramurile copacilor, aruncând arabescuri de lumini şi umbre pe pământ, pe stâncă... şi pe femeie.

Părul ei era lung, lăsat liber, de culoarea mierii brute. Faţa ei avea trăsături ascuţite, ochii alungiţi şi uşor oblici. Purta o rochie lungă, de un albastru palid, pe sub un şorţ alb. Se mişca precaut şi cu multă graţie, deşi era evident însărcinată. Traversa luminişul ducând două găleţi spre un mic şopron din spatele stâncii.

Cânta în mers, cu o voce limpede şi strălucitoare ca dimineaţa de vară.

În grădina înverzită, unde m-am întins lângă nişte tufe de muşeţel, am văzut şezând graţios un clovn de ţară....

Auzind-o, văzând-o, Cal se simţi cuprins de dragoste atât de irezistibil, încât se gândi că i-ar putea exploda inima.

Bărbatul ieşi pe uşa şopronului, cu chipul luminat de dragoste. Când el îi veni în întâmpinare, femeia se opri şi dădu din cap, continuând să cânte:

... strângând în braţele sale o drăgălaşă ţărăncuţă, vrăjind-o cu tot farmecul lui şi supunând-o voinţei sale. Şi astfel el i-a spus: sărută-mă dulce, iubito!

Ea ridică faţa şi îi oferi buzele. Bărbatul i le mângâie cu buzele sale şi, în timp ce râsul ei exploda ca o stea căzătoare, el îi luă găleţile din mâini şi le puse pe pământ, apoi o cuprinse în braţe.

Nu ți-am spus să nu mai cari apă sau lemne? Și-așa cari destul.

Mâinile bărbatului dezmierdară pântecul țuguiat al femeii, iar el le ținu acolo până ce ea le acoperi cu mâinile ei. *Fiii noștri sunt puternici și sănătoși. Am să-ți aduc pe lume fii, dragostea mea, niște fii la fel de frumoși și de viteji ca și tatăl lor lubirea mea, inima mea.* Cal văzu acum mărgăritarele lacrimilor lucind în ochii ei migdalați. *Chiar trebuie să te părăsesc?*

Tu n-o să mă părăsești niciodată cu-adevărat, și nici eu pe tine. Fără lacrimi. El îi sorbi lacrimile într-un sărut, iar Cal simți cum i se frânge inima. *Fără lacrimi.*

Fără. O să fac un jurământ împotriva lor. Și ea îi zâmbi. *Mai este încă timp destul. Dimineți plăcute și lungi zile de vară. Asta nu-i moarte. Vrei să-mi juri?*

N-o să însemne moarte. Hai acum, lasă-mă să duc eu apa.

După ce imaginea celor doi dispăru treptat, el o văzu pe Quinn ghemuită în fața lui și o auzi strigându-l cu un glas ascuțit, de mai multe ori.

– Te-ai întors. Ai fost undeva departe. Ochii tăi... Ochii tăi au devenit negri și... *Adânci* – este unicul cuvânt la care mă pot gândi atunci când cutreieri așa pe cine știe unde. Unde te-ai dus, Cal?

– Tu nu ești ea.

– Foarte bine. Îi fusese teamă să-l atingă, teamă ca nu cumva, făcând asta, să se trezească amândoi

acolo, departe, unde fusese el, sau să-l tragă înapoi înainte să ia sfârșit ceea ce avea el de văzut. Acum întinse o mână și o sprijini pe genunchiul lui. Dar cine nu sunt eu?

– Persoana pe care o sărutam, oricine ar fi fost ea, nu erai tu. Adică aceea pe care începusem s-o sărut, pentru că după aceea erai chiar tu, dar mai înainte, la început... Dumnezeule! Își prinse tâmplele între palme. Mă doare capul. O afurisită de durere de cap.

– Lasă-te pe spate și închide ochii. Eu o să...

– O să-mi treacă în câteva clipe. Așa mi se întâmplă întotdeauna. Noi doi nu suntem ei. Nu-i vorba despre nicio reincarnare. Noi nu suntem reincarnarea lor. Nu este deloc în regulă. Este poate o posesie temporară, lucru destul de rău.

– Și cine ne posedă?

– De unde naiba să știu? Cal simți că începe să i se învârtă capul, până ce se văzu nevoit să-l rezeme pe genunchi pentru a se lupta cu greața acută care îl cuprinsese brusc. O să încerc să-ți fac o schiță dacă o să fiu în stare. Mai lasă-mă un minut. Quinn se ridică și veni în spatele lui, îngenunche și începu să-i maseze umerii și ceafa. Perfect. E-n regulă. Iartă-mă. Doamne, parc-aș avea o bormașină în cap găurindu-mi tâmplele. Mă simt mai bine acum. Nu știu cine erau cei doi. Nu și-au spus pe nume. Însă cel mai probabil este ca ei să fi fost Giles Dent și Ann Hawkins. Locuiau aici, evident, iar ea avea o sarcină foarte, foarte

avansată. Femeia cânta, îi mai zise el, şi apoi îi povesti tot ce văzuse.

Quinn continuă să-i maseze umerii, ascultându-l.

– Prin urmare, ştiau ce urgie avea să le cadă pe cap, iar din ce-mi spui tu, înţeleg că el o trimite în altă parte ca s-o pună la adăpost mai înainte de a se declanşa totul. Nu moartea. E un lucru interesant, care merită atenţie. Însă deocamdată cred că ţi-a ajuns locul ăsta. Ca şi mie.

Ea se aşeză pe pământ, expiră prelung, apoi inspiră din nou.

– În vreme ce tu erai departe, să zicem, drăcovenia a revenit.

– Doamne Dumnezeule! Cal dădu să sară în picioare, dar ea îl apucă strâns de braţ.

– Acum a plecat. Hai să stăm puţin liniştiţi aici până ce ne vom putea ţine din nou pe picioare. Am auzit-o mârâind şi m-am întors iute. Tu erai plecat departe, aşa că mi-am reprimat primul impuls, acela de a-ţi înşfăca braţul şi de a te zgâlţâi pentru a te aduce înapoi, ca nu cumva să mă tragi tu acolo cu tine.

– Şi eram amândoi lipsiţi de apărare, completă el dezgustat.

– Iar acum, domnul Responsabilitatea Întruchipată îşi reproşează că n-a prevăzut ceea ce urma să se întâmple şi nu s-a împotrivit forţelor magice pentru a rămâne aici şi a o apăra pe biata fată.

În ciuda durerii de cap, Cal o fulgeră cu o privire glacială şi dură ca oţelul, încuviinţând:

– Da, cam aşa ceva, ai dreptate.

– Aşa ceva este de apreciat, chiar dacă este supărător. Aveam briceagul meu multifuncţional care, chiar dacă nu îndeplineşte standardele cele mai pretenţioase, tot are măcar un tirbuşon şi un cleştişor-pensetă, nişte lucruri de care nu ştii niciodată când ai putea avea nevoie.

– Ce-i asta, ardoare? Ai un surplus de energie?

– Trăncănesc şi eu. Adevărul este că scârboasa creatură ne-a dat ocol, ameninţător, de parcă ar fi vrut să mă înghită, laolaltă cu câinele tău mare şi leneş, foşnind, gemând, sforăind. Însă nu s-a arătat. Apoi totul a încetat şi tu ai revenit.

– Şi cât a durat?

– Nu ştiu. Cred că numai câteva minute, cu toate că la momentul respectiv părea ceva interminabil. Şi totuşi, probabil că a durat destul de mult dacă sunt eu aşa de pornită să plecăm de-aici. Sper din tot sufletul să te poţi întoarce pe propriile picioare, fiindcă, oricât aş fi de energică şi de puternică, n-am nicio şansă să te car în spinare până acasă.

– Pot umbla şi singur, o linişti el.

– Bine. Atunci, hai să ne cărăbănim de-aici, iar când ajungem la civilizaţie, Hawkins, s-ar cădea să-mi faci cinste cu o băutură tare şi cu-adevărat mare.

Îşi luară amândoi genţile şi Cal fluieră ca să-l trezească pe Rostogol. Pornind-o înapoi, se întreba de ce nu-i povestise lui Quinn şi despre cele trei

bucățele de hematit pe care le aveau Gage, Fox și el însuși, bucățele despre care acum știa că formau împreună piatra amuletei pe care o purtase Giles Dent atunci când locuise lângă Stânca Păgână.

În timp ce Cal și Quinn ieșeau din pădurea Hawkins, Layla începea o plimbare, fără țintă precisă, prin oraș. I se părea traniu să se lase la voia întâmplării. În decursul anilor pe care și-i petrecuse la New York, avusese întotdeauna de rezolvat o anumită problemă, sau mai multe, într-un interval limitat de timp.

Acum lăsase dimineața să treacă pe lângă ea fără a rezolva nimic mai mult decât să citească pasaje din ciudatele cărți pe care i le lăsase Quinn. Ar fi putut rămâne acolo, în camera ei în zona aceea sigură, așa cum o categorisise Quinn.

Dar simțea nevoia să iasă dintre cărți și îi dădea și cameristei posibilitatea de a face curat în cameră. Iar ei înseși își oferea ocazia de a cerceta cu-adevărat orașul pe care se trezise obligată să-l viziteze.

Nu se simți tentată să intre în vreun magazin, deși își zise că evaluarea pe care o făcuse Quinn era corectă. Se întrevedeau câteva posibilități foarte interesante.

Însă până și căscatul gurii la vitrine îi provoca un simțământ de vinovăție la gândul că își părăsise personalul buticului la nevoie. Plecând pe fugă, așa precum procedase, de-abia își făcuse timp să

sune de pe drum ca să-i spună proprietarului că avea de rezolvat o problemă personală urgentă și că urma să lipsească mai multe zile. O problemă personală era o sintagmă care concentra exact întreaga situație, hotărî Layla.

Și putea aduce foarte ușor după sine și concedierea. Și totuși, știind asta, nu se mai putea întoarce, să repare lucrurile și să uite de tot ce se întâmplase.

Își va găsi altă slujbă dacă va fi nevoită. Când și dacă își putea găsi așa ceva. Avea ceva economii, avea o oarecare rezervă. Dacă șeful ei nu-i putea asigura o mică perioadă de pauză, oricum nu-și mai dorea serviciul ăsta stupid.

Și, of, Doamne, începuse deja să caute justificări pentru că ajunsese șomeră.

Nu te mai gândi la asta, își făcu ea curaj. Începând chiar din clipa asta, nu te mai gândi.

Se ținu de cuvânt și nu stătu pe gânduri nici atunci când picioarele ei hotărâră să continue plimbarea dincolo de zona magazinelor. N-ar fi putut spune nici de ce doriseră ele să se oprească tocmai lângă clădirea aceea. Cuvântul **BIBLIOTECĂ** era inscripționat pe frontispiciul de piatră de deasupra ușii de la intrare, însă pe firma lucioasă scria: **CENTRUL COMUNITAR DIN HAWKINS HOLLOW.**

Destul de inofensiv, își spuse ea. Dar când un fior rece i se răspândi în tot trupul, mintea Laylei porunci picioarelor să-și vadă mai departe de drum. Se gândi apoi să intre la muzeu, dar

nu-şi putu mobiliza interesul. Se întrebă după aceea ce-ar fi dacă ar traversa strada până la Salonul A şi ar uita de toate pentru o vreme, făcându-şi manichiura, însă pur şi simplu nu-i păsa de starea unghiilor sale.

Ostenită şi plictisită de ea însăşi, aproape că se întorsese ca să pornească înapoi. Însă firma care îi atrase atenţia de data asta o făcu să-şi continue drumul.

FOX O'DELL. AVOCAT.

Cel puţin era o persoană pe care o cunoştea – mai mult sau mai puţin. Avocatul neastâmpărat, cu ochii aceia plini de compasiune. Probabil că era ocupat cu vreun client sau lipsea de la birou, însă ei nu-i păsa. A intra acolo era cu totul altceva decât să se fâţâie încoace şi-ncolo plângându-şi de milă.

Intră în atrăgătoarea zonă de recepţie. Femeia dindărătul pupitrului străvechi îi zâmbi politicos.

– Bună dimineaţa... sau mai corect, bună ziua. Cu ce vă pot fi de folos?

– Eu sunt ... Ce anume? se întrebă Layla. Ce era ea, la drept vorbind? Speram să pot sta de vorbă cu domnul O'Dell câteva clipe, dacă este liber.

– Momentan este ocupat cu cineva, dar nu va mai dura mult, aşa că, dacă aţi vrea să...

O femeie în nişte jeanşi strâmţi şi un pulover de un roz plăcut, cu o claie de păr de o nuanţă roşcată nedefinită, în mână cu o geacă scurtă de piele ieşi atunci din cabinet, mărşăluind apăsat în cizmele ei cu tocuri înalte.

– Vreau să-l văd jupuit, Fox, auzi tu? Mă înţelegi? I-am dedicat nemernicului ăstuia cei mai buni doi ani şi trei luni din viaţa mea şi îl vreau jupuit ca un iepure.

– Mi-am notat, Shelley.

– Cum de a fost în stare să-mi facă tocmai mie una ca asta? Tânguindu-se, femeia se prăbuşi în cele din urmă în braţele lui Fox.

Bărbatul purta şi el jeanşi şi o cămaşă cu dunguliţe. Privi în direcţia Laylei cu o expresie de resemnare.

– Aşa, gata, linişteşte-te, îi spunea avocatul înlăcrimatei Shelley, consolând-o şi desprinzând-o uşor de el. Gata, linişteşte-te.

– De-abia i-am cumpărat anvelope noi pentru camion. Eu i le-am cumpărat, tot eu o să i le tai, unul după altul, pe toate.

– Să nu faci asta! Fox o prinse zdravăn, mai înainte ca Shelley, cu lacrimile şiroind din nou, să se smucească înapoi. Nu vreau să faci aşa ceva. Să nu te apropii de camionul lui, iar deocamdată, iubito, nu te mai apropia nici de el şi nici de Sami.

– Cocota aia nenorocită!

– Da, aşa este. Deocamdată lasă totul în grija mea, bine? Tu du-te înapoi la serviciu şi lasă-mă pe mine să mă ocup de toate. Doar pentru asta m-ai angajat, nu?

– Cred că da. Dar să nu uiţi să-l jupoi de viu, Fox. Şi să-i spargi nenorocitului şi fuduliile.

– Am de gând să mă ocup serios de problemă, o asigură el conducând-o spre uşă. Ceea ce trebuie să faci tu este să te detaşezi de toate. Te ţin la curent.

După ce închise uşa, Fox se rezemă cu spatele de ea, răsuflă adânc şi exclamă:

– Sfântă Fecioară!

– Trebuia s-o fi refuzat, îi zise Alice.

– Nu poţi face abstracţie de prima fată cu care ai ieşit, mai ales atunci când intentează acţiune de divorţ. Ar fi împotriva legilor laice, ca şi a celor sfinte. Bună, Layla, ai nevoie de un avocat?

– Sper că nu. Dar nu te simţi jignit. Fox i se părea acum mai arătos decât îl ţinea minte, lucru care demonstra în ce formă jalnică fusese în seara precedentă. În plus, nu arăta deloc a avocat.

– N-am de ce să mă simt jignit. Layla... Darnell parcă te cheamă, nu?

– Da.

– Layla Darnell, Alice Hawbaker, făcu el rapid prezentările. Doamnă H, sunt liber o vreme?

– Eşti.

– Vino în spate, Layla, îi făcu el semn. De obicei nu punem în scenă o astfel de reprezentaţie chiar atât de devreme în cursul zilei, însă vechea mea amică Shelley a intrat în camera din dos de la birt ca să-i facă o vizită surorii sale gemene, Sami, şi a dat acolo peste soţul ei – adică peste soţul lui Shelley, Block – care ţinea în mână banii adunaţi de Sami din bacşişuri.

– Nu te supăra, dar ea dă divorţ doar fiindcă bărbatul ei ţinea în mână banii adunaţi din bacşişuri de sora sa?

– Da, fiindcă banii se găseau în fascinantul sutien Victoria' Secret, al lui Sami.

– Oh, în regulă!

– Informaţia asta nu-i confidenţială de vreme ce Shelley i-a luat cu măturoiul la goană din încăperea din spate şi i-a fugărit pe-amândoi, direct afară, până pe Main Street – cu miraculosul sutien al lui Sami în văzul tuturor. Vrei o coca-cola?

– Nu, chiar nu vreau, mulţumesc. Şi-aşa sunt un pachet de nervi.

Cum tânăra părea să n-aibă astâmpăr, el nu-i oferi un scaun ca să se aşeze, ci se sprijini cu spatele de pupitrul său şi o întrebă:

– Ai avut o noapte grea şi agitată?

– Nu. Ba chiar dimpotrivă. Numai că nu-mi pot da seama ce caut eu aici. Nu înţeleg absolut nimic din tot ce se petrece şi e sigur că n-am nici cea mai vagă idee despre locul pe care-l ocup eu în poveste. Acum câteva ore, mi-am zis să-mi fac bagajele şi s-o şterg înapoi la New York, aşa cum ar fi făcut orice persoană cu capul pe umeri. Însă n-am plecat. N-am putut să plec. Şi nu-nţeleg de ce.

– Te afli exact acolo unde trebuie să te afli. Ăsta ar fi răspunsul cel mai simplu.

– Ţi-e frică?

– De multe ori.

– Mie nu cred că mi-a fost vreodată cu-adevărat frică. Mă întreb cât de iritată şi de neliniştită aş fi dacă aş avea realmente ceva important de făcut, o însărcinare obligatorie sau o îndatorire impusă.

– Ascultă, eu trebuie să fac un drum de câţiva kilometri cu maşina, afară din oraş, până la o clientă ca să-i duc nişte documente.

– Oh, iartă-mă, îţi stau în drum.

– Ba deloc. Mă pregăteam să-ţi propun să mă însoţeşti, să-ţi mai omori timpul. Şi o să poţi să bei un ceai de muşeţel şi să ronţăi nişte prăjiturele de lămâie mucegăite, împreună cu doamna Oldinger, asta fiind pentru tine o sarcină impusă. Îi place să aibă companie, ceea ce reprezintă adevăratul motiv pentru care m-a pus să adaug al cincisprezecelea codicil la testamentul ei.

Fox vorbea încontinuu, ştiind că asta era o cale de a contribui la liniştirea cuiva, în timp ce Layla părea gata-gata să izbucnească. Aşa că el adăugă:

– După ce termin la ea, pot să dau o raită pe la un alt client de-al meu, fără să fac un ocol prea mare, şi să-l scutesc astfel de un drum în oraş. După calculele mele, Cal şi Quinn ar urma să se întoarcă acasă tocmai când vom fi şi noi gata cu toate astea. O să trecem şi pe-acolo, să vedem ce s-a mai întâmplat.

– Şi o să poţi lipsi atâta vreme de la birou?

– Crede-mă, doamna H o să mă cheme imediat înapoi, dacă va fi nevoie de mine. Iar dacă tu n-ai

nimic altceva mai bun de făcut, o s-o pun să-mi scoată dosarele de care am nevoie şi pornim imediat la drum. Şi Fox îşi luă haina şi servieta.

Era mai bine aşa decât să clocească tot felul de gânduri negre, hotărî Layla. Poate că ei i se părea bizar ca un avocat, fie el şi dintr-un oraş mic, să conducă o bătrână camionetă Dodge pe podelele căreia se aflau tot felul de deşeuri de ambalaje.

– Ce ai de făcut pentru cel de-al doilea client?

– E vorba despre Charlie Deen. A fost accidentat de o maşină când se întorcea spre casă, cu automobilul lui, venind de la lucru. Compania de asigurări încearcă să conteste câteva dintre notele de plată de la spital. Dar n-au să izbutească.

– Divorţ, testamente, răniri de persoane. Nu te specializezi deloc?

– Toată paleta legislaţiei, mereu, zise el răspicat şi îi trimise un zâmbet în acelaşi timp drăgălaş şi obraznic. Cu excepţia legislaţiei cu privire la impozite, dacă o pot evita. Pe asta i-o las surorii mele, care s-a specializat în impozite şi în dreptul economic.

– Dar nu aveţi un cabinet comun.

– Ar fi şi greu. Ea s-a stabilit la Seattle ca să fie lesbiană.

– Ce spui?

– Scuză-mă. El apăsase cu nădejde pe acceleraţie de cum ieşiseră din oraş. E o glumă de-a noastră, de familie. Am vrut să zic că surioara mea Sage a preferat o orientare sexuală minoritară şi

că acum locuieşte la Seattle. E o persoană energică şi, împreună cu partenera ei de, hmm, opt ani deja, au pus pe picioare o firmă pe care ele o denumesc, neoficial, „Fată peste Fată". Fără glumă, adăugă Fox. S-au specializat în impozite şi în legislaţia afacerilor pentru persoanele cu tendinţe homosexuale.

– Şi familia ta nu este de acord?

– Glumeşti? Părinţii mei au considerat căsătoria lui Sage şi Paula – adică partenera lui Sage – ca pe o bucată de tofu. Adică, după afirmaţia tovarăşei ei de viaţă – sau ce i-o mai fi – am ieşit cu toţii şi am sărbătorit ca nişte pacienţi de la balamuc. Sage este fericită şi asta-i tot ce contează. Alegerea unui stil de viaţă diferit de al lor este pentru părinţii mei ca un fel de bonus. Şi pentru că tot vorbirăm despre familie, cea de colo este casa fratelui meu mai mic.

Layla văzu o construcţie din bârne îngropată între copaci şi chiar lângă cotitura drumului o placă indicatoare pe care scria: ATELIERUL DE CERAMICĂ „PÂRÂIAŞUL HAWKINS".

– Adică, fratele tău se ocupă cu olăritul.

– Da, şi este chiar un olar foarte talentat. Ca şi mama, atunci când are chef de aşa ceva. Vrei să ne oprim şi să intrăm puţin?

– Of, ştiu şi eu...?

– Mai bine nu, decise Fox. Ridge o să ne ţină cu forţa cât mai mult, iar doamna H a sunat-o deja pe doamna Oldinger să-i spună că ne îndreptăm spre ea. Poate altă dată.

– Bine, zise ea, după care se gândi: conversaţie, flecăreală, o judecată sănătoasă şi un relativ echilibru mintal. Apoi vorbi din nou: În consecinţă, ai şi frate, şi soră.

– Am chiar două surori. Surioara mea mezină deţine micul restaurant vegetarian din oraş. E foarte bine dacă stai să te gândeşti. Dintre toţi patru, doi fraţi şi două surori, eu m-am îndepărtat cel mai mult de poteca smălţuită cu flori pe care ne-au aşternut-o părinţii noştri cei atât de anticulturali. Şi totuşi, ei m-au iubit şi-aşa. Şi cam asta-i totul în ceea ce mă priveşte. Dar tu cu ce te poţi lăuda?

– Ei bine... eu n-am rubedenii nici pe departe atât de interesante cum par a fi cei din familia ta, însă sunt absolut sigură că mama are încă nişte discuri vechi cu Joan Baez.

– Din nou aceeaşi stranie şi fatidică legătură.

Ea izbucni în hohote de râs, după care îşi manifestă plăcerea nedisimulată în momentul în care zări căprioarele.

– Uite! Acolo! Nu ţi se par minunate, cum pasc liniştite la marginea pădurii?

Pentru a-i face pe plac, Fox trase maşina pe dreapta ca ea să poată admira în tihnă animalele.

– Presupun că eşti obişnuit să vezi căprioare, zise ea.

– Asta nu înseamnă că nu mă şi deranjează. De când eram copil, am tot fost nevoiţi să le gonim de lângă ferma noastră.

– Ai copilărit la o fermă. În vocea ei se deslueşea melancolia celor crescuţi la oraş, acel ton

care trăda faptul că ea îşi şi imagina cerbii frumoşi, iepuraşii, floarea-soarelui şi puişorii de găină fericiţi, fără a se gândi la arat, săpat, plivit, recoltat. şi câte altele.

– Era o mică fermă de familie. Cultivam legume pentru consumul propriu, creşteam păsări şi capre, aveam şi nişte stupi. Vindeam produsele agricole care ne prisoseau, vindeam creaţiile de ceramică ale mamei şi obiectele confecţionate de tata din lemn.

– Mai au şi acum ferma?

– Da.

– Când eram copil, părinţii mei erau proprietarii unui mic magazin de îmbrăcăminte. L-au vândut acum aproximativ cincisprezece ani. Mi-am dorit întotdeauna – oh, Doamne Dumnezeule!

Mâna ei se încleştă pe braţul lui Fox. Lupul sărise dintre copaci şi îşi înfipsese colţii în spinarea unei căprioare tinere. Ea se zbătea şi ţipa – Layla îi putea auzi urletele ascuţite de frică şi de durere. Căprioara sângera, în timp ce semenele ei din mica turmă continuau să se înfrupte din iarba săracă.

– Nu-i adevărat.

Glasul lui Fox se auzise slab şi parcă din depărtare. În faţa ochilor ei îngroziţi, lupul doborî căprioara, după care începu s-o sfâşie şi s-o mănânce.

– Nu-i real ceea ce se vede, repetă Fox, punându-şi în acelaşi timp mâinile pe umerii ei,

moment în care ea simţi un declic. Ceva dinlăuntrul ei o împinse către el şi cât mai departe de oroarea de lângă copaci. Uită-te drept într-acolo, o îndemnă Fox. Uită-te şi spune-ţi întruna că nu-i reală.

Sângele era de un roşu intens, şiroind ca o ploaie urâtă şi pătând iarba uscată de pe terenul îngust.

– Nu-i reală, repetă şi ea.

– Nu numai s-o spui, ci să fii convinsă de asta. Imaginea te minte, Layla. Creatura nu trăieşte decât din minciuni. Nimic nu-i real.

Ea inspiră adânc, apoi expiră lent şi zise:

– Nimic nu-i real. Totul este o minciună. O minciună urâtă. O minciună cumplită. Nu-i nimic real.

În realitate, câmpul era gol şi iarba uscată era zdrenţuită şi fără pată.

– Cum de poţi trăi aşa? Întorcându-se brusc în direcţia lui, Layla se holbă la el. Cum poţi suporta?

– Doar ştiind precis – în felul în care am ştiut mereu că era o minciună – că într-o bună zi, într-un fel sau într-altul, o să gonim în şuturi creatura.

Layla îşi simţi gâtlejul uscat.

– Mi-ai făcut ceva. Atunci când m-ai apucat de umeri şi mi-ai vorbit, mi-ai făcut ceva.

– Ba nu, protestă el fără ezitare. Nu-i făcuse ceva, ci făcuse ceva *pentru ea*, îşi zise Fox în sinea lui. Te-am ajutat să-ţi aminteşti că nimic nu era

real. Noi ne continuăm drumul spre doamna Oldinger. Sunt convins că ceaiul de muşeţel pe care l-a făcut poate fi deja băut.

– Are şi nişte whisky alături de ceai?

– Nu m-ar surprinde.

Quinn începuse să zărească printre copaci casa lui Cal când telefonul ei mobil îi semnaliză că primise un mesaj.

– La naiba! E Cybil. De ce nu m-o fi sunat pur şi simplu?

– Poate c-o fi încercat. În pădurea asta există multe văgăuni în care nu ajunge semnalul.

– Da' veşti mai bune n-ai? Ea apelă mesajul şi surâse uşor când recunoscu prescurtările stenografice ale lui Cybil.

S-cam ocptă dar interstă. Îţi spn atnci my mlte. Po-s-ajng aclo-ntr-o săpt, cel mlt 2. Vrbm cnd pţi, Q? Să fii cmnte. Nu glmsc. C.

– Foarte bine. Quinn băgă la loc telefonul şi puse în practică hotărârea pe care o cântărea încă de când plecaseră înapoi. Cred că-i putem suna pe Fox şi pe Layla după ce voi bea paharul ăla cu-adevărat mare de tărie, lângă focul pe care o să binevoieşti să-l aprinzi în şemineu.

– Pot să suport una ca asta.

– Atunci, cum înţeleg că eşti un amfitrion atotcunoscător al oraşului, tu vei fi cel pe care am să-l rog să găsească de închiriat, pentru următoarele, să zicem, şase luni, o casă atrăgătoare, convenabilă şi destul de spaţioasă.

– Şi cine urmează să fie chiriaşul?

– Vrei să zici, chiriaşele. Ele ar urma să fie încântătoarea mea prietenă Cybil, pe lângă care am să insist să vină, şi cu mine, precum şi, foarte de probabil, Layla, cu care trebuie să duc muncă de lămurire. Însă la nevoie pot fi foarte convingătoare.

– Dar ce s-a întâmplat cu planul tău de a rămâne acum doar o săptămână, pentru documentarea iniţială, după care ar urma să revii în aprilie ca să-ţi continui treaba?

– Îşi mai schimbă omul planurile, zise ea pe un ton sprinţar, zâmbindu-i în timp ce păşeau amândoi pe pietrişul aleii care ducea spre casa lui Cal. Nu te bucuri când ţi se întâmplă aşa?

– Nu prea. O conduse pe terasă şi-i deschise uşa, lăsând-o să intre în liniştitul lui cămin.

10

Casa în care crescuse Cal se afla, în opinia lui, într-o permanentă stare de evoluție. La doi-trei ani o dată, mama lui decidea că pereții necesitau o „reîmprospătare", ceea ce însemna zugrăvire – sau adesea, în vocabularul mamei sale, un nou „tratament cu vopsea".

Firește că un nou strat de vopsea aducea după sine ideea schimbării tapițeriei sau a refacerii ferestrelor, ajungându-se apoi și la niște așternuturi noi de pat când mama sa își făcea drum prin dormitoare, lucru care conducea invariabil și la reînnoirea „aranjamentelor".

Nici nu-și mai putea aminti de câte ori trăsese el mobilele de colo-colo.

Tatăl său obișnuia să spună că Frannie, de îndată ce termina să aranjeze casa în felul în care îi era pe plac, hotăra deja că venise momentul să modifice totul radical.

La un moment dat, Cal presupusese că mama lui se distrase, glumise, vopsise, cususe, decorase și redecorase totul doar din plictiseală. Deși făcuse muncă de voluntariat și participase în diverse comitete sau pusese umărul la constituirea multor organizații, ea nu muncise niciodată în afara casei sale. Cal trecuse, cam pe la douăzeci de ani, printr-o perioadă în care o compătimise, închipuindu-și-o ca pe o gospodină neîmplinită și parțial disperată.

Odată, Cal o prinsese singură și îi explicase că îi înțelege sentimentul de reprimare a aspirațiilor. Ea râsese atunci cu atâta poftă, încât fusese nevoită să lase jos țintișoarele de tapițerie pe care le ținea în mână și să-și șteargă ochii de lacrimi.

– Iubitule, îi replicase mama sa, nu există nici urmă de reprimare a aspirațiilor. Iubesc culorile, și țesăturile de calitate, și modelele frumoase, și aromele deosebite. Și la fel de mult îmi plac toate celelalte lucruri cu care pot transforma casa asta în atelierul meu, proiectul meu științific, laboratorul meu și sala mea de expoziții. Aici eu trebuie să fiu și regizor, și proiectant, și executant, și vedetă a întregului spectacol. Atunci de ce crezi că ar trebui să-mi doresc să iau o slujbă în altă parte și să-mi clădesc o carieră – atâta vreme cât n-avem nevoie de alți bani în plus – și să las pe altcineva să-mi spună ce să fac și când anume?

Ea îi făcu semn cu degetul arătător, iar Cal se conformă și se așeză alături, lăsându-se mângâiat ușor pe obraz.

– Ești atât de dulce, Caleb! O să descoperi până la urmă că nu toată lumea își dorește să aibă ceea ce crede societatea că ar trebui să-și dorească individul. Eu mă consider extrem de norocoasă, ba chiar privilegiată, pentru că am avut posibilitatea să rămân acasă și să-mi cresc copiii. Și am mai avut și norocul de a mă putea mărita cu un bărbat care nu se supără dacă îmi folosesc talentele – și sunt al naibii de talentată –, adică

întorc pe dos casa lui liniştită cu tot felul de mostre de vopsea şi de ţesături de fiecare dată când se uită în altă parte. Sunt cu-adevărat fericită. Şi m-a impresionat că ai fost îngrijorat socotind să s-ar putea să nu fiu.

Cal ajunsese până la urmă să-şi dea seama că mama sa avea perfectă dreptate. Ea făcea doar ceea ce îi producea o mare satisfacţie şi era formidabilă în tot ce făcea. Iar el înţelegea acum că, în esenţă, ea era stâlpul casei. Tatăl lui aducea banii, însă mama era aceea care echilibra finanţele. Tata îşi conducea afacerea, dar mama ţinea gospodăria pe linia de plutire.

Şi exact aşa le plăcea lor.

Aşa că nu se mai osteni să-i spună să nu se agite prea tare în privinţa cinei din duminica următoare – aşa cum nu încercase nici s-o împiedice să extindă lista invitându-i pe Quinn, Layla şi Fox. Ea trăia tocmai ca să se agite şi se bucura să gătească mâncăruri sofisticate pentru persoanele care îi călcau pragul, chiar dacă nu le cunoştea.

Întrucât Fox se oferise să le aducă pe cele două femei cu maşina, Cal veni mai devreme la părinţii lui. Părea înţelept să stabilească dinainte nişte reguli de bază şi câteva norme fundamentale în legătură cu modul în care trebuia abordată discuţia cu o femeie ce intenţiona să scrie o carte despre oraşul lor, deoarece oraşul era format din oameni, iar printre aceşti oameni se numărau şi membrii familiei Hawkins.

Frannie îşi făcea de lucru pe lângă cuptor, verificând temperatura la care se rumenea muşchiuleţul de porc. Vădit mulţumită de rezultatul verificării, reveni la masă şi continuă pregătirea uneia dintre faimoasele ei specialităţi culinare.

– Aşadar, mamă, începu Cal, deschizând frigiderul.

– O să servesc vin la cină, aşa că nu mai lua de-acolo nicio bere.

Spăsit, închise uşa frigiderului.

– Bine. Voiam doar să-ţi spun să nu uiţi nicio clipă că blonda Quinn are de gând să scrie o carte.

– Multe lucruri ai remarcat vreodată să fi uitat eu?

– Nu. Femeia nu uită nimic, ceea ce poate fi cam descurajator. Doresc să subliniez însă că trebuie să fim toţi conştienţi că lucrurile pe care le spunem sau le facem pot apărea în paginile unei cărţi.

– Hmm. Frannie puse peste friptură un strat de ardei. Şi te-ai aştepta din partea mea sau a tatălui tău să zicem sau să facem ceva stânjenitor în timp mâncăm aperitivele? Sau poate crezi că vom aştepta până la desert? Desert care, apropo, constă din plăcintă cu mere.

– Nu, eu... Ai făcut plăcintă cu mere?

Ea îl privi şi îi zâmbi atoateştiutor.

– E preferata ta, nu, puiule?

– Da, dar poate că ţi-ai mai pierdut din iscusinţă. Ar fi bine să gust o bucată înainte să vină

musafirii. Am evita astfel momentele jenante dacă cumva nu ți-a reușit.

– N-a ținut asta nici când aveai doisprezece ani.

– Știu, dar oalele tot în capul meu se spărgeau.

– Atunci, dă-i înainte fără grijă, dulceață! Și, ia spune, de ce-ți faci atâtea griji în privința fetei ăsteia cu care mi s-a povestit că ai tot fost văzut ieșind și gângurind, și care acum vine la noi la cină?

– Nu-i chiar așa, zise el, gândindu-se însă că nu prea știa cum era de fapt. Problema este motivul pentru care se află aici. Nu putem uita asta, e tot ce vreau să spun.

– Eu nu uit nimic. Cum aș putea uita? Trebuie să ne trăim viețile, să curățăm cartofi, să ne citim corespondența, să strănutăm, să ne cumpărăm pantofi noi, în ciuda a tot ce se întâmplă sau poate tocmai de aceea. În glasul ei se insinuă un soi de îndârjire pe care el o recunoscu drept părere de rău. Iar a-ți trăi viața înseamnă și să fii în stare să ai o companie plăcută la masă, duminica.

– Mi-aș dori să fi fost altfel.

– Știu asta, dar n-ai ce-i face. Își văzu de treabă, dar ochii ei căutară privirea lui Cal și îi spuse: Și, Cal, frumosul meu băiat, nu poți face mai mult decât faci. În orice caz, există momente în care mi-aș dori să poți face mai puțin. Și totuși... Ia spune-mi, îți place de fata asta? La Quinn Black mă refer.

– Bineînțeles, răspunse el cu voce tare, apoi se gândi: Mi-ar plăcea să simt din nou gustul buzelor ei, după care își întrerupse repede șirul gândurilor, știind că mama lui avea talentul de a citi în mințile copiilor ei.

– Atunci am intenția de a le oferi, atât ei, cât și celorlalți invitați, o seară agreabilă și o masă excelentă. Și, Cal, dacă n-o vrei aici, dacă nu vrei ca ea să stea de vorbă cu mine sau cu tatăl tău, atunci ar trebui să nu-i deschizi ușa și să n-o lași să intre. Deși, la nevoie, am o forță apreciabilă, n-aș fi în stare să te dau la o parte și să-i deschid chiar eu.

Cal se uită lung la ea. Câteodată rămânea surprins gândindu-se că femeia asta frumoasă, cu părul scurt, cu trupul suplu și cu mintea atât de inventivă, a putut să-i dea viață și să-l crească așa încât să ajungă un bărbat în toată puterea cuvântului. O privea și își spunea că era extrem de delicată, dar în același timp își amintea că mama lui putea fi grozav de puternică.

– Niciodată n-o să las să ți se întâmple ceva rău.

– Nici eu ție. Iar acum, șterge-o din bucătăria mea, urgent. Am de terminat aranjarea antreurilor.

Cal s-ar fi oferit să-i dea o mână de ajutor, însă nu s-ar fi ales decât cu una dintre privirile ei compătimitoare. Și nu că mama lui n-ar fi permis să fie ajutată la bucătărie. Tatăl său nu era numai acceptat, ci chiar încurajat să se ocupe de grătar.

Iar din când în când, toți până la unul puteau fi și chiar erau chemați de ea în bucătărie ca ajutori de bucătari.

Și totuși, atunci când mama lui aștepta oaspeți la masă, dorea toată bucătăria doar pentru ea. Cal trecu prin sufragerie, unde, firește, masa era deja pusă. Gospodina casei folosise farfuriile de sărbătoare, ceea ce însemna că nu urmărea vreun efect de grațioasă neglijență studiată și de căutată degajare. Pe masă se mai aflau șervețele din pânză de in, lumânările în suporturi rotunde de culoarea cobaltului și o vază cu un aranjament din ramuri cu fructe de pădure.

Chiar și în perioadele cele mai rele, până și în timpul Celor Șapte, când venea el aici găsea flori proaspete, aranjate artistic, praful șters de pe toate mobilele, care luceau de lustruite ce erau, precum și mici săpunuri deosebite în farfurioara din baia de la parter.

Nici măcar atunci când se dezlănțuia iadul pe pământ, Frannie Hawkins nu-și încălca bunele obiceiuri.

Cal intră în camera de zi zicându-și că tocmai ăsta era în parte motivul – chiar cel mai important – pentru care el însuși reușea să înfrunte totul. Fiindcă, orice s-ar fi întâmplat, mama lui își păstra intact simțul ordinii și judecata sănătoasă.

Ca și tatăl său. Asta îi dăruiseră ei doi, gândi Cal. Acest solid fundament, pe care nici măcar un demon din infern nu l-ar fi putut clinti.

Cal intenționa să urce la etaj pentru a-l aduce jos pe tatăl său, care se afla probabil în biroul lui. Dar când se uită pe fereastră, văzu sosind camioneta lui Fox și rămase nemișcat uitându-se la Quinn, care sărise prima din mașină, ducând în brațe un buchet de flori. Coborî apoi și Layla, ținând ceea ce părea a fi o pungă cu o sticlă de vin. Când Cal deschise ușa de la intrarea principală, Quinn intră de-a dreptul.

– Bună, îmi plac și casa, și curtea, și m-au lămurit cum de ai un ochi atât de format pentru peisaj. Uite ce spațiu, Layla, și ce pereți minunați. Totul este ca într-o vilă italienească.

– Este cea mai recentă reincarnare a acestor pereți, nu-și putu reprima Cal comentariul.

– Pare ca acasă, dar cu mai mult stil. Parcă-ți și vine să te ghemuiești pe canapeaua aceea și să tragi un pui de somn, nu înainte însă de a lectura câteva pagini din *Case Sudiste*.

– Mulțumesc, le întâmpină Frannie. E un compliment încântător. Cal, ia te rog, hainele tuturor, bine? Eu sunt Frannie Hawkins.

– Îmi pare bine să te cunosc. Pe mine mă cheamă Quinn. Mulțumim foarte mult pentru invitație. Sper că-ți plac buchetele de flori amestecate. N-am fost în stare să mă decid la o floare anume, așa că am luat aproape din toate.

– Sunt minunate, îți mulțumesc. Frannie luă florile și zâmbi apoi încurajator și în direcția Laylei.

– Sunt Layla Darnell şi vă mulţumesc că ne-aţi primit în casa dumneavostră. Sper că n-am greşit aducându-vă o sticlă de vin.

– Nu văd de ce să fi greşit. Frannie aruncă o privire în pungă şi zise: Este chiar Cabernet-ul preferat al lui Jim. Sunteţi nişte fete inteligente. Cal, te rog să urci la tata şi să-i spui că ne-au sosit musafirii. Bună, Fox.

– Şi eu ţi-am adus ceva, zise el. Făcu apoi o plecăciune elegantă, o înclină uşor şi o sărută pe amândoi obrajii, după care o întrebă: Ce ai gătit, iubito?

Aşa cum făcea încă de pe când Fox era un copil, ea îi ciufuli uşor părul.

– N-o să ai prea mult de aşteptat şi-o să afli. Quinn, Layla, faceţi-vă comode. Fox, tu vino cu mine. Vreau să pun florile astea în apă.

– Cu ce te putem ajuta?

– Cu nimic, vă mulţumesc. Când Cal reveni jos, însoţit de tatăl său, Fox servea aperitivele. Femeile râdeau, lumânările erau aprinse, iar mama lui aducea, în cea mai bună vază de la bunica ei, florile multicolore pe care i le adusese Quinn.

Şi Cal se gândi că uneori lucrurile mergeau cu-adevărat bine în lume.

Pe la mijlocul cinei, când conversaţia se menţinea în ceea ce Cal considera a fi o zonă sigură, Quinn lăsă jos furculiţa şi clătină din cap.

– Doamnă Hawkins, asta este cea mai uluitoare masă pe care am luat-o vreodată şi nu

pot să nu întreb dacă ai o pregătire specială în arta culinară sau doar ai nimerit o zi cu-adevărat norocoasă.

– Am urmat ceva cursuri.

– Frannie vrea să spună că a urmat chiar ceva mai multe cursuri, interveni şi Jim. Ba chiar în tot felul de domenii. Însă ea are un talent înnăscut pentru gătit, grădinărit şi decoraţiuni interioare. Tot ce se poate vedea prin casă este făcut de mâna ei. A zugrăvit pereţii, a confecţionat perdelele şi draperiile – pardon, dotările ferestrelor, se corectă el, făcându-i cu ochiul soţiei sale.

– Nu mai spune! Tu ai făcut toată zugrăveala asta atât de frumoasă? De una singură?

– Ador să fac aşa ceva.

– A găsit bufetul de colo, cu ani în urmă, la nu ştiu ce hală de vechituri şi m-a pus să i-l aduc acasă, arătă Jim în direcţia unui bufet de mahon. După câteva săptămâni m-a pus să i-l car înăuntru. M-am gândit că mă păcălea, că se dusese şi cumpărase ceva ca lumea de la un magazin de antichităţi.

– Eşti o restauratoare grozavă, se minună Quinn. Şi nu exagerez deloc.

– Mulţumesc de compliment.

– Eu nu mă pricep deloc la treburile de soiul ăsta. De-abia îmi pot da cu ojă pe unghii. Dar tu? o întrebă Quinn pe Layla.

– Eu nu ştiu să cos, dar îmi place să zugrăvesc pereţii. Şi m-am descurcat frumuşel cu nişte tablouri.

– Eu numai pe fostul meu logodnic am reuşit să-l las tablou.

– Ai fost logodită? o întrebă Frannie.

– Mie aşa mi s-a părut. Însă părerile noastre erau diferite în privinţa asta.

– Poate fi greu să amesteci cariera cu viaţa personală.

– Of, nu ştiu ce să zic. Lumea face asta mereu – cu diverse grade de reuşită, desigur, dar tot o face. Cred că trebuie doar să întâlneşti persoana potrivită. Şmecheria, sau prima dintre multele şmecherii, este să recunoşti persoana care ţi se potriveşte. N-a fost la fel şi la voi doi? N-a trebuit să vă recunoaşteţi unul pe celălalt?

– Eu am ştiut din prima clipă când am văzut-o pe Frannie. Şi iat-o aici şi acum. Jim se uita radios peste masă, la nevasta lui. Frannie în schimb era puţin mai mioapă.

– Eram doar nitel mai practică, îl corectă ea, având în vedere că aveam pe atunci doar opt şi respectiv zece ani. Plus că-mi plăcea grozav să te văd umblând cu limba scoasă după mine. Da, ai dreptate, îi zise Frannie lui Quinn. Trebuie să vă înţelegeţi reciproc unul pe altul şi să vedeţi unul în celălalt ceva care să vă facă să vreţi cu tot dinadinsul să vă asumaţi riscul, să vă facă să credeţi că merită să vă înhămaţi la tot ceea ce veţi avea de tras împreună.

– Iar câteodată crezi că ai văzut ceva, comentă Quinn, însă te-ai înşelat, fiindcă a fost numai o, hai să zicem, iluzie optică.

*

Un lucru la care Quinn era foarte pricepută era să se folosească de mici şiretlicuri. Frannie Hawkins nu era o ţintă uşor de păcălit, şi totuşi Quinn izbuti până la urmă s-o încânte şi să fie acceptată în bucătărie pentru a o ajuta să servească desertul şi cafeaua.

– Îmi plac bucătăriile. Sunt o bucătăreasă jalnică, însă îmi place să văd toate obiectele şi aparatele, ca şi toate suprafeţele astea strălucitoare.

– Dată fiind natura muncii tale, îmi închipui că mănânci mult în oraş.

– Paradoxal, mănânc mai mereu acasă şi îmi comand mâncare la domiciliu sau mi-o aduc la pachet atunci când mă întorc. Acum câţiva ani am hotărât să-mi schimb stilul de viaţă şi să încep să mă hrănesc cu mai multă înţelepciune, cu mâncare mai sănătoasă. Decisă să consum doar lucruri sănătoase şi să depind mai puţin de fast-food şi de mâncarea la casoletă, am ajuns acum să prepar o salată cu-adevărat bună. E şi ăsta un început. Ooo, Doamne Dumnezeule, dar asta-i plăcintă de casă cu mere. O să fiu nevoită să-mi dublez efortul la sala de gimnastică drept pedeapsă pentru uriaşa felie pe care am s-o cer.

Cu o bucurie vădită, Frannie îi aruncă un zâmbet semnificativ şi o întrebă:

– Împreună cu îngheţata de vanilie?

– Da, dar numai ca să-mi arăt manierele impecabile. Quinn şovăi o clipă, după care

continuă: O să-ți pun o întrebare cam exagerată de vreme ce mă bucur de ospitalitatea ta, întrebare la care să-mi răspunzi doar dacă vrei. E greu pentru tine să organizezi această viață normală, să-ți îngrijești familia, să te îngrijești și de tine și de gospodăria ta, să le ții pe toate unite, când știi că totul va fi crunt amenințat?

– E foarte greu. Frannie se întoarse către plăcintele ei. Și doar fiindcă este absolut necesar. Aș fi vrut să plece Cal, iar dacă el pleca, atunci l-aș fi convins pe Jim să plecăm și noi. Eu puteam să fac asta. Mă simțeam în stare să întorc spatele la tot și să plec. Însă Cal nu putea. Și sunt foarte mândră de el că a rămas și n-a renunțat.

– Ai fi de acord să-mi povestești ce s-a întâmplat atunci când a revenit acasă în dimineața aceea, în dimineața zilei în care împlinise zece ani?

– Eu eram în curte. Și Frannie se apropie de fereastra care dădea spre spatele casei. Parcă vedea aievea totul, până în cele mai mici amănunte. Vedea și cât de verde fusese atunci iarba, și cât de albastru cerul. Hortensiile ei se înălțaseră și bobocii lor începuseră să pocnească, în timp ce florile de nemțișor de munte își ridicaseră deja sulițele de un albastru exotic.

Ea înlătura florile deja ofilite din tufele de trandafir și de coreopsis. Parcă auzea și acum zgomotul foarfecelor ei de grădină, precum și huruitul mașinii de tuns iarba de la vecini, familia Peterson, pe-atunci Jack și Lois. Își amintea și că

se gândise la fiul ei Caleb și la petrecerea de ziua lui, pentru care avea deja prăjitura în cuptor.

Ținea minte că fusese o prăjitură dublă cu cremă acrișoară de ciocolată. Îi venise ideea să îmbrace prăjitura cu o glazură crocantă, albă, care să o facă să semene cu planeta de gheață dintr-un episod din seria *Războiul Stelelor.* Cal fusese încântat ani și ani în șir de *Războiul Stelelor.* Ea pregătise în bucătărie micile figurine înfățișând personajele, pentru a le aranja deasupra, împreună cu cele zece lumânările tradiționale.

Îl auzise sau îl simțise venind – probabil câte puțin din fiecare –, dar scrutase împrejurimile și îl văzuse pedalând spre casă, palid, murdar și asudat. Primul ei gând fusese că băiatul suferise un accident și sărise ca arsă, grăbindu-se în întâmpinarea lui înainte de a observa că el nu mai avea ochelarii pe nas.

– Când am remarcat asta, primul gând a fost să-l cert rău de tot. Însă alergam în continuare spre el și el spre mine, după ce descălecase de pe bicicletă. Și s-a încleștat de mine, și tremura – băiețașul meu –, tremura ca o frunză-n vânt. M-am lăsat în genunchi și l-am cercetat îndelung, căutând urme de sânge sau eventuale oase rupte.

Ce-ai pățit? Ce ți s-a întâmplat? Ești rănit? Frannie își amintea că toate vorbele astea le rostise repede, ca pe un singur cuvânt. *În pădure*, îi răspunsese el. *Mamă. Mamă. În pădure.*

– Și din nou îmi venea să-l cert și să-l întreb ce căutase el, Caleb Hawkins, în pădure. Băiatul

mi-a povestit totul, cum el, Fox şi Gage plănuiseră o aventură, ce făcuseră, pe unde merseseră. Iar eu mă gândeam ce pedeapsă i s-ar cuveni, potrivit vinei, în timp ce eram şi îngrozită şi uşurată, atât de jalnic de uşurată că îl ţineam în braţe pe copilaşul meu murdar şi transpirat, dar teafăr. Apoi mi-a povestit şi restul.

– Şi l-ai crezut?

– N-am vrut să-l cred. Voiam să cred că avusese doar un coşmar, pe care îl şi merita fiindcă se îndopase cu dulciuri şi cu mâncare grasă şi nesănătoasă, lucruri care i-ar fi provocat acel vis urât. Ba aş fi preferat să cred că se luase cineva după ei în pădure. Însă nu puteam să mă uit la figura lui Cal şi să cred asta. Şi apoi mai erau, bineînţeles, şi ochii lui. În momentul acela, putea vedea fără ochelari până şi o albină rătăcind pe florile de nemţişor răspândite prin toată curtea. Iar sub murdărie şi transpiraţie, pe corpul băiatului nu se afla nici măcar o singură contuzie sau vânătaie. Băieţelul de nouă ani care-mi plecase cu o zi în urmă de-acasă avusese genunchii juliţi şi tibiile învineţite. Cel care se întorsese la mine nu avea niciun semn pe corp, în afară de cicatricea subţire şi albă de la încheietura mâinii, cicatrice pe care n-o avusese însă la plecarea de-acasă.

– Chiar şi-aşa, nenumăraţi adulţi, şi chiar şi multe mame, n-ar fi crezut un copil care revenea acasă invocând o poveste ca asta.

– N-am să afirm acum că băiatul ăsta al meu nu m-ar fi minţit niciodată, fiindcă, evident, a

făcut-o. Mă mai mintea. Dar ştiam că atunci îmi spunea adevărul, întreg adevărul pe care îl ştia.

– Şi ce ai făcut?

– L-am luat în casă şi i-am spus să se spele şi să-şi schimbe hainele. L-am chemat pe tatăl lui şi le-am ţinut şi pe surioarele lui acasă. Am ars prăjitura de ziua lui – am uitat complet de ea şi n-am auzit nici soneria cuptorului. Ar fi putut lua foc toată casa dacă însuşi Cal n-ar fi simţit miros de ars. Aşa că n-a mai apucat să-şi vadă planeta de gheaţă sau să sufle în cele zece lumânărele de ziua lui de naştere. Nu pot să sufăr să-mi amintesc asta. I-am ars prăjitura şi băiatul n-a mai ajuns să sufle în lumânări. E cam prostesc, nu?

– Nu, doamnă, nu-i deloc prostesc, ripostă Quinn cu patos, când Frannie se uită la ea.

– Şi de-atunci încoace Cal n-a mai fost niciodată cu-adevărat şi pe de-a-ntregul un băieţaş ca până în ziua aceea, oftă Frannie. Iar noi doi ne-am dus drept la familia O'Dell, deoarece Fox şi Gage se aflau deja acolo. Şi am avut ceea ce cred că ai putea denumi prima noastră întrunire în plen.

– Şi despre ce aţi mai...

– Trebuie să ducem la masă desertul şi cafeaua. Te descurci cu tava aceea?

Înţelegând că subiectul era pentru moment încheiat, Quinn dădu înapoi.

– Desigur. Arată nemaipomenit, doamnă Hawkins.

Printre murmurele admirative şi lacrimile de bucurie stârnite de plăcintă, Quinn îşi îndreptă farmecul în direcţia lui Jim Hawkins. Cal o ocolea intenţionat şi fugea de ea, o evita şi se tot ferea încă de la ascensiunea lor la Stânca Păgână – Quinn era sigură de asta.

– Domnule Hawkins, toată viaţa ai trăit doar în Hollow.

– Aici m-am născut şi aici am crescut. Familia Hawkins a fost aici încă de când oraşul nostru nu era alcătuit decât din câteva colibe din piatră.

– Am cunoscut-o pe bunica dumitale şi dânsa pare să cunoască întreaga istorie a localităţii.

– Nimeni n-o ştie mai bine ca ea.

– Lumea zice că dumneata eşti acela care cunoaşte toate proprietăţile imobiliare din zonă, ca şi afacerile şi lumea politică locală.

– Cred că da.

– În acest caz, poate că mă vei putea îndruma în direcţia cea mai bună. Aruncă rapid o privire în direcţia lui Cal, apoi continuă: Vreau să închiriez o casă în oraş sau în apropiere. Nu doresc ceva luxos, dar vreau să fie un loc destul de spaţios. O să vină o prietenă de-a mea în curând şi aproape că am convins-o pe Layla să-şi prelungească şi ea şederea aici. Cred că va fi mai comod şi mai eficient pentru noi, trei femei, să locuim într-o casă închiriată decât să stăm la hotel.

– Şi pentru ce perioadă vrei să închiriezi casa?

– Pentru şase luni. Sesiză reacţia constatativă de pe figura lui, tot aşa precum sesizase şi

încruntarea lui Cal. Intenţionez să rămân aici până după luna iulie, domnule Hawkins, şi sper să închiriez o casă adecvată pentru trei femei – adică în principiu pentru trei, adăugă ea, aruncând iute o privire spre Layla.

– Sper că te-ai gândit bine ce faci.

– M-am gândit foarte bine. Am de gând să scriu cartea asta, iar o parte din abordare se referă la faptul că oraşul rămâne aici neclintit, că locuitorii lui – în cea mai mare parte – nu dau bir cu fugiţii. Lumea continuă să stea aici, să facă plăcintă cu mere şi să invite oaspeţi la cina de duminică. Oamenii joacă popice şi merg la cumpărături. Se ceartă şi fac dragoste. Trăiesc. Iar dacă vreau să fac totul aşa cum se cuvine, trebuie să mă aflu aici şi înainte, şi în timpul Celor Şapte, şi după. Tocmai de-aceea aş prefera să închiriez o locuinţă.

Jim luă o îmbucătură de plăcintă şi o ajută să alunece pe gâtlej cu puţină cafea.

– Se întâmplă să ştiu o locuinţă pe High Street la un cvartal distanţă de Main Street. Este o casă veche, corpul central al clădirii datând încă dinainte de Războiul Civil. Are patru dormitoare şi trei săli de baie. Mai are şi două verande frumoase, în faţă şi în spate. Acoperişul casei a fost renovat complet acum doi ani. Bucătăria este mare şi se poate folosi în acelaşi timp şi pentru a lua mesa, deşi mai există alături şi o mică sufragerie. Aparatura nu este ea chiar de ultimă generaţie, însă n-are decât cinci

ani de folosință. Iar întreaga casă este proaspăt zugrăvită. Foștii chiriași s-au mutat de-acolo doar acum o lună.

– Pare ideală pentru noi. Păreți s-o cunoașteți bine.

– Ar cam fi cazul. Casa ne aparține nouă, familiei Hawkins. Cal, ar fi bine să i-o arăți lui Quinn. Poate azi la plecare o să le duci pe ea și pe Layla s-o vadă. Știi unde sunt cheile.

– Da, știu unde sunt cheile, spuse el, în timp ce Quinn îi zâmbea radios, cu gura până la urechi.

Așa cum i se păruse firesc, Quinn se urcă în mașina lui Cal, lăsându-i pe Fox și pe Layla să-i urmeze. Întinse picioarele și oftă prelung.

– Aș vrea să încep prin a-ți spune că părinții tăi sunt formidabili și că ești foarte norocos să fi crescut într-o casă atât de caldă și primitoare.

– Întru totul de acord.

– Tatăl tău pare o fericită combinație de Ward Cleaver și Jimmy Stewart. E dulce de-ți vine să-l mănânci, ca și mama ta, care aduce cu Martha Stewart, Grace Kelly și Julia Child, și știe să facă o minunată plăcintă cu mere.

Cal strânse din buze și încuviință:

– Le-ar face plăcere aceste descrieri.

– Tu știai de casa de pe High Street.

– Da, știam.

– Știai despre casa de pe High Street și totuși ai omis să-mi spui și mie.

– Așa este. Dar tu ai aflat despre ea înainte de cină și de-aceea n-ai mai avut ochi pentru mine, ci numai pentru tatăl meu.

– E drept. Îl bătu ușor cu un deget pe umăr. Mi-am închipuit că el mă va îndruma cel mai bine. Mă place. Tu ai evitat să-mi povestești despre casă fiindcă te neliniștește ceea ce aș putea să scriu despre Hawkins Hollow?

– Cam așa ceva. Chiar mai mult. Speram să te răzgândești și să pleci, deoarece trebuie să știi că și eu te plac.

– Mă placi atât de mult încât vrei să mă vezi plecată de-aici cât mai repede?

– Te plac cu adevărat și aș vrea să te știu în siguranță, o asigură, după care se uită îndelung la ea și continuă: Însă câteva dintre lucrurile pe care le-ai spus despre Hollow în timp ce mâncam plăcinta cu mere s-au potrivit extrem de bine cu anumite vorbe pe care mi le-a spus mama astăzi. Asta nu elimină neliniștea în legătură cu tot ce ai putea să decizi să scrii în carte, dar mă face să-mi placă și mai mult de tine, și iată că se ivește o problemă.

– Trebuia să-ți fi închipuit că, după ceea ce ni s-a întâmplat în pădure, nu m-aș mai fi gândit să plec.

– Cred că mi-a trecut și asta prin minte, recunoscu el, apoi intră cu mașina pe o alee scurtă și abruptă, și opri.

– Asta-i casa? Dar pare de-a dreptul ideală! Ia te uită ce zidărie cu sculpturi în piatră, şi ce verandă mare, şi ce ferestre cu obloane!

Acestea erau vopsite într-un albastru-închis, care ieşea pregnant în evidenţă pe fondul cenuşiu al pereţilor de piatră. Curticica din faţa casei avea o potecă îngustă pe mijloc şi se termina cu trei trepte de beton, iar în partea stângă, un copac frumos îngrijit, despre care Quinn se gândi că putea fi lemn câinesc.

Între timp, camioneta lui Fox se oprise şi ea puţin mai în spate. Quinn sări jos şi rămase cu mâinile în şolduri.

– E absolut adorabilă. Nu crezi, Layla?

– Ba da, dar...

– Niciun dar, încă nu. Să aruncăm mai întâi o privire şi înăuntru. Înalţă capul în direcţia lui Cal şi întrebă: Proprietarule, e bine aşa?

În vreme ce urcau treptele spre verandă, Cal scoase cheile pe care le luase din biroul de-acasă al tatălui său.

Faptul că uşa se deschise fără să scârţâie îi spuse lui Quinn că proprietarii erau atenţi cu buna întreţinere a casei.

Uşa de la intrare dădea direct în camera de zi, de două ori mai lungă decât lată şi cu o scară până la etajul doi, la câţiva paşi în stânga. Podelele de lemn arătau uzate, însă impecabil curăţate. Aerul era îngheţat şi păstra un uşor iz înţepător de vopsea proaspătă.

Micul şemineu de cărămidă o încântă pe Quinn.

– Aţi putut folosi priceperea mamei tale în domeniul vopselelor, comentă Quinn.

– Proprietăţile imobiliare de închiriat sunt permanent impecabile. Aşa este obiceiul Hawkins. Dacă vor chiriaşii să nu ţină cont de asta, e treaba lor.

– Rezonabil. Aş vrea s-o iau de sus în jos. Layla, vrei să urcăm şi să repartizăm dormitoarele?

– Nu! Lui Cal i se păruse că citise pe faţa ei atât răzvrătire, cât şi frustrare. Eu am deja un dormitor la New York.

– Dar nu eşti la New York acum, replică simplu Quinn, după care începu să urce repede scările.

– Nu vrea să mă asculte, murmură Layla. Dar nici eu nu sunt aşa de hotărâtă să plec înapoi.

– Dacă tot suntem aici, dădu din umeri Fox, am putea să aruncăm o privire. Mă pricep cu-adevărat să apreciez casele goale.

– Mă găsiţi sus, le spuse Cal şi începu să urce şi el treptele.

O găsi pe Quinn într-un dormitor cu geamurile dând spre curticica din spate. Stătea în picioare, lângă fereastra înaltă şi îngustă, cu buricele degetelor de la mâna dreaptă apăsate pe sticlă.

– Mă gândeam să-mi aleg o cameră cu vederea la stradă pentru a urmări oamenii unde merg, când şi împreună cu cine. De obicei, pe mine asta mă interesează. Pur şi simplu am nevoie să ştiu ce se întâmplă. Însă ăsta-i dormitorul potrivit pentru

mine. Pariez că la lumina zilei, stând aici în liniște, poți vedea curțile din spate, celelalte case, și chiar până departe în munții din depărtare.

– Întotdeauna te hotărăști așa repede?

– În general, da. Chiar și când asta mă ia prin surprindere, ca acum. Și baia este frumoasă. Facu un gest către ușa dintr-o latură a încăperii. Iar fiindcă suntem fete, dacă oricare dintre noi folosește în comun baia asta, nu e prea nepotrivit că leagă cele două dormitoare de pe partea asta.

– Pari convinsă că toată lumea va gândi la fel.

În momentul acela, ea se întoarse spre el.

– Încrederea este întâiul pas către a obține ceea ce vrei sau îți trebuie. Însă, hai să zicem că sper ca Layla și Cyb să fie de acord că este eficient, practic și că ar fi mai comod să folosim în comun casa asta timp de câteva luni în loc să ne îmbulzim să dormim la hotel. Și mai ales ținând cont de faptul că și eu și Layla avem oroare să mai intrăm în sufrageria de-acolo după ivirea creaturii.

– Dar n-aveți mobilă.

– O să mergem la hala de vechituri și o să ne luăm strictul necesar. Cal, eu am locuit chiar și în condiții mai puțin entuziasmante ca astea și am făcut-o pentru un singur lucru: un reportaj. Acum este vorba de mai mult decât atât. Într-un fel sau altul, mă simt legată de povestea asta și de locul ăsta. Nu pot să las totul baltă și să plec.

Și-ar fi dorit ca ea să fi făcut-o, și mai știa că, dacă ar fi făcut-o, sentimentele lui pentru ea n-ar mai fi fost la fel de puternice sau de complexe.

– Bine, dar hai să convenim aici și acum că, dacă o să te răzgândești și o să faci exact ceea ce ai zis că nu poți să faci, atunci n-o să fie necesară nicio explicație.

– Ne-am înțeles. Să discutăm și despre chirie. Cât o să ne coste să locuim aici?

– O să vă plătiți consumurile curente la utilități – încălzire, electricitate, telefon și cablu TV.

– Fireşte. Și altceva?

– Altceva nimic.

– Cum adică nimic?

– N-am de gând să vă iau niciun ban de chirie atâta vreme cât măcar în parte stați aici din cauza mea, a familiei mele, a prietenilor mei, a orașului meu. N-avem de gând să scoatem niciun profit din asta.

– Drept la țintă, nu-i așa, Caleb?

– În cea mai mare parte.

– Numai că eu o să obțin ceva din asta, replică ea optimistă. O să profit de pe urma cărții pe care intenționez s-o scriu.

– Dacă o să depășim cu bine luna iulie și tu îți vei scrie cartea, atunci îți vei fi câștigat pe merit dreptul ăsta.

– Ei bine, ți-ai luat o grea povară, dar se pare că am încheiat o înțelegere. Și Quinn păși înainte, întinzându-i mâna.

El i-o prinse cu o mână, iar cu cealaltă îi cuprinse ceafa în palmă. O luase evident prin surprindere, și totuși nu opuse rezistență când o trase spre el.

Cal se mişca lent: în apropierea trupurilor, în contopirea buzelor, în alunecarea precaută a limbilor. Nicio explozie de irezistibilă nevoie, aşa cum se întâmplase în luminiş. Niciun brusc şi aproape dureros şoc de dorinţă. În schimb, avea loc o alunecare lentă de la atracţie la plăcere şi durere, în vreme ce Quinn se simţea uşor ameţită şi cu sângele înfierbântat. Se părea că totul înlăuntrul ei era liniştit, astfel încât auzi limpede geamătul profund, din propriul gâtlej, în momentul în care el schimbă unghiul sărutului.

Cal avu senzaţia că ea i se dăruia, puţin câte puţin, până şi atunci când mâna pe care i-o simţea în mâna lui se relaxă. Încordarea care îl stăpânise toată ziua se risipea acum, aşa că nu mai exista decât bucuria clipei prezente, a unei tăcute clipe parcă fără de sfârşit.

Pacea aceea interioară se prelungi şi după ce se desprinseră din îmbrăţişare. Ea deschise ochii şi se uită drept în ochii lui.

– Acum n-am fost decât noi doi, tu şi cu mine.

– Da, ai dreptate. El îi mângâie uşor ceafa cu degetele. Numai noi doi.

– Vreau să spun că mi-am impus o regulă de a nu mă implica nici romantic, nici intim şi nici sexual – şi zic aşa ca să acopăr toate laturile posibile – într-o relaţie cu o persoană aflată în directă legătură cu subiectul asupra căruia mă documentez.

– Probabil că aşa este cel mai înţelept să faci.

– Păi eu chiar sunt înţeleaptă. Şi mai vreau să spun că am de gând să nu mai respect regula aceea, în cazul de faţă.

El îi zâmbi.

– Ai al naibii de multă dreptate să o faci.

– Câtă infatuare şi obrăznicie! Recunosc, laolaltă cu multă sinceritate. Nu se poate să nu-mi placă aşa ceva. Din păcate, sunt nevoită să mă întorc la hotel. Am acolo o mulţime de... lucruri, de amănunte pe care să le pun la punct mai înainte de a mă muta aici.

– Sigur, pot să mai aştept.

Şi continuă să-i ţină mâna în mâna lui, stingând lumina pe când o conducea pe Quinn afară din dormitor.

11

Cal îi trimise un buchet de doisprezece trandafiri roz mamei sale. Ei îi plăcea să primească floarea tradițională de Sfântul Valentin, ziua îndrăgostiților, și el știa că tatăl său alegea întotdeauna culoarea roșie. Iar dacă n-ar fi știut asta, atunci i-ar fi atras atenția Amy Yost, de la florărie, așa cum făcea ea în fiecare an binecuvântat.

– Tatăl tău a comandat săptămâna trecută doisprezece trandafiri roșii pentru a fi livrați astăzi, un ghiveci de priboi pentru bunica lui, și le-a trimis și surorilor tale câte o felicitare specială de Sfântul Valentin.

– Asta da turuială dintr-o suflare, îi zise Cal, știind că vorbele sale aveau s-o facă pe Amy să tresară și să chicotească. Ce-ar fi să-i trimiți din partea mea străbunicii mele o duzină de trandafiri galbeni? Dar într-o vază, Amy. Nu vreau să mai fie nevoită să se complice cu ei.

– Oo, ce drăguț din partea ta. Am notată adresa lui Essie în dosar, tu doar completează dedicația pe cartonaș.

Cal luă un cartonaș din teanc, se gândi câteva clipe și scrise: Inimioarele sunt roșii, acești trandafiri sunt galbeni. La Mulți Ani de Ziua Sfântului Valentin îți urează cel mai bun prieten al tău.

Sună banal și siropos, nu încape îndoială, își zise în sinea lui, însă bunei o să-i placă.

Scoase portofelul ca să achite nota, când remarcă în spatele ușilor de sticlă ale vitrinei frigorifice niște lalele cu petalele colorate în dungi albe și roșii.

– Ah, ce... interesante sunt lalelele acelea!

– Nu-i așa că sunt frumoase? Mă fac pur și simplu să simt că ar fi venit deja primăvara. N-o să fie nicio supărare dacă vrei să schimbi oricare dintre trandafiri cu lalelele acelea. Eu pot să...

– Nu, nu, poate... Am să cumpăr și douăsprezece lalele. Și aș dori încă o livrare în vază, Amy.

– Bineînțeles. Figura ei rubicondă și veselă se lumină de curiozitate și de anticiparea unei bârfe. Cine este partenera ta de Ziua Îndrăgostiților, Cal?

– Florile astea sunt mai mult pentru încălzirea atmosferei în casă. Nu-și putea imagina vreun motiv pentru care să nu-i trimită lui Quinn flori. Femeile iubesc florile, se gândea el în vreme ce completa formularul de livrare. Era Sfântul Valentin, iar ea se muta în casa de pe High Street. Nu era ca și cum i-ar fi cumpărat un inel și ar fi ales orchestra pentru nuntă.

Nu era decât un simplu gest frumos.

– Quinn Black. Amy ridicase din sprâncene citind numele înscris de Cal pe formular. Meg Stanley s-a întâlnit ieri în hala de vechituri cu ea și cu prietena ei din New York. Au cumpărat o mulțime de lucruri, după cum povestea Meg. Am auzit că te-ai afișat cu ea prin oraș.

– Nu-i adevărat... protestă el, după care se gândi: sau totuşi este? Oricum ar fi, era mai bine să fie lăsaţi în pace. Apoi o întrebă: Şi care-i problema, Amy?

Achită repede cu cartea de credit şi se grăbi să plece, ieşind în frigul pătrunzător de afară. Or fi apărut ele lalelele dungate ca nişte bomboane, însă primăvara părea încă departe. Din cer se cernea o lapoviţă măruntă şi îngheţată care acoperise ca o unsoare toate străzile şi trotuarele.

Cal plecase pe jos de la centrul de bowling, ca de obicei, având grijă să ajungă la florărie chiar la ora zece, la deschiderea magazinului. Asta era cea mai bună modalitate de a evita graba panicată a celor care aşteptau până în ultimul moment pentru a împlini tradiţia de Ziua Îndrăgostiţilor.

Nu părea să aibă motive de îngrijorare. Nu numai că în florărie fusese unicul muşteriu când cumpărase trandafirii şi lalelele, dar nici pe trotuare nu se vedea niciun alt trecător apropiindu-se, şi nici pe stradă nu se târa precaut vreo maşină spre florăria „Flower Pot".

– Bizar, zise el cu un glas care răsunase dogit, pe fundalul scârţâitului zloatei de pe asfaltul neaşteptat de alunecos. Până şi în cea mai prăpădită zi, Cal tot se mai întâlnea cu câteva persoane în timp ce se plimba prin oraş. Băgă în buzunare mâinile fără mănuşi şi se muştrului că nu-şi încălcase obiceiul şi nu mersese cu maşina. Indivizii care-şi respectă tabieturile îngheaţă ca

naiba, îşi zise el, dorindu-şi să fi fost în biroul lui, bând o ceaşcă de cafea şi pregătindu-se să-şi contramandeze participarea la Dansul Iubitei dacă lapoviţa s-ar fi înteţit. Dacă ar fi folosit afurisita de camionetă, acum ar fi fost deja acolo.

Dus astfel pe gânduri, Cal ridică la un moment dat privirea şi se uită spre centrul de distracţii, observând că semaforul dinspre Town Square nu mai funcţiona.

S-o fi întrerupt curentul electric, îi trecu lui Cal prin minte. O astfel de avarie era o problemă gravă. Grăbi paşii. Ştia că Bill Turner avea să se asigure că generatorul de rezervă va intra în funcţiune, însă trebuia să fie şi el acolo. Orele de şcoală se terminaseră şi asta însemna că mulţi copii se buluciseră probabil deja la jocurile mecanice.

Fâşâitul paşilor prin lapoviţa căzută spori în intensitate până ce ajunse asemenea unui marş forţat al unei armate de insecte uriaşe. În ciuda alunecuşului de pe trotuar, Cal se trezi alergând, până ce brusc îşi dădu seama că în Town Square şi pe lângă borduri nu era parcată nicio maşină.

Ce putea să însemne asta? De ce nu se vedea nicăieri nicio maşină?

Se opri. În liniştea care urmă, îşi auzi propria inimă bubuind ca un pumn lovind în oţel.

Ea stătea în picioare atât de aproape de el, încât Cal ar fi putut întinde mâna s-o atingă, dar ştia că, dacă ar fi încercat, mâna lui ar fi trecut prin ea ca prin apă.

Părul ei era de un blond-închis, lung, lăsat să atârne liber, tot așa cum fusese și atunci când căra gălețile spre micuța colibă din pădurea Hawkins, cântând despre verdele grădinii. Însă trupul ei era acum suplu și drept, într-o rochie lungă, gri.

În momentul acela, Cal avu ridicolul gând că dacă tot trebuia să vadă o fantomă, cel puțin de data asta nu era vorba despre una gravidă.

Ca și când i-ar fi citit gândurile, ea îi zâmbi.

– Tu nu te temi de mine și ești speranța mea, împreună cu toți aceia care te-au făcut să fii ceea ce ești acum. Ceea ce te face să fii tu însuți, Caleb Hawkins, aparține atât trecutului, cât și prezentului și viitorului.

– Dar cine ești tu? Ann?

– Eu sunt aceea care a venit înaintea ta, iar tu ai fost un fruct al iubirii. Știu asta, o știu de mult, mult înainte să fi venit tu pe lume și să fi fost iubit.

– Dragostea nu-i de-ajuns.

– Ai dreptate, însă ea este piatra de temelie pe care se sprijină tot restul. Trebuie să privești; trebuie să înțelegi. Acesta este momentul, Caleb. Dintotdeauna s-a știut asta.

– Momentul pentru ce anume?

– Pentru sfârșitul poveștii ăsteia. De șapte ori câte trei. Pe viață și pe moarte.

– Spune-mi măcar ce trebuie să fac, fir-ar să fie!

– Dacă aș fi putut. Dacă te-aș fi putut scuti. Ea ridică o mână, apoi o lăsă să cadă. Trebuie să fie încleștare, și sacrificiu, și mult curaj. Trebuie

să fie și credință. Trebuie să fie și iubire. Curajul, credința și iubirea au făcut ca totul să dureze atâta vreme și au împiedicat să dispară toți cei care locuiesc și respiră în locul acesta. Acum e rândul vostru să izbutiți.

– Dar nu știm cum să facem. Am tot încercat.

– Acesta este momentul, îi repetă ea. Forța malefică este mai puternică acum, dar și voi sunteți mai puternici, și la fel și noi. Folosiți ceea ce vi s-a dăruit și luați ceea ce a sădit creatura, dar nu putea deține niciodată. N-aveți cum da greș.

– Ție ți-e ușor să vorbești. Tu ești moartă.

– Însă tu nu ești mort. Și nici ceilalți nu sunt. Să nu uiți asta.

Când imaginea ei începu să se estompeze, Cal întinse inutil mâna spre ea.

– Așteaptă, la naiba! Așteaptă! Cine ești?

– A ta, îi răspunse stafia femeii. Sunt a ta, așa precum sunt și voi fi mereu și a lui.

Apoi ea dispăru, iar zloata reîncepu să scârțâie sub tălpi. Mașinile se îmbulziră huruind în trafic după ce semaforul din piață semnaliza verde.

– Nu prea e locul potrivit pentru a visa cu ochii deschiși. Meg Stanley își menținea cu greu echilibrul pe alunecuș și îi făcea lui Cal cu ochiul în timp ce deschidea ușa de la „Ma's Pantry".

– Nu, nu prea e, murmură Cal și porni din nou spre centrul de distracții, după care coti ca să facă un ocol pe High Street.

Maşina lui Quinn se afla pe alee şi văzu luminile aprinse pentru a alunga umbrele înserării. Bătu la uşă şi auzi o îndepărtată invitaţie de a intra.

Dădu curs invitaţiei şi când intră le văzu pe Quinn şi pe Layla opintindu-se în încercarea de a căra în sus pe scări o piesă de mobilier asemănătoare cu un pupitru.

– Dumnezeule! Ce faceţi? le întrebă, grăbindu-se spre ele şi apucând de marginea pupitrului dinspre Quinn. O să vă răniţi.

Cu o mişcare agasată, ea îşi dădu peste cap şuviţele de păr care îi căzuseră pe faţă.

– O să reuşim noi.

– O să reuşiţi să ajungeţi la urgenţă. Du-te la partea de sus şi apucă de marginea aceea împreună cu Layla.

– Atunci o să mergem amândouă de-a-ndăratelea. De ce nu apuci tu de marginea aia?

– Fiindcă vreau ca în felul ăsta să susţin eu cea mai mare parte din greutate.

– Of! Ea dădu drumul pupitrului şi se strecură printre mobilă şi perete.

Cal nu se mai osteni să întrebe de ce trebuia urcat pupitrul la etaj. Trăise prea multă vreme în casă cu mama lui ca să mai pună întrebări inutile. În loc de asta, începu să le îndrume pentru a preveni lovirea peretelui la cotitura spre stânga din capătul superior al scării. Apoi o urmă pe Quinn care îndruma procesiunea în direcţia ferestrei din dormitorul mai mic.

– Vezi, noi am avut dreptate, zise Quinn, gâfâind din greu şi trăgându-se de marginea tricoului cu inscripţia Penn State. Aici este locul ideal pentru pupitrul ăsta. Se mai aflau acolo un fotoliu de prin anii '70, care cunoscuse şi vremuri mai bune, un lampadar cu picior şi cu un abajur din sticlă rozalie de care atârnau ciucuri lunguieţi de cristal, precum şi o etajeră joasă cu rafturi pentru cărţi, lustruită în negru de-a lungul anilor şi care se clătină ca bătută de vânt atunci când Cal sprijini o mână pe ea. Ştiu, ştiu, îşi flutură Quinn mâna prin faţa privirii lui mustrătoare. N-are nevoie decât de o sumară reparaţie şi e ca şi nouă, aşteptând doar să fie umplută. Noi două ne-am gândit iniţial să facem din încăperea asta o cameră mică de zi, dar după aceea am hotărât că ar fi mai bine să fie aici un mic birou. În consecinţă, am adus aici pupitrul pe care la început ne gândiserăm să-l punem în sufragerie.

– Foarte bine.

– Lampa arată ca scoasă din *Cel mai bun bordel din Texas*, zise Layla şi dădu un bobârnac unui cristal. Însă tocmai asta ne-a şi plăcut la ea. Iar fotoliul este de-a dreptul hidos.

– Şi totuşi este comod, ţinu să sublinieze Quinn.

– Ai dreptate, este comod, şi tocmai de aceea sunt atât de bune vechiturile.

Cal aşteptă o clipă până ce ambele femei îl priviră, după care repetă:

– Foarte bine. Erau aceleaşi vorbe pe care i le spunea de obicei şi mamei sale ca replică la explicaţiile cu privire la diversele redecorări.

– Am fost ocupate. Ne-am suit în maşina închiriată de Layla şi am mers mai întâi la hala de vechituri de la ieşirea din oraş. A fost o veritabilă mină de aur pentru noi. În plus, ne-am înţeles să nu luăm saltele la mâna a doua. Cele pe care le-am comandat ar trebui să sosească în după-amiaza asta. Oricum, vino să vezi şi tu ce am realizat până acum.

Şi Quinn îl luă de mână şi îl trase pe coridor, spre camera pe care şi-o alesese. Acolo se afla un birou lung care necesita o recondiţionare, birou deasupra căruia se afla o oglindă pătată. În cealaltă latură a odăii apăruse o comodă voluminoasă, pe care cineva o vopsise într-o sângeroasă nuanţă de roşu aprins. Pe aceasta trona o lampă cu Femeia-Minune.

– Ca la mama acasă.

– Când vom termina, va fi foarte plăcut de locuit aici.

– Da. Cred că lampa asta s-ar putea să-i fi aparţinut surorii mele, Jen, acum douăzeci sau douăzeci şi cinci de ani.

– Este clasică, pretinse Quinn. De un perfect prost-gust.

Cal reveni la replica standard:

– Foarte bine.

– Cred că aparţine modernismului danez, comentă Layla din uşă. Sau poate celui flamand.

Este oribilă absolut. Nici nu ştiu de ce am cumpărat-o.

– Şi doar voi două aţi cărat până sus toate bulendrele astea?

– Te rog. Quinn dădu din cap.

– Am optat pentru superioritatea creierului faţă de muşchi.

– În plus, am mai mizat şi pe o cât mai mică investiţie. Ştii cât sunt dispuşi să încarce şi să care doi adolescenţi pentru douăzeci de dolari de căciulă şi pentru ocazia de a servi şi de a sorbi din ochi două puicuţe atrăgătoare ca noi? îl întrebă Quinn, înfigându-şi provocator o mână în şold.

– Eu v-aş fi luat doar zece dolari, pentru aşa ceva. Puteai să mă fi sunat pe mine.

– Chiar asta şi fusese intenţia noastră. Dar băieţii aceia s-au arătat extrem de pricepuţi. Ce-ai zice să coborâm acum şi să ne aşezăm pe noua noastră canapea, cumpărată la mâna a treia sau a patra?

– Chiar că am cheltuit fără măsură, adăugă Layla. Avem un filtru de cafea realmente nou şi o adunătură de căni disparate.

– Ar fi bună o cafea.

– O pun imediat la făcut.

Cal se uită lung după Layla.

– Poziţia ei pare să se fi schimbat radical.

– Sunt eu convingătoare, dar şi tu eşti generos. Cred că mai bine de jumătate din merit ţi se cuvine ţie.

– Poți să mai spui și alte lucruri asemănătoare. Cred că pot suporta oricât de multe.

Râzând, ea își puse mâinile pe umerii lui și îl sărută ferm și zgomotos.

– Să înțeleg din asta că n-o să-mi mai primesc cei zece dolari? glumi el.

Quinn îi zâmbi radios și îl înghionti în burtă.

– Ia sărutul și bucură-te de el. În orice caz, parțial, motivul pentru care Layla și-a schimbat intențiile l-au constituit banii. Ideea de a rămâne aici a fost – și încă mai este pentru ea – dificil de suportat. Totuși, gândul de a-și lua liber de la serviciu, fără plată, vreme îndelungată, la care se adaugă și banii economisiți pentru chiria de aici, ceea ce îi permite să-și păstreze locuința din New York, au atârnat foarte greu în balanță.

Quinn se apropie de comoda de un roșu strălucitor pentru a aprinde și a stinge lampa cu Femeia-Minune. După expresia ei, Cal deduse că asta îi făcea plăcere.

– Prin urmare, scutirea de chirie a mai rezolvat o problemă de pe lista ei, continuă Quinn. Dar încă nu s-a dedicat cu trup și suflet. Deocamdată, Layla face doar câte un pas pe zi.

– Aș fi avut ceva să vă spun, amândurora, ceva ce ar putea-o face să plece de-aici chiar azi.

– S-a întâmplat ceva. Quinn își lăsă mâna să-i atârne moale pe lângă trup și se întoarse spre el. Ce s-a mai întâmplat?

– O să vă povestesc când o să fiți amândouă. Vreau să-l sun mai întâi și pe Fox, ca să văd dacă poate veni și el. Apoi o să vă spun tuturor.

Însă Cal trebui să facă asta în lipsa lui Fox, care, după spusele doamnei Hawbaker, pleda în ziua aceea la tribunal. Așa că se așeză pe o canapea din încăperea atât de straniu mobilată, o canapea așa de lăsată și de moale încât deja simțea dorința de a ședea acolo împreună cu Quinn. Apoi Cal le povesti celor două despre viziunea pe care o avusese pe Main Street.

– A fost o PES, hotărî imediat Quinn.

– O pes?

– Nu, nu, din inițiale, ca SOS de exemplu. Adică, o percepție extrasenzorială. S-ar părea că asta ai avut tu, ori poate că ai pătruns într-o altă dimensiune și ai nimerit într-un Hawkins Hollow alternativ.

Era posibil să-și fi petrecut două treimi din viață prins în ceva aflat dincolo de înțelegerea rațională, însă niciodată nu auzise o femeie vorbind așa cum vorbise acum Quinn Black.

– N-am fost în nimic alternativ și nu mi-am părăsit nicio clipă trupul.

– Studiez de multă vreme, mă documentez și scriu despre fenomenele paranormale. Quinn sorbi din cafea și căzu pe gânduri.

– Se prea poate să fi vorbit cu o fantomă care i-a indus senzația că sunt singuri pe stradă, și le-o

fi produs şi celorlalţi – ştiu şi eu? – un soi de orbire temporară. Văzând-o pe Quinn că mijeşte ochii în direcţia ei, Layla dădu din umeri şi adăugă: Eu am aflat doar de curând despre toate lucrurile asta şi încă mă străduiesc din greu să nu mă ascund sub plapumă până ce mă va trezi cineva şi îmi va spune că totul nu a fost decât un vis urât.

– Pentru cineva novice în chestiune, teoria ta este foarte bună, o lăudă Quinn.

– Dar ce părere ai despre teoria mea? Ar însemna că tot ce a zis stafia este mult mai important decât felul în care a făcut-o.

– Ai dreptate, dădu din cap Quinn în direcţia lui Cal. A zis că este momentul. De trei ori câte şapte. Asta-i destul de uşor de înţeles.

– Douăzeci şi unu de ani. Cal se ridică în picioare şi începu să măsoare camera în lung şi-n lat. Anul acesta, în iulie, se împlinesc douăzeci şi unu de ani.

– Trei, ca şi şapte, este considerată cifră magică. Îmi pare că ţi-a spus că s-a aşteptat dintotdeauna să vină momentul acesta, luna iulie a acestui an. Arătarea e mai puternică, voi sunteţi mai puternici şi ei sunt mai puternici. Quinn închise apoi strâns ochii.

– În consecinţă, atât creatura, cât şi femeia asta – acest spirit – au avut amândouă putinţa de a se...

– Manifesta, termină Quinn fraza Laylei. Aşa ar fi logic.

– Nimic în toată povestea asta nu este logic.

– Ba da, este. Deschizând din nou ochii, Quinn o privi cu simpatie pe Layla. În interiorul acestei sfere de lucruri, există logică. Numai că nu de tipul celei pe care o cunoaştem noi, sau pe care o cunosc cei mai mulţi dintre noi, în viaţa de fiecare zi. Trecutul, prezentul şi ceea ce urmează să vină. Lucrurile care s-au petrecut, se petrec şi se vor sau s-ar putea petrece sunt toate componente ale soluţiei, calea pentru a înceta toate astea.

– Eu cred că e şi mai mult. Şi Cal se întoarse cu spatele la fereastră, continuând: După noaptea aceea din poiană, noi trei am devenit alţi oameni.

– Nu v-aţi mai îmbolnăvit şi vă vindecaţi rapid de îndată ce vă răneaţi. Quinn mi-a povestit asta.

– Da, iar eu am început să văd.

– Fără ca pentru asta să mai ai nevoie de ochelari.

– De-atunci, puteam vedea şi ceea ce s-a petrecut demult. Am început să deslușesc – chiar acolo, la câteva minute după aceea – diverse străfulgerări din trecut.

– Aşa cum le-ai deslușit... adică cum le-am deslușit amândoi, se corectă apoi Quinn, atunci când am atins împreună stânca. Şi mai târziu, când am...

– Exact aşa, însă nu mereu la fel de clare, nu mereu atât de intense. Uneori când sunt treaz, alteori ca un vis. Câteodată, total irelevante. Şi Fox... Lui i-a luat destulă vreme până să înţeleagă.

Dumnezeule! Aveam doar zece ani. Acum poate vedea şi el. Supărat pe sine însuşi, Cal clătină din cap şi adăugă: El poate vedea sau intui ceea ce voi gândiţi sau simţiţi.

– Fox este medium? întrebă Layla.

– Avocat medium. Şi are atâtea angajamente!

Pe neaşteptate, exprimarea lui Quinn îl făcu pe Caleb să strângă din buze şi din dinţi.

– Nu chiar aşa, nu întocmai. Toată situaţia n-a fost niciodată ţinută complet sub control. Fox trebuie să mai forţeze câteodată nota, iar asta nu merge întotdeauna. Însă de atunci încoace, el are un instinct special în privinţa oamenilor. Cât despre Gage...

– El vede ceea ce s-ar mai putea întâmpla, interveni Quinn. El este vizionarul.

– Pentru Gage e cel mai dificil. Şi tocmai de-aceea nu-şi petrece prea multă vreme aici. Fiindcă pe-aici i-ar fi şi mai greu. Aici a avut câteva vise urâte, viziuni, coşmaruri sau cum naiba mai vreţi să le spunem.

Şi vă doare şi pe voi atunci când îl doare pe el, gândi Quinn, după care spuse:

– Dar n-a izbutit să prevadă şi ceea ce eraţi voi meniţi să faceţi?

– Nu. Asta ar fi fost prea uşor, nu-i aşa? zise cu amărăciune Cal. Trebuie să fie mai distractiv să dai peste cap vieţile a trei puştani, să laşi nişte oameni nevinovaţi să moară cu zile sau să se ucidă şi să se schilodească unii pe alţii, să lungeşti întreg

tărăboiul ăsta pe o perioadă de timp de mai bine de douăzeci de ani, după care să zici: Gata, băieţi, e perfect, acum a venit momentul să se isprăvească tămbălăul.

– Poate că altfel nu se putea, opină Quinn, ridicând o mână când îl văzu pe Cal fulgerând-o cu privirea: Nu spun că este drept, se dezvinovăţi ea. Şi, de fapt, este o imensă porcărie. Oricum ai vrea s-o iei, tot porcărie rămâne. Afirm numai că poate n-a existat nicio altă cale. Indiferent dacă o fi fost vorba despre ceva declanşat de către Giles Dent sau despre vreun alt mecanism pus în mişcare cu multe secole în urmă, n-ar fi exclus să nu fi existat nicio altă posibilitate. Ea spunea că el ţinea totul în frâu, că împiedica forţa malefică să distrugă aşezarea din Hollow. Dacă era vorba despre Ann, iar ea se referea la Giles Dent, atunci n-o fi însemnând asta că el a ferecat această forţă – *bestia*, şi într-un fel sau într-altul a fost şi el captiv împreună cu ea în tot acest timp? Vreme de trei sute cincizeci de ani şi mai bine. Şi asta-i o porcărie la fel de mare.

Layla sări ca arsă, auzind rapida bătaie în uşă, după care se ridică în picioare.

– Deschid eu. Poate că este livrarea pe care o aşteptam.

– Nu te înşeli, spuse liniştit Cal. Dar nu-i mai uşor să trăieşti ştiind asta. Nu mi se pare mai comod să ştiu, în străfundurile mele, că am ajuns la ultima noastră şansă.

Quinn se ridică şi ea.

– Mi-aş dori să...

– Am primit flori! Glasul Laylei răsună plin de încântare, când intră aducând vaza cu lalele. Sunt pentru tine, Quinn.

– Dumnezeule, să mai zică cineva că nu există coincidenţe bizare, murmură Cal.

– Pentru mine? Oh, Doamne, seamănă cu nişte acadele pe băţ. Sunt splendide! Quinn le puse pe antica măsuţă pentru cafea. Probabil că mă mituieşte editorul meu, ca să termin la vreme articolul despre... Se întrerupse deodată după ce desfăcu cartonaşul cu dedicaţia. O clipă, Quinn încremeni, surprinsă, apoi ridică privirea spre Cal. Tu mi-ai trimis florile astea?

– Am fost ceva mai devreme la florărie şi...

– Mi-ai trimis flori de Sfântul Valentin, Ziua Îndrăgostiţilor?

– Aud că mă strigă mama, le dădu Layla de veste. Vin chiar acum, mamă! Şi ieşi valvârtej.

– Mi-ai trimis de Sfântul Valentin nişte lalele care seamănă cu nişte bomboane înflorite pe tije de trestie.

– Mi s-a părut că arată nostim.

– Aşa mi-ai scris şi în dedicaţie. „Astea arată nostim." Ooo! Quinn îşi trecu o mână prin păr. Trebuie să-ţi mărturisesc că sunt o femeie sensibilă şi raţională, care ştie foarte bine că Ziua Îndrăgostiţilor este o sărbătoare generată de interesul comercial de a se vinde cât mai multe felicitări, flori şi dulciuri.

– Da, şi, sistemul funcţionează perfect, replică el, băgând mâinile în buzunare.

– Şi nu sunt nicidecum genul de femeie care devine imediat sentimentală şi plângăreaţă atunci când primeşte flori şi nici nu consider florile drept scuză în urma unei ciorovăieli, drept preludiu la sex sau mijloc de atingere a oricărui altui scop.

– Le-am zărit în florărie şi m-am gândit că o să-ţi placă, atât şi nimic mai mult. Iar acum trebuie să plec la muncă.

– Şi totuşi, continuă ea apropiindu-se de el, nu mi se pare că, în cazul de faţă cel puţin, s-ar aplica vreuna dintre variantele pe care le-am enumerat. Florile astea sunt într-adevăr nostime. Şi Quinn se ridică pe vârfuri şi îl sărută pe obraz. Sunt chiar foarte frumoase. Şi îl sărută şi pe celălalt obraz. Şi au un aer meditativ. Îl sărută apoi şi pe buze şi spuse: Îţi mulţumesc.

– N-ai pentru ce.

Quinn îşi plimbă din nou, încet, în sus şi-n jos, mâinile pe cămaşa lui, zicând:

– Şi aş mai vrea să adaug că... dacă îmi spui la ce oră termini lucrul diseară, o să te aştept cu o sticlă de vin în dormitorul meu de la etaj, acolo unde te pot asigura că ai să te consideri un bărbat realmente norocos.

– La unsprezece, se grăbi el să-i spună. Pot ajunge aici la ora unsprezece şi ... şi cinci minute. Eu... of, la naiba. Dansul Iubitei începe la miezul nopţii. Este un eveniment deosebit. Nu-i nimic. O să vii şi tu, să nu-l scapi.

– Asta şi intenţionez. Când Cal rânji, ea dădu ochii peste cap. Doar te-ai referit la dansul de la Bowl-a-Rama. Doamne, îmi place grozav asta. Însă n-o pot lăsa aici pe Layla peste noapte. Nu vreau să rămână singură.

– Dar poate veni şi ea cu noi... la dans.

De data asta, Quinn dădu ochii peste cap cu toată sinceritatea.

– Cal, nicio femeie nu acceptă să meargă la dans remorcată de un cuplu tocmai de Ziua Îndrăgostiţilor. Asta ar eticheta-o pentru totdeauna drept fraieră.

– Probabil că-i poate fi partener Fox. O să verific.

– Ar fi o posibilitate, mai ales dacă vrem să ne distrăm bine. Verifică mai întâi tu, iar după aceea am să verific şi eu, şi-om mai vedea. Quinn îl înşfăcă apoi strâns de cămaşă şi de data asta îl trase spre ea pentru un sărut ce părea interminabil. Rămâne să ne întâlnim la mine în dormitor la douăsprezece şi cinci.

Layla şedea pe salteaua nouă-nouţă, cu preţ redus, în vreme ce Quinn îi trecea în revistă hainele pe care de-abia le atârnase în dulap.

– Quinn, apreciez faptul că te-ai gândit la mine, dar pune-te şi tu în locul meu. A treia roată la căruţă.

– E perfect acceptabil să fii a treia roată atâta vreme cât căruţa are patru roţi. Fox vine şi el.

– Vine doar fiindcă i-a cerut Cal să se milostivească de rătuşca cea urâtă pe care n-o invită nimeni. Probabil că i-o fi spus sau l-o fi mituit sau...

– Ai dreptate, cu siguranţă că Fox ar putea fi făcut doar cu forţa să iasă cu o cotoroanţă hidoasă ca tine. Trebuie să recunosc că şi eu, de fiecare dată când te privesc, sunt tentată să latru la tine. Iar în plus... Oo, ce-mi place jacheta asta! Ai nişte haine grozave. Însă jacheta asta este de-a dreptul adorabilă. Mmm. Quinn mângâie haina, ca pe o pisică. E din caşmir.

– Nici nu ştiu de ce am împachetat-o şi pe asta. Nu ştiu de ce am împachetat jumătate dintre ţoalele pe care le-am luat cu mine. Pur şi simplu, am început să înşfac lucruri şi să le pun în bagaj. Dar acum încerci să-mi distragi atenţia.

– Nu chiar, dar este şi ăsta un efect secundar benefic. Ce spuneam? Aa, da. Iar în plus, asta nici măcar nu este propriu-zis o întâlnire. Pur şi simplu mergem în patru la o sală de bowling, pentru Dumnezeu! Mergem să ascultăm o orchestră locală şi să dansăm puţin.

– Sigur, aşa o să facem, iar după aceea, tu o să atârni de clanţa uşii dormitorului tău o eşarfă. Quinn, să ştii că am fost la colegiu şi am avut o colegă de cameră. La drept vorbind, colega mea de cameră era o nimfomană cu o colecţie interminabilă de eşarfe.

– Şi este vreo problemă? Quinn îşi scoase nasul din şifonier şi se uită peste umăr, explicându-i: Cu Cal şi cu mine, în camera de vizavi?

– Nu. Nu. Dar nu se simţea ea acum stupidă şi meschină? Cred că este grozav. Sunt convinsă. Oricine poate să spună că voi doi funcţionaţi cu turaţia la maximum atunci când aveţi mai puţin de un metru între voi.

– Zău? E chiar atât de evident? Quinn se întoarse cu totul şi zise: Aşa este.

– Pornesc motoarele. El e grozav, totul e grozav. Pot să simt asta... Layla înălţă din umeri, adăugând: Iar eu vă cam stau în cale.

– Ba deloc. N-aş putea locui aici fără tine. Sunt foarte sigură pe mine şi totuşi nu aş putea locui în casa asta de una singură. Dansul nu-i mare scofală. Nu-i obligatoriu să mergem acolo, însă cred că ne vom distra cu toţii. Şi este o ocazie de a face un lucru absolut normal, care să ne mai abată gândurile de la prostiile anormale.

– Ăsta-i un argument valabil.

– Atunci, îmbracă-te. Pune pe tine ceva vesel, poate şi puţin sexy, şi hai să mergem la Bowl-a-Rama.

Formaţia muzicală, un grup local numit Hollowed Out, se afla de-abia la prima repriză de cântat. Erau solicitaţi să cânte pe la nunţi şi reuniuni şi participat regulat la evenimentele organizate la centrul de distracţii, deoarece

repertoriul lor era pe gustul tuturor, de la melodiile standard până la hip-hop. Muzica menţinea animaţia de pe ringul de dans, în timp ce persoanele rămase pe margine puteau sta de vorbă în tihnă la una dintre mesele care înconjurau sala, puteau savura băuturi şi puteau ciuguli din mâncărurile aşezate pe mese, de-a lungul unui perete.

Cal considera că acesta era unul dintre cele mai apreciate evenimente anuale ale centrului, şi pe bună dreptate. Mama lui condusese comitetul de pavoazare, aşa că locul era ornamentat cu flori şi lumânări, cu serpentine de hârtie albe şi roşii, precum şi cu inimioare roşii lucioase. Petrecerea le dădea tuturor ocazia de a se îmbrăca mai de gală în atmosfera mohorâtă de februarie, de a mai ieşi din casă şi a se mai întâlni unii cu alţii, de a asculta muzică şi de a se mai făli cu noile lor realizări, dacă mai făcuseră între timp câte ceva. Ori, asemenea lui Cy Hudson, chiar dacă nu mai făcuseră nimic.

Era o pată mai luminoasă către sfârşitul unei ierni îndelungate, şi întotdeauna sala se umplea până la refuz.

Cal dansă cu străbunica lui, Essie, pe acordurile melodiei „Du-mă-n zbor până la lună".

– A avut dreptate mama ta să te pună să iei lecţiile acelea de dans.

– Am fost umilit printre colegii mei, replică el. Dar m-a învăţat să-mi mişc picioarele.

– Femeile au tendinţa de a se îndrăgosti de dansatorii buni.

– Un fapt de care am profitat la maximum ori de câte ori am avut ocazia, îi zâmbi Cal. Eşti atât de frumoasă, buna mea.

– Acum arăt plină de demnitate. Însă a existat o vreme când se întorceau multe capete după mine.

– Privirea mea o atragi încă şi azi.

– Iar tu ai rămas cel mai dulce dintre toţi iubiţii mei. Când ai de gând s-o aduci în vizită la mine pe scriitoarea aceea atât de frumoasă?

– Cât mai repede, dacă asta-ţi doreşti.

– Ar cam fi momentul. Nu ştiu de ce. Vorbeşti de lup... Şi bătrâna dădu din cap spre uşile duble deschise. Femeile astea două fac să se întoarcă multe capete.

Se uită şi Cal. O remarcă pe Layla, însă atenţia lui se concentră în întregime asupra lui Quinn. Tânăra îşi strânsese elegant claia de păr blond şi purta o jachetă neagră, descheiată, peste un fel de bluză dantelată – camizol, îşi aminti el. Se numeau camizole, Dumnezeu să-l binecuvânteze pe inventatorul lor, oricine ar fi el.

La urechile şi la încheieturile ei străluceau bijuterii, dar el nu se putea gândi decât că avea cele mai atrăgătoare clavicule dintre toate claviculele care au existat vreodată pe lume şi aştepta cu nerăbdare să i le acopere cu gura lui.

– Caleb, vezi că eşti pe punctul să salivezi.

– Ce? Şi îşi îndreptă atenţia spre Essie. Of, Dumnezeule!

– Arată într-adevăr minunat. Condu-mă pe mine acum înapoi la masa mea, apoi du-te s-o

aduci. Ia-o pe ea şi pe prietena ei şi veniţi să-mi iau rămas-bun de la voi înainte să plec.

Ajunse lângă ele când se aflau deja lângă unul dintre barurile mobile şi îşi luau câte un pahar cu şampanie. Quinn se întoarse spre Cal cu un pahar în mână, ridicând vocea pentru a acoperi muzica.

– E grozav! Formaţia este de nota zece, şampania e rece şi întreaga încăpere seamănă cu o poveste de dragoste.

– Te-ai fi aşteptat să găseşti aici doar o pereche de babalâci fără dinţi în gură, cu o scândură de spălat rufe şi o carafă, cu oleacă de cidru gros şi câteva inimioare de plastic?

– Nu. Quinn începu să râdă şi îl împunse cu un deget. Nici chiar aşa, însă pe-aproape. E prima mea serată dansantă organizată într-o popicărie şi sunt impresionată. Uite, cel care coboară acum nu este cumva însuşi onorabilul primar în persoană?

– Împreună cu vărul soţiei sale, dirijor al corului Întâiei Biserici Metodiste.

– Iar aceea de colo nu este asistenta ta, Fox? îl întrebă Layla, arătând înspre o masă.

– Ba da. Şi, din fericire, individul pe care îl sărută este chiar soţul ei.

– Par să fie îndrăgostiţi până peste urechi.

– Cred că aşa şi este. Nici nu ştiu ce-o să mă fac când am să rămân fără ea. Peste vreo două luni se mută la Minneapolis. Mi-aş dori să-şi ia doar câteva săptămâni libere, în luna iulie, în loc să... Se opri brusc, apoi spuse: Dar să nu mai vorbim

despre treburile de la serviciu. Hai să ne aşezăm la o masă, vreţi?

– E perfect ca să privim lumea, încuviinţă Quinn, după care se întoarse spre orchestră. Auziţi ce cântă: „In the Mood"!

– Este piesa lor de rezistenţă. Dansezi? o întrebă Cal.

– Cum să nu. Se uită la el, se gândi o clipă şi îi întoarse întrebarea: Dar tu?

– Să mergem şi să vedem cu ce te lauzi, blondino. O apucă de mână şi o conduse pe ring.

Fox le urmări rotirile şi paşii complicaţi.

– Eu n-aş fi în stare de o astfel de evoluţie.

– Nici eu. Oh! Layla făcuse ochii mari de uimire. Dar sunt cu-adevărat pricepuţi.

Pe ring, Cal o ridică pe Quinn pentru o învârtire dublă, urmată de o aruncare înapoi.

– Ai luat lecţii de dans?

– Patru ani. Dar tu?

– Eu numai trei. Când orchestra începu o melodie mai lentă, el o lipi pe Quinn de trupul lui, îi mulţumi cu multă recunoştinţă în gând mamei sale şi îi zise partenerei de dans: Mă bucur că eşti aici.

– Şi eu. Îşi frecă uşor obrazul de obrazul lui. Totul este foarte plăcut în seara asta. E frumos şi strălucitor. Şi, mmm, îi şopti ea, când el o conduse într-o piruetă extrem de stilată... şi sexy. Îşi dădu puţin capul pe spate şi îi zâmbi. Mi-am schimbat complet impresia cinică pe care o aveam despre Ziua Îndrăgostiţilor. Acum o consider sărbătoarea ideală.

El îi mângâie uşor buzele cu buzele lui.

– Ce-ar fi ca, după terminarea acestui dans, să ne strecurăm noi binişor în depozitul de la etaj şi să ne îmbrăţişăm acolo în voie?

– Da' de ce să mai aşteptăm până la terminarea dansului?

Cu un râset scurt, el o strânse din nou la pieptul lui, însă imediat după aceea încremeni brusc.

Inimioarele sângerau. De pe strălucitoarele panouri ornamentale cădeau picături roşii pe ringul de dans, curgea sânge pe mese şi se prelingea prin părul şi pe feţele celor prezenţi, în timp ce aceştia, neştiutori, râdeau ori vorbeau, rătăceau de colo-colo sau se legănau în ritmul muzicii.

– Quinn.

– Văd şi eu. Of, Doamne!

Solistul vocal continua să cânte nestingherit despre dragoste şi dor, în vreme ce baloanele roşu-argintii de deasupra capetelor pocneau ca nişte împuşcături, se spărgeau, iar din ele ploua cu păianjeni.

12

Quinn de-abia mai apucă să-şi înăbuşe un urlet şi ar fi început să sară de pe un picior pe altul încercând să se ferească de păianjenii ce păreau să invadeze întreaga pardoseală dacă el n-ar fi înşfăcat-o strâns de mână.

– Nu-i nimic real. Rostise vorbele cu un calm desăvârşit, ca de gheaţă. Nimic nu-i adevărat.

Cineva râse, iar sunetul acela răsună îngrozitor de ascuţit. Urmară nişte strigăte de aprobare şi muzica schimbă ritmul, acum într-un rock îndrăcit.

– Grozavă petrecere, Cal! Amy, de la florărie, dansa rânjind cu gura până la urechi, stropită fiind pe faţă cu sânge înspumat.

Cu un braţ încă strâns petrecut în jurul lui Quinn, Cal începu să se tragă înapoi de pe ringul de dans. Avea nevoie să-şi găsească familia, avea nevoie să vadă... Şi dădu peste Fox cu mâna încleştată în mâna Laylei, croindu-şi amândoi drum prin mulţimea neştiutoare.

– Trebuie să plecăm, strigă Fox.

– Părinţii mei...

Fox clătină din cap.

– Se întâmplă numai fiindcă ne aflăm şi noi aici. Cred că nu se poate întâmpla decât pentru că suntem noi prezenţi. Hai să ieşim. Să plecăm.

Şi pe când se strecurau printre mese, flăcăruile micilor lumânări din bolurile de sticlă crescură,

fumegând ca nişte minivulcani. Cal simţi în gâtlej fumul înţepător chiar când strivea sub talpă un păianjen mare cât pumnul. Pe micul podium al muzicanţilor, bateristul se avântă sălbatic într-un solo înverşunat, cu beţele însângerate. Când ajunseră toţi cu bine lângă uşă, Cal se uită înapoi.

Îl văzu pe bine-cunoscutul băiat plutind pe deasupra dansatorilor şi râzând.

– Direct afară! Urmând şirul gândurilor lui Fox, Cal o trase pe Quinn spre ieşire. Direct afară din clădire. Apoi om mai vedea. O să ne gândim ce-i de făcut.

– Ceilalţi n-au văzut absolut nimic. Cu răsuflarea tăiată, Layla se împletici şi ieşi. Nici măcar n-au simţit ceva. Pentru ei nu se întâmpla nimic.

– A scos capul din cutie, foarte bine, a depăşit graniţele. Însă doar pentru noi. Fox îşi scoase sacoul şi i-l puse Laylei pe umerii tremurători. Ne-a prezentat o avanpremieră a minunilor ce vor urma. Nemernic arogant!

– Da, dădu din cap Quinn, cuprinsă de greaţă. Cred că ai dreptate, fiindcă de câte ori înscenează un astfel de spectacol, consumă multă energie. Aşa că noi prindem numai acalmia dintre două spectacole de gală.

– Trebuie să mă întorc acolo. Cal îşi părăsise familia. Chiar dacă retragerea însemna să te aperi, el nu putea suporta să stea afară cu mâinile-n sân, atâta vreme cât familia lui rămăsese înăuntru.

Trebuia să se afle şi el acolo şi să închidă totul după terminarea evenimentului.

– O să revenim cu toţii acolo. Quinn îşi împleti degetele reci cu ale lui Cal. Aceste reprezentaţii sunt întotdeauna foarte scurte. Creatura şi-a pierdut audienţa, iar dacă nu mai are suficientă forţă pentru un al doilea act, înseamnă că şi-a încheiat evoluţia din seara asta. Hai înapoi. E ger afară.

Înăuntru, lumânărelele licăreau slab şi inimioarele străluceau. Pe ring nu se afla nicio pată. Cal îşi văzu părinţii dansând, mama cu capul rezemat de umărul tatălui său. Când ea îi întâlni privirea şi îi zâmbi, fiul simţi că îi dispare nodul din stomac.

– Nu ştiu ce părere aveţi voi, însă eu am nevoie de un pahar de şampanie, zise Quinn expirând prelung. Apoi, ştiţi ce? Hai să dansăm!

Fox era prăvălit pe canapea şi urmărea la televizor un plicticos film alb-negru când Cal şi Quinn intrară şi ei, după miezul nopţii, în casa închiriată.

– Layla a urcat la ea în dormitor, le zise Fox, ridicându-se în şezut. Era frântă de oboseală.

Era limpede că tânăra dorise să se vâre în pat înainte ca vecina ei de apartament şi Cal să revină acasă.

– Se simte bine? întrebă Quinn.

– Da, da, se descurcă. S-a mai întâmplat şi altceva, după ce am plecat noi de-acolo?

Cal dădu din cap, privind pe fereastră în bezna de-afară.

– N-a fost decât o grandioasă şi fericită petrecere, întreruptă temporar doar pentru unii dintre noi de o supranaturală baie de sânge şi păianjeni. Aici e-n regulă totul?

– Da, totul cu excepţia faptului că aceste femei cumpără numai pepsi-cola dietetică. Un bărbat trebuie să respecte şi el anumite standarde.

– O să ne conformăm. Mulţumesc, Fox. Quinn se apropie de el şi îl sărută pe obraz. Îţi mulţumesc că ai mai rămas, până la întoarcerea noastră.

– Pentru puţin. N-am avut de făcut curăţenie şi am putut să urmăresc... Întoarse privirea în direcţia micului ecran şi mărturisi: N-am nici cea mai vagă idee ce film este. Ar fi cazul să vă gândiţi să aduceţi şi aici televiziunea prin cablu.

– Nici nu ştiu cum de am izbutit să supravieţuim în aceste ultime câteva zile în lipsa cablului TV.

Fox rânji şi îşi puse haina.

– Omenirea n-ar trebui să trăiască după programul reţelei de televiziune. Sunaţi-mă dacă aveţi nevoie de ceva, mai adăugă el şi se îndreptă spre uşă.

– Fox! îl strigă Cal şi porni în urma lui. După ce schimbară câteva cuvinte în şoaptă, Fox flutură rapid o mână către Quinn şi plecă.

– Ce aţi vorbit?

– L-am rugat să doarmă în noaptea asta la mine acasă pentru a avea grijă de Rostogol. Nu-i nicio problemă. Am acolo şi coca-cola normală şi cablu TV.

– Îţi faci multe griji, Cal.

– Nu m-aş simţi bine fără ele.

– Drăcovenia nu ne poate face rău, cel puţin deocamdată. Totul nu este decât un joc al închipuirii. Creatura este rea şi dezgustătoare, însă declanşează lupta numai în plan psihologic.

– Quinn, dar şi asta înseamnă ceva. Cu un aer aproape absent, Cal îi frecă iute şi uşor braţele, după care se întoarse să cerceteze din nou bezna de afară. Înseamnă că asta poate face acum cu noi. Înseamnă că de aceea am avut episodul acela cu Ann. Are o semnificaţie precisă.

– Şi trebuie să te gândeşti îndelung la el.Te gândeşti mult şi ai stocat multe aici. Bătu uşor cu un deget în tâmpla ei. Faptul că faci asta este reconfortant pentru mine şi mi se pare şi nespus de atrăgător. Dar ştii ce? După o zi cu adevărat lungă şi stranie, ar fi bine să nu ne mai gândim la nimic.

– E o idee foarte bună, îi răspunse Cal, după care se gândi că nu i-ar strica şi lui o pauză din când în când. Să se ocupe de lucruri normale. Revenind la Quinn, o mângâie în treacăt cu degetele pe obraji, apoi le coborî de-a lungul braţului ei până ce şi le împleti cu degetele ei şi o întrebă: Ce-ar fi să încercăm şi noi aşa ceva?

O conduse spre scară şi în sus pe treptele care scârţâiră şi trosniră de câteva ori, apoi se auzi păcănitul şi vuietul căminului în care fusese aprins focul, iar după aceea nu se mai auzi nimic.

– Vrei să...

El o opri, îi cuprinse obrajii în palme şi îşi apăsă buzele pe buzele ei, uşor şi catifelat ca un suspin.

– Şi nici întrebări să nu ne mai punem fiindcă vom fi nevoiţi să ne gândim ce să răspundem.

– Bună idee.

Era doar încăperea, întunericul şi ea. Asta va fi tot, şi lui nici nu-i trebuia mai mult în noaptea aceea. Aroma ei, pielea, revărsarea părului şi gângurelile partenerilor când se descoperă reciproc.

Era de-ajuns. Era chiar mai mult decât de-ajuns.

Cal închise uşa după el.

– Îmi plac lumânările. Quinn se întinse să ia un băţ de chibrit lung şi subţire, pentru a aprinde lumânările pe care le răspândise prin încăpere.

La lumina flăcărilor, ea părea gingaşă şi delicată, chiar mai delicată decât era cu-adevărat. Pe el îl bucura nespus contrastul dintre iluzie şi realitate. Salteaua şi somiera se aflau pe podea, cu cearşafuri care păreau apretate şi aveau nuanţa perlelor, în contrast cu pătura de un purpuriu-închis şi intens. Lalelele de la Caleb se lăfăiau ca un carnaval vesel pe lemnul zgâriat al măsuţei de toaletă, luată de la piaţa de vechituri.

Ea atârnase la ferestre o pânză multicoloră pentru a se delimita de noaptea de-afară. Când veni spre el, Quinn îi zâmbi.

Bărbatul se simțea nemaipomenit.

– Poate că totuşi s-ar fi cuvenit să-ți spun că...

Dădu din cap şi făcu un pas în direcția ei.

– Mai târziu, îi zise Cal, apoi făcu primul lucru care îi veni în minte: ridică mâinile către părul ei, îi scoase clamele şi le lăsă să cadă. Când părul ei se revărsă liber pe umeri şi pe spate, Cal îşi trecu uşor degetele prin el. Cu ochii în ochii lui Quinn, el îi înfăşură părul în jurul pumnului său ca pe o frânghie şi o trase spre el. Avem timp pentru asta mai târziu, adăugă el şi îi luă gura în stăpânire.

Buzele lui Quinn i se păreau perfecte. Erau moi şi pline, fierbinți şi generoase. O simți că începe să tremure în timp ce brațele ei îl încolăceau, strângându-l frenetic. Ea nu se abandona, nu ceda total – nu încă –, ci întâmpina asaltul răbdător şi lent al bărbatului.

Cal îi luă uşor jacheta de pe umeri şi o lăsă să cadă, astfel că degetele sale puteau explora mătasea, şi dantela, şi trupul femeii. Pe când buzele lor flămânde se luptau, se striveau, ea îi scoase sacoul şi îl lăsă să cadă.

El o alintă cu buzele pe gât, provocându-i gemete de plăcere. În timp ce se lăsa pe spate, Cal îi mângâia cu degetele linia excitantă a claviculelor. Ochii ei erau strălucitori, dornici şi nerăbdători. El voia să-i vadă privind în gol. Urmărindu-i ochii,

urmărind-o pe ea, Cal îşi lăsa degetele să coboare spre minunea sânilor ei care se întrevedeau prin dantela bluzei. Şi văzând-o nemişcată în aşteptare, o mângâie pe deasupra dantelei mătăsoase, cuprinzându-i în palmă un sân şi dezmierdându-i delicat şi insistent sfârcul.

O auzi răsuflând precipitat şi îi simți tremurul chiar când ea întinse mâna şi îi descheie nasturii de la cămaşă. Degetele ei îi mângâiară tandru pieptul. El îşi simți inima tresăltând şi înaintă aproape alene cu mâna spre elasticul chiloților ei. Trupul femeii era fierbinte şi muşchii ei se înfiorară când degetele bărbatului începură explorarea. Apoi, cu o smucitură scurtă, el îi trase chiloții în jos.

Mişcarea fusese atât de bruscă şi de neaşteptată, încât ea n-o putuse anticipa şi nu se putuse pregăti. Totul fusese atât de lin şi de tulbure, după care mâinile lui o luară de subsuori şi o ridicară în aer. Rapida demonstrație de forță o lăsă perplexă şi amețită. Chiar şi după ce o lăsase jos pe picioarele ei, Quinn încă îşi simțea genunchii moi şi tremurători.

El aruncă o privire în jos, admirând bluza şi lenjeria intimă şi diafană pe care o îmbrăcase special pentru a-l da gata. Buzele lui se arcuiră într-un surâs când ochii lor se întâlniră.

– Drăguț.

Nu spuse decât atât şi Quinn îşi simți deodată gura uscată. Totul era caraghios. Şi alți bărbați o priviseră, o doriseră, o atinseseră, dar numai el o

lăsase cu gâtlejul uscat. Se străduí din răsputeri să găsească o replică spirituală, însă de-abia izbuti să-şi tragă răsuflarea.

– Ia să vedem ce se ascunde acolo, murmură Cal şi îi scoase peste cap bluza dantelată. Foarte drăguţ, comentă el trecându-şi degetul pe lângă marginea sutienului.

Quinn nu era pe deplin conştientă de mişcările ei, dar ştia că acţiona cu multă îndemânare, fiind genul de femeie care nu rămânea în aşteptare, lăsându-şi partenerul să facă toată munca. Întinse mâinile spre şliţul pantalonilor lui şi începu să bâjbâie ca să-l desfacă.

– Văd că tremuri, constată el.

– Taci din gură! Mă simt ca o proastă.

El o apucă de mâini şi i le ridică pe amândouă, sărutându-i-le, iar ea înţelese că era la fel de pierdută ca şi *Titanicul.*

– Ba eşti foarte sexy, o corectă Cal. Eşti uluitor de atrăgătoare.

– Cal! Trebuia să se concentreze pentru a articula cuvintele. Trebuie neapărat să mă întind.

Nu-i păsa că zâmbetul care apăruse din nou pe buzele lui ar fi putut fi al *masculului supersatisfăcut de el însuşi.*

În clipa următoare se aflau amândoi pe pat, cu trupurile încinse pe aşternuturile reci şi apretate, la lumina lumânărilor care pâlpâiau magic în întuneric. Iar mâinile şi buzele lui se ocupau conştiincios de ea.

Omul ăsta conduce o sală de popice, îşi zicea ea în timp ce el o aducea pe cele mai înalte culmi ale plăcerii. Cum de poate avea asemenea mâini? Şi de unde o fi învăţat el să...? Of, Doamne!

Quinn se simţi invadată de un irezistibil val de plăcere, de la vârfurile picioarelor în sus, explodând exact la mijloc şi scăldându-i apoi sufletul şi mintea. Se încleştă lacom de acel conglomerat de simţăminte, bucurându-se până la ultima picătură de surpriză şi de încântare, până ce rămase extenuată şi cu răsuflarea tăiată.

Bine, bine, asta era tot ce putea suporta creierul ei. Bine, era grozav!

Trupul ei devenise o veritabilă feerie de cambrări şi înfiorări. El ar fi putut să zăbovească zile întregi asupra sânilor ei încântători, asupra liniei bine definite a bustului, ca şi asupra femininei vâlvătăi a şoldurilor. Apoi mai erau şi picioarele ei, catifelate şi puternice şi... excitante. Existau acolo atâtea locuri de dezmierdat, de gustat şi de savurat, cât era noaptea de lungă.

Se ridica spre el, îl încolăcea, se arcuia şi se lipea de el şi îi răspundea cu aceeaşi ardoare. El îi simţea inima bubuind sub buzele sale şi îi auzea gemetele de plăcere când o explora chinuitor cu limba. Degetele ei i se înfigeau în umeri şi în şolduri, mâinile ei îl strângeau în neştire şi alunecau apoi în alintări înnebunitoare.

Sărutările erau din ce în ce mai insistente. Aerul rece din încăpere deveni fierbinte şi dens ca

fumul. Când dorința disperată ajunse la limita suportabilității, el o penetră și, da, în cele din urmă, îi văzu și ochii privind în gol.

O prinse strâns de mâini pentru a se stăpâni, pentru ca ceea ce se întâmpla cu ei să nu devină o simplă acuplare, o descărcare animalică pentru eliberarea tensiunii sexuale. Degetele lui Quinn se încordară într-ale lui și plăcerea dezlănțuită înflori pe chipul ei, luminând-o tot mai tare cu fiecare nouă împingere lungă și lentă, în adâncime. Contopește-te cu mine, o îndemnă el în gând, iar ea exact asta făcu, pas cu pas, până ce împlinirea se realiză treptat, printre respirațiile sacadate și cutremurările corpului ei. Quinn scoase apoi un scâncet neajutorat, închise ochii și întoarse capul pe pernă. Și după ce trupul ei se relaxă sub el, Cal își apăsă fața în scobitura gâtului ei și luă și el calea eliberării.

Cal zăcea tăcut, socotind că ea adormise. Își rezemase capul de umărul lui, aruncase un braț peste pieptul lui și îi încolăcise un picior cu un picior de-al ei. Își zise că era parcă înlănțuit de Quinn și că nimic nu-i displăcea în această situație.

– Aveam de gând să-ți spun ceva.

Prin urmare, Quinn nu adormise, cu toate că vorbele ei fuseseră nesigure și rostite cu greu parcă.

– Despre ce?

– Mmm. Aveam de gând încă de când am intrat în cameră... adică aveam de gând să-ți spun

ceva. Se ghemui și mai aproape de el și Cal înțelese că fierbințeala dispăruse deja, iar acum i se făcuse frig.

– Stai puțin, îi zise el, descolăcind-o în ciuda protestelor ei. Dar când o înveli cu pătura, se cuibări imediat la pieptul lui. Ți-e mai bine acum? o întrebă Cal.

– Nici că se poate mai bine. Deci, aveam de gând să-ți spun că mi-am dorit, mai mult sau mai puțin, să te văd gol pușcă încă de când te-am cunoscut.

– E nostim că și eu mi-am dorit, mai mult sau mai puțin, același lucru în legătură cu tine. Ai un corp uluitor, Quinn.

– Și asta drept urmare a schimbării stilului meu de viață, în favoarea căruia aș putea predica acum ca un evanghelist. Se săltă puțin pentru a-l privi drept în ochi. Dacă aș fi știut cât de bine va fi, te-aș fi dezbrăcat încă din primele cinci minute.

Cal rânji.

– Încă o dată se întâmplă ca gândurile noastre să coincidă. Hai s-o facem din nou. Nu, o opri el râzând, atunci când ea ridicase din sprâncenele arcuite. Mă refeream la lucrul ăsta din urmă, nu la ceea ce ai crezut tu.

Bărbatul îi coborî capul, sprijinindu-i-l pe umărul lui, apoi îi trase brațul de-a curmezișul pieptului lui.

– Și pune-ți și piciorul la loc. Așa e bine, spuse el, când ea se conformă. Așa e perfect.

Faptul acesta o făcu să simtă o căldură în suflet. Quinn închise ochii şi, fără grijă, fu cuprinsă de somn.

Se trezi în beznă, simţind că ceva căzuse pe ea. Femeia scose un strigăt ascuţit şi se smuci ca să se ridice în şezut, strângând din pumni.

– Iartă-mă, iartă-mă.

Recunoscu şoapta lui Cal, însă prea târziu ca să mai poată opri lovitura. Pumnul ei nimeri în ceva suficient de tare pentru a o face s-o doară degetele.

– Au, au, la naiba!

– Tu spui asta? murmură Cal.

– Ce naiba faci?

– M-am mişcat, am căzut şi am primit un croşeu în cap.

– De ce?

– Fiindcă este întuneric beznă. El îşi schimbă locul şi îşi frecă tâmpla lovită. Şi încercam să nu te trezesc din somn, iar tu m-ai pocnit. Drept în cap.

– Îmi pare rău, şopti ea drept răspuns. S-ar fi putut să fii un tâlhar ori violator, sau, şi mai probabil, dat fiind locul unde ne aflăm, un demon din infern. Ce faci fâţâindu-te pe-aici prin beznă?

– Încercam să-mi găsesc pantofii şi cred că tocmai pe ei am călcat şi m-am poticnit.

– Pleci?

– S-a făcut dimineaţă, iar peste vreo două ore am o întâlnire importantă.

– Dar e încă întuneric afară.

– Suntem în februarie şi mai ai şi draperiile astea la ferestre. E aproape şase şi jumătate.

– Of, Doamne! Quinn se prăbuşi la loc în pat şi zise: Şase şi jumătate nu înseamnă că e dimineaţă, nici măcar în februarie, sau poate cu-atât mai puţin în februarie.

– Tocmai de-aceea m-am străduit să nu te trezesc din somn.

Quinn se dădu la o parte. Putea să-l distingă mai bine acum, pe măsură ce ochii i se adaptau cu întunericul.

– Oricum, m-am trezit, aşa că nu înţeleg de ce vorbeşti tot în şoaptă.

– Nici eu nu ştiu. Poate că am creierul afectat în urma loviturii în cap.

Ceva din iritarea care se simţea în vocea lui o stârni din nou.

– Ooo, păi atunci, ce-ai zice să te târăşti tu înapoi în pat, unde-i atât de cald şi bine? O să te pup acolo unde te doare ca să-ţi treacă.

– E o mare cruzime din partea ta să-mi sugerezi una ca asta de vreme ce am întâlnire la micul dejun cu primarul, cu arhitectul-şef al oraşului şi cu întreg consiliul municipal.

– Sexul şi politica se potrivesc de minune, ca untul de arahide cu jeleurile.

– Aşa o fi, însă trebuie să ajung acasă, să-i dau lui Rostogol de mâncare, să-l scol din pat pe Fox, căci şi el participă la întâlnirea asta, să fac un

duş, să mă bărbieresc şi să mă schimb, ca să nu se vadă că am făcut amor dezlănţuit în noaptea asta.

Dar pe când Cal se încălţa, ea se ridică şi se lipi de el ca să-l excite din nou, spunând:

– Ai putea face foarte bine toate astea şi după.

Îi simţea sânii calzi şi fermi pe spinarea lui, în timp ce îi acoperea gâtul cu sărutări. Iar mâna ei exploratoare se strecură în jos, acolo unde el era deja învârtoşat.

– Ai o înclinaţie către sadism, blondino!

– Cred că tu ai putea să-mi dai mie lecţii în domeniul ăsta. Şi Quinn izbucni într-un hohot de râs când el se întoarse şi o înşfăcă.

Iar de data asta, când căzu peste ea, Cal o făcu intenţionat.

Întârziase la întâlnire, dar se simţea al naibii de bine ca să-i mai pese. Îşi comandă un mic dejun gigantic – ouă, şuncă, chifteluţe şi doi biscuiţi. Începu să mănânce, în timp ce Fox dădea pe gât o coca-cola, de parcă băutura ar fi fost un antidot împotriva unei otrăvi fatale care i-ar fi circulat prin sânge, iar ceilalţi se angajaseră în discuţii.

Mica bârfă se strecura întotdeauna în discuţiile despre problemele oraşului. Chiar dacă era de-abia februarie, organizarea pregătirilor pentru parada anuală de Ziua Eroilor trebuia definitivată. Acum se analiza problema instalării unor bănci noi în parc. Majoritatea vorbelor îi intrau lui Cal pe-o ureche şi îi ieşeau imediat pe cealaltă, în vreme ce mânca gândindu-se la Quinn.

Se concentră totuşi asupra discuţiei, în primul rând fiindcă Fox îl lovise cu piciorul pe sub masă.

– Casa Branson se află la doar câteva intrări mai încolo de Bowl-a-Rama, continuă primarul Watson. Misty zicea că acolo nu se vedea nicio lumină, dar că vizavi luminile erau aprinse. Nici telefoanele nu mai funcţionau, lucru care a speriat-o destul de tare, ne-a spus ea când Wendy şi cu mine am luat-o după serata dansantă. Iar totul a durat numai câteva minute.

– Poate că o fi fost o pană scurtă sau o întrerupere accidentală, sugeră Jim Hawkins, însă ochii lui erau aţintiţi asupra fiului său.

– Poate că da, şi totuşi Misty a afirmat că totul a pâlpâit şi a pârâit câteva secunde. Poate că o fi fost o supratensiune în reţeaua electrică. Dar cred c-o să-i cer lui Mike Branson să verifice instalaţia electrică a casei. Să nu fi avut loc vreun scurtcircuit. Nu ne trebuie un incendiu provocat de instalaţia electrică.

Cum de izbuteau ei să uite? se întrebă Cal. Era un mecanism de apărare, o amnezie sau pur şi simplu o parte a întregii urâţenii a situaţiei?

Dar nu se întâmpla cu toţi aşa. Putea vedea dubiile şi preocuparea din ochii tatălui său, precum şi la unul sau doi dintre ceilalţi. Însă primarul şi cei mai mulţi dintre membrii consiliului orăşenesc se angajaseră pe făgaşul unei discuţii despre revopsirea completă de la terenul de baseball înainte de începerea sezonului competiţional al Ligii de juniori.

Mai avuseseră loc şi altă dată variaţii ciudate şi întreruperi stranii ale curentului electric, dar niciodată până în iunie, niciodată înainte de a fi început numărătoarea inversă care preceda Cele Şapte.

După terminarea întrunirii, Fox porni spre centrul de bowling, împreună cu Caleb şi cu tatăl acestuia. Niciunul dintre ei nu scoase o vorbă până ce nu ajunseră înăuntru şi nu închiseră uşa în urma lor.

– E prea devreme ca să înceapă nebunia, spuse Jim imediat după aceea. Mai curând ar putea fi vorba despre o supratensiune în reţea sau despre o avarie la instalaţia electrică.

– Nu-i asta. Lucrurile au început deja să se întâmple, îi zise Cal. Şi am văzut nu numai Fox şi cu mine. De data asta nu am văzut doar noi.

– Ei bine, ce aş putea face eu? întrebă Jim, aşezându-se anevoie la o masă din sectorul rotiseriei.

Să ai grijă de tine şi de mama, gândi Cal. Însă asta n-o să fie suficient.

– Să-mi povesteşti tot ce ţi se pare ieşit din comun. Să le povesteşti şi lui Fox sau lui Gage, când are să ajungă şi el aici. Acum suntem mai mulţi. Quinn şi Layla sunt şi ele implicate. Am avea nevoie să ştim cum şi de ce.

Străbunica lui simţise că Quinn avea o oarecare legătură cu situaţia asta, îi trecu lui Cal prin minte. Ea intuise ceva.

– Trebuie să stau de vorbă cu buna.

– Cal, ea are nouăzeci şi şapte de ani. Nu contează cât este de sprintenă, vârsta rămâne aceeaşi.

– O să fiu atent.

– Să ştiţi că am de gând să vorbesc din nou cu doamna H. Fox clătină din cap. Este irascibilă şi neliniştită. Susţine că nu mai aşteaptă până în aprilie, că pleacă de luna viitoare. Mi-am închipuit eu că nu mai are astâmpăr, după ce s-a hotărât să se mute. Poate că e mai mult decât atât.

– Foarte bine. Jim expiră prelung. Voi doi să faceţi ce aveţi de făcut. Eu o să am grijă de treburile de-aici. Ştiu să conduc popicăria, respinse el orice eventual protest al lui Cal. Doar fac asta de multă vreme.

– Bine. O s-o duc pe buna la bibliotecă, dacă vrea să meargă astăzi. Iar după aceea mă întorc aici. Vom putea face cu rândul. Poţi s-o aduci tu acasă.

Cal merse pe jos până la Essie. Bătrâna locuia la numai un cvartal depărtare, într-o căsuţă, pe care o împărţea cu Ginger, verişoara lui Cal. Singura concesie făcută de Essie cu privire la vârsta pe care o avea era de a o lăsa pe Ginger să stea cu ea, să aibă grijă de casă, să se ocupe de cumpărăturile zilnice de la băcănie, să gătească şi s-o ducă cu maşina în diverse ocazii, cum ar fi la medic sau la dentist.

Cal o ştia pe Ginger ca fiind genul robust şi practic care nu-i stătea străbunicii sale în drum şi n-o încurca în treburile ei, decât dacă era nevoie să facă altfel. Ginger prefera televizorul cărţilor şi urmărea cu sfinţenie trei seriale de după-amiază. Dezastruosul ei mariaj, fără copii, o întorsese împotriva bărbaţilor, cu excepţia vedetelor de televiziune sau a acelora dintre copertele revistei *People*.

După câte ştia Cal, străbunica şi verişoara lui se înţelegeau destul de bine în căsuţa ca din poveste, care avea în faţă o curticică îngrijită şi o verandă veselă, vopsită în albastru. La sosirea lui, nu văzu lângă bordură maşina lui Ginger şi se întrebă dacă nu cumva bunica lui era programată la medic în acea dimineaţă. Tatăl lui păstra în minte programul bunei, la fel ca şi multe alte lucruri, dar fusese cam tulburat în dimineaţa aceea.

Şi totuşi era mai probabil ca Ginger să fi dat o fugă până la băcănie.

Traversă veranda şi bătu la uşă, nefiind surprins când i se deschise.

Chiar şi tulburat, tatăl său arareori uita ceva.

Dar pe Caleb îl luă cu-adevărat pe neaşteptate faptul că în prag îl întâmpină Quinn.

– Bună! Intră! Ai picat la ţanc. Essie şi cu mine tocmai beam un ceai în salon.

El o strânse de braţ.

– Ce cauţi tu aici?

Zâmbetul ei larg de întâmpinare se stinse într-un surâs abia schiţat.

– Am o treabă de făcut. Şi-apoi Essie m-a chemat.

– De ce?

– Poate dacă o să intri în loc să te tot încrunţi la mine, o să aflăm amândoi.

Neavând de ales, Cal intră în încântătoarea cameră de zi a străbunicii sale, unde, la ferestre, violetele africane înfloriseră şi unde rafturile confecţionate şi încastrate în perete de tatăl lui Fox erau ticsite de cărţi, fotografii de familie, diverse fleacuri şi suveniruri. Serviciul de ceai fusese pus pe masa joasă din faţa canapelei cu spătar înalt, a cărei tapiţerie mama lui Cal o reparase în primăvara precedentă.

Acolo şedea, ca o regină, iubita străbunică a lui Cal.

– Cal! Îi întinse mâna, apoi obrazul ca să o sărute. Credeam că vei fi ocupat toată dimineaţa la întrunire şi la popicărie.

– Întrunirea s-a terminat, iar la popicărie a rămas tata. Am văzut că maşina lui Ginger lipseşte.

– A ieşit să facă nişte cumpărături dacă eu tot aveam companie. Quinn tocmai a turnat ceaiul. Ia-ţi şi tu o ceaşcă din bufet.

– Nu, mulţumesc. Nu pot. Abia am luat micul dejun.

– Te-aş fi invitat şi pe tine dacă aş fi ştiut că ai timp să vii în dimineaţa asta.

– Pentru tine îmi fac timp oricând, buna mea.

– Ăsta-i băiatul meu, îi zise Essie lui Quinn, strângându-l pe Caleb de mână, după care îi dădu

drumul şi luă ceaşca pe care i-o întinsese Quinn. Vă rog să luaţi loc amândoi. O să intru direct în subiect şi o să vă întreb dacă a avut loc vreun incident aseară, în timpul seratei. Puţin înainte de ora zece seara. Se uită atent la figura lui Cal în timp ce vorbea, iar ceea ce văzu o făcu să închidă ochii şi să spună: Prin urmare, a avut loc. Vocea ei subţirică tremură. Nici nu ştiu dacă ar trebui să fiu uşurată sau înfricoşată. Uşurată, fiindcă am crezut că poate mi-am pierdut minţile. Înfricoşată că nu s-a întâmplat aşa ceva. Prin urmare a fost real? întrebă ea cu glas scăzut. Ceea ce am văzut eu.

– Şi ce ai văzut?

– A fost ca şi cum m-aş fi aflat în spatele unei perdele. Ca şi cum s-ar fi lăsat un giulgiu sau un văl, iar eu eram nevoită să mă uit prin el. Credeam că văd sânge, dar nimeni nu părea să bage de seamă asta. Nimeni nu remarca tot sângele ăla şi nici toate drăcoveniile acelea mici care mişunau pe podea şi pe mese. Bătrâna se scărpină pe gât şi continuă: Nu puteam vedea limpede, însă am zărit o siluetă, o siluetă neagră. Părea să plutească prin văzduh, de cealaltă parte a perdelei. M-am gândit că era moartea. Bătrâna zâmbi uşor şi ridică ceaşca cu o mână fermă. La vârsta mea, omul se cam pregăteşte de moarte, sau măcar aşa s-ar cuveni. Însă mie îmi era teamă de silueta aceea. Apoi silueta a dispărut, vălul s-a ridicat şi totul era iar aşa cum trebuie să fie.

– Buna mea...

– Vrei să mă întrebi de ce nu ţi-am spus asta încă de aseară? îl întrerupse ea. Caleb, îţi citesc pe faţă ca într-o carte. Din mândrie sau de frică. Pur şi simplu voiam să plec de-acolo şi să ajung cât mai repede acasă, iar tatăl tău m-a dus cu maşina. Aveam nevoie să dorm şi asta am şi făcut. Iar în dimineaţa asta a trebuit să aflu dacă ceea ce am văzut a fost adevărat.

– Doamnă Hawkins...

– Acum poţi să-mi spui Essie, îi zise ea lui Quinn.

– Essie, ai mai avut şi altă dată o experienţă asemănătoare?

– Da. Ţie nu ţi-am spus, şi n-am spus nimănui, îi zise ea lui Cal când el începu să suduie printre dinţi. A fost în vara în care ai împlinit zece ani. În acea primăvară. Am văzut lângă casă nişte lucruri îngrozitoare, nişte lucruri ce păreau imposibile. Am văzut silueta neagră care era uneori bărbat, iar alteori câine, sau care devenea câteodată o hidoasă combinaţie pe celor două. Bunicul tău n-a văzut, ori n-a vrut să vadă. Mereu m-am gândit că pur şi simplu el n-a vrut să vadă. Se petreceau lucruri oribile în săptămâna aia.

Ea închise o clipă ochii şi mai sorbi o înghiţitură liniştitoare de ceai.

– Vecini, prieteni. Erau lucruri pe care şi le făceau lor înşişi sau unii altora. După cea de-a doua noapte, tu ai venit la uşa mea. Îţi mai aminteşti, Cal?

– Da, îmi amintesc.

– La numai zece ani. Ea îi zâmbi lui Quinn. Era doar un băiețel, împreună cu doi prieteni de-ai lui. Şi le era atât de frică! Se putea vedea şi simți teama şi curajul lor, trebuie s-o spun, emanând din ei precum lumina. Mi-ai spus atunci că trebuie să ne facem bagajele, bunicul tău şi cu mine, că trebuie să venim să stăm acasă la tine, că în oraş sunt în siguranță. Te-ai întrebat vreodată de ce nu te-am contrazis şi nu te-am mângâiat pe creştet, gonindu-te acasă?

– Nu. Probabil că se petrecuseră mult prea multe alte chestii. Eu voiam doar ca tu şi bunelu să fiți în siguranță.

– Şi din şapte în şapte ani am făcut bagajul pentru bunicul tău şi pentru mine, iar după ce el a murit, l-am făcut numai pentru mine. Anul ăsta vom fi Ginger şi cu mine. Dar de data asta totul se întâmplă mai repede şi cu mai multă putere.

– O să fac bagajul pentru tine, buna mea, pentru tine şi pentru Ginger, imediat.

– Oo, cred că deocamdată suntem destul de în siguranță, îi replică ea lui Cal. Când va veni vremea, Ginger şi cu mine putem aduna ceea ce ne trebuie. Vreau ca tu să aduci cărțile. Ştiu că le-am citit şi că le-ai citit şi tu. Se pare că de nenumărate ori. Dar ceva tot ne-a scăpat, cumva. Iar acum avem şi o privire proaspătă.

– Cărțile? întrebă Quinn întorcându-se spre Cal şi mijind ochii.

13

Fox dădu o fugă până la bancă. Nu era deloc necesar, atâta vreme cât documentele din servieta lui puteau fi trimise oricând – sau, şi mai eficient, clientul putea să vină în biroul lui Fox să le completeze şi să le iscălească.

Însă Fox dorise să iasă şi să ia puțin aer pentru a îndepărta senzația de frustrare.

Venise vremea să recunoască cum că tot mai spera ca Alice Hawbaker să se răzgândească sau ca el să o poată convinge să renunțe la hotărârea pe care o luase. Poate era egoist, şi ce dacă? Era dependent de ea şi se obişnuise s-o ştie alături. Şi o iubea.

Iubirea asta însemna că n-avea de ales şi nu putea face altceva decât s-o lase să plece. Dragostea însemna că, dacă ar fi putut să anuleze ceea ce se întâmplase în ultimele douăzeci de minute pe care şi le petrecuse în compania ei, ar fi făcut-o cu dragă inimă.

Aproape că cedase nervos, îşi aminti Fox, umblând încălțat cu ghetele lui uzate de munte (nu avea înfățişare la tribunal). Dar pe ea n-o lăsau niciodată nervii. Nici măcar nu ridicase tonul vreodată, însă el o presase suficient încât să-i zdruncine calmul olimpian. Şi acum regreta.

Dacă vom rămâne, vom muri, îi spusese ea cu lacrimi în ochi şi în glas.

Fox dorea doar să știe de ce era atât de pornită să plece, de ce era din zi în zi mai irascibilă și mai neliniștită, vrând să plece chiar mai repede decât stabilise inițial.

Așa că insistase. Și până la urmă ea îi spusese.

Văzuse cum ea și soțul ei mureau, imagini repetate iar și iar, de fiecare dată când închidea ochii. Se văzuse pe ea însăși luând din cutia încuiată în atelierul de lucru de la subsol pușca pentru cerbi a soțului ei. Se văzuse încărcând-o în liniște. Se urmărise pe sine urcând la etaj, trecând prin bucătăria unde farfuriile de la cină erau încărcate în mașina de spălat vase, iar blaturile luceau de curățenie. Se văzuse apoi ajungând în birouașul în care bărbatul ei, pe care îl iubea de treizeci și șase de ani și căruia îi născuse trei copii, se uita la meciul dintre Orioles și Red Sox. Prima echipă se afla în avantaj, dar cea de-a doua era la bătaie, cu un om pe baza a doua și altul afară. Deasupra celui de-al șaselea. Scorul era unu la doi.

Tocmai când aruncătorul se unduia, ea slobozi un glonț în ceafa bărbatului ei care ședea comod în fotoliul lui preferat.

Apoi își propti țeava carabinei sub propria bărbie.

Așa că, da, Fox a trebuit să accepte plecarea ei, tot așa cum a trebuit să inventeze și o scuză pentru a lipsi o vreme de la birou, fiindcă o cunoștea suficient ca să înțeleagă că ea ar prefera

să nu-l mai aibă în preajmă până ce își va veni puțin în fire.

Faptul că știa că îi oferise ceea ce voia nu-l împiedicase să aibă un sentiment de vinovăție, de frustrare și de imperfecțiune.

Fox se duse să-i cumpere niște flori. Alice le va accepta ca pe o ofertă de pace, știa el. Ei îi plăcea să aibă flori în birou, iar adesea și le cumpăra și singură, atunci când el părea să fi uitat.

Ieși din florărie cu un braț plin de flori diferite și mai că se ciocni cu Layla.

Ea se dezechilibră retrăgându-se câțiva pași din calea lui. Fox citi pe fața ei supărare și nefericire și se întrebă dacă nu cumva intrase în perioada în care obișnuia să le neliniștească și să le întristeze pe femei.

– Iartă-mă, am fost neatent.

Ea nu zâmbi, doar începu să se joace cu nasturii de la haină.

– Nu-i nimic, și eu la fel.

S-ar fi cuvenit ca el să plece imediat. Nu trebuia să-i citească gândurile ca să simtă tensiunea și supărarea care o învăluiau. I se părea că Layla nu se putea relaxa niciodată în apropierea lui și că încerca mereu să se îndepărteze ușor. Ori poate că ea nu se putea relaxa niciodată, niciunde, nicio clipă. Fox se gândi că ar putea fi o trăsătură caracteristică celor din New York. El nu izbutise deloc să se relaxeze acolo.

Dar nu simțea dorința de a rezolva chestiunea.

– Ai vreo problemă?

În momentul acela, ochii ei luciră de lacrimi şi lui Fox îi veni pur şi simplu să se arunce în faţa unui camion care trecea pe stradă.

– Problemă? Cum ar fi posibil aşa ceva? Locuiesc într-o casă stranie dintr-un oraş bizar şi văd lucruri care nu se întâmplă în realitate – sau şi mai rău, care chiar se petrec cu adevărat şi urmăresc să mă distrugă. Aproape tot ce-mi aparţine se află în apartamentul meu din New York, un apartament pentru care trebuie să plătesc, iar şefa mea extrem de înţelegătoare şi de răbdătoare m-a sunat azi-dimineaţă pentru a-mi comunica, cu regret, că nu mai am de ce să mă întorc la lucru săptămâna viitoare, fiindcă până atunci va fi nevoită să mă înlocuiască. Şi ştii cum am reacţionat?

– Nu.

– Am început să-mi fac bagajele. Îmi pare rău, cu-adevărat rău, însă am şi eu *viaţa* mea. Am anumite responsabilităţi şi trebuie să-mi achit facturile curente şi urmez şi eu o blestemată de rutină zilnică. Încrucişă braţele la piept, strângându-şi coatele în palme, ca şi cum astfel ar fi putut să se stăpânească mai bine. Trebuie să mă întorc la toate astea. Şi totuşi n-am putut. Pur şi simplu, n-am mai putut s-o fac. Nici măcar nu ştiu de ce, în pofida oricărei logici, dar n-am fost în stare. Aşa că voi fi şomeră, ceea ce înseamnă că n-o să-mi mai pot permite un apartament ca acela

pe care-l am şi probabil că o să sfârşesc moartă de timpuriu ori internată într-un azil, iar asta după ce proprietarul meu mă va fi dat în judecată pentru a-şi recupera chiria neachitată. Prin urmare, n-am niciun fel de problemă. Cum aş putea avea aşa ceva? Nu, nu eu.

Fox o ascultă cu atenţie, fără a o întrerupe, după care dădu din cap şi zise:

– Stupidă întrebare ţi-am mai pus. Poftim! Şi îi puse în braţe florile.

– Ce?

– Mi se pare că te-ar bucura florile astea.

Consternată, se holba la el şi la multicolorele flori din braţele ei. Şi simţi cum starea de agitaţie, de isterie aproape se transformă în perplexitate.

– Dar... le-ai cumpărat pentru cineva.

– Pot să cumpăr altele, spuse el arătând cu degetul mare spre uşa florăriei. Şi te pot ajuta şi cu proprietarul dacă-mi încredinţezi mie cazul. Iar în legătură cu restul, ei bine, lucrăm şi la partea asta. Poate că te-a împins ceva să vii încoace şi poate că te împinge ceva să mai rămâi, însă, Layla, totul este la latitudinea ta. Dacă tu hotărăşti că trebuie să pleci... Se gândi iar la Alice şi sentimentul de frustrare se mai domoli. Nimeni nu te va putea învinovăţi pentru asta. Dar dacă rămâi, trebuie să te dedici cu trup şi suflet.

– Eu am...

– Ba nu! Şi cu un gest reflex îi puse pe umăr cureluşa genţii care alunecase. Tu încă vrei să

găsești o ieșire, o cale de scăpare pentru a-ți face bagajele și a pleca de-aici fără niciun fel de consecințe. Doar să te întorci la situația dinainte. Nu te pot învinovăți pentru asta. Însă fă alegerea și apoi ține-te de ea. Asta-i tot. Acum trebuie să termin ce am de făcut aici și să mă întorc la treburile mele. Vorbim mai târziu.

Și intră din nou în florărie, lăsând-o pe Layla fără grai pe trotuar.

Când Layla intră în casă, Quinn o strigă de la etajul doi.

– Eu sunt, îi răspunse Layla și, încă derutată, intră în bucătărie cu florile, dar și cu sticlele și vazele pe care le cumpărase pe drumul de întoarcere de la un magazin de cadouri.

– Cafea, zise Quinn, dând buzna și ea, câteva clipe mai târziu. O să am nevoie de multă, multă... Hei, ce frumoase sunt! exclamă ea când dădu cu ochii de florile pe care Layla le scurta de cozi și le aranja în diverse vaze.

– Da, Quinn, ai dreptate, sunt cu-adevărat frumoase. Vreau să vorbesc ceva cu tine.

– Și eu voiam să stau de vorbă cu tine. Începe tu prima.

– Am avut de gând să plec în dimineața asta.

Quinn tocmai se îndrepta spre chiuvetă ca să umple ibricul cu apă pentru cafea. Se opri din drum.

– Ooo!

– Și voiam să plec înainte de a te întoarce tu și a încerca să mă oprești. Te rog să mă ierți.

– Nu-i nimic. E-n regulă. Quinn își făcea de lucru cu cafeaua. Și eu m-aș fi evitat dacă aș fi vrut să fac un lucru cu care n-aș fi fost de acord, dacă înțelegi ce vreau să spun.

– Ciudat, dar te înțeleg.

– Și de ce n-ai plecat?

– Să luăm lucrurile pe rând. Încetă să se mai agite cu florile și îi povesti lui Quinn conversația telefonică pe care o avusese cu șefa ei.

– Îmi pare rău. Este atât de nedrept! Nu vreau să spun că șefa ta ar fi nedreaptă. Ea are o afacere de condus. Dar întreaga situație este nedreaptă. Quinn o urmărea pe Layla cum aranja margaretele multicolore într-o ceașcă supradimensionată de ceai. La nivel practic, eu sunt în regulă, deoarece asta mi-e meseria, sau meseria pe care mi-am ales-o. Pot să-mi permit să rămân atât timp cât socotesc că este necesar și să acopăr asta cu niște articole în plus. Ți-aș putea fi de folos...

– Nu asta caut. Nu vreau să-mi împrumuți bani sau să suporți tu și partea mea din cheltuielile comune. Dacă rămân aici este pentru că am ales eu să rămân. Layla se uită la flori și se gândi la ceea ce îi spusese Fox. Cred că, până astăzi, n-am acceptat și nici n-am vrut să accept așa ceva. Mi-e mai ușor să consider și să accept că am fost ghidată să ajung aici și silită să rămân. Aș fi vrut să plec fiindcă nu voiam să se întâmple nimic din toate astea. Dar ele s-au întâmplat totuși. Așa că rămân pentru că am decis eu să rămân. Trebuie doar să văd aspectele practice.

– Am eu câteva idei pe tema asta. Poate chiar lozul cel mare. Lasă-mă să le analizez. Florile au fost o idee drăguță. Mai înveselesc o zi mohorâtă, plină cu veşti proaste.

– N-a fost ideea mea. Fox mi le-a dăruit când m-am ciocnit de el în faţa florăriei. A fost cât pe ce să-l culc la pământ. Layla ridică din umeri şi începu să adune bucăţelele de tulpină pe care le tăiase şi ambalajul de la florărie. M-a întrebat de ce sunt supărată şi eu l-am cam luat la trei-păzeşte. Aruncă resturile la gunoi, după care se lăsă uşor pe spate şi izbucni în hohote de râs. Doamne, aproape că l-am spulberat. Aşa că mi-a dat mie florile pe care le cumpărase, adică practic mi le-a pus în braţe şi mi-a făcut o scurtă, dar viguroasă morală, pe care cred că am meritat-o.

– Hmm. Quinn analiză ceea ce auzise. Şi te simţi mai bine acum? o întrebă pe Layla.

– Mai bine? Layla intră în mica sufragerie pentru a aranja trei flori pe vechea masă extensibilă pe care o cumpăraseră tot de la hala de vechituri. Mă simt mai hotărâtă. Nu ştiu dacă asta e mai bine sau nu.

– Am să-ţi dau ceva de lucru.

– Slavă Domnului. Sunt obişnuită cu munca, aşa că timpul ăsta liber mă face arţăgoasă.

– Vino cu mine. Nu lăsa toate florile aici. Ar trebui să duci câteva şi la tine în cameră.

– M-am gândit să fie pentru casă. Fox nu le-a cumpărat anume pentru mine sau...

– Dar ţie ţi le-a dăruit. Ia şi sus câteva. Şi tu ai insistat ca eu să iau lalelele la mine în odaie. Pentru a rezolva problema, Quinn luă şi ea una dintre vazele mici şi o alta zveltă. Ooo, şi cafeaua.

– O aduc eu. Layla turnă cafea într-o cană mare pentru Quinn, o îndulci, apoi luă o vază cu apă şi nişte flori. Ce vrei să-mi dai de lucru?

– E vorba de cărţi.

– Avem deja cărţile de la bibliotecă.

– Acum avem şi câteva cărţi din stocul personal al lui Estelle Hawkins. Sunt şi câteva jurnale. Încă nu mi-am aruncat privirea prin ele, zise Quinn în timp ce urcau la etaj. Am ajuns acasă puţin înaintea ta. Dar există şi trei jurnale scrise chiar de Ann Hawkins, după ce născuse copiii. Copiii pe care i-a avut cu Giles Dent.

– Dar probabil că doamna Hawkins le-a citit şi i le-a arătat şi lui Caleb.

– Ambele supoziţii sunt adevărate. Toate au fost citite, studiate din scoarţă-n scoarţă şi analizate cu de-amănuntul. Însă nu şi de către noi, Layla. Alţi ochi, un alt unghi de abordare. Se abătu prin camera Laylei pentru a lăsa acolo florile, după care îşi luă stacana de cafea în drum spre birou. Şi mi-am notat deja o primă întrebare: Unde sunt celelalte?

– Celelalte jurnale?

– Celelalte jurnale ale lui Ann, fiindcă aş putea pune rămăşag că sunt mai multe, ori au fost mai multe. Unde-o fi ajuns jurnalul pe care îl ţinea

atunci când trăia cu Dent şi îi purta cei trei copii în pântec? Şi ăsta-i doar unul dintre noile unghiuri de abordare pe care le aduc ochii noştri proaspeţi. Unde ar putea să fie restul de jurnale şi de ce nu sunt laolaltă cu celelalte?

– Dacă a mai scris şi alte jurnale, s-ar putea ca ele să se fi pierdut sau să fi fost distruse.

– Să sperăm că nu. Quinn avea o privire aspră când se aşeză şi luă un volumaş legat în piele cafenie. Fiindcă eu cred că Ann cunoştea unele răspunsuri pe care le căutăm noi.

De obicei, Cal nu putea pleca de la popicărie înainte de ora şapte. Chiar şi atunci se simţea vinovat lăsându-l pe tatăl său să se ocupe de toate în restul serii. O sunase pe Quinn după-amiază târziu ca s-o anunţe că va trece pe la ea când va putea. Iar Quinn îi răspunsese cu un aer absent, spunându-i să aducă şi ceva de mâncare.

Va trebui să se mulţumească cu pizza, gândi el urcând treptele cu cutiile în mâini. Nu avusese timp şi nici chef să se întrebe cam ce ar fi trebuit să-i aducă de mâncare ca să se potrivească cu schimbarea stilului ei de viaţă.

În timp ce bătea la uşă, vântul îi şuieră pe la ceafă, lucru care îl făcu să privească neliniştit peste umăr. Se apropia ceva, îşi zise el, ceva adus de vânt.

Îi deschise Fox.

– Slavă Cerului, pizza şi un purtător de testosteron. Am fost copleşit aici, amice.

– Şi unde se află estrogenul?

– Sus. Îngropat în cărţi şi în notiţe, precum şi în tot felul de scheme. Layla face schemele. Am făcut greşeala de a le spune că jos, în birou, există o planşetă. M-au pus să le-o car la etaj. În clipa în care Cal lăsă pizza pe masa de bucătărie, Fox ridică iute capacul unei cutii şi înşfăcă o felie, continuând: S-a vorbit despre fişe de cartotecă. Despre cartonaşe colorate. Nu mă lăsa din nou singur cu ele.

Cal mârâi ceva, deschise frigiderul şi găsi acolo, aşa cum sperase şi visase, un stoc de bere cumpărat de Fox.

– Poate că n-am organizat noi suficient de bine cercetarea şi ne-o fi scăpat vreun detaliu. Poate că...

Tăcu brusc atunci când Quinn intră grăbită.

– Bună! Pizza. Of, of. Bine, o să-i atenuez efectele cu puterea minţii mele şi cu o sesiune intensă în sala de gimnastică, mâine-dimineaţă.

Scoase câteva farfurii şi îi dădu una lui Fox, care terminase deja o jumătate din prima lui felie de pizza. Apoi îi zâmbi cu subînţeles lui Cal şi îl întrebă:

– Mai ai şi altceva pentru mine?

Cal se aplecă spre ea şi îşi lipi buzele de buzele ei.

– Am înţeles aluzia şi iată ce mai am pentru tine.

– Întâmplarea face să coincidă cu ceea ce-mi doream. Ce-ar fi să-mi mai dai? Îl prinse de cămaşă şi îl trase pentru încă un sărut.

– Dacă vreţi să plec, nu vă sfiiţi şi spuneţi-mi deschis. Pot să iau şi pizza cu mine?

– La urma urmei..., începu Cal.

– Hai, gata, îl bătu uşor cu palma pe piept Quinn, îndepărtându-l. Mami şi tati şi-au spus doar bună ziua, îi zise ea lui Fox. Ce-aţi zice să mâncăm în sufragerie ca nişte oameni civilizaţi? Coboară şi Layla imediat.

– De ce nu pot să-i dau şi eu lui mami bună ziua la fel? se smiorcăi Fox, în timp ce Quinn ducea farfuriile în sufragerie.

– Fiindcă atunci aş fi nevoit să te rup în bătaie.

– De parcă ai fi în stare. Înveselit, Fox luă cutiile cu pizza şi porni în urma lui Quinn, adăugând: Adu tu băuturile, frăţioare.

La scurtă vreme după ce se aşezaseră şi aranjaseră pe masă băutura, farfuriile, şerveţelele şi pizza, Layla intră şi ea în sufragerie, aducând un castron mare şi un teanc de castronele mai mici.

– Am făcut asta ceva mai devreme. Nu ştiam ce o să aduci de mâncare, îi zise ea lui Cal.

– Ai pregătit o salată? întrebă Quinn.

– Specialitatea mea. Mărunţit, tocat, amestecat. Totul crud, nimic copt.

– Văd că sunt silită să fiu cuminte. Şi Quinn renunţă la visul ei de a mânca două felii de pizza, mulţumindu-se cu una singură şi cu un castronel

cu salată de-a Laylei. Am făcut progrese, începu ea înfigând furculiţa într-o primă îmbucătură.

– Da, întreabă-le pe doamnele aici de faţă cum se fac lumânările de seu sau dulceaţa de zmeură neagră, îi sugeră Fox lui Cal. Şi-au notat până şi asta.

– E-adevărat, poate că unele dintre informaţiile găsite în cărţile pe care le-am parcurs nu au o legătură nemijlocită cu situaţia care ne interesează. Quinn ridică din sprâncene în direcţia lui Fox şi continuă: Dar într-o bună zi s-ar putea să fiu nevoită, în cine ştie ce condiţii urgente de camuflaj, să confecţionez o lumânare de seu. Şi totuşi, prin termenul „progrese" vreau să spun că în jurnalele lui Ann am găsit o mulţime de informaţii interesante.

– Le-am citit şi noi, şi chiar de nenumărate ori, ţinu să precizeze Cal.

– Da, dar voi nu sunteţi femei, replică ea şi ridică un deget, completând: Şi da, Essie este femeie, însă este o femeie descinzând direct din acest oraş şi din istoria lui. Şi oricât de obiectivă ar încerca ea să rămână, s-ar putea să-i fi scăpat anumite indicii. Prima întrebare: unde sunt celelalte?

– Astea sunt toate.

– Nu sunt de acord. Astea sunt toate cele care au fost găsite. Essie zice că aceste cărţi i-au fost lăsate de tatăl său, deoarece ei îi plăceau cărţile. Am sunat-o ca să mă asigur că aşa este, dar nu mi-a spus dacă au mai fost şi altele sau nu.

– Dacă ar mai fi fost şi altele, insistă Cal, atunci el i le-ar fi lăsat şi pe acelea.

– Asta numai în cazul în care le-ar fi avut. A existat un lung interval de timp, între anii 1600 şi 1900, accentuă Quinn, interval în care evenimentele au fost tulburi, iar lucrurile s-au mai rătăcit, au fost aruncate ori s-au pierdut pur şi simplu. Potrivit înregistrărilor şi istoriei orale a propriei voastre familii, Ann Hawkins şi-a trăit cea mai mare parte din viaţă acolo unde este acum centrul comunitar de pe Main Street şi unde a fost mai înainte biblioteca. Este vorba deci despre cărţi şi despre bibliotecă. Interesant, nu?

– O bibliotecă pe care străbunica mea a cunoscut-o în detaliu, ripostă Cal. Nu putea să fi existat acolo o carte despre care ea să nu fi ştiut. Sau vreun alt document de felul acesta. El clătină din cap. Ar fi studiat-o dacă merita osteneala.

– Cu excepţia situaţiei în care n-ar fi văzut-o niciodată. Poate că documentul respectiv o fi fost ascuns sau poate, să zicem de dragul controversei, n-o fi fost menit să fie descoperit – nu de ea şi nu atunci.

– Discutabil, comentă Fox.

– Şi un lucru care merită să fie cercetat. Iar între timp, dat fiind faptul că Ann nu şi-a datat jurnalele, Layla şi cu mine ne ocupăm de cronologia lor, mai mult sau mai puţin precis, după felul în care scrie despre fiii ei. În jurnalul pe care îl considerăm a fi primul, aceştia au circa doi sau

trei anişori. În următorii cinci ani, fiindcă ea vorbeşte cât se poate de explicit despre cea de-a cincea aniversare a zilei lor de naştere, iar la sfârşitul jurnalului, băieţii au deja aproximativ şapte ani, după cum credem noi. În cel de-al treilea jurnal, se pare că ei sunt deja nişte tineri în vârstă de circa şaisprezece ani.

– Lipsesc o mulţime de ani intermediari, zise Layla.

– Poate că în anii aceia ea n-a găsit nimic care să merite să fie consemnat.

– S-ar putea şi asta, îi spuse Quinn lui Cal. Însă aş putea paria că ea n-a încetat să scrie şi în anii aceia, chiar dacă era vorba doar despre gemul de mure sau despre cei trei fii zburdalnici ai ei. Dar încă şi mai important pentru noi acum, cel puţin după cum cred eu, ar fi să aflăm unde se află jurnalul sau jurnalele care cuprind perioada în care ea a fost împreună cu Dent, cea de până la naşterea celor trei băieţi şi cea cuprinzând primii doi ani de viaţă ai pruncilor. Iar asta deoarece poţi fi absolut sigur că acele perioade au fost extrem de interesante.

– Femeia scrie despre el, interveni cu glas scăzut Layla. Despre Giles Dent, adică. Scrie mereu şi mereu despre Dent, în toate jurnalele pe care le avem. Scrie despre el, despre sentimentele ei pentru el, despre visurile ei în legătură cu el.

– Şi întotdeauna scrie despre el numai la timpul prezent, adăugă Quinn.

– E foarte greu să pierzi pe cineva iubit, zise Fox, răsucind o sticlă de bere în mână.

– Așa e, însă ea scrie consecvent despre el, ca și când ar mai fi fost încă în viață. Quinn se uită în direcția lui Cal. Nu moartea i-a despărțit. Noi am vorbit despre asta, despre faptul că Dent a găsit o cale de a coexista cu creatura, de a o ține la respect, amorțită sau ferecată undeva, indiferent de termenul folosit și de modalitatea utilizată. Evident, el n-a putut – sau pur și simplu nu s-a întâmplat – s-o ucidă sau s-o distrugă, dar nici ea pe el. Omul a descoperit o cale de a ține arătarea în frâu și de a continua el însuși să existe. Poate doar pentru acest unic scop. Iar ea știa. Ann a știut ce a făcut el și aș putea să jur că a știut și cum a făcut el asta.

– Tu nu iei în considerare iubirea și durerea, accentuă Cal.

– Ba nu le desconsider deloc, însă atunci când citesc jurnalele ei, Ann îmi face impresia unei femei cu capul pe umeri, a uneia care a împărtășit dragostea cu un bărbat de asemenea cu capul pe umeri. De dragul lui Dent, Ann a nesocotit toate convențiile sociale și a riscat izolarea și oprobriul public. A împărțit cu el patul, dar sunt convinsă că a împărțit și obligațiile. Orice ar fi plănuit, încercat sau s-ar fi simțit el menit să facă i-ar fi împărtășit și ei. Ei doi erau strâns uniți. Nu asta ai simțit și tu, nu asta am simțit amândoi atunci când am fost în luminiș?

– Ba da. Cal se gândea că n-avea cum să nege acest lucru. La fel am simțit și eu.

– Pornind de la asta, Ann a știut, și e posibil să le fi spus totul și fiilor ei atunci când au ajuns suficient de copți la minte ca să înțeleagă, a știut și că s-ar putea ca această parte din istoria orală a familiei Hawkins să se piardă ori să fie denaturată. Se mai întâmplă. Și tocmai de-aceea, cred eu, ea a scris totul și a pus documentul într-un loc pe care îl considera sigur și protejat până ce ar fi fost nevoie de el.

– De douăzeci și unu de ani este mare nevoie de ceea ce a scris ea.

– Cal, asta-i responsabilitatea ta – să vorbești, nu să raționezi. Cel puțin, nu urmând firul logic care guvernează traseul ăsta. Ea ți-a spus că acesta este momentul. Că așa fusese dat. Nimic din ceea ce ai făcut tu sau din tot ce ai fi putut face n-ar fi fost în stare să oprească forța malefică până în momentul ăsta.

– Noi am eliberat-o, interveni Fox. N-ar fi fost nevoie de nimic dacă n-am fi eliberat-o.

– Eu nu cred că așa stau lucrurile. Layla făcu doar un mic pas spre el. Și poate că, în cazul în care dăm și peste celelalte jurnale, vom înțelege. Dar noi am mai observat și altceva.

– Layla și-a dat seama de asta din prima clipă, preciză Quinn.

– Fiindcă eu le-am văzut mai întâi. În orice caz, este vorba despre nume. Despre numele fiilor lui Ann. Acestea sunt: Caleb, Fletcher și Gideon.

– Nume cât se poate de obişnuite pentru vremurile acelea. Cal ridică din umeri, dând farfuria la o parte. Caleb este chiar mai des în familia Hawkins, decât celelalte două, însă am un văr pe nume Fletch şi un unchi Gideon.

– Nu, mai întâi e vorba despre iniţialele numelor, spuse nerăbdătoare Quinn. Ţi-am spus eu că le-a scăpat asta, i se adresă ea Laylei. C, F, G. La fel ca şi Caleb, Fox şi Gage.

– Cam pe departe, decretă Fox. Mai ales dacă ţii cont că mă cheamă Fox* doar pentru că mama a văzut o haită de vulpi roşcate alergând pe câmp şi intrând în pădure puţin înainte de a mă naşte. Iar sora mea Sage? Mama a simţit mirosul de salvie din grădina ei de verdeţuri aromatizante imediat după ce se născuse Sage**. Şi tot aşa s-a întâmplat cu noi toţi patru.

– Numele tău provine de la o vulpe adevărată? O vulpe pusă de câini pe fugă? vru să ştie Layla.

– Ei, nu chiar de la o vulpe anume. A fost mai mult o... Ar trebui s-o cunoşti pe mama mea.

– Oricum şi-ar fi primit Fox faimosul său nume, nu cred că trebuie să eliminăm posibilele coincidenţe. Quinn cercetă figura lui Cal şi văzu că el analiza cele auzite. Însă socotesc că la această masă se află în momentul de faţă mai mulţi urmaşi de-ai lui Ann Hawkins, nu numai unul singur.

* Vulpe (în lb. engl.).

** Salvie (în lb. engl.).

– Quinn, familia tatălui meu a sosit aici de peste mări şi ţări, tocmai din Irlanda, doar cu patru generaţii în urmă, i se adresă Fox. În vremea lui Ann Hawkins, ei nu se aflau aici fiindcă erau ocupaţi cu aratul câmpurilor din Kerry.

– Dar ce origine are mama ta? se interesă Layla.

– Se trage dintr-un amestec de mai multe naţii. Are origini engleze, irlandeze şi cred că şi franceze. Nimeni nu s-a ostenit să facă arborele genealogic al familiei, dar eu n-am auzit niciodată despre niciun Hawkins în ascendenţa noastră.

– Poate că ar trebui să cercetezi mai îndeaproape chestiunea. Dar Gage? mai întrebă Quinn.

– N-am idee. Cal părea acum mai mult decât îngândurat. Continuă: Şi sunt absolut sigur că nici Gage n-ar putea şti mai multe în privinţa asta. Îl pot întreba pe Bill, adică pe tatăl lui Gage. Iar dacă este adevărat, dacă noi suntem nişte descendenţi direcţi, atunci asta ar putea explica unul dintre lucrurile pe care nu le-am înţeles niciodată până acum.

– Ar putea explica de ce tocmai voi aţi stârnit totul, spuse încet Quinn. De ce tocmai voi trei, de ce tocmai amestecul de sânge de la tine, de la Fox şi de la Gage a deschis uşa diavolului.

– Dintotdeauna am crezut că eu am fost de vină.

Târziu în noapte, în casa tăcută, Cal stătea întins pe patul lui Quinn, cu trupul ei cald strâns ghemuit lângă trupul lui.

– Doar tu?

– Poate că şi ei mi-or fi fost de ajutor, dar, da, eu am fost cauza principală. Fiindcă a fost vorba despre sângele meu – nu numai cel din noaptea respectivă, ci cel, ai putea zice, din moştenirea genetică. Eu eram un Hawkins. Ei nu erau de pe-aici, nu aşa cum eram eu. Nu dintotdeauna. Şi nu de generaţii întregi. Dar dacă este adevărat... încă nu ştiu ce aş putea simţi în privinţa asta.

– Ţi-ai putea îngădui un mic răgaz. Ea îşi trecu uşor mâna peste inima lui. Mi-aş dori s-o faci.

– De ce o fi lăsat el să se întâmple totul? Mă refer la Dent. Dacă descoperise o cale de a opri răul, de ce a lăsat să se întâmple una ca asta?

– Asta-i cu totul altceva. Ea se ridică în capul oaselor, privindu-l drept în ochi. Cal, fii liniştit, o să aflăm noi. Suntem în stare. Eu aşa cred.

– Când sunt alături de tine, parcă şi mie îmi vine a crede că aşa va fi. O mângâie uşor pe obraz. Quinn, îmi pare rău, dar nu pot să rămân şi în noaptea asta. O fi el leneş Rostogol, însă depinde de mine.

– Mai poţi sta o oră?

– Da. Cal îi zâmbi, iar ea se aplecă spre el. Cred că mai poate rezista încă o oră.

Ceva mai târziu, când Cal se îndrepta spre maşina lui, se stârni o adiere de vânt care făcu să

foşnească ramurile dezgolite ale copacilor. Cercetă cu atenţie strada, căutând un semn că l-ar ameninţa ceva. Dar pe drumul pustiu nu se vedea nimic.

Parcă pluteşte ceva în atmosferă, îşi zise Cal din nou şi se urcă în maşină.

Trecuse de miezul nopţii când mizerabila nevoie de o ţigară bâzâi prin capul lui Gage. Renunţase la fumat de doi ani, trei luni şi o săptămână, dar lipsa tutunului tot îi mai dădea o stare de nervozitate.

Deschise radioul pentru a-şi mai abate gândurile de la ideea fixă a fumatului, însă nevoia continua să-l chinuie. Putea să o ignore, că doar asta făcea tot timpul. În caz contrar ar fi confirmat zicala „aşa tată, aşa fiu".

Iar el nu era ca tatăl său.

Gage mai bea din când în când un pahar, însă nu se îmbăta niciodată. Nu se mai îmbătase de la vârsta de şaptesprezece ani, iar atunci o făcuse intenţionat. Nu obişnuia să-i învinovăţească pe alţii pentru defectele sale şi nici nu tăbărâse vreodată cu pumnii asupra cuiva mai mic şi mai neputincios ca el doar pentru a se simţi mai mare şi mai puternic.

Nici măcar pe bătrân nu-l învinuia, sau nu prea mult. După mintea lui Gage, fiecare trebuia să-şi joace cât mai bine cărţile care i-au fost hărăzite, altminteri nu puteai decât să te ridici şi să pleci cu buzunarele goale.

Norocul hazardului.

Aşa că era perfect pregătit să ignore această bruscă şi surprinzător de intensă poftă de a fuma o ţigară. Însă când se gândi că ajunsese la doar câţiva kilometri depărtare de Hawkins Hollow, adică de locul în care foarte probabil avea să-şi găsească o moarte urâtă şi dureroasă, avertismentele medicului începuseră să i se pară neînsemnate, iar propria sa autonegare absolut inutilă.

Văzând firma de la Sheetz, decise să renunţe la prudenţă. Doar nu voia să trăiască o eternitate. Intră în supermarketul deschis non-stop şi comandă o cafea neagră şi un pachet de Marlboro.

Apoi se întoarse la maşina pe care şi-o cumpărase chiar în seara aceea de la Washington, după ce avionul lui aterizase şi înainte de a achita un mic comision. Vântul îi ciufulea părul negru ca smoala, care acum crescuse mai lung decât îl purta de obicei şi arăta cam neîngrijit, fiindcă Gage nu avusese încredere să se dea pe mâna frizerilor din Praga.

Barba cam ţepoasă, deoarece nu se ostenise să se radă şi privirea lui întunecată şi primejdioasă, o făcură pe femeia care îi adusese cafeaua şi ţigările să se înfioare de o intensă vibraţie lubrică.

Gage avea cam un metru şi optzeci de centimetri înălţime, era suplu şi avea încă o înfăţişare de viguroasă tinereţe. Întrucât profesiunea lui era în general sedentară, îşi menţinea tonusul muscular şi agilitatea doar prin exerciţii fizice regulate, executate cu îndârjire, ca o pedeapsă.

Nu-i plăcea să se bată, însă rareori se dădea în lături de la aşa ceva. Şi îi plăcea să câştige. Trupul, figura, mintea lui, toate erau doar nişte unelte ale profesiei sale. La fel şi ochii, vocea şi autocontrolul pe care doar arareori şi-l pierdea.

Era jucător de meserie, iar un jucător înţelept îşi păstra mereu uneltele în cea mai bună stare.

Revenind cu Ferrari-ul său pe şosea, Gage acceleră. Poate că fusese o prostie din partea lui să investească atât de mult din câştigurile sale doar într-o maşină. Însă, Doamne, ce minunat fuge! Plecase din Hollow de tare mulţi ani şi acum se simţea al naibii de bine să revină în triumf.

Era nostim că, acum când îşi cumpărase blestematele acelea de ţigări, parcă nu mai era chiar aşa de înnebunit să fumeze. Nici măcar cafea nu prea mai avea chef să bea, fiindcă îl trezea îndeajuns viteza.

Bolidul înghiţea parcă ultimii kilometri de autostradă, apropiindu-se de ieşirea care urma să-l scoată spre Hollow. Drumul rural, întunecat era pustiu – ceea ce nu-l surprindea deloc, nu la această oră târzie. Rămâneau rapid în urmă diverse umbre şi contururi – case, coline, câmpii şi copaci. Simţea în stomac emoţia că se întorcea în loc să plece. Încă îl trăgea aţa către casă şi, de fapt, niciodată nu fusese altfel.

Întinse mâna după cafea mai mult din automatism decât din dorinţa de a bea, după care se văzu silit să tragă tare de volan şi să frâneze brusc

când nişte faruri se năpustiră de-a curmezişul drumului, un alt vehicul ieşindu-i în cale dintr-o parte. Claxonă îndelung şi văzu cealaltă maşină derapând lateral.

Fir-ar a dracului să fie de treabă! îşi zise. De-abia am cumpărat prospătura asta.

Trăgându-şi răsuflarea după ce maşina se oprise de-a curmezişul în mijlocul şoselei, se gândi că fusese un adevărat miracol că nu se produsese nicio coliziune. Lipsiseră doar câţiva centimetri sau poate chiar mai puţin.

Era ziua lui norocoasă.

Gage întoarse automobilul şi îl scoase în afara carosabilului, apoi coborî să vadă ce se întâmpla cu celălalt şofer pe care îl bănuia că duhneşte a băutură.

Era de fapt o şoferiţă care nu băuse deloc, dar era furibundă.

– De unde dracu' ai mai apărut şi tu? îl întrebă ea, coborând din maşină, aplecându-se şi dând să treacă prin şanţul de scurgere puţin adânc de pe marginea şoselei. Bărbatul văzu că avea o claie de păr negru şi cârlionţat, cu bucle rebele încadrând o figură albă de şoc şi de mânie.

Femeia asta are o faţă minunată, înregistră Gage. Avea nişte ochi imenşi, părând negri prin contrast cu pielea foarte albă, un nas subţire şi o gură plină, care poate că îşi datora senzualitatea unor injecţii cu colagen.

Şoferiţa nu tremura şi el nu sesiză la ea niciun semn de teamă sau mânie, în vreme ce ea stătea în

picioare pe un drum întunecos, înfruntând cu îndrăzneală un bărbat necunoscut.

– Doamnă, i se adresă el cu ceea ce i se părea lui a fi un calm admirabil, dar *dumneata* de unde naiba te-ai ivit?

– De pe drumeagul acela idiot, care seamănă la perfecţie cu toate celelalte drumeaguri, la fel de idioate, de pe-aici. M-am uitat în ambele părţi şi nu te-am văzut nicăieri. Cum naiba de ai...? Of, s-o lăsăm baltă! Doar n-am murit.

– Aşa-i.

Cu mâinile în şolduri, ea se întoarse să-şi privească maşina.

– Pot să ies de-aici, nu?

– Da. Dar mai ai şi un pneu dezumflat.

– Ce? Unde? Of, pentru Dumnezeu! Trebuie să mi-l înlocuieşti. Supărată, lovi cu piciorul în roata dezumflată. Mai puţin decât atât nici că ai putea face pentru mine.

Ba, la drept vorbind, ar fi putut face şi mai puţin. Ar fi putut, pur şi simplu, să-i întoarcă spatele, să revină la maşina lui şi să fluture mâna în semn de rămas-bun. Însă îi admira îndrăzneala şi o prefera tremurăturilor de frică.

– Deschide portbagajul. Trebuie să scot de-acolo roata de rezervă şi cricul.

Ea se conformă şi el scose din portbagaj o valiză, punând-o pe pământ. Apoi aruncă o privire şi la roata de rezervă şi clătină din cap.

– Nu prea ai noroc azi. Roata de rezervă e făcută praf.

– Nu se poate! Ce tot spui? Femeia îl dădu la o parte şi se uită şi ea în portbagaj, la lumina becului aprins. S-o ia naiba, s-o ia naiba, s-o ia naiba! Naiba s-o ia pe soră-mea. Apoi începu să se fâţâie nervoasă înainte şi înapoi pe marginea drumului. I-am împrumutat maşina mea vreme de vreo două săptămâni. Este ceva tipic pentru ea să procedeze aşa. Îmi distruge un pneu, dar mi-l repară ea? Se osteneşte măcar să-mi spună şi mie ce i s-a întâmplat? Nici gând de aşa ceva.

Îşi îndepărtă de pe faţă părul care îi căzuse în ochi.

– N-o să sun acum pentru remorcare, în toiul nopţii, după care să aştept aici, în pustietate, de una singură. O să mă iei tu cu maşina.

– Aşa crezi?

– A fost din vina ta. Cel puţin în parte.

– În care parte anume?

– Nu ştiu şi sunt şi prea obosită, prea furioasă şi prea pierdută în toată această străină sălbăticie ca să mai îmi pese. Am nevoie să mă ducă cineva cu maşina.

– La dispoziţie. Încotro mergi?

– La Hawkins Hollow.

El îi zâmbi cu un aer oarecum sardonic.

– Se potriveşte la fix. Tot într-acolo mă îndreptam şi eu. O invită apoi în maşina lui. Eu sunt Gage Turner, mai adăugă el.

Femeia îi răspunse, făcând un gest maiestuos către geamantanul ei.

– Iar eu sunt Cybil Kinski. Ridică însă din sprâncene după ce văzu Ferrari-ul. Maşina dumitale are nişte roţi frumoase, domnule Turner.

– Da, şi sunt toate patru în perfectă stare.

14

Cal nu s-a simţit din cale-afară de surprins văzând camioneta lui Fox parcată pe aleea casei sale, la o oră atât de târzie din noapte. Nici după ce a intrat nu l-a surprins prea tare să-l găsească pe Fox clipind somnoros pe canapea, în faţa televizorului pornit, avându-l întins lângă el, cât era de lung, pe Rostogol, care sforăia de mama focului.

Pe măsuţa joasă de cafea se aflau o doză metalică de coca-cola, ultima pungă de cartofi prăjiţi crocanţi pe care o mai avusese Cal în casă şi o cutie de hrană uscată pentru câini, Milk Bones. Cal presupuse că acestea erau resturile festinului comun al omului şi al câinelui.

– Ce cauţi aici? îl întrebă Fox cu un aer buimac.

– Păi, aici locuiesc.

– Te-a dat afară fata?

– Nu, nu m-a dat afară. Pur şi simplu, am venit la mine acasă. Şi fiindcă tot erau acolo, Cal băgă mâna în punga cu cartofi prăjiţi şi izbuti să scoată

un pumn de resturi. Câți din ăștia i-ai dat și lui Rostogol?

Fox se uită la cutia cu biscuiței pentru câine.

– Câțiva. Poate vreo cinci. Da' de ce ești așa de țâfnos?

Cal ridică doza de coca-cola și gâlgâi cele câteva înghițituri de băutură trezită, fâsâită și clocită care mai rămăseseră.

– Am avut un presentiment, ceva... mai ieșit din comun. Tu n-ai simțit nimic în seara asta?

– De vreo două săptămâni tot am diverse simțăminte și impresii. Fox se frecă pe față cu palmele și apoi își trecu mâinile prin păr. Însă, da, am simțit ceva puțin înainte să fi apărut tu. Am fost pe jumătate adormit, poate chiar tot timpul. A fost ceva ca și cum ar fi șuierat vântul prin hornul șemineului.

– Am înțeles. Cal se duse să se uite pe fereastră. Ai mai trecut în ultima vreme pe la părinții tăi?

– Am vorbit azi cu tata. Cu ei totul este în regulă. Da' de ce întrebi?

– Dacă noi trei suntem descendenți direcți, atunci unul dintre părinții tăi trebuie să aibă o legătură de sânge cu strămoșii noștri, ai celorlalți doi, îi atrase atenția Cal.

– M-am gândit și eu la acest aspect.

– Nimeni din familiile noastre n-a fost niciodată afectat în cursul Celor Șapte. Și am fost ușurați de acest lucru, mai zise Cal, întorcându-se.

Poate chiar într-atâta de ușurați încât nu ne-am întrebat cu-adevărat de ce.

– Fiindcă ne-om fi închipuit, cel puțin parțial, că asta se întâmpla datorită faptului că ei locuiau în afara orașului. Cu excepția lui Bill Turner, dar cine naiba ar putea spune ce s-a mai petrecut și cu el?

– Părinții mei și părinții tăi veneau în oraș în timpul Celor Șapte. Și mai erau și alții, dar tu îți mai amintești ce s-a întâmplat ultima dată pe proprietatea Poffenberger?

– Da, da, îmi amintesc. Fox se frecă la ochi. Faptul că ei se aflau la cinci mile depărtare de oraș nu l-a împiedicat pe Poffenberger să-și gâtuie soția, care sărise la el să-l spintece cu un cuțit de măcelărie.

– Acum știm că străbunica mea a simțit anumite lucruri și a avut niște viziuni în acea primă vară și că aseară a văzut și ea ceea ce am văzut noi. De ce s-o fi întâmplat asta?

– Poate că forța aceea îi alege și îi influențează doar pe unii, Cal. Fox se ridică și se duse să mai arunce un butuc în foc. Dintotdeauna au existat și oameni care n-au fost deloc afectați, iar alții au fost afectați diferit.

– Quinn și Layla sunt primele persoane dinafară care au simțit și au avut asemenea viziuni. Ne-am gândit la existența vreunor legături, dar dacă eventuala conexiune este doar o simplă relație de sânge?

Fox se aşeză din nou şi se rezemă de spătarul canapelei, mângâindu-l cu o mână pe Rostogol pe creştet şi patrupedul tresări în somn.

– Asta-i o teorie bună. N-ar trebui să ţi se pară din cale-afară de straniu dacă vei descoperi că te tăvăleşti gol în pat cu o verişoară foarte îndepărtată.

– Oh! Asta chiar că este o idee tulburătoare, gândi Cal. Dacă şi ele au aceeaşi origine ca şi noi, următorul lucru de lămurit ar fi dacă avându-le acum lângă noi ne face mai puternici sau mai vulnerabili. Fiindcă mi se pare extrem de limpede că de data asta va fi ori albă ori neagră. De data asta o să fie sau totul, sau nimic. Aşa că... Dar uite că mai vine cineva.

Fox se ridică de pe canapea şi se apropie repede de Cal.

– Personal, nu cred că forţa malefică va da buzna în casa ta şi în... Bărbatul se uită mai bine, în timp ce afară farurile aprinse ale maşinii care se apropia făceau să strălucească luminile celei a lui Cal. Doamne sfinte, este ăsta cumva un Ferrari? exclamă el, rânjind în direcţia celuilalt.

– Gage, strigară apoi amândoi într-un glas.

Ieşiră pe veranda din faţă numai în cămăşi, lăsând uşa deschisă în urma lor. Gage coborî din maşină, privindu-i pe amândoi cu nişte ochi visători, după care îşi scoase din portbagaj geanta, şi-o atârnă pe umăr şi urcă treptele.

– Ce mai faceţi, fetelor? Aveţi o petrecere în pijamale?

– Abia au plecat stripperii, îi zise Fox. Păcat că nu i-ai mai prins şi tu. Apoi se precipită şi îl cuprinse pe Gage într-o strânsă îmbrăţişare. Omule, ce bine-mi pare să te văd iar. Când o să-mi dai şi mie voie să conduc maşina ta?

– Mă gândeam că niciodată. Bună, Cal.

– Da' ştiu că nu te-ai grăbit să vii. Uşurarea, dragostea şi plăcerea sinceră de a-l întâlni din nou pe Gage îl împinseră pe Caleb să-l îmbrăţişeze strâns, aşa cum făcuse şi Fox.

– Am avut câteva treburi de rezolvat pe ici, pe colo. Acum parcă aş bea ceva. Am nevoie şi de o cameră unde să stau.

– Vino înăuntru.

În bucătărie, Cal turnă whisky în pahare. Toţi înţeleseră că era o închinare de bun venit acasă la adresa lui Gage şi foarte probabil paharul de băutură de dinainte de izbucnirea războiului.

– Prin urmare, înţeleg că te-ai întors ca să te umfli în pene.

– Ooo, da.

– Şi cu cât te-ai ales?

Gage începu să-şi răsucească paharul în mână.

– Scăzând cheltuielile şi preţul noii mele jucării de-afară, am mai rămas cu vreo cincizeci.

– Bună treabă dacă reuşeşti să te descurci, comentă Fox.

– Iar eu pot.

– Arăţi cam obosit, frate.

Gage ridică din umeri.

– Am avut câteva zile lungi şi grele, care erau cât pe ce să se sfârşească într-o cumplită ciocnire auto pe şoseaua şaizeci şi şapte.

– Nu te-a ascultat jucăria? îl întrebă Fox.

– Te rog. Gage zâmbi afectat, la auzul unei idei aşa de năstruşnice. O femeiuşcă neatentă, dar extrem de atrăgătoare, mi-a ieşit cu maşina în faţă pe drum. Nu mai era nicio altă maşină pe-acolo şi ea totuşi trage de volan şi îmi iese în cale, într-o rablă – cu nişte roţi frumoase totuşi –, după care coboară din automobilul destinului şi vine la mine cu o falcă-n cer şi cu alta-n pământ, de parcă eu aş fi fost inovat.

– Nici nu te poţi aştepta la altceva din partea unei femei, încuviinţă Fox. Femeile constituie o inepuizabilă sursă de necazuri.

– Şi asta încă nu-i totul. Ajunsese deci cu maşina în micul şanţ de pe marginea şoselei, continuă Gage, gesticulând cu mâna liberă. N-ar fi fost mare scofală, însă femeia s-a ales şi cu o roată pe jantă. Nici asta n-ar fi fost cine ştie ce, numai că şi roata de rezervă era făcută ferfeniţă. Şi a reieşit apoi din discuţie că şi ea mergea la Hollow, aşa că am izbutit să-i încarc la mine în maşină valiza în greutate de cel puţin două tone. După care, femeia mi-a turuit o adresă şi m-a întrebat în cât timp puteam fi acolo, de parcă aş fi fost taximetrist. Gage sorbi încet din whisky. Norocul ei că am crescut aici şi i-am putut spune că va fi acolo în cinci minute. Şi-a scos atunci

mobilul şi a sunat o persoană căreia îi zicea Q, precum în ciudăţenia aia de James Bond, spunându-i interlocutoarei, după cum a reieşit, când am văzut-o pe Q în pragul uşii – şi este chiar o femeie foarte drăguţă, de altfel – spunându-i, zic, să se scoale din pat fiindcă va sosi ea în cinci minute. Apoi...

Cal îl întrerupse, spunându-i o adresă şi întrebându-l:

– Asta-i adresa la care ai dus-o?

Gage lăsă paharul jos.

– La drept vorbind, da.

– Zgomotul ca un şuierat de vânt prin hornul şemineului, murmură Cal. Cred că era vorba despre tine şi Cybil, prietena lui Quinn.

– Cybil Kinski, da, confirmă Gage. Arată a ţigancă de pe Park Avenue. Măi, măi, măi. Îşi turnă în pahar şi restul de whisky. Nu-i asta ca un şut în fund?

– El a apărut de niciunde.

În aşteptarea lui Cybil, Quinn adusese pe masa de toaletă un pahar cu vin roşu. Deoarece sosirea femeii o trezise şi pe Layla, Quinn şedea lângă ea pe patul care urma să fie al lui Cybil, în timp ce nou-venita se tot fâţâia prin încăpere atârnându-şi hainele, punându-şi lucrurile în sertare şi sorbind din când în când câte o înghiţitură de vin.

– Am crezut că mi-a sunat ceasul, deşi niciodată nu-mi văzusem moartea într-un accident

de maşină. Îţi jur că nu am habar cum de am scăpat şi n-am ajuns amândoi nişte cadavre, amestecate printre fiare zdrobite şi cuprinse de flăcări. Eu sunt un bun şofer, i se adresă Cybil lui Quinn.

– Aşa este.

– Dar probabil că sunt chiar mai bună decât credeam şi, din fericire, aşa e şi el. Am avut norocul să nu mă aleg decât cu o mare spaimă şi cu o pană de cauciuc, iar pe Rissa s-o ia naiba, pentru că este, ei bine, pentru că este aşa cum este.

– Rissa? se arătă Layla nedumerită.

– Marissa, adică sora lui Cyb, o lămuri Quinn. Cu siguranţă că i-ai împrumutat iar maşina?

– Ştiu, ştiu, *ştiu*, ripostă Cybil, suflându-şi de pe frunte câteva buclişoare de păr rebele. Nu-mi pot da seama cum de mă îmbrobodeşte de fiecare dată. Şi mulţumită Rissei, roata mea de rezervă din portbagaj era spartă.

– Lucru care explică de ce ai coborât aici dintr-o maşină sport realmante sexy.

– Cu greu ar fi reuşit să mă lase baltă acolo, deşi părea genul acela de individ pe care l-ar fi putut bate un astfel de gând. Era ciufulit tot, splendid şi cu un aer primejdios.

– Îmi amintesc că, ultima oară când am făcut o pană de cauciuc, tipul foarte drăguţ care a oprit să mă ajute avea un burdihan revărsat peste curea, ceva cam de mărimea unui sac de ciment, şi i se bănuia un fund aşijderea.

– Ăsta n-avea deloc burtă şi, cu toate că haina lui mă împiedica să mă uit bine la el, aş pune

rămăşag că Gage Turner era dotat şi cu un posterior de primă calitate.

– Gage Turner! exclamă Layla, punând o mână pe coapsa lui Quinn. Ai auzit, Quinn?

– Da, am auzit, îi răspunse aceasta, expirând prelung aerul din plămâni. Perfect! Ne putem bucura că s-a adunat toată gaşca.

De dimineaţă, Quinn le lăsă pe colocatarele ei să mai doarmă, în vreme ce ea plecă să facă jogging până la centrul comunitar. Ştia deja că regreta alergarea într-acolo, fiindcă asta însemna că trebuia să alerge şi înapoi – după antrenamentul de gimnastică. Însă i se părea o trădare la adresa schimbării stilului ei de viaţă să meargă cu maşina la sala aflată la doar trei cvartale depărtare.

În plus, dorea să aibă şi puţin timp de gândire.

Sub niciun motiv nu putea crede că era o simplă coincidenţă faptul că Cybil şi Gage îşi năpustiseră automobilele unul asupra celuilalt în toiul nopţii, chiar lângă oraş.

Era încă un fapt de adăugat la lunga listă de ciudăţenii, îşi zise Quinn expirând norişori de aburi îngheţaţi.

De adăugat era şi faptul că Cybil avea un foarte ascuţit simţ al orientării şi totuşi făcuse evident greşeli după greşeli până ce ajunsese pe drumul lăturalnic exact în momentul în care Gage virase de pe şoseaua principală.

Şi încă una, mai hotărî Quinn apropiindu-se de intrarea din spate a centrului comunitar, ar fi

aceea că Cybil spusese că „el a apărut parcă de niciunde". Quinn era dispusă a lua *ad litteram* afirmația cu pricina. Dacă Cybil nu l-a văzut, atunci poate că – în realitatea percepției sale, doar în acele momente vitale – el nici măcar nu fusese acolo.

Așa că din ce cauză fusese important ca ei să se întâlnească separat, în afara grupului? Nu era suficient de bizar ca ei să ajungă amândoi în aceeași noapte și la aceeași oră?

Își scoase cheia de membră a clubului – mulțumită lui Cal – ca să deschidă ușa către zona de fitness și introduse pe tastatură codul ei de oaspete.

Luminile erau încă stinse, ceea ce constituia o reală surpriză. De obicei, când sosea ea acolo erau deja aprinse și cel puțin unul dintre cele trei televizoare pivotante era deschis pe CNN sau pe ESPN ori pe unul dintre talkshow-urile de dimineață. Foarte des se afla cineva la biciclete sau la dispozitivele de ridicare a greutăților.

Quinn aprinse luminile și strigă pentru a-și anunța prezența, însă glasul ei răsună cavernos. Curioasă, înaintă, deschise ușa și văzu că luminile erau stinse și în micul oficiu al îngrijitorului, și în vestiar.

Poate avusese cineva o activitate târzie în seara precedentă, gândi ea și luă cheia unui dulăpior din vestiar, după care se dezbrăcă în echipamentul de fitness și înșfăcă un prosop. Alegând să-și înceapă exercițiile cu setul cardio, comută postul TV pe

programul *Astăzi*, după care se urcă pe unicul aparat eliptic de care dispunea clubul.

Îl programă, rezistând tentației de a trișa cu câteva kilograme în privința propriei greutăți. De parcă ar fi avut vreo importanță, își zise Quinn. (Bineînțeles că avea importanță.)

Începu încălzirea, mulțumită de disciplina și de singurătatea ei. Și totuși, se aștepta ca ușa să se deschidă brusc în orice moment și să apară Matt sau Tina, care intrau în tura lor de serviciu. La zece minute după ce se apucase de treabă, Quinn intrase de-a binelea în ritm și era concentrată asupra ecranului TV pentru ca acesta s-o ajute să ducă la bun sfârșit antrenamentul.

La depășirea primei mile distanță, Quinn luă o lungă înghițitură de apă din sticluța de voiaj pe care o adusese cu ea. Pe când se avânta în cea de-a doua milă de parcurs, începu să se gândească la ceea ce spera să realizeze în ziua aceea, adică la documentarea care stătea la temelia oricărui proiect. Și dorea să schițeze introducerea cărții. Scriind introducerea, era posibil să-i treacă prin minte și alte idei. La un moment dat, simți că-și dorește să se plimbe din nou prin oraș împreună cu Cybil – și cu Layla, dacă ar fi dispusă.

Pe Cybil putea s-o ia cu ea într-o vizită la cimitir. Venise vremea s-o contacteze și pe Ann Hawkins.

Poate Cal ar fi avut timp să le însoțească. Oricum, trebuia să stea de vorbă cu el și să-l întrebe

ce credea şi simţea în legătură cu sosirea simultană a lui Cybil şi a lui Gage, pe care ardea de nerăbdare să-l cunoască. Recunoştea că, în cea mai mare parte, voia să-l revadă pe Caleb. Şi să se fălească cu el în faţa lui Cybil.

Uită-te şi tu la el! Nu-i aşa că e tare dulce? Poate că se comporta ca o liceană emoţionată, însă asta nu părea s-o deranjeze. Voia să-l atingă din nou, fie şi numai sub forma unei strângeri rapide de mână. Şi aştepta cu nerăbdare sărutul de întâlnire şi găsirea unei modalităţi de a transforma privirea aceea îngrijorată din ochii bărbatului într-o strălucire de veselie. Îi plăcea nespus felul în care râdeau ochii lui înainte de a izbucni el însuşi în râs, ca şi felul cum el...

Bine. Bine, bine, bine. Era într-adevăr înnebunită de dragul lui, îşi dădu seama. Era prinsă în mrejele acelui băiat emblematic pentru oraşul lui natal. Era şi ăsta un lucru drăguţ, decise ea, numai că îi umplea măruntaiele de fiori. Şi totuşi, aceşti fiori nu erau cu totul neplăcuţi. Era o minunată şi extrem de interesantă combinaţie de uluire şi încântare.

Quinn îndrăgostită, îşi zise ea şi atinse pragul a două mile de alergare cu un zâmbet fericit pe buze. Chiar dacă gâfâia şi sudoarea i se scurgea pe tâmple, se simţea la fel de proaspătă şi de veselă ca o margaretă de primăvară.

În clipa aceea, se stinseră toate luminile.

Aparatul pe care alerga rămase pe loc, ecranul televizorului se înnegri, iar sonorul amuţi.

– Of, la naiba! Nu se alarmă, întrebându-se ce s-o fi întâmplat. Bezna era totală, şi cu toate că avea în minte o reprezentare rezonabilă a locului şi a poziţiei în care se afla ea în raport cu ieşirea, ca şi a ceea ce se afla între ea şi uşă, Quinn adoptă o atitudine prudentă în privinţa iniţiativei de a porni pe întuneric, orbecăind, ca să scape cât mai repede.

Şi-apoi ce? se întrebă ea aşteptând să-şi recapete suflul. Era imposibil să ajungă pe bâjbâite până la vestiar, să găsească dulăpiorul şi să-şi recupereze hainele. Aşa încât ar fi nevoită să iasă în stradă îmbrăcată cam sumar.

Quinn auzi apoi prima bubuitură înfundată, se înfioră şi i se făcu pielea ca de găină. Şi înţelese atunci că problemele ei erau mult mai mari decât cele pricinuite de costumaţia sa.

Nu era singură. În timp ce pulsul i se accelera, spera cu disperare că orice ar fi acolo, în beznă, împreună cu ea, să fie de natură umană. Dar sunetele cu pricina, bubuiturile care zguduiau pereţii şi planşeurile, zgomotele acelea îngrozitoare care parcă veneau de sub podea nu păreau a fi de origine omenească. Se înfioră, în parte de frică şi în parte din cauza frigului intens care se lăsase brusc.

Nu-ţi pierde cumpătul, se îmbărbătă ea. Pentru numele lui Dumnezeu, nu-ţi pierde cumpătul. Quinn înşfăcă sticla cu apă – jalnică armă, ce-i drept, însă era tot ce avea – şi sări de pe banda aparatului pe pardoseală, pierzându-şi echilibrul.

Se lovi de podea cu umărul şi cu şoldul şi se străduí să se ridice în picioare cât mai repede. Dezorientată, nu mai ştia încotro s-o rupă la fugă. Auzea o voce în spate, în faţă, în mintea ei – nu putea spune unde anume –, iar aceasta şoptea ceva despre moarte.

Quinn îşi dădea seama că zbiera în timp ce înainta pe drum, pe podeaua care se cutremura. Cu dinţii clănţănindu-i în gură de frig şi de groază, intră cu umărul într-un alt aparat. Gândeşte, gândeşte, gândeşte! îşi spuse în sinea ei, fiindcă ceva se apropia, se apropia tot mai mult, prin beznă. Pipăi cu mâini tremurătoare noul aparat – o paşnică bicicletă – şi, cu fiecare rugăciune pe care o ştia răsunându-i în minte, îşi folosea poziţia din încăpere pentru a se orienta către uşă.

În spatele ei se auzi o pocnitură şi ceva îi bufni cu un zgomot înăbuşit pe picior. Quinn tresări, se năpusti înainte şi se poticni, cutremurându-se iar. Nemaipăsându-i acum de obstacolele ce s-ar putea afla între ea şi uşă, se aruncă în direcţia în care spera să fie ieşirea. Cu răsuflarea arzându-i plămânii, începu să pipăie peretele.

– Găseşte-o naibii odată, Quinn! Găseşte blestemata aia de uşă!

Mâna ei nimeri orbeşte balamalele şi, suspinând, dădu peste clanţă. Apăsă şi trase.

Lumina explodă orbitor în faţa ei, iar corpul lui Cal – deja în mişcare – se ciocni de al ei. Dacă i-ar mai fi rămas o fărâmă de suflu, şi-ar fi

pierdut-o atunci. Genunchii ei nu apucară să se mai îndoaie, fiindcă el o cuprinsese în braţe şi o luase pe sus, interpunându-se ca un scut între ea şi camera din spate.

– Ţine-te bine acum. Poţi să te ţii de mine? Glasul lui părea straniu de calm când întinse mâna în spate şi trase uşa, închizând-o. Eşti rănită? Spune-mi dacă eşti rănită! Mâinile lui o mângâiau deja uşor, urcând apoi şi cuprinzându-i obrajii în palme, după care buzele lui îi luară în stăpânire gura. Văd că totul e-n regulă cu tine, îndrăzni să-i spună, lăsând-o să se sprijine de piatra clădirii, în timp ce el îşi scoase haina. Nu ţi s-a întâmplat nimic. Uite, pune haina asta pe tine. Altfel o să îngheţi de frig.

– Erai acolo, îi zise ea, privindu-l îndelung, drept în ochi. Erai acolo.

– N-am putut să deschid uşa. Nu se potrivea cheia. O apucă de mâini şi i le frecă între mâinile lui pentru a i le încălzi. Camioneta mea este parcată afară, imediat în faţă. Vreau să urci în camionetă. Am lăsat cheile înăuntru. Porneşte aeroterma. Stai acolo şi aşteaptă-mă. Poţi să faci asta?

Ea ar fi vrut să-i spună da. O parte din ea voia să facă orice i-ar fi cerut el. Însă, uitându-se în ochii lui, Quinn înţelese ce intenţiona el să facă.

– Ai de gând să intri acolo.

– Asta-i ceea ce sunt nevoit să fac. Iar ceea ce trebuie să faci tu este să te aşezi în camionetă şi să mă aştepţi câteva minute.

– Dacă intri acolo, o să vin şi eu cu tine.

– Quinn!

Cum de izbutise el să pară şi răbdător, şi supărat în acelaşi timp? se întrebă ea.

– Şi eu am nevoie să intru acolo ca şi tine. Am să mă urăsc dacă am să mă cuibăresc în camioneta ta în timp ce tu ai să fii acolo înăuntru. Şi nu vreau să mă urăsc. Iar în afară de asta, o să fie mai bine dacă vom fi doi. E mult mai bine. Hai s-o facem. Pur şi simplu s-o facem, şi lăsăm cearta pe mai târziu.

– Stai în spatele meu şi ieşi doar dacă spun eu. Asta-i înţelegerea.

– S-a făcut! Crede-mă, nu mi-e ruşine să mă ascund în spatele tău.

În momentul acela, desluşi în ochii lui o abia perceptibilă scânteiere de zâmbet, fapt care o linişti mai mult decât o înghiţitură bună de whisky.

El răsuci cheia din nou. Quinn îşi ţinu răsuflarea. Înăuntru, luminile erau aprinse. Vocea lui Al Roker anunţa cu bucurie la televizor buletinul meteo naţional. Unica dovadă a faptului că acolo se petrecuse ceva era sticluţa ei de voiaj de sub rastelul cu haltere.

– Cal, jur că a căzut curentul, apoi încăperea...

– Am văzut şi eu. Când ai ieşit tu pe uşă, înăuntru era întuneric beznă, iar halterele acelea erau împrăştiate pe toată pardoseala. Le-am putut vedea rostogolindu-se, la lumina care intra pe uşă. Iar podeaua sălta. Am văzut, Quinn. Şi am auzit şi zgomotele de dincolo de uşă.

Bărbatul îşi aminti că împinsese în uşă de două ori, cu toată forţa de care se simţea în stare, fiindcă o auzise pe Quinn ţipând şi fiindcă i se păruse că se prăbuşeau plafonul şi acoperişul.

– Foarte bine. Hainele mele sunt în vestiar. Vreau să mi le recuperez imediat de-acolo.

– Dă-mi mie cheia dulăpiorului şi o să...

– Mai bine mergem împreună. Îl luă de mână. Parcă se simte un iz ciudat, nu sesizezi? Altul decât transpiraţia mea pricinuită de antrenament şi de panică.

– Da. Mereu m-am gândit că trebuie să fie un miros ca de pucioasă. Acum scade în intensitate. Surâse văzând că ea se oprise să ridice o greutate de cinci kilograme pe care o strânse în mână ca pe o armă.

Cal deschise uşa de la vestiarul femeilor. Aici domnea aceeaşi ordine ca şi în sala de gimnastică. Şi totuşi, el luă cheia ei şi o adăposti pe ea în spatele lui, deschizând de-abia după aceea dulăpiorul. Mişcându-se repede, Quinn îşi scoase echipamentul şi se schimbă.

– Hai să plecăm de-aici.

Cal o ţinea de mână, îndreptându-se amândoi spre ieşire, când intră Matt.

Era un bărbat tânăr care lucra probabil cu jumătate de normă ca îngrijitor, iar ocazional ca antrenor angajat cu ziua. Un rapid şi inofensiv zâmbet cu subînţeles îi arcui buzele când îi văzu pe cei doi ieşind împreună din vestiarul femeilor. Apoi îşi drese glasul şi spuse:

– Salut, iertați-mă că am întârziat. Mi s-au întâmplat tot soiul de chestii în dimineața asta! Mai întâi n-am auzit deșteptătorul, și știu cum e privită o asemenea scuză. Apoi, mașina n-a vrut să pornească. Una din acele dimineți cu ghinion.

– Da, încuviință Quinn, punând la loc greutatea și recuperând sticla de apă. Pentru azi, eu am terminat. Îi dădu cheia de la dulăpior și își luă rămas-bun.

– Vă mai așteptăm.

Ea tăcu până ce ieșiră din clădire, apoi îi zise lui Cal:

– El a crezut că noi ne-am...

– Da, da.

– Ai făcut-o vreodată într-un vestiar?

– Deoarece aceasta a fost prima oară când am intrat într-un vestiar de fete, trebuie să-ți răspund negativ.

– Nici eu. Cal, ai timp să treci pe la noi și să bei o cafea? Dumnezeule, trebuie să pregătesc micul dejun și în vremea asta am putea discuta și despre ceea ce mi s-a întâmplat.

– Pentru tine îmi fac timp întotdeauna.

În timp ce pregătea ouă jumări, Quinn îi povesti tot ce se petrecuse.

– M-am speriat îngrozitor, termină ea, ducând cafeaua în mica sufragerie.

– Nu. Nici vorbă. Cal puse farfuriile cu ouă și pâine integrală prăjită pe masă. Ai reușit să găsești ieșirea, în bezna aia și cu tot tărăboiul de-acolo. Nu ți-ai pierdut capul și ai izbutit să ajungi la ieșire.

– Mulțumesc. Ea se așeză. Nu mai tremura, dar genunchii erau încă moi. Îți mulțumesc că ai spus asta.

– Nu este decât adevărul.

– Erai acolo când am deschis ușa și ăsta a fost unul dintre cele mai frumoase momente ale vieții mele. Cum ai știut că trebuia să te afli acolo?

– Am venit devreme fiindcă voiam să trec pe-aici ca să văd ce mai faci și să-ți spun despre sosirea lui Gage...

– Știu asta. Povestește-mi mai întâi despre ceea ce a urmat.

– Bine, am ieșit de pe Main Street și am făcut un ocol pe drumul din spate până acolo, unde am văzut-o pe Ann Hawkins stând în picioare în fața ușii de la intrarea principală. Și te-am auzit pe tine urlând.

– Din cabina camionetei tale aflată pe stradă. De la o așa distanță, prin toate zidurile de piatră, m-ai auzit?

– Te-am auzit, îi răspunse el și se gândi că acelea nu fuseseră niște clipe prea strălucite din existența lui. Când am sărit din mașină și am rupt-o la fugă spre intrare, am auzit zgomote puternice și bocănituri și Dumnezeu mai știe ce alte sunete venind din interior. Și n-am putut să deschid blestemata aia de ușă.

Quinn sesiza acum emoția din vocea lui și teama pe care și-o ascunsese atâta timp. Ea se ridică și, spre mulțumirea amândurora, se cuibări în poala

lui. Iar Quinn era tot în brațele lui Cal când intră Cybil.

– Bună. Nu vă ridicați. Luă scaunul lui Quinn. Mănâncă cineva asta? Uitându-se la cei doi, Cybil luă o îmbucătură bună. Probabil că tu ești Caleb.

– Ea e Cybil Kinski, iar el e Caleb Hawkins, făcu Quinn prezentările. Am avut o dimineață cumplită.

În momentul acela, Layla se ivi și ea cu o stacană de cafea în mână și cu niște ochi adormiți, care se înnourară de îngrijorare când o zări pe Quinn.

– Ce s-a întâmplat?

– Ia și tu un loc și o să vă povestim.

– Trebuie să văd și eu locul acela, le zise Cybil de îndată ce se termină relatarea. Și sala de la centrul de bowling și oricare alt loc în care s-a petrecut un astfel de incident.

– În cazul ăsta, va trebui să vezi tot orașul, spuse sec Quinn.

– Și o să fie nevoie să văd cât mai repede și poiana cu stânca.

– E tiranică Cybil, îi zise Quinn lui Cal.

– Eu credeam că tu ești tiranică, dar văd că te depășește. Cybil, poți trece pe la centrul de bowling oricând vrei. Quinn te poate conduce la sala de fitness, iar dacă n-o să pot fi și eu acolo, o să vorbesc fie cu Fox, fie cu Gage să vă însoțească. Ar fi mai bine să meargă amândoi. Cât despre Stânca Păgână, am discutat problema aseară cu Fox și cu Gage și

am căzut de acord că data următoare vom merge cu toții acolo. Toată lumea. Azi n-am timp, și nici Fox. Duminică ar fi cel mai bine.

– E foarte organizat tipul ăsta și își asumă responsabilități, îi zise Cybil lui Quinn.

– Da. Așa este el, încuviință Quinn și îl sărută pe Caleb pe obraz. Dar văd că v-am făcut să lăsați ouăle să se răcească.

– A fost un troc avantajos. Acum ar fi bine să le mănânc.

– Mai avem multe de discutat. Ascultă, poate că ar fi cazul ca voi trei să veniți la cină.

– Gătește cineva?

– Cyb gătește.

– Hei!

– Ai mâncat micul dejun preparat de mine. În plus, tu chiar te pricepi să gătești. În afară de asta, ar mai fi încă ceva. Se lăsă să alunece din brațele lui Cal pentru ca el să se poată ridica și îl întrebă: Crezi că ar angaja-o Fox pe Layla?

– Cum? Cine? De ce? începu Layla să spumege.

– Fiindcă tu ai nevoie de o slujbă, îi reaminti Quinn. Și ar avea și el nevoie de o asistentă.

– Dar eu nu cunosc nimic despre... nu poți, pur și simplu, să...

– Doar ai condus un butic, îi aminti Quinn. Asta-i deja jumătate din toată treaba. Să conduci. Știi să completezi indexul de fișe colorate și de diagrame, așa că aș zice că n-ai probleme

nici cu îndosarierea, nici cu stabilirea unui program şi nici cu toate celelalte. Orice altceva vei mai putea învăţa şi pe parcurs. Lansează-i lui Fox întrebarea, vrei, Cal?

– Bineînţeles. E-n regulă.

– Şi mai îndrăzneşte să spună că eu sunt tiranică, comentă Cybil, terminând de băut cafeaua din ceaşca lui Quinn.

– Eu numesc asta gândire creatoare şi conducere înţeleaptă. Iar acum, du-te tu şi umple-mi cana cu cafea cât îl conduc eu pe Caleb până la uşă şi îi dau un lung sărut pătimaş.

În timp ce Quinn îl trăgea pe Cal afară din cameră, Cybil zâmbi în urma lor şi zise:

– E îndrăgostită lulea.

– Nu mai spune!

În clipa aceea Cybil îşi transferă zâmbetul către Layla.

– Cred că ţi-a cumpărat bunăvoinţa fluturându-ţi pe sub nas slujba aceea atât de folositoare.

– O să revin şi la asta. Presupui că îl iubeşte pe Caleb?

– E îndrăgostită până peste urechi. Cybil luă apoi cana şi se ridică, adăugând: Apropo de superlative, lui Q îi place foarte mult să-i îndrume pe cei din jurul ei, dar e atentă să-i direcţioneze către ceva util sau măcar interesant. N-ar fi deschis discuţia despre slujba aceea, dacă n-ar fi fost sigură că te poţi descurca.

Se întoarse spre bucătărie, pufnind zgomotos:

– Ce naiba aş putea să pregătesc pentru cină?

15

Lui Cal îi era greu să dea ochii cu Bill Turner şi să nu-i spună că Gage se află în oraş. Însă Cal îşi cunoştea bine prietenul. Când Gage va vrea ca tatăl său să afle, i-o va spune el însuşi. De aceea, Cal făcu tot posibilul să-l evite pe Bill, închizându-se la el în birou.

Se ocupă de comenzi, facturi, chitanţe şi rezervări, având o întrevedere şi cu tipul de la jocuri mecanice pentru a discuta înlocuirea uneia dintre vechile maşini cu alta ceva mai atrăgătoare.

Uitându-se apoi la ceas, îşi zise că, dacă Gage nu se trezise deja, ar fi cazul să o facă. Ridică receptorul din furcă.

Nu era treaz, încă nu-şi băuse cafeaua de dimineaţă, decise Cal, sesizând iritarea din glasul prietenului său. Ignorând toate astea, Cal se lansă în relatarea celor întâmplate dimineaţa, îi transmise programul pentru cina din seara aceea şi închise telefonul.

Apoi, dând ochii peste cap, Cal îl sună pe Fox ca să-l pună şi pe el la curent cu aceeaşi informaţie şi să-l anunţe că Layla avea nevoie de un serviciu

şi că ar fi bine s-o angajeze el pentru a o înlocui pe doamna Hawbaker.

Fox reacţionă monosilabic:

– Ăăă?

– Acum trebuie să închid, replică iute Cal şi întrerupse legătura telefonică.

Îşi îndeplinise astfel, îndatorirea, gândi el. Satisfăcut, se întoarse spre ecranul monitorului şi căută informaţiile despre sistemele automate de ţinere a punctajelor despre care voia să discute cu tatăl său pentru a instala şi ei aşa ceva.

Venise vremea să modernizeze centrul de distracţii. Poate că era o prostie să se gândească la o asemenea investiţie dacă peste câteva luni oricum totul se putea duce de râpă. Însă, până şi dacă se va alege praful de toate, investiţia nu avea ce rău să facă.

Tatăl său îi va spune că persoanele cu vederi conservatoare vor obiecta, dar Cal nu credea una ca asta. Oricui va vrea să ţină scorul pe hârtie, centrul îi va pune la dispoziţie formularele de punctaj şi instrumentele de scris necesare. Totuşi, el gândea că, dacă cineva le-ar arăta clienţilor cum funcţionează noul sistem şi le-ar oferi gratuit câteva jocuri de acomodare, sistemul ar fi acceptat chiar şi de către cei mai reticenţi.

Puteau achiziţiona sisteme la mâna a doua, recondiţionate, asta constituind o parte din argumentaţia pe care era pregătit să o susţină. Şi îl mai aveau şi pe Bill, care se pricepea să monteze aproape orice şi putea repara totul.

Una era să fii puţin tradiţionalist şi cu totul alta să te dovedeşti complet demodat.

Însă nu, nu aşa trebuia procedat cu tatăl său. Lui îi plăceau lucrurile demodate. Cel mai bine ar fi să lase cifrele să vorbească de la sine. Bowlingul le asigura mai mult de jumătate, ba chiar aproape şaizeci la sută din câştiguri, aşa că...

Îşi întrerupse brusc gândul, auzind că bate cineva la uşă şi simţind o tresărire interioară la gândul că putea fi Bill Turner. Dar pe uşă îşi băgă capul mama lui, care îl întrebă:

– Eşti prea ocupat ca să mă primeşti în vizită?

– Pentru tine nu-s niciodată ocupat. Dacă vrei, putem doborî împreună câteva popice până la începerea meciurilor oficiale de la matineu.

– Nici gând! Frannie îşi iubea soţul, însă obişnuia să spună că ea nu-i jurase să-l iubească, să-l onoreze şi să arunce bile pe pista de bowling. Femeia intră şi se aşeză, după care întinse gâtul pentru a vedea mai bine ce se afla pe ecranul calculatorului. Buzele îi tresăriră şi se crispară. Îţi urez noroc cu asta.

– Să nu-i spui încă nimic tatei, bine?

– Buzele-mi sunt pecetluite.

– Cu cine iei masa de prânz?

– Da' de unde ai ştiut că am să iau masa de prânz cu cineva?

El făcu un gest spre jacheta ei asortată, cu pantalonii impecabili şi cu cizmuliţele cu tocuri şi răspunse:

– Te-ai îmbrăcat prea elegant ca să mergi la cumpărături.

– Deştept eşti! Am câteva comisioane de făcut, iar după aceea mă întâlnesc cu prietena mea Joanne Barry pentru masa de prânz.

Mama lui Fox, gândi Cal şi dădu din cap.

– Noi două mai luăm când şi când prânzul împreună, însă ieri m-a sunat anume ca să mă întrebe dacă putem să ne întâlnim astăzi. Era foarte îngrijorată. Aşa că am venit să te întreb dacă nu există ceva ce ar trebui să-l ştiu, ceva ce doreşti să-mi spui înainte să o întâlnesc.

– Mamă, lucrurile se află sub control atâta cât le pot eu ţine. Încă n-am găsit şi răspunsuri, dar am mai multe întrebări şi cred că ăsta-i un pas înainte. De fapt, am şi una pe care ai putea să i-o pui mamei lui Fox pentru mine.

– Perfect.

– Ai putea s-o întrebi dacă vreunul dintre strămoşii ei s-a numit Hawkins.

– Crezi că am putea fi înrudiţi cu ei? Ar fi de folos dacă am fi?

– Ar fi bine să ştiu răspunsul.

– Atunci am să-i pun această întrebare. Iar acum răspunde-mi mie la o altă întrebare. E totul în regulă cu tine? Te rog să-mi răspunzi doar printr-un simplu da sau nu.

– Da.

– În cazul ăsta e bine. Se ridică. Mai am pe lista mea vreo jumătate de duzină de lucruri de

făcut înainte de a mă întâlni cu Jo. Dădu să se îndrepte către uşă, după care rosti foarte încet, printre dinţi: La naiba! şi se întoarse spre el. N-aveam de gând să te întreb, fiindcă n-am nicio putere să te influenţez într-o asemenea chestiune, totuşi nu mă pot abţine: Între tine şi Quinn Black este ceva serios?

– În ce privinţă?

– Caleb James Hawkins, te-aş pofti să nu te prefaci că nu înţelegi!

El ar fi râs, dar tonul ei îi produse, ca un reflex pavlovian, gârbovirea umerilor.

– Nu ştiu răspunsul exact la această întrebare. Şi nu sunt sigur că ar fi înţelept să mă implic prea tare atâta vreme cât se petrec o mulţime de ciudăţenii, cât există aşa de multe lucruri de cântărit.

– Ce timpuri mai bune aştepţi, Caleb al meu cel cu capul pe umeri? replică Frannie. Puse mâna pe clanţă şi îi zâmbi. Of, dar cum rămâne cu rafinatele sisteme de ţinere a scorurilor? Încearcă să-i reaminteşti tatălui tău cât de mult i s-a opus la rândul lui tatăl său acum aproximativ treizeci şi cinci de ani ca să instaleze sisteme de proiecţie a punctajului pe ecran.

– O să ţin minte.

Rămas singur, Cal printă informaţiile despre sistemele de înregistrare automată a punctajelor, atât noi, cât şi recondiţionate, după care întârzie să coboare la parter şi să verifice dacă era totul în

regulă cu recepția, cu rotiseria şi cu zonele de joc în timpul partidelor oficiale de dimineață.

Aromele care veneau dinspre rotiserie îi amintiră că sărise peste micul dejun, aşa încât îşi luă un covrig fierbinte şi o coca-cola, după care se întoarse la el în birou.

Astfel înarmat, Cal hotărî că, întrucât totul mergea normal, îşi putea permite să ia o pauză mai lungă. Voia să facă nişte cercetări ceva mai profunde în legătură cu Ann Hawkins.

Aceasta îi apăruse de două ori în trei zile. În ambele cazuri, Cal se gândise că fusese un avertisment. O mai văzuse şi înainte, dar numai în vise. O dorise în visurile lui, recunoştea el – sau prin intermediul lui o dorise de fapt Giles Dent.

Însă de data asta incidentele i se păruseră altfel, şi diferite fuseseră şi sentimentele lui.

Şi totuşi, nu acela era scopul, nu aceea era esența problemei, îşi aminti el mestecând o bucățică de covrig.

Avea încredere în intuiția şi în instinctele lui Quinn în legătură cu jurnalele. La un moment dat, undeva, probabil că fuseseră mai multe. Poate că se aflau în vechea clădire a bibliotecii. Cal era ferm decis să meargă acolo şi să cerceteze amănunțit locul. Doamne, dacă fuseseră cumva transferate într-un alt spațiu, sau dacă fuseseră încurcate rafturile, ori dacă jurnalele fuseseră puse bine la păstrare, căutarea lor putea fi un coşmar.

Aşa că voia să afle mai multe despre Ann, ceea ce l-ar ajuta să descopere mai repede răspunsurile.

Unde fusese ea vreme de aproape doi ani? Toate informațiile şi toate relatările pe care le auzise ori le citise indicau că femeia dispăruse în noaptea focului din poiană şi nu mai revenise la Hollow decât atunci când fiii ei aveau deja aproape doi ani.

– Unde ai fost în tot timpul ăsta, Ann?

Unde s-ar fi putut ascunde o femeie însărcinată, cu tripleți în pântec, în timpul ultimelor şaptămâni dinainte de a se naşte copiii? Pe-atunci, călătoriile erau probabil ceva extrem de dificil, chiar şi pentru o femeie neîmpovărată de graviditate.

De asemenea, era exclus ca o femeie în starea ei să fi mers prea mult pe jos sau chiar călare ori cu un vehicul. Aşa că, logic, probabil că se ascunsese pe undeva prin apropiere, găzduită de cineva de încredere.

Şi cine ar fi fost dispus să găzduiască o femeie tânără şi nemăritată? Prima opțiune ar fi fost o rudă.

Sau poate o prietenă ori o văduvă bătrână şi amabilă. Dar cea mai indicată persoană rămânea cineva din familie.

– Acolo te-ai fi dus dacă ai fi dat de greu, nu-i aşa?

În timp ce despre Ann Hawkins nu era deloc uşor să găsească vreo informație, despre tatăl ei, fondatorul aşezării Hawkins Hollow, descoperise destule.

Cal citise şi despre el, desigur. Studiase, însă niciodată nu citise şi nu cercetase acest lucru

dintr-un astfel de unghi. Acum apelase la întreaga cantitate de informații pe care le descărcase în calculatorul lui de la serviciu și care se refereau la James Hawkins.

Făcea investigații colaterale și își nota orice menționare a unor rude de sânge sau prin alianță. Rezultatele erau anemice, dar cel puțin urmărea să descopere ceva. Cu asta se ocupa Cal când la ușă ciocăni cineva. Se opri din lucru când Quinn băgă capul pe ușă, așa cum făcuse în dimineața aceea și mama lui.

– Lucrai. Aș paria că nu poți suferi să fii întrerupt. Însă...

– Nu-i nimic. Cal se uită iute la ceas și văzu, cu o tresărire de vinovăție, că pauza lui durase mai bine de o oră. Oricum m-am întrerupt deja din muncă mai mult decât intenționasem.

– În afacerea cu bowlingul există mari rivalități. Quinn spusese asta surâzând, în vreme ce intra. Nu voiam decât să te anunțăm cu suntem aici. Am dus-o pe Cyb într-un rapid tur al orașului. Știi că în Hawkins Hollow nu există niciun loc de unde să-ți poți cumpăra pantofi? Acum face mare tărăboi în privința bowlingului. Cyb este o vicioasă în materie de competiție. Așa că eu m-am refugiat aici, înainte să mă târască în treaba asta. Speram să mâncăm ceva la rotiseria ta – poate că ai putea să ne însoțești – mai înainte ca Cyb să...

Entuziasmul ei se stinse. Nu numai că nu scotea o vorbă, dar Cal rămăsese cu ochii pironiți la ea. Nu făcea decât să se holbeze.

– Ce te zgâiești așa la mine? Quinn se frecă la nas apoi își trecu o mână prin păr. Îmi stă părul aiurea?

– Asta-i numai o parte. Probabil doar o mică parte.

El se ridică și dădu ocol mesei de lucru. Nu scăpă din ochi fața femeii când trecu pe lângă ea și se duse să închidă ușa și să o încuie.

– Of. *Of.* Chiar așa? Cu-adevărat? Aici? Acum?

– Chiar așa. Adevărat. Aici și acum. Quinn părea cuprinsă de neastâmpăr, iar asta era o mică și rară desfătare. Arăta uluită. Iar Cal nu își putea explica cum de trecuse, într-o fracțiune de secundă, de la încântarea că o vedea la excitare, și de fapt nici nu-i păsa. Ceea ce însă știa fără dubiu era că dorea s-o mângâie, să se îmbete de parfumul ei, să-i simtă trupul încordându-se și apoi relaxându-se, lăsându-se în voia instinctelor.

– Nu ești deloc previzibil, cum s-ar cuveni. Urmărindu-l acum, își scoase puloverul și începu să-și descheie bluza.

– Chiar crezi că s-ar cădea să fiu previzibil? Fără să se mai încurce și cu nasturii, își scoase cămașa trăgând-o peste cap.

– Ești un băiat care locuiește în orașul natal, și care provine dintr-o familie așezată, și ai ajuns

să conduci afacerea datând de trei generații a familiei tale. Ar trebui să fii previzibil, Caleb, îi spuse ea, descheindu-și jeanșii. Dar mie-mi place că nu ești. Și nu mă refer numai la sex, deși acest lucru cântărește greu în balanță.

Quinn se aplecă să se descalțe, îndepărtându-și șuvițele de păr care îi căzuseră peste ochi pentru a-l putea privi în voie, apoi continuă:

– Ar trebui să te fi căsătorit deja sau să fii pe cale de a face acest important pas cu iubita ta din colegiu. Gândește-te la îndatoriri.

– Mă gândesc și la îndatoriri, însă nu chiar în clipa asta. Momentan, Quinn, nu mă pot gândi decât la tine.

Femeia își simți inima tresăltându-i în piept încă înainte ca el să fi întins mâinile spre ea și s-o mângâie pe brațele goale, încă înainte ca buzele lui să le fi atins pe-ale ei.

Ar fi putut să râdă atunci când se așezară amândoi pe pardoseală, dar pulsul i-o luase razna. Era cu totul altfel acolo, jos, decât în pat. Era mai multă insistență și un fel de simț al cutezanței. El îi trase repede în jos sutienul, astfel încât buzele, dinții și limba lui să-i poată alinta în voie sânii, până ce șoldurile ei începură să zvâcnească necontrolat. Ea îi căută cu o mână febrilă bărbăția, i-o găsi încordată și i-o strânse în palmă, făcându-l să geamă de plăcere.

Nu mai voia să aștepte și de data asta. Nu acum, când nu mai putea să savureze nimic, ci doar

să ia în stăpânire. Cal se rostogoli cu ea în brațe, astfel ca ea să ajungă deasupra lui și să-l poată încăleca. Chiar când o prinsese de șolduri, ea se ridică și îl absorbi înlăuntrul ei. Iar când Quinn se aplecă și îl sărută cu lăcomie, părul ei se revărsă, ascunzându-le fețele. M-a împresurat, gândi Cal. Cu trupul ei, cu aroma ei, cu energia ei debordantă. Îi mângâie spatele, curbura șoldurilor, în timp ce ea se legăna fără încetare deasupra lui, conducându-l pe nebănuite culmi de plăcere.

Iar când ea se arcuia spre spate, conturul rotunjimilor ei, atitudinile ei, totul îl subjuga.

Quinn renunță la orice împotrivire și se abandonă senzațiilor. Pulsurile lor bubuiau accelerat, iar trupurile alunecau într-o agitație ametitoare. Quinn îl simți dintr-odată atingând orgasmul și ejaculând în culmea extazului, șoldurile lui cutremurându-se și emoționând-o profund. Îl făcuse să-și piardă primul controlul, îl trecuse dincolo de pragul suportabilității. Iar acum tot Quinn folosea efectele aceleiași puteri pentru a depăși ea însăși culmea atât de abruptă.

Alunecă istovită de pe ametitoarele înălțimi ale extazului și rămase deasupra lui, înfierbântată și puțin stupefiată. Apoi izbucni în hohote de râs.

– Doamne, suntem ca o pereche de adolescenți. Sau iepuri.

– Poate că suntem ca doi iepuri adolescenți.

Înveselită, ea se ridică în capul oaselor și îl întrebă:

– Foloseşti adesea în felul acesta multifuncţionalitatea biroului tău?

– Ah...

Ea îl înghionti puţin în vreme ce îşi aranja sutienul.

– Vezi? Eşti imprevizibil.

El îi ţinu la îndemână bluza şi replică:

– Asta-i prima oară când mi-am folosit în scopul ăsta biroul în timpul programului de lucru.

Buzele femeii se arcuiră într-un zâmbet în timp ce îşi încheia nasturii de la bluză.

– Ăsta-i un lucru drăguţ.

– Şi de când mă ştiu, nu m-am simţit ca un iepuroi adolescent.

Ea se aplecă spre el şi îl sărută iute pe buze.

– Iar ăsta-i un lucru încă şi mai drăguţ. Aflată tot pe podea, ea îşi trase la iuţeală pantalonii, lucru pe care îl făcu şi el. Aş vrea să-ţi spun ceva. Întinse mâna după încălţări şi îşi trase o gheată pe picior. Cred că... Ba nu, spunând „cred" e ca un fel de eschivare, este calea unui laş.

Răsuflă adânc, smuci şi cealaltă gheată, după care îl privi pierdută drept în ochi şi spuse:

– M-am îndrăgostit de tine.

Cal simţi un şoc – unul fulgerător şi ascuţit ca o săgeată drept în măruntaie. Apoi simţământul se transformă într-un nod de teamă.

– Quinn...

– Nu te osteni să-mi aminteşti că nu ne cunoaştem decât de vreo două săptămâni. Şi nu

vreau să aud expresia: „Mă simt de-a dreptul flatat, însă..." Nu ţi-am spus asta ca să obţin o reacţie din partea ta, ci pentru că trebuia să ştii. Aşa că, mai întâi, n-are nicio importanţă de când ne cunoaştem. Eu mă cunosc de multă vreme şi mă cunosc foarte bine. Şi ştiu precis ceea ce simt, atunci când simt ceva. În al doilea rând, s-ar cuveni să te simţi flatat, se înţelege de la sine. Şi nu-i nevoie să te agiţi. Nu eşti obligat şi nu se aşteaptă nimeni de la tine să simţi ceea ce simt eu.

– Quinn, pe noi – pe noi toţi – ne apasă o mare presiune. Nu ştim nici măcar dacă vom mai apuca luna august. Nu putem să...

– E drept. Nimeni nu poate şti aşa ceva, însă avem mai multe motive să fim îngrijoraţi în privinţa asta. Îi cuprinse faţa în mâini. În consecinţă, Cal, momentul acesta este extrem de important. Clipa de faţă contează al naibii de mult. Mă îndoiesc că în alte condiţii ţi-aş fi spus, deşi pot să fiu şi impulsivă. Dar cred că, în alte împrejurări, te-aş fi aşteptat să mă ajungi din urmă. Sper să o faci, însă până una-alta lucrurile sunt în regulă aşa cum sunt acum.

– Trebuie să ştii că eu...

– Taci. Să nu care cumva să-mi spui că îţi pasă de mine şi că ţii foarte mult la mine. În vocea ei se simţea deja prima nuanţă de mânie. Instinctul te mână să reiei toate clişeele pe care le bolboroseşte lumea în asemenea cazuri. Iar pe mine asta nu face decât să mă scoată din sărite.

– Foarte bine, e-n regulă, şi totuşi dă-mi voie să te întreb ceva, dar promite-mi că nu te enervezi. Te-ai gândit că tot ce simţi acum s-ar putea să fie ceva cam ca ceea ce s-a întâmplat acolo, în luminiş? Adică, să zicem, un fel de reflectare a ceea ce simţea Ann pentru Dent.

– Da, m-am gândit, însă nu-i aşa. Se ridică şi îşi puse puloverul. Cu toate astea, întrebarea a fost foarte bună. Întrebările bune nu mă scot din sărite. Ceea ce simţea ea, şi am simţit şi eu prin intermediul ei, era cumplit de intens şi de extenuant. Şi n-am de gând să spun că nu este la fel şi o parte din ceea ce simt eu acum pentru tine. Însă sentimentele ei erau şi dureroase, şi distrugătoare. Sub bucurie se ascundea suferinţa. Ceea ce simt eu pentru tine, Cal, nu-i aşa de dureros. N-am niciun simţământ de tristeţe. Prin urmare... ai timp să cobori şi să mâncăm ceva împreună?

– Aaa, desigur!

– Grozav. Atunci ne întâlnim jos după ce mă duc puţin în baie să mă aranjez.

– Quinn! El şovăia, în timp ce ea deschise uşa şi se întoarse spre el. Nu m-am mai simţit cu nimeni atât de bine.

– E foarte frumos că spui asta.

Şi ea plecă surâzătoare. Dacă el spusese una ca asta, atunci o şi simţise, fiindcă aşa era Cal. Bietul băiat, îşi zise Quinn în sinea ei. Nici măcar nu ştia că era prins în mrejele iubirii.

*

Partea de nord a bătrânului cimitir era străjuită de un crâng des de copaci. Solul era denivelat, cu mici coline arcuindu-se spre vest, la capătul unui drum de pământ larg cât să poată trece două maşini. Un însemn decolorat de intemperii atesta că acolo se înălţase odinioară Prima Biserică a lui Dumnezeu, cea care fusese lovită de trăsnet şi mistuită de focul care o cuprinsese pe 7 iulie 652.

Quinn aflase despre asta în cursul documentărilor ei, însă era cu totul altfel acum, când stătea, în bătaia vântului şi în ger, imaginându-şi scena de odinioară. Mai citise că biserica fusese apoi înlocuită de o micuţă capelă, avariată la rândul ei în vremea Războiului Civil, după care căzuse în ruină. Acum nu mai existau decât semnele indicatoare, stâncile şi rezistentele bălării de iarnă. Dincolo de un scund zid de piatră se aflau mormintele celor decedaţi mai de curând. Ici şi colo, văzu strălucitoarele pete de culoare ale florilor care stăteau parcă pentru a ţine piept tristeţii, pe fondul tonurilor hibernale cafenii şi cenuşii.

– S-ar fi cuvenit să-i fi adus şi noi nişte flori, zise încet Layla privind în jos la simpla şi mica placă de piatră pe care scria doar:

ANN HAWKINS

– N-are ea nevoie de flori, spuse Cybil. Pietrele şi florile sunt pentru cei vii. Morţii au altele de făcut.

– Însuflețitor gând!

Cybil dădu din umeri la spusele lui Quinn.

– De fapt, așa cred eu. N-are niciun sens să fii mort și plictisit. Nu credeți că e interesant că nu sunt trecuți anii nașterii și morții? Niciun sentiment. A avut trei fii, însă ei n-au găsit de cuviință să-i sape pe piatra de mormânt decât numele, chiar dacă și ei sunt îngropați aici, împreună cu nevestele lor și presupun că măcar cu o parte dintre copiii lor. Pe oriunde or fi rătăcit în viață, ei au revenit să fie îngropați alături de Ann.

– Poate că știau ori credeau că ea avea să se întoarcă. Poate că ea le-a spus că moartea nu înseamnă neapărat și sfârșitul. Quinn se încruntă în direcția pietrei. Poate că au vrut doar să fie totul cât mai simplu, dar mă întreb, acum că ai menționat faptul, dacă nu a fost ceva intenționat. Fără început și fără sfârșit. Cel puțin, nu până...

– Până în această lună iulie, termină Layla. Un alt gând la fel de însuflețitor.

– Ei bine, am să fac niște poze, zise Quinn și își scoase aparatul de fotografiat. N-ar fi rău ca voi două să vă notați câteva dintre numele celor îngropați în apropiere. Poate că o să dorim să verificăm dacă are vreunul legătură directă cu...

Se dezechilibră brusc când dădu înapoi ca să facă o altă fotografie și căzu greu pe fund.

– Au, la naiba! Fir-ar să fie de treabă! Chiar pe același loc în care m-am lovit azi-dimineață. E perfect, n-am ce zice!

Layla se repezi s-o ajute să se ridice, urmată îndeaproape și de Cybil, chiar dacă aceasta se străduia din răsputeri să nu izbucnească în hohote de râs.

– Să taci ca peștele, mârâi Quinn la ea. Pământul este foarte denivelat aici și cu greu poți vedea pietrele astea care ies la suprafață. Își frecă șoldul și se încruntă în direcția pietrei de care se împiedicase. Ha! ce coincidență! Joseph Black, decedat în 1843. Îmbujorarea de furie care îi apăruse pe față se mai estompă. Are același nume de familie ca și mine. Black* este un nume foarte des întâlnit. Cum să te gândești că dai peste el tocmai aici și că chiar eu s-a întâmplat să mă poticnesc de piatra lui funerară.

– Ar putea să-ți fie rudă, încuviință Cybil.

– Și în același timp rudă cu Ann?

Quinn dădu din cap la sugestia Laylei.

– Nu știu. Cal a cercetat arborele genealogic al familiei Hawkins și am aruncat și eu o privire asupra lui. Am aflat că unele dintre înregistrările mai vechi s-au pierdut ori pur și simplu sunt îngropate mai adânc decât am săpat noi, dar nu văd cum ar fi putut să ne scape amândurora ramurile cuprinzând numele meu de familie. Așa încât consider că cel mai bine ar fi să vedem ce putem să mai descoperim despre acest Joe.

---

* Negru (în lb. engl.).

*

Tatăl ei nu le fu de niciun ajutor, iar apelul telefonic al lui Quinn o reținu patruzeci de minute cu obișnuitele bârfe de familie. Încercă apoi și la bunica ei, care parcă își amintea ceva despre soacră-sa, care ar fi pomenit cândva despre un unchi, posibil un frate sau un văr de bunic, care s-ar fi născut în regiunea deluroasă din Maryland ori poate în Virginia. Faima lui în familie se datora faptului că fugise cu o cântăreață de bar, părăsindu-și soția și cei patru copii și luând cu el toate economiile strânse într-o cutie de tablă pentru prăjiturele.

– Drăguț individ, Joe ăsta, conchise Quinn. Ar trebui să fie ruda mea.

Dat fiind că era scutită de orice activitate referitoare la pregătirea mâncării, hotărî că avea destul timp să dea o raită pe la primăria orașului și să-și înceapă cercetările în legătură cu Joseph Black. Dacă el murise aici, poate că tot aici se și născuse.

Când reveni acasă, Quinn se bucură să găsească acolo plin de lume, larmă și arome de mâncare. Cybil pornise muzica, aprinsese lumânările și turnase vinul în pahare. Apoi îi adunase pe toți în bucătărie, stârnindu-le pofta de mâncare cu măsline marinate. Luă și Quinn una, după care luă și vinul lui Cal și îl bău imediat.

– Am ochii injectați? îl întrebă ea.

– Până acum, nu.

– Aproape trei ore am parcurs hârțoage. Cred că mi s-o fi învinețit creierul.

– Despre Joseph Black, știm, am fost puși la curent, îi zise Fox și îi întinse și ei un pahar cu vin.

– Bine, atunci nu mai trebuie să vă spun eu. Nu i-am putut lua urma decât până la bunicul lui – Quinton Black – născut în 1676. Iar înainte nu mai există nicio înregistrare, cel puțin nu aici. Și nici după Joe. Am cercetat și pe trasee colaterale, căutându-i frați, surori sau alte eventuale rubedenii. Omul a avut trei surori, dar în afară de înregistrarea nașterilor acestora, n-am mai găsit nimic despre ele. A avut și mătuși și unchi și alte rude, însă n-am găsit prea multe informații nici în direcția asta. Se pare că familia Black n-a fost o prezență prea marcantă în Hawkins Hollow.

– Altfel, numele ăsta mi-ar fi sunat cunoscut, spuse Cal.

– Da. Și totuși i-am stârnit bunicii mele curiozitatea și acum s-a pornit să găsească vechea Biblie a familiei. M-a sunat pe mobil. Crede că Biblia aceea i-a revenit cumnatului ei atunci când au murit părinții lui. Oricum, este și asta o pistă de urmat.

Își concentră apoi atenția asupra bărbatului care se rezemase cu spatele de masa de bucătărie și se juca absent cu paharul de vin.

– Scuză-mă, tu ești Gage, nu-i așa?

– Corect. Asigur prestații de service auto pe marginea drumului.

Quinn rânji, în vreme ce Cybil dădu ochii peste cap și scoase din cuptor pâinea aromatizată.

– Așa auzisem și eu, iar acum văd că e gata și cina. Sunt lihnită. Nimic nu-ți trezește apetitul mai tare ca studierea nașterilor și deceselor membrilor familiilor Black, Robbit și Clark.

– Clark. Layla lăsă jos farfuria pe care i-o întinsese lui Cybil pentru pâine. Erau înregistrate acolo și persoane cu numele de Clark?

– Da, o Alma și un Richard Clark, dacă țin eu bine minte. Trebuie să-mi consult însemnările ca să-ți spun exact. Da' de ce întrebi?

– Numele de fată al bunicii mele este Clark. Și Layla schiță un zâmbet. Probabil că nici asta nu-i o coincidență întâmplătoare.

– Și bunica ta este încă în viață? o întrebă pe loc Quinn. Ai putea să iei legătura cu ea ca să...?

– Trebuie să mâncăm până ce nu se răcește, interveni Cybil. După aceea va fi timp berechet să scuturați toți arborii genealogici. Dar când gătesc eu, mâncăm cu toții, decretă ea, împingând în mâna lui Gage farfuria cu pâine fierbinte.

16

Trebuia să fie important. Trebuia să conteze. Cal întorcea problema pe toate fețele, iar și iar, dedicând multă vreme din ziua lui de lucru și din timpul său pentru a studia el însuși ascendența Hawkins-Black. Aici aveau ceva nou, gândea el, o ușă despre care nu știuseră că există și cu-atât mai puțin încercaseră să vadă unde ducea.

Își zicea în sinea lui că acest lucru necesita o muncă de o importanță vitală și care consuma foarte mult timp, fapt datorită căruia el și Quinn nu mai reușiseră în ultimele câteva zile să aibă un răgaz doar pentru ei. Era ocupat și el, era ocupată și ea. Nu se putea face nimic.

Pe de altă parte, această pauză avea și părțile ei bune, mai lăsa lucrurile să dospească. Iar Cal îi spusese mamei lui că acum nu era momentul unei implicări serioase, unei îndrăgostiri, nici măcar cu gândul, fiindcă se presupunea că se vor petrece lucruri importante, care ar putea modifica cursul vieții, unor oameni ce începeau să se iubească serios. În afară de asta, el avea destule lucruri mari și importante de care să se ocupe.

Umplu cu mâncare castronul lui Rostogol care își aștepta micul dejun cu obișnuita lui răbdare imperturbabilă. Fiind joi, Cal îndesase o șarjă de rufe murdare în mașina de spălat și îl lăsase afară pe dulău pentru rezolvarea necesităților fiziologice

matinale. Apoi continuă rutina unei dimineți de zi lucrătoare, savurând prima lui ceașcă de cafea pe când scotea o cutie de Chex. Dar când întinse mâna după lapte, acesta îi aminti de Quinn. Lapte cu doar doi la sută grăsime, gândi el, dând din cap. Poate că chiar în momentul acela ea își pregătea propria versiune cu cereale. Poate că rămăsese în picioare, în bucătăria cu miros de cafea, gândindu-se la el.

Și cum ideea aceea era foarte atrăgătoare, întinse mâna după telefon ca să o sune, când tresări auzind zgomotul din spatele lui și se întoarse. Gage scoase o cană de cafea din dulapul pe care îl deschisese.

– Ești nervos.

– Nu, dar nu te-am auzit intrând.

– Visai cu ochii deschiși la o femeie.

– Am o mulțime de lucruri în minte.

– Mai ales pe femeia aceea. Te cunosc de la o poștă, Hawkins. Și citesc asta în special în ochii tăi languroși ca de cocker spaniel.

– Du-te dracului, Turner!

Gage de-abia catadicsi să rânjească în timp ce își turna cafea în cană.

– Și-apoi, ți-a mai rămas și cârligul ăla de undiță în colțul gurii. Și smuci ușor de colțul propriei guri. E inconfundabil.

– Ești gelos că tu nu ai parte decât pe sponci.

– Nici vorbă. Gage sorbi din cafeaua neagră și îl frecă pe Rostogol pe coaste cu un picior

descălțat, în timp ce patrupedul își concentra atenția asupra strachinei sale. Însă ea nu e genul pe care îl preferai de obicei.

– Așa crezi? Irascibilitatea lui Cal spori. Și care ar fi genul meu obișnuit de femeie?

– Foarte asemănător cu al meu. Să nu se îmbaleze, să nu gândească prea profund, să nu te încorseteze și să nu-ți facă probleme. Și dacă stai să te gândești, nimeni n-ar putea să ne învinovățească pentru asta. El luă cerealele și se servi direct din cutie, adăugând: Însă ea sparge tiparul ăsta. Este inteligentă, sigură pe picioarele ei și are cu ce să te prindă în mreje, ceea ce a și început să facă.

– Nu te-ai plictisit să afișezi cu ostentație cinismul ăsta?

– E realism, nu cinism! îl corectă Gage, clefăindu-și cerealele. Și mă ajută să rămân cu picioarele pe pământ. Mie-mi place de ea.

– Și mie la fel. Cal uită de laptele pe care îl turnase în castron peste cereale și băgă mâna în ele. Ea... ea mi-a spus că s-a îndrăgostit de mine.

– Se mișcă rapid fata! Iar acum este dintr-odată al naibii de ocupată, iar tu, amice, ai rămas să dormi singur. Am zis eu că-i inteligentă foc.

– Pentru Dumnezeu, Gage! Insulta era dublă: atât la adresa lui, cât și la adresa ei. Quinn nu este așa. Nu se folosește de oameni în felul ăsta.

– Iar tu știi acest lucru fiindcă o cunoști foarte bine, nu?

– Să știi că o cunosc. Orice semn de iritare dispăru rapid când Caleb descoperi adevărul acela simplu. Asta-i realitatea. Chiar o cunosc pe Quinn foarte bine. S-ar putea să existe zeci, ba, la naiba, chiar sute de lucruri pe care nu le cunosc despre ea, dar știu cine este – și cum este – ea. N-am habar dacă măcar în parte acest lucru se datorează acelei legături dintre noi toți, și totuși știu sigur că este adevărat. Încă de prima oară când am întâlnit-o, lucrurile s-au schimbat. Nu știu cum e cu alții, dar pentru mine s-a schimbat ceva. Așa că poți să mă ironizezi mult și bine, însă asta-i situația.

– Am de gând să-ți spun că a dat norocul peste tine, îi zise Gage după o clipă. Și că sper să funcționeze totul așa cum îți dorești tu. Niciodată nu mi-am închipuit că vreunul dintre noi ar avea o înclinație serioasă către lucrurile normale. Dădu din umeri și se grăbi să adauge: Dar n-aș fi prea supărat să mă fi înșelat în privința asta. În plus, tu ești cu adevărat drăgălaș, cu cârligul acela de undiță în colțul gurii.

Caleb scoase degetul mijlociu din castron și îi făcu un semn lui Gage ridicându-l la verticală.

– Și ție la fel, glăsui Fox, intrând în încăpere. Apoi se duse drept la frigider și își luă o coca-cola. Ce s-a întâmplat?

– În primul rând s-a-ntâmplat că-mi bei toată coca-cola din frigider și niciodată nu aduci alta-n loc.

– Dar săptămâna trecută am adus bere. Și în afară de asta, Gage mi-a zis să trec pe-aici

azi-dimineață, iar când vin dis-de-dimineață mă aștept cel puțin la o afurisită de coca-cola.

– Tu i-ai spus să treacă acum pe-aici?

– Da, eu l-am chemat. Prin urmare, O'Dell, Caleb s-a-ndrăgostit de blondă.

– Eu n-am zis...

– Spune-mi ceva ce nu știu. Fox își desfăcu doza de coca-cola și bău lacom.

– Dar eu n-am afirmat că m-aș fi îndrăgostit de cineva.

Fox de-abia-l învrednici pe Caleb cu o privire.

– Te cunosc de-o viață și știu ce-nseamnă inimioarele alea strălucitoare din ochișorii tăi. Este excelent. Parcă a fost făcută pentru tine.

– Ăsta zice că nu-i genul meu de femeie, tu spui că e făcută pentru mine.

– Și avem dreptate amândoi. Chiar că nu-i soiul de femeie după care alergi de obicei. Fox mai bău lacom câteva înghițituri, după care luă de la Gage cutia de cereale și continuă: Și ai procedat așa fiindcă n-ai vrut să-ți găsești una care să ți se potrivească. Quinn ți se potrivește perfect, însă ea a fost un fel de surpriză. Practic, o ambuscadă. Însă m-am sculat eu în dimineața asta cu o oră mai devreme, ca să vin până aici înainte de a merge la muncă doar ca să discutăm despre viața amoroasă a lui Cal?

– Nu, a fost doar o paranteză interesantă. Când am fost în Republica Cehă, am aflat niște informații, în majoritate zvonuri și bârfe tradiționale,

pe care le-am verificat până la capăt. Aseară am primit un telefon din partea unui expert şi de aceea v-am convocat în dimineaţa asta. S-ar putea să-l fi identificat pe Geniul Răului.

S-au aşezat în jurul mesei din bucătărie, în faţa cafelelor şi a cerealelor uscate – Fox într-unul dintre costumele sale de avocat, Gage într-un tricou negru şi pantaloni lejeri, iar Cal în jeanşi şi o cămaşă flanelată – discutând despre demoni.

– Am cutreierat prin câteva sate mai mici de la periferie, începu Gage să povestească. Întotdeauna mi-am închipuit că aş putea găsi aşa oarecare culoare locală, poate şi vreo fustă în timp ce adunam fise şi jetoane de pocher.

Cal ştia că Gage făcea acelaşi lucru de ani de zile. Urmărea orice informaţie despre diavoli, demoni şi fenomene inexplicabile. Întotdeauna Gage revenea încărcat cu poveşti, însă nimic nu se potrivise niciodată cu aşa-zisul profil al cazului lor particular, potrivit presupunerilor lui Cal.

– Se auzea pe-acolo despre un demon de demult care putea lua tot felul de forme. Erau vampiri, vârcolaci, pricolici şi alte dihănii, iar iniţial mi-am închipuit că asta era problema. Însă nici vorbă de dinţi înfipţi în gât şi gloanţe de argint. Discuţiile se refereau la felul în care arătarea vânează oameni, ca să şi-i înrobească şi să le sugă... aici traducerea era oarecum vagă, iar cel mai bun termen echivalent ar fi esenţa sau umanitatea.

– Şi cum să extragă asta?

– Şi asta-i la fel de vag – sau de împestriţat, aşa cum tinde să devină şi basmul. Dihania nu înghite carnea şi oasele victimelor nu le sfâşie cu colţii sau cu ghearele. Legenda spune că acest demon sau această creatură le putea lua oamenilor minţile, ca şi sufletele, şi le putea provoca nebunia, determinându-i să ucidă.

– Ar putea avea aceeaşi origine ca şi al nostru, opină Fox.

– Mi-a sunat şi mie destul de cunoscut încât să urmez pista. Era mult de parcurs, zona fiind împânată de poveşti ca asta. Iar în locul acela, pe dealuri, în codrul tot aşa de des ca şi cel de pe la noi, am găsit ceva pe nume *Tmavy*. Adică Întunericul.

El se gândea şi se gândeau toţi la ceea ce ieşise din pământ la Stânca Păgână.

– Arătarea semăna cu un bărbat care nu era totuşi bărbat, hăituită ca un lup care nu era însă un lup. Şi uneori lua aspectul unui băiat, un băiat care ademenea femei şi în special copii în pădure. Cei mai mulţi nu se mai întorceau niciodată, iar cei care se întorceau erau smintiţi. Şi înnebuneau şi familiile lor. Începeau să se ucidă unii pe alţii sau să se sinucidă. Sau îşi ucideau vecinii.

Gage făcu o pauză şi se ridică să ia ibricul de cafea.

– Am aflat unele dintre lucrurile astea chiar când am fost acolo, însă am cunoscut şi un preot

care mi-a dat numele unui tip, al unui profesor, care se ocupă cu studiul şi publicarea unor lucrări de demonologie est-europeană. Profesorul a luat legătura cu mine aseară. El susţine că acel demon – şi nu se teme să utilizeze cuvântul – a străbătut de secole, toată Europa. La rândul său, demonul era hăituit de un alt bărbat – iar unii zic că de un alt demon sau vrăjitor sau doar de un om având de îndeplinit o misiune. Legenda spune că ei au purtat o bătălie în pădure, iar vrăjitorul a fost rănit mortal şi considerat mort. Şi că, potrivit profesorului Linz, asta a fost greşeala demonului. A trecut pe-acolo un băieţel, iar vrăjitorul i-a transferat acestuia puterile sale supranaturale mai înainte de a muri.

– Şi ce s-a mai întâmplat? întrebă Fox.

– Nimeni nu ştie precis, nici măcar profesorul Linz. Relatările pretind că drăcovenia a dispărut sau s-a mutat în altă parte sau a murit cam în prima jumătate a secolului al şaptesprezecelea.

– Atunci când a prins un blestemat de vapor care pleca spre Lumea Nouă, adăugă Cal.

– Poate că da.

– Şi la fel a făcut şi băiatul, continuă Cal, sau bărbatul care devenise el între timp, sau vreun urmaş de-al acestuia. Aproape că învinsese demonul – şi ăsta este un lucru pe care cred că l-am văzut. El şi femeia, într-o colibă. El ţinând o sabie însângerată în mână şi ştiind că aproape toţi ceilalţi erau morţi. Dar n-a putut opri acolo forţa malefică, aşa că i-a transferat lui Dent toată puterea lui, iar Dent a mai încercat şi el o dată, aici.

– Şi ce ne-a transferat Dent nouă? întrebă Fox. Ce puteri magice? Să nu mai răcim, să rămânem sănătoşi şi să ni se sudeze iute, de la sine, câte un braţ rupt? Cu ce poate ajuta asta?

– Ne poate da forţa de a rămâne teferi şi nevătămaţi atunci când vom înfrunta demonul. Apoi mai sunt şi străfulgerările pe care le văd eu, pe care le vedem noi toţi, fiecare în felul său. Cal îşi netezi părul cu mâna. Nu ştiu, dar trebuie să fie ceva care contează. Cele trei părţi ale pietrei. Ele trebuie să fie. Nu ne-am dat seama niciodată până acum.

– Iar vremea aproape că s-a scurs.

Cal dădu din cap în direcţia lui Gage.

– Trebuie să le arătăm şi altora pietrele noastre. Am făcut un legământ, aşa că toţi trebuie să fim de acord cu asta. În caz contrar, eu aş zice că...

– Tu i-ai arătat deja lui Quinn piatra ta, termină Fox fraza. Şi da, poate că ai dreptate. Merită să încercăm. S-ar putea să fie nevoie de toţi şase pentru a reîntregi amuleta.

– S-ar fi putut întâmpla ca în momentul exploziei de la Stânca Păgână, piatra de hematit să se fi spart în trei din cauză că i-a fost vătămată puterea, distrusă.

– Turner, tu întotdeauna vezi doar partea goală a paharului, comentă Fox. Indiferent ce o fi fost, merită să încercăm. Sunteţi de acord?

– Da, de acord, spuse Cal uitându-se la Gage, care înălţă din umeri şi încuviinţă şi el:

– Fie ce-o fi!

*

Cal se frământă pe tot parcursul drumului până în oraş. N-avea nevoie de niciun pretext pentru a se opri şi a-i face o vizită lui Quinn. Pentru numele lui Dumnezeu, doar ei doi făceau dragoste. Nu era ca şi cum ar fi avut nevoie de o întâlnire prestabilită sau un motiv întemeiat ca să bată la uşa ei, să vadă ce mai face şi să o întrebe ce naiba se întâmpla.

Şi nici vorbă ca ea să se fi simţit deranjată de fiecare dată când reuşise s-o prindă la telefon în ultimele câteva zile. Iar Quinn nu mai trecuse pe la popicărie de când ei doi se tăvăliseră pe podeaua biroului lui de-acolo.

Şi îi mărturisise lui Cal că se îndrăgostise de el.

Asta era de fapt problema. Uleiul ridicat la suprafaţa apei, nisipul intrat în pantof sau orice altă afurisită de analogie ar fi fost mai sugestivă. Ea îi spusese că îl iubeşte, iar el nu replicase „şi eu te iubesc", lucru pe care Quinn pretinsese de altfel că nici nu îl aşteptase. Însă orice bărbat care credea că toate femeile gândesc ceea ce afirmă se înşală amarnic.

Iar acum, ea îl evită.

Şi totuşi, ei doi nu aveau *timp* pentru giumbuşlucuri şi tachinări, pentru sentimente rănite şi îmbufnări. Existau în joc lucruri mult mai importante. Cal era nevoit să recunoască de ce n-ar fi trebuit s-o fi atins pe Quinn încă de la bun început. Adăugând problemei şi sexul, ei tulburaseră şi complicaseră şi mai tare situaţia deja de neclară şi de complexă. Trebuia ca ei să fie practici; trebuia să se arate inteligenţi. Şi obiectivi, adăugă el oprind maşina în faţa casei în care locuiau cele trei femei. Cu sânge rece, cu mintea limpede.

Dar niciunul dintre ei doi nu era aşa, atunci când făceau dragoste. Şi nu că n-ar fi făcut dragoste de-adevăratelea.

Îşi îndesă mâinile în buzunare în timp ce urca spre uşă, după care scoase una dintre ele şi ciocăni. Faptul că el se ambalase până peste cap se poate să fi fost lipsit de obiectivitate sau de spirit practic, dar lui i se părea absolut justificat.

Asta până ce se deschise uşa.

Părul lui Quinn era umed. Şi-l strânsese la spate într-o coadă lucioasă. Cal simţi mirosul şamponului şi săpunului ei, făcând să i se încordeze măruntaiele.

Quinn purta nişte şosete pufoase, purpurii, pantaloni negri flanelaţi şi un tricou de un roz intens pe care scria: S. D. S. F. SLAVĂ DOMNULUI SUNT FEMEIE.

El putea adăuga propriile sale mulţumiri.

– Bună!

Ideea că ea ar fi îmbufnată era greu de susţinut, de vreme ce era binecuvântat de zâmbetul ei însorit şi de energia ei debordantă.

– Tocmai la tine mă gândeam. Intră! Doamne, ce frig este! Nu mă prea împac cu iarna. Mă pregăteam să mă tratez cu o cană de ciocolată fierbinte cu conţinut scăzut de grăsime. Poftеşti şi tu la aşa ceva?

– Ah... nu, nu vreau.

– Ei bine, însoțește-mă totuși, fiindcă eu am chef să beau. Se ridică pe vârfuri și îl sărută prelung și apăsat, după care îl luă strâns de mână și îl trase după ea în bucătărie. Le-am cicălit pe Cyb și pe Layla până ce au acceptat să meargă cu mine, în dimineața asta, la sala de gimnastică. A fost nevoie mai mult timp cu Cyb, însă am convins-o că a mai sigur fiind mai multe. Nu s-a întâmplat nimic straniu, cu condiția să nu pui la socoteală faptul că am urmărit-o pe Cyb contorsionându-se în câteva poziții Yoga avansate. Și trebuie să-ți spun că a urmărit-o cu multă atenție și Matt. Lucrurile au fost liniștite și pe plan spiritual în ultimele câteva zile.

Quinn scoase un plic cu pudră de ciocolată, rupse marginea de sus și turnă conținutul într-o cană.

– Sigur nu vrei și tu puțin?

– Sigur. Pregătește-ți-o în liniște.

– Noi, cele trei fete, am tot bâzâit pe-aici ca albinele, continuă ea, în timp ce își umplea cana jumătate cu apă și jumătate cu lapte cu conținut de grăsime de numai doi la sută. Aștept vești despre Biblia familiei sau despre orice altceva ar mai putea descoperi bunica mea. O să mă sune poate chiar astăzi, iar dacă nu azi, în orice caz în cursul zilei de mâine. Iar între timp ne-am schițat toate trei arborii genealogici, atâta cât îi cunoaștem noi, iar Layla încearcă să găsească obârșiile rudelor ei.

Apoi Quinn amestecă bine praful de ciocolată cu lichidul, după care puse cana în cuptorul cu microunde și adăugă:

– A trebuit să las cea mai mare parte a cercetărilor în seama partenerelor mele de investigații ca să termin un articol pentru revistă. În definitiv, trebuie să avem cu ce să-l plătim și pe portar. Însă spune-mi ce mai faci tu? îl somă ea, întorcându-se spre cuptorul cu microunde care începuse să huruie.

– Mi-a cam fost dor de tine. Nu intenționase să spună așa ceva și cu siguranță că nu se așteptase ca ăsta să fie primul lucru care să-i iasă din gură. Apoi își dădu seama că ăsta era evident primul lucru care îi veni în minte.

Privirea lui Quinn deveni catifelată, iar arcuirea buzelor ei sexy se îndulci dintr-odată.

– E drăguț să aud asta. Și mie mi-a fost dor de tine, mai ales noaptea trecută, când m-am târât de-abia pe la ora unu în patul meu rece și gol.

– Nu m-am referit doar la sex, Quinn. Și Cal se întrebă apoi de unde îi mai venise și ideea asta.

– Nici eu nu m-am referit numai la sex. Înclină din cap, ignorând semnalizarea sonoră a cuptorului cu microunde. Mi-era dor să te am lângă mine la sfârșitul zilei, când pot în sfârșit să ies ca dintr-o transă, după ce am terminat de scris articolul, și când voiam să nu mă mai gândesc la ceea ce aveam de făcut și la ce ar mai urma să se întâmple. Dar simt că pe tine te-a iritat ceva. N-ai vrea să-mi spui ce ți s-a întâmplat?

În timp ce vorbea, Quinn se întoarse către cuptorul cu microunde ca să scoată cana. Cybil dădu să intre în bucătărie. Quinn făcu un semn abia perceptibil din cap şi Cybil se retrase pe loc.

– Nu ştiu nici eu precis, răspunse el scoţându-şi haina şi aruncând-o pe un scaun de lângă măsuţa pentru cafea care nu fusese acolo în cursul precedentei lui vizite. Cred că mi-a trecut prin minte un gând, după ziua aceea în care mi-ai spus... ceea ce mi-ai spus...

– Ţi-am spus că te iubesc, iar asta ţi-a provocat un tremur interior, preciză ea. Aşa sunt toţi bărbaţii.

– Dar nu eu am fost acela care a început să te evite.

– Şi crezi cu-adevărat... Inspiră adânc pe nas, apoi eliberă aerul din plămâni într-un suspin prelung. Ei bine, află că ai o părere într-adevăr bună despre tine şi una deplorabilă despre mine.

– Ba nu, doar că...

– Am avut şi eu nişte lucruri de făcut. Am avut de lucru. Nu sunt la cheremul tău, aşa cum nici tu nu eşti la cheremul meu.

– Nu asta am vrut să spun.

– Crezi că m-aş ţine de astfel de prostii? Nu, şi cu-atât mai puţin acum.

– Tocmai asta este ideea. Nu mi se pare momentul potrivit pentru manifestarea unor mărunte ambiţii personale.

– Şi dacă acum nu este momentul, când ar putea fi? întrebă ea. Chiar crezi că putem pune

într-un sertar toate treburile personale în aşteptarea momentului *potrivit* pentru ele? Şi mie îmi place ca lucrurile să stea toate la locul lor. Şi eu vreau să ştiu unde se află fiecare lucru, aşa că le pun acolo unde doresc sau am nevoie să le găsesc oricând. Şi totuşi, Cal, sentimentele şi gândurile sunt cu totul altceva decât blestematele de chei de la maşină.

– Fără nicio îndoială, însă...

– Iar sentimentele şi gândurile mele sunt la fel de dezordonate şi de aglomerate ca şi podul bunicii, ridică Quinn glasul, departe de a se domoli. Aşa-mi place mie să le amestec. Dacă lucrurile ar fi normale în fiecare zi, desfăşurându-se firesc, probabil că nu ţi-aş fi spus nimic. Crezi oare că acum e prima dată când mă întâlnesc cu un bărbat şi înfiripi o relaţie? Am fost şi logodită, pentru numele lui Dumnezeu! Şi ţi-am spus că te iubesc fiindcă... fiindcă eu cred, poate şi mai abitir acum, că sentimentele sunt cele care contează cel mai mult. Iar dacă acest lucru te calcă pe nervi, atunci cu-atât mai rău pentru tine.

– Mi-aş dori să taci măcar pentru cinci afurisite de minute.

Quinn mijii ochii.

– Chiar vorbesc prea mult?

– Da. Adevărul este că eu nu ştiu cum să reacţionez la toate astea pentru că niciodată nu m-am gândit că mă voi afla într-o asemenea postură. Cum aş fi putut risca, ameninţat fiind de

o atât de năprasnică primejdie? Nu puteam risca să mă îndrăgostesc. Cât de multe aş fi putut să-i spun? Cât de mult ar fi însemnat prea mult? Noi trei, Fox, Gage şi cu mine, ne-am obişnuit să ţinem totul secret, să păstrăm pentru noi cea mai mare parte din ceea ce ştim.

– Să aveţi secrete.

– Chiar aşa, încuviinţă el calm. Absolut exact. Fiindcă e mai sigur aşa. Cum puteam să mă gândesc vreodată la dragoste, la căsătorie şi copii. E inadmisibil să aduci pe lume un copil într-un asemenea coşmar.

Ochii ei albaştri deveniră glaciali.

– Nu cred să fi afirmat vreodată că aş fi dispusă să-ţi fac un copil.

– Nu uita cu cine stai de vorbă, replică el încet. Dacă scoţi din ecuaţie situaţia de fapt, ai obţinut un tip normal, dintr-o familie normală. Soiul de bărbat care se căsătoreşte, îşi întemeiază o familie, îşi achită ipoteca şi creşte un imens dulău apatic. Dacă mă las purtat de valul iubirii pentru o femeie, cam aşa ar urma să evolueze lucrurile.

– Mi se pare că mi-ai mai spus asta.

– Şi e ceva iresponsabil să mă gândesc măcar la aşa ceva.

– Aici nu suntem de aceeaşi părere. Se întâmplă să cred că ideea merită să fie luată în considerare şi pusă în practică, aşa cum ai împuşca o pasăre pe întuneric. Până la urmă, amândoi suntem îndreptăţiţi la propria opinie în privinţa

asta. Însă înţelege-mă când îţi spun că faptul că ţi-am mărturisit că m-am îndrăgostit de tine nu înseamnă că m-aş aştepta să-mi pui un inel în deget.

– Fiindcă ai mai fost într-o astfel de postură.

Ea încuviinţă, dând din cap.

– Da, am fost. Iar tu îţi pui întrebări în legătură cu acest lucru.

– Nu-i treaba mea. Ei bine, da, aş vrea să ştiu.

– Bine, este destul de simplu. Mă întâlneam cu Dirk...

– Cu Dirk...

– Lasă-mă să vorbesc. M-am întâlnit numai cu el vreme de aproximativ şase luni, continuă ea. Ne plăcea să fim împreună. Mi-am închipuit că eram pregătită pentru trecerea la următoarea etapă a vieţii mele, aşa că am acceptat atunci când Dirk m-a cerut în căsătorie. După ce eram logodiţi deja de vreo două luni, mi-am dat seama că făcusem o greşeală. Nu-l iubeam, doar îmi plăcea mult de el. Şi nici el nu mă iubea. Nu mă cucerise realmente şi de aceea şi-o fi închipuit că inelul pe care mi-l pusese în deget îi dădea dreptul să înceapă să mă povăţuiască în privinţa muncii mele, a garderobei, a obiceiurilor şi opţiunilor din carieră. Erau o mulţime de mărunţişuri fără o importanţă reală. Adevărul e că am înţeles că n-aveam cum s-o scoatem la capăt împreună, aşa că am rupt logodna şi m-am despărţit de Dirk.

Quinn răsuflă adânc fiindcă nu-i plăcea să-şi amintească faptul că făcuse o atât de mare greşeală

şi că eşuase într-un domeniu în care se considerase expertă.

– El a fost mai mult jignit în amorul propriu decât cu inima zdrobită, lucru care m-a convins că făcusem exact ceea ce trebuia. Adevărul e că m-a deranjat să constat că procedasem corect, fiindcă asta însemna că greşisem iniţial. Şi când i-am sugerat să le spună prietenilor lui că el fusese acela care pusese capăt relaţiei noastre, Dirk s-a simţit uşurat. Apoi, i-am înapoiat inelul de logodnă, fiecare şi-a împachetat lucrurile din apartamentul celuilalt şi ne-am văzut de drum.

– Însă el nu te-a rănit sufleteşte.

– Of, Cal. Se apropie cu un pas, aşa încât să-i poată mângâia uşor faţa. Nu, el nu m-a rănit. Situaţia în sine m-a deranjat, dar el nu. Ceea ce n-a constituit decât unul dintre argumentele care m-au convins că Dirk nu era bărbatul potrivit pentru mine. Dacă vrei să te asigur că tu nu poţi şi că nu îmi vei zdrobi inima, pur şi simplu nu mă simt în stare să fac aşa ceva. Fiindcă ai putea, ţi-ar fi uşor să o faci, şi eu ştiu foarte bine acest lucru. Tu îmi eşti sortit. Îl cuprinse în braţe şi îşi lipi buzele de buzele lui, după care adăugă: Probabil că asta este înspăimântător pentru tine.

– Îngrozitor. Cal o trase spre el şi o strânse tare la piept. În viaţa mea nicio altă femeie nu mi-a mai prilejuit atâtea momente neplăcute ca tine.

– Sunt încântată să aud asta.

– Mă gândeam eu că vei fi. Îşi rezemă obrazul de creştetul ei. Mi-ar plăcea să rămân aici, aşa ca acum, o oră sau două. O sărută pe păr, după care se retrase uşor şi continuă: Însă mai am de făcut diverse, ca şi tine. Nişte lucruri despre care ştiam încă înainte de a veni aici şi le-am folosit ca pe o scuză ca să ne certăm.

– Nu mă deranjează să ne certăm, mai ales dacă după aceea lucrurile se limpezesc.

Cal îi cuprinse obrajii între mâini şi o sărută tandru pe gură.

– Vezi că ţi se răceşte ciocolata.

– Ciocolata fierbinte e la fel de bună la orice temperatură.

– Ceea ce ţi-am spus mai devreme este absolut adevărat. Mi-a fost tare dor de tine.

– Cred că aş putea să-mi fac puţin timp liber în atât de încărcatul meu program zilnic.

– Diseară am treabă. Poate treci tu pe la popicărie. Aş avea ocazia să-ţi mai predau o lecţie de bowling.

– De acord.

– Quinn, noi toţi trebuie să purtăm o discuţie despre o mulţime de lucruri, şi asta cât de curând.

– Da, ai dreptate. Şi ar mai fi ceva înainte să pleci. Fox are de gând să-i ofere Laylei de lucru?

– I-am sugerat ceva în sensul ăsta. Văzându-i mutriţa, Caleb înjură printre dinţi şi adăugă: O să mai insist.

– Mulţumesc.

După ce rămase singură, Quinn își luă cana și sorbi îngândurată din ciocolata acum călduță. Își zise că bărbații sunt niște ființe așa de interesante.

În bucătărie își făcu apariția Cybil.

– Este liberă calea?

– Da. Mulțumesc.

– Cu plăcere. Cybil deschise un dulap și scoase o cutiuță cu ceai de iasomie din rezervele personale. Vrei să stăm de vorbă sau să nu-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala?

– Aș vrea să stăm de vorbă. Cal era cam stresat fiindcă i-am spus că-l iubesc.

– Supărat sau speriat?

– Cred că și una, și alta. Era mai degrabă îngrijorat fiindcă noi toți avem de-a face cu niște lucruri înspăimântătoare, iar ăsta nu era decât unul în plus.

– Ba chiar cel mai înspăimântător dintre toate, dacă stăm să cugetăm bine. Cybil umplu cu apă ibricul pentru ceai. Ție ce simțăminte îți trezește?

– Mi se pare ceva... minunat, răspunse Quinn. Ceva însuflețitor, feeric și stimulativ, și în același timp înălțător și plin de speranță. Doar știi cum a fost cu Dirk... Iar Quinn făcu în momentul acela un gest orizontal cu mâna. De data asta a fost... Își undui mâna într-o mișcare sinuoasă, în sus și-n jos. Iar asta nu-i de ici, de colo. Deși mi-a spus că e o nebunie, mi-a mărturisit în același timp că n-a fost niciodată – sau cel puțin așa crede el – în situația de a se gândi la dragoste, la căsătorie și copii.

– Ooo, cât de concisă exprimare a unei asemenea bogății de idei!

– Exact! Quinn făcu un gest larg cu cana. Și a fost mult prea preocupat ca să sesizeze că termenul „căsătorie" m-a făcut să tresar și că preț de o clipă m-am simțit în al nouălea cer.

– Este de înțeles tresărirea ta. Cybil își puse o doză de ceai în ceașcă. Dar nu te văd entuziasmată.

– Doar nu mă cunoști de azi, de ieri. Îmi place să rămân cu picioarele pe pământ. Îmi surâde ideea de a merge alături de Caleb, indiferent de destinație. Acum, el are probleme, murmură Quinn și mai sorbi o înghițitură din cana cu ciocolata deja răcită.

– Și tu ai probleme, Q. Însă problemele îți fac bine ție.

– Mai bine decât un retuș la Saks, în orice caz. Telefonul din bucătărie începu să sune și Quinn răspunse după primul apel. Alo. Bună, Essie. Aaa, da? Nu, e foarte bine așa. E perfect. Îți mulțumesc mult. Cu siguranță că așa voi face. Mulțumesc încă o dată. La revedere. Și Quinn închise telefonul, după care zâmbi strengărește și îi spuse lui Cybil: Essie Hawkins ne lasă să intrăm în centrul comunitar. Astăzi n-are loc nicio manifestare în zona principală. Putem să intrăm și să cotrobăim, după pofta inimii.

– Ce bine! exclamă laconic Cybil turnând apa clocotită peste doza de ceai din ceașcă.

*

Înarmată cu cheia de la intrare, Cybil deschise uşa principală a vechii biblioteci.

– Am ajuns şi la locul cu pricina. Suntem într-una dintre cele mai vechi clădiri din oraş şi în acelaşi timp în una dintre casele care au aparţinut familiei Hawkins. Însă mai întâi trebuie să căutăm posibile ascunzători. Vreo ascunzătoare nedescoperită până acum, zise Quinn aprinzând lumina.

– De trei secole şi jumătate, comentă Cybil.

– Dacă nu descoperi în primele cinci minute o ascunzătoare, s-ar putea să n-o mai descoperi niciodată. Quinn ţuguie buzele, uitându-se de jur împrejur. Au mai modernizat, ca să zic aşa construcţia, când au transformat-o în bibliotecă, dar când au înălţat biblioteca cea nouă au mai jupuit unele ornamente murale de dată mai recentă. Nu mai este exact aşa cum era, dar nici departe.

Se aflau acolo câteva mese şi scaune, iar cineva se străduise să decoreze spaţiul cu lămpi străvechi, cu obiecte de ceramică antică şi cu sculpturi în lemn, toate aşezate pe etajere. Lui Quinn i se spusese că diverse organizaţii, cum ar fi Societatea de Istorie sau Clubul de Grădinărit, îşi puteau ţine acolo întrunirile curente şi alte evenimente mai deosebite. Iar în perioada alegerilor, locul era utilizat drept centru de votare.

– Şemineul de piatră, zise Quinn. Uite, ăsta ar putea fi un excelent loc pentru a ascunde ceva.

Se apropie şi începu să scormonească cu vătraiul în vatra şemineului. Şi clădirea mai are un pod încăpător. Essie mi-a spus că îl foloseau ca depozit. Şi azi încă este folosit tot ca spaţiu de depozitare. Se păstrează acolo mese şi scaune pliante şi alte lucruri asemănătoare. Podurile sunt adevărate comori.

– De ce asemenea clădiri sunt atât de reci încât îţi dau fiori când sunt pustii? se minună Layla.

– Acum suntem noi aici. S-o luăm de sus în jos, sugeră Quinn.

– Podurile sunt comori de praf şi păianjeni, spuse Cybil după douăzeci de minute.

– Nu e chiar aşa de rău, răspunse Quinn, înaintând târâş şi sperând să dea peste vreo scândură care să se clatine.

– Da' nici prea bine nu este. Layla mai prinsese şi ea curaj şi se urcase pe un scaun pliant ca să cotrobăie printre grinzi. Nu înţeleg de ce unii consideră că nu trebuie curăţate şi spaţiile de depozitare la fel de des ca orice alt spaţiu dintr-o casă.

– Cândva a fost curat aici. Ea ţinea curat.

– Care ea? apucă să întrebe Layla, dar Cybil îi făcu un semn cu mâna, încruntându-se în direcţia lui Quinn.

– Vorbeşti de Ann Hawkins?

– Vorbesc de Ann şi de fiii ei. I-a adus acasă şi a locuit cu ei aici, în pod. Ea şi cu cei trei fii ai

ei. A locuit cu ei până ce s-au făcut suficient de mari încât să primească o încăpere la parter. Însă ea a continuat să locuiască tot aici, sus. Voia să stea la înălțime, de unde să poată vedea până departe. Cu toate că știa foarte bine că el n-avea să mai vină, ea tot încerca să-l zărească. A fost fericită aici, destul de fericită. Iar atunci când a murit, avea sufletul împăcat. Brusc, Quinn se ridică în capul oaselor. Oh, Doamne Dumnezeule, eu am vorbit?

Cybil se aplecă și se uită la figura lui Quinn.

– Asta numai tu poți să știi.

– Cred că eu am fost. Quinn își apăsă degetele pe frunte. Mă doare capul de parcă aș fi băut prea mult. Am văzut totul cu ochii minții. Perfect limpede. Totul a fost în mișcare, ca într-un film. Ani și ani, condensați în doar câteva secunde. Ba mai mult, am trăit efectiv toate senzațiile. Nu vi se întâmplă și vouă câteodată?

– Adeseori, răspunse Cybil.

– Am văzut-o cum scria în jurnalul ei și cum îi spăla pe față pe copii. Am văzut-o râzând și plângând. Am văzut-o stând la fereastră și uitându-se în întuneric. I-am simțit... Quinn își duse o mână la inimă. I-am simțit dorul care o mistuia.

– Nu arăți bine. Layla îi puse o mână pe umăr. Poate că ar trebui să coborâm și să bei puțină apă.

– Probabil că da. Apoi Quinn o luă de mână pe Layla, care se oferise s-o ajute să se ridice în picioare. Dar poate că ar trebui să mai încerc. Ar trebui să ajung din nou acolo ca să aflu mai multe.

– Ești îngrozitor de palidă, o avertiză Layla. Iar mâna ți-e rece ca gheața.

– Cred că este de ajuns pentru astăzi, îi zise și Cybil. Nu-i bine să exagerezi.

– Dar n-am văzut unde își ținea jurnalele. Dacă o fi ascuns ceva pe-aici, n-am văzut.

17

Cal decise că nu venise încă vremea să vorbească despre fragmentele pietrei sparte sau despre cercetarea unor proprietăți când Quinn era preocupată de viziunea ei cu Ann Hawkins. În orice caz, centrul de bowling nu era locul pentru un astfel de schimb de informații.

Se gândi să aducă vorba despre asta după ora închiderii, atunci când Quinn urma să-l conducă în biroul ei pentru a-i arăta noua schemă întocmită de Layla, schemă care cuprindea lista cu momentele, durata aproximativă și părțile implicate în incidentele petrecute de când sosise Quinn acolo.

Uită însă de toate când ajunseră amândoi în pat, înnebuniți de dorință, când totul părea să fie din nou în ordine.

După aceea își spuse că se făcuse deja prea târziu pentru a deschide discuția și că subiectul trebuia abordat într-un moment mai potrivit decât acela în care ea era cuibărită la pieptul lui.

Poate că asta însemna a evita şi a amâna, însă el socoti că e bine să abordeze lucrurile în clipa optimă şi în locul adecvat, aşa cum proceda el de obicei. Hotărâse să-şi ia liber în următoarea duminică, aşa încât tot grupul lor să poată face ascensiunea până la Stânca Păgână. În mintea lui, acela ar fi locul, ca şi momentul propice.

Însă natura îi dădu planurile peste cap.

Când meteorologii începură să prognozeze apropierea unui viscol, el deveni foarte atent şi urmări cu îngrijorare previziunile. După părerea lui, specialiştii se înşelau probabil cel puţin la fel de des pe cât aveau şi dreptate. Chiar şi atunci când, pe la mijlocul dimineţii, începură să cadă primii fulgi de zăpadă, rămase la fel de sceptic. Era a treia ameninţare de viscol din an şi până acum cea mai mare furtună nu adusese decât un strat de zăpadă de douăzeci de centimetri.

Ridică din umeri când află că partidele de bowling din după-amiaza aceea fuseseră amânate. Se întâmpla ca lumea să amâne totul încă de la primii fulgi de zăpadă aşternută, după care să pornească spre supermarket pentru provizii de pâine şi hârtie igienică. Iar întrucât autorităţile competente suspendaseră deja cursurile cu mult înainte de amiază, zona de jocuri mecanice şi rotiseria zumzăiau.

Şi totuşi, în clipa în care, pe la ora două după-amiază, intră în clădire şi tatăl său, arătând ca un om de zăpadă, Cal începu să fie mai atent.

– Cred că ar fi bine să închidem dugheana, îi zise Jim cu obişnuita lui jovialitate.

– Nu-i chiar aşa de grav. La jocurile mecanice e animaţie ca de obicei, iar rotiseria e plină de lume. Am avut ocupate în permanenţă şi câteva piste de popice. Mulţi concetăţeni de-ai noştri vor veni şi ceva mai târziu, după-amiază, ca să-şi omoare timpul pe-aici.

– Afară e destul de rău şi vremea se strică în continuare. Jim îşi puse mănuşile în buzunarul hanoracului. Dacă continuă aşa, până la asfinţit zăpada va ajunge aproape până la genunchi. Trebuie să-i trimitem pe copiii ăştia acasă, ba chiar să-i ducem noi pe cei care locuiesc mai departe. Vom închide prăvălia şi o să te duci şi tu acasă. Sau mai bine ia-ţi câinele, ia-l şi pe Gage şi veniţi să staţi la noi. Maică-ta va fi tare îngrijorată la gândul că ai să conduci pe aşa o vreme şi în beznă.

Cal dădu să-i reamintească tatălui său că are treizeci de ani şi conduce o maşină cu tracţiune integrală, precum şi că aproape o jumătate din viaţa lui condusese maşini. Îşi dădu însă seama că era inutil, aşa că se mulţumi să dea din cap.

– O să ne descurcăm şi acasă la mine. Am camara plină cu provizii. Tată, o să-i trimit eu pe toţi clienţii pe la casele lor şi o să închid centrul. Tu du-te repede acasă. Mama o să se îngrijoreze şi pentru tine.

– E timp destul să închizi şi să încui, îi zise Jim, aruncând o privire în direcţia pistelor de

bowling, acolo unde un grup de şase adolescenţi îşi consumau energia şi, în egală măsură, hormonii. Când eram eu copil, s-a dezlănţuit odată un vifor năprasnic. Bunicul tău a ţinut deschis şi am rămas aici vreme de trei zile. A fost grozav.

– Te cred, rânji Caleb. Vrei s-o sun pe mama şi să-i spun că suntem blocaţi aici? O să ne descurcăm noi doi cu toate treburile. Organizăm un maraton de popice.

– Să fiu al naibii dacă nu-mi surâde ideea. Apoi chipul lui Jim se încordă. Bineînţeles că m-ar lua în şuturi la întoarcere şi ar fi ultima oară când aş arunca o bilă de bowling.

– Atunci mai bine închidem.

În ciuda plângerilor şi a protestelor, cei doi evacuară centrul, aranjând cu unii dintre membrii personalului să-i ducă acasă pe câţiva clienţi. În tăcerea care se lăsase, Cal închise el însuşi rotiseria. Ştia că tatăl său se întorsese ca să verifice unde era şi ce făcea Bill Turner. Nu doar ca să-i dea instrucţiuni şi să-i traseze sarcini, gândi el, ci în primul rând pentru a se asigura că Bill avea tot ce-i trebuie şi pentru a-i strecura ceva bani în plus, dacă n-o făcuse deja.

În timp ce închidea, Cal îşi scoase telefonul mobil şi îl sună pe Fox la cabinetul lui.

– Bună. Nu eram sigur că o să te mai prind.

– Tocmai intenţionam să plec. Acum închideam biroul. Pe doamna H am trimis-o mai demult acasă. Vremea se înrăutăţeşte.

– Vino la mine. Dacă se adeveresc previziunile meteorologice, câteva zile s-ar putea ca drumurile să se înzăpezească. N-are rost să pierdem timpul. Şi poate că ar fi bine să dai între timp o fugă şi până la supermarket ca să cumperi pâine şi hârtie igienică.

– Hârtie... Le aduci acolo şi pe femei?

– Da. Cal se gândise la asta după ce mai aruncase o privire pe-afară. Adu tu ce mai trebuie. Ajung şi eu acasă cât pot de repede.

Caleb închise telefonul şi după ce stinse şi luminile de-afară, apăru lângă el şi tatăl lui.

– E totul în ordine? se interesă Cal.

– Da.

După felul în care tatăl său se uita la aleea întunecată, Cal înţelese că era îngrijorat că vor rata nu numai seara de vineri, ci tot weekendul.

– Lasă că ne scoatem noi pârleala, tată.

– Ai dreptate. Întotdeauna ne scoatem pârleala. Bătrânul îl bătu apoi uşor cu palma pe umăr şi adăugă: Hai să mergem acasă.

Quinn deschise uşa râzând.

– Ce grozav! Au spus că s-ar putea să se depună un strat de zăpadă de aproape un metru, poate chiar mai mult! Cyb o să ne gătească un gulaş, iar Layla a plecat la magazin ca să cumpere baterii şi lumânări, în caz că rămânem fără curent electric.

– Foarte bine. Caleb îşi scutură zăpada de pe ghete. Faceţi-vă bagajele şi luaţi-vă tot ce credeţi că vă trebuie. Mergem cu toţii la mine acasă.

– Nu fi caraghios! Ne descurcăm noi şi singure. Iar dacă vrei, poţi rămâne şi tu cu noi.

Cu ghetele curăţate cât de cât de zăpadă, Cal intră şi închise uşa în urma lui.

– Eu am un mic generator pe gaz şi pot alimenta mici consumatori, printre care şi electropompa de scos apa din puţ, ceea ce înseamnă că vom avea apă pentru toaletă.

– Aaa, toaletele! La asta nu mă gândisem. Dar cum o să încăpem toate trei în cabina camionetei tale?

– O să ne descurcăm noi. Aduceţi-vă cele necesare.

Numai transportarea bagajelor până la camionetă le luă o jumătate de oră, lucru la care el se şi aşteptase. În cele din urmă, platforma era încărcată cu tot ce ar fi putut fi necesar pentru o săptămână de trai în sălbăticie, iar în cabină, alături de el, se înghesuiseră trei femei.

Caleb îşi dădu seama că ar fi fost mai bine să-l fi rugat pe Fox să vină s-o ia măcar pe una dintre ele, împreună cu jumătate din casa lor, încărcată pe platforma din spate. Acum era prea târziu.

– Ce minunat! exclamă Layla, aşezată în poala lui Quinn şi sprijinindu-se cu o mână de bord, pe când ştergătoarele Chevrolet-ului făceau cu greu faţă ritmului în care zăpada se aşeza pe parbriz. Ştiu că o să fie o mare harababură, dar e aşa de frumos, aşa de altfel decât în oraş.

– Să nu uiţi de asta când o să ne batem cu trei bărbaţi pentru accesul în baie, o preveni Cybil. Şi aş vrea să vă avertizez de la bun început că refuz să gătesc numai eu doar fiindcă ştiu cum se umblă la aragaz.

– Am luat notă, bombăni Cal.

– E într-adevăr minunat, spuse şi Quinn, mişcându-şi capul în dreapta şi în stânga capului Laylei pentru a putea vedea şi ea privelişte. Aa, uitasem să vă spun ceva! Am primit veşti din partea bunicii mele, care a dat de urma Bibliei de familie. O s-o roage pe nepoata cumnatei ei să scaneze paginile interesante şi să mi le expedieze prin e-mail. Quinn încercă să-şi facă mai mult loc pe banchetă şi continuă: Cel puţin aşa sper, dat fiind că nepoata aceea este singura din familie care se pricepe să scaneze şi să creeze fişiere, în vreme ce unica legătură a bunicii mele cu internetul este aceea să trimită e-mailuri şi să joace pocher on-line. Sper ca până mâine să primesc toate informaţiile necesare. Nu-i aşa că-i nemaipomenit?

Prinsă între portieră şi Quinn, Cybil nu renunţă fără luptă la colţul ei de banchetă.

– Mai bine te-ai da mai încolo.

– O ţin în braţe pe Layla, aşa că am dreptul la mai mult spaţiu. Am chef de floricele de porumb, dădu apoi Quinn de veste. Pe aşa o vreme înzăpezită voi nu poftiţi la floricele? Oare am luat în bagaje şi aşa ceva? Tu ai floricele de porumb acasă? îl întrebă ea pe Caleb. Dacă n-ai, atunci poate că ar fi bine să oprim pe drum şi să cumpărăm.

Cal nu scosese încă niciun sunet şi se concentra pentru a supravieţui acestui drum care putea fi cel mai lung din viaţa lui.

Îşi croia calea pe drumuri lăturalnice şi, cu toate că avea încredere în camioneta lui şi în priceperea sa de şofer, se simţi uşurat când vră pe aleea casei lui. Cum toată lumea dorise ca încălzirea să fie dată la maximum, în cabina camionetei era ca într-o saună.

Chiar şi în aceste împrejurări, Cal trebui să recunoască cum că locuinţa şi pădurea lui arătau ca o pictură. Terasele troienite de zăpadă, copacii cu crengile încărcate de omăt şi pâlcurile de arbuşti încadrau casa cu fumul ieşind pe horn, iar luminile străluceau deja la ferestre. Rulă pe urmele roţilor de la camioneta lui Fox peste podeţul ce traversa pârâiaşul acum îngheţat şi acoperit de nea.

Rostogol mergea sprinten spre casă, venind din direcţia pădurii şi lăsând urme adânci prin zăpadă. Coada lui făcu alene o singură mişcare largă, timp în care slobozi un unic lătrat dogit.

– Uite-l şi pe Rostogol! exclamă Quinn, izbutind să-l înghiontească pe Caleb cu cotul. Pare foarte zglobiu.

– Zăpada îl pune în mişcare. Cal trase camioneta în spatele camionetei lui Fox şi zâmbi compătimitor la adresa Ferrari-ului lui Gage, automobilul fiind încetul cu încetul îngropat sub stratul de zăpadă proaspăt căzută. Apoi apăsă prelung pe butonul claxonului. Al naibii să fie dacă

avea de gând să care de unul singur tot muntele de bulendre fără de care celor trei femei li se părea imposibil să supravieţuiască fie şi numai o noapte sau două, gândi el, apucându-se să descarce bagajele de pe platformă.

– E un loc frumos, Cal. Layla îi luă din mâini primul bagaj. Un peisaj idilic în secolul douăzeci şi unu. Îmi dai voie să intru direct în casă?

– Bineînţeles.

– E frumos ca într-o pictură, zise şi Cybil, trecând în revistă geamantanele şi cutiile şi alegându-şi un bagaj. Şi mai ales dacă nu te deranjează izolarea.

– Pe mine nu mă deranjează.

Ea aruncă o privire de jur împrejur. Gage şi Fox ieşeau şi ei din casă.

– Şi sper să nu te deranjeze nici aglomeraţia.

Bărbaţii duseră totul înăuntru, împrăştiind pretutindeni zăpadă. Cal îşi spuse în sinea lui că probabil o telepatie feminină le făcuse pe cele trei să-şi împartă tacit treburile casnice. Layla îi ceru lui Cal cârpe şi prosoape vechi şi începu să şteargă urmele de zăpadă. Cybil luă în stăpânire bucătăria, ducându-şi acolo cratiţa cea mare şi punga cu ingrediente. Iar Quinn scotoci prin dulapul cu aşternuturi şi se apucă să repartizeze paturile pe persoane, indicând ce bagaje şi unde să fie duse.

Aşa că stăpânul casei nu găsi nimic mai bun de făcut decât să bea o bere.

Pe când Cal începuse să întreţească focul în şemineu, în încăpere intră şi Gage, plângându-i-se:

– În amândouă băile de sus au apărut o puzderie de cosmeticale femeieşti. Îndreptă degetul mare spre tavan, întrebându-l pe Cal pe un ton inchizitorial: Ce-ai făcut?

– Am făcut doar ceea ce se cuvenea să fac. Nu puteam să le las. Ar fi putut să se trezească blocate, departe de noi, vreme de câteva zile.

– Şi ce li s-ar fi întâmplat? S-ar fi plictisit fără noi? Iubita ta a hotărât ca Fox şi cu mine să împărţim biroul tău, şi tu ştii că nemernicul ăsta doarme ca un porc.

– Nu-i nimic de făcut.

– Ţie ţi-e uşor să vorbeşti, ţinând cont că vei dormi cu blonda.

De data asta, Cal îi aruncă un rânjet îngâmfat, şi spuse:

– Nici în privinţa asta nu-i nimic de făcut.

– Iar Esmeralda fierbe ceva în bucătărie.

– Prepară un gulaş... şi n-o cheamă Esmeralda, ci Cybil.

– N-are importanţă cum o cheamă. Şi oricum s-ar numi, mirosul este divin. Trebuie să recunosc. Iar bucătăreasa miroase încă şi mai bine. Însă treaba e că m-a dat afară din bucătărie când am intrat acolo şi am încercat să iau o nenorocită de pungă cu cartofi prăjiţi ca să meargă mai bine berea.

– Vrei să găteşti tu pentru şase guri?

Drept răspuns, Gage mormăi ceva neinteligibil, se aşeză şi îşi rezemă picioarele pe măsuţa pentru cafea.

– Cât de gros se aşteaptă să fie stratul de zăpadă?

– De aproape un metru. Se aşeză şi Cal alături, imitându-i poziţia. Pe vremuri, de-abia aşteptam să se întâmple aşa ceva. Şcoala se închidea, iar noi ne dădeam cu săniuţele pe derdeluş şi ne băteam cu bulgări de zăpadă.

– Ce vremuri minunate, prietene!

– Iar acum o să pregătim generatorul, o să aducem lemne în casă şi o să cumpărăm baterii şi hârtie igienică.

– E neplăcut să fii adult.

Şi totuşi era cald, şi lumină, şi aveau mâncare, în vreme ce afară ninsoarea se îndesea. Nu prea aveau de ce să se plângă, îşi zicea Cal gustând dintr-un castron cu tocană fierbinte şi condimentată, mâncare la care el nu adusese nicio contribuţie. În plus, conţinea şi găluşte, iar el nu putea rezista găluştelor.

– Nu cu mult timp în urmă am trecut şi prin Budapesta. Mâncând la rândul lui, Gage se uită la Cybil. Mâncarea ta e la fel de bună ca şi cea de acolo.

– De fapt, ăsta nu este un gulaş unguresc, are mai curând influenţe sârbo-croate.

– Foarte bună tocăniţa asta, indiferent de origine, comentă şi Fox.

– Cybil însăşi are origini est-europene, spuse Quinn, savurând unica jumătate de găluşcă pe care îndrăznise să şi-o permită. Are rădăcini croate,

ucrainene, poloneze şi o mică influenţă franţuzească, de unde şi înclinaţia pentru modă şi snobism.

– Când au ajuns strămoşii tăi aici? întrebă Cal.

– În funcţie de ramura arborelui genealogic, fie prin secolul al optsprezecelea, fie cu puţin înainte de cel de-al Doilea Război Mondial. Cybil însă înţelesese foarte bine sensul întrebării şi îi răspunse: Nu ştiu dacă am vreo legătură cu Layla sau Quinn ori cu orice evenimente. Tocmai studiez problema.

– Între noi două s-a stabilit instantaneu o afinitate, zise Quinn.

– Într-adevăr, aşa este.

Cal înţelegea acest soi de prietenie pe care îl sesiza în ochii a două femei care se priveau şi care avea prea puţin de-a face cu legătura de sânge. Mai degrabă cu o simpatie reciprocă.

– Din prima zi, sau mai precis seară, petrecută la colegiu, ne-am ataşat una de cealaltă, zise Quinn, după care luă o mică înghiţitură dintr-o găluşcă. Ne-am cunoscut la cămin. La început am nimerit în camere aflate uşă-n uşă. După două zile ne-am mutat împreună. Pe colegele noastre de cameră nu le-a deranjat faptul, iar în aceeaşi formaţie am şi terminat colegiul.

– Şi se pare că formăm o echipă încă şi astăzi, completă Cybil.

– Mai ţii minte că în prima seară mi-ai ghicit în palmă?

– Ştii să ghiceşti în palmă? se interesă Fox.

– Da, când am chef de aşa ceva. Asta face parte din moştenirea mea ţigănească, adăugă Cybil, gesticulând larg cu ambele mâini.

Iar Cal simţi un nod în stomac.

– Existau ţigani în Hollow.

– Adevărat? Cybil înălţă atent paharul şi sorbi din vin, după care îl întrebă: Când?

– Trebuie să verific ca să-ţi pot spune precis. Ştiu asta din poveştile despre care străbunica mea zicea că le ştie de la bunica ei. Chiar aşa. Cum au venit ţiganii într-o vară şi şi-au instalat şatra.

– E ceva potenţial interesant, cugetă Quinn cu glas tare. S-ar fi putut ca vreun localnic să se fi apropiat de una dintre frumuseţile acelea cu ochi negri, iar după nouă luni, surpriza! Şi de acolo se ajunge direct la tine, Cyb.

– Doar o singură familie mare şi fericită, murmură Cybil.

După-masă, corvezile au fost din nou împărţite. Trebuiau aduse în casă lemnele, lăsat afară câinele, strânsă masa şi spălate vasele.

– Cine mai găteşte? întrebă Cybil.

– Gage găteşte, spuseră la unison Cal şi Fox.

– Hei!

– Bine. Cybil îl măsură din cap până-n picioare şi îi comunică sec: Dacă e vorba să luăm şi micul dejun tot în grup, atunci o să-l pregăteşti tu. Şi-acum...

– Înainte de orice altceva, trebuie să discutăm un lucru, li se adresă Cal. Putem merge în sufra-

gerie dacă vreți. Trebuie să aducem ceva, mai spuse el, uitându-se la Fox și la Gage. Poate o să vreți să mai deschidem o sticlă de vin.

– Despre ce o fi vorba? întrebă Quinn, încruntându-se, după ce plecaseră bărbații. Ce-or mai fi punând la cale?

– Mai degrabă cred că e vorba despre un lucru pe care încă nu ni l-au spus, interveni și Layla. Mie-mi cam miroase a sentiment de vinovăție și a îndelungă ezitare. Și nu pentru că i-aș cunoaște chiar atât de bine.

– Probabil că știi tu ce știi, îi zise Cybil. Mai adu o sticlă, Q. Și cu ocazia asta poate că n-ar fi rău să mai aprindem câteva lumânări. S-a lăsat deja... întunericul.

Cal se gândi că băieții îi pasaseră lui și această responsabilitate fiindcă erau în casa lui. După ce se adunară din nou cu toții la masă, el se străduí să înceapă discuția în felul cel mai adecvat cu putință.

– Știm deja toți ce s-a întâmplat în noaptea aceea în poiană, atunci când eram copii, precum și toate câte au început să se petreacă după aceea. Quinn, tu însăți ai fost martoră a unor ciudățenii atunci când am urcat noi doi până acolo.

– Da. Și Layla și Cyb ar trebui să vadă luminișul acela după ce se va topi zăpada și vom putea urca.

– De acord, încuviință Cal după o ușoară ezitare.

– Să nu vă așteptați la o plimbare pe Champs-Élysées, interveni și Gage, fapt care o făcu pe Cybil să ridice dintr-o sprânceană.

– O să ne descurcăm noi.

– Tot în noaptea aceea s-a mai întâmplat și altceva, un lucru despre care încă nu v-am povestit.

– De fapt, nimănui altcuiva, preciză Fox.

– E greu de explicat de ce n-am spus nimănui. N-aveam decât zece ani atunci când parcă s-a dezlănțuit iadul, atunci când... Și Cal așeză pe masă fragmentul lui de piatră.

– E o bucată de rocă? întrebă Layla.

– Este din hematit. Cybil își țuguie buzele, dădu să întindă mâna spre piatră, dar se opri și întrebă: Pot să pun mâna pe ea?

Fox și Gage puseră și ei fragmentele lor de piatră, lângă cel al lui Cal.

– Alege, o invită Gage.

– Trei bucățele din aceeași piatră. Și Quinn o alese pe cea mai apropiată de ea. N-am dreptate? Sunt trei fragmente din aceeași piatră?

– O piatră care a fost rotunjită și lustruită, continuă Cybil. Da' de unde le aveți?

– Ne-am pomenit atunci cu ele în mână, îi răspunse Cal. După explozia orbitoare și după ce s-a lăsat bezna, când pământul a încetat să se mai cutremure, fiecare dintre noi ținea în mână câte o bucată. Cal se uită la mâna lui și își aminti cum o încleștase pe fragmentul lui de piatră de parcă de asta depindea viața lui. N-am știut ce erau. Fox a

căutat prin cărți să afle, fiindcă mama lui avea multe cărți despre roci și cristale. Hematit.

– Trebuie lipite la loc, spuse Layla. Nu credeți că ar trebui reîntregită piatra?

– Am încercat. Fragmentele sunt netede. Se potrivesc ca trei piese dintr-un puzzle, spuse Fox, făcându-i un semn lui Cal, care le alătură într-o singură piatră circulară.

– Nu se întâmplă însă nimic.

– Te aștepți să se întâmple ceva doar pentru că le ții laolaltă? Curioasă, Quinn întinse și ea mâna, iar Cal îi puse fragmentele de piatră în palmă. Cred că nu se întâmplă nimic fiindcă părțile componente nu sunt sudate.

– Am încercat să facem și asta. MacGyver le-a lipit cu un adeziv universal. Cal îi aruncă o privire lui Gage, care continuă:

– Cu un astfel de adeziv, te-ai fi așteptat ca fragmentele să rămână unite. Dar parcă ar fi folosit apă chioară. Am încercat să le ținem unite cu bandă adezivă, să le încălzim și să le răcim, dar degeaba. Mai mult, nici măcar temperatura nu și-o schimbă.

– Cu o excepție, se băgă în vorbă Fox, care continuă doar după ce primi aprobarea mută a celorlalți doi. În timpul Celor Șapte, ele se încălzesc considerabil. Cu greu mai pot fi ținute în mână.

– Ați încercat și în cursul respectivei săptămâni să le asamblați? întrebă Quinn.

– Da, dar nici așa n-am avut mai mult noroc. Singurul lucru pe care îl știm precis este că piatra

asta întreagă a fost purtată la gât, ca o amuletă, de către Giles Dent în noaptea în care Lazarus Twisse și-a adus gloata în poiană. Am văzut eu asta. Iar acum piatra ne aparține.

– Ați încercat să refaceți amuleta prin intermediul magiei? întrebă Cybil.

Cal se simți puțin încurcat și își drese glasul.

– Pentru Dumnezeu, Cal, relaxează-te! Fox dădu din cap. Sigur că am încercat și asta. Am câteva cărți despre vrăjitorie și am încercat și așa. Gage a luat legătura cu niște vrăjitoare profesioniste, am apelat apoi la alte ritualuri și așa mai departe.

– Însă nu le-ați arătat niciodată, nimănui. Quinn lăsă cu grijă din mână cele trei fragmente, după care ridică paharul cu vin. Poate că ar fi fost bine să le fi arătat cuiva care să fi știut cum să umble cu ele sau să le fi înțeles scopul și poate să fi cunoscut și trecutul.

– N-am fost meniți să facem așa ceva. Fox ridică din umeri. Știu cum sună asta, dar eu am înțeles că nu ne-a fost nouă hărăzit să le ducem... la un geolog sau la cine știe ce mare preoteasă Wiccan, ori poate chiar la blestematul de Pentagon? Eu doar... Cal a susținut punctul de vedere științific.

– MacGyver, repetă Gage.

– Fox a fost sigur că era o zonă interzisă și asta era destul de bine. Asta era destul de bine pentru toți trei. Cal se uită la prietenii săi,

concluzionând: Cam aşa am tratat noi problema până acum. Dacă Fox ar fi simțit că n-ar fi bine să vi le arătăm şi vouă, atunci n-am fi făcut-o.

– Asta pentru că tu simți cel mai puternic lucrurile astea? îl întrebă Layla pe Fox.

– Nici nu ştiu. Poate că da. Însă ştiu că am crezut – şi cred în continuare cu tărie – că în noaptea aceea am scăpat cu viață, că am ieşit la liman aşa cum s-a întâmplat numai fiindcă fiecare dintre noi a ținut în mână câte o treime din piatra aceea. Şi cât timp avem fiecare bucățica lui de piatră, aceasta ne poartă noroc şi ne ajută să scăpăm de rele. Este un lucru pe care pur şi simplu îl ştiu eu, aşa cum şi Cal a văzut amuleta, dându-şi seama că era cea pe care o purtase Dent.

– Dar tu? îl întrebă Cybil pe Gage. Tu ce ştii sau ce vezi ori simți?

Privirile celor doi se întâlniră.

– Eu văd amuleta întreagă pe Stânca Păgână, deasupra. Piatră peste piatră. Şi flăcările înălțându-se din amuletă, aprinzându-se ca nişte pete de sânge, apoi mistuind-o şi deplasându-se pe partea plată şi în josul piedestalului ca un înveliş de foc. Văd focul întinzându-se rapid pe pământ şi înălțându-se în copaci, până ce aceştia explodează din cauza fierbințelii. Iar luminişul devine un rug căruia nici Satana nu i-ar supraviețui. Gage sorbi din vin şi adăugă: Asta-i ce văd eu atunci când amuleta este din nou întregită, aşa că nu mă grăbesc să ajung acolo.

– Poate că aşa s-a format amuleta, începu Layla.

– Eu nu văd în trecut. Ăsta-i apanajul lui Cal. Eu văd ce urmează să se întâmple.

– Şi este ceva extrem de util, mai ales în profesia pe care o practici.

Gage se uită iar în direcția lui Cybil şi îi surâse, asigurând-o:

– Asta nu doare şi nu face niciun rău. Apoi el îşi ridică pietricica, săltând-o uşor în palmă. E cineva interesat să joace un pocher cu mine?

Nici nu sfârşise bine Gage vorba, că luminile se stinseră. Mai degrabă decât farmec şi poezie, pâlpâitoarele lumânări pe care le aprinseseră ca pe un supliment de lumină împrumutau acum încăperii un aer straniu.

– Mă duc să pornesc generatorul, zise Cal şi se ridică. Deocamdată pentru apă, frigider şi cuptor.

– Nu ieşi singur, îl sfătui Layla, clipind parcă surprinsă de cuvintele pe care le rostise. Adică...

– Vin şi eu cu *tine*.

Când se ridică şi Fox, în bezna de-afară se auzi un urlet.

– Rostogol! exclamă Cal, părăsind repede încăperea, trecând prin bucătărie şi ieşind glonț din casă pe uşa din spate. Se opri doar o clipă pentru a înşfăca lanterna atârnată pe perete şi a o aprinde.

Îndreptă fasciculul luminos în direcția din care se auzeau lătrăturile. Raza lanternei, care se lupta să străpungă perdeaua deasă de zăpadă, răzbi doar puțin înainte să fie reflectată înapoi spre Cal.

Pătura de omăt devenise acum un zid care se înălța până peste genunchi. Strigându-și câinele, Cal se avântă prin stratul gros de nea, străduindu-se să repereze cât mai exact direcția din care venea urletul. Părea să se audă de peste tot și de nicăieri.

Auzind niște zgomote în spatele lui, Cal se întoarse, încleștând mâna pe lanternă ca pe o armă.

– Nu-i lovi pe cei care ți-au sărit în ajutor! îl avertiză Fox din urmă. Doamne, ce cumplit e aici. E o vreme să nu lași nici măcar un câine afară! Îl luă de un braț pe Cal, în timp ce Gage îl încadrase din cealaltă parte. Hei, Rostogol! Vino aici, Rostogol! Niciodată nu l-am auzit urlând așa.

– Da' de unde știi tu că urlă câinele? întrebă liniștit Gage.

– Întoarceți-vă înăuntru, le spuse Cal apăsat. Nu le putem lăsa pe femei singure. Mă duc eu să-mi găsesc câinele.

– Da, sigur, și să te lăsăm pe tine afară, în viforniță asta! exclamă Gage, îndesându-și mâinile înghețate în buzunare și uitându-se înapoi, după care adăugă: De altfel, uite-le și pe ele!

Ele se apropiau, ținându-se de brațe și cu mâinile încleștate pe lanterne, lucru care dovedea multă judecată și bun-simț, fu nevoit Cal să recunoască în sinea lui. Avuseseră și timpul necesar să-și pună scurtele groase, ca și, probabil, cizmele în picioare, ceea ce era mai mult decât apucaseră să facă el și prietenii săi.

– Întoarceți-vă! Era nevoit să strige acum pentru a acoperi șuierăturile vântului. Noi mergem să-l aducem pe Rostogol și revenim imediat.

– Ori merge toată lumea înapoi, ori nu mai merge nimeni, îi răspunse Quinn, eliberând brațul Laylei și atârnându-se de brațul lui Cal. Și în asta l-am inclus și pe Rostogol. Nu mai pierde acum timpul, se grăbi ea să adauge înainte de a apuca el să protesteze. Nu crezi că ar fi mai bine să ne împrăștiem?

– Să ne grupăm doi câte doi. Fox, tu și cu Layla încercați s-o porniți într-acolo. Quinn și cu mine o s-o luăm pe-aici. Gage și Cybil, voi mergeți prin spate. Rostogol trebuie să fie prin apropiere. Niciodată nu se îndepărtează prea mult de casă.

Însă animalul scotea niște lătrături speriate și asta nu dorise Cal să spună cu voce tare. Prostănacul lui de dulău leneș lătrase speriat.

– Agață-te de pantalonii mei... adică de curea. Și ține-te bine! îi zise el.

Tresări când mănușile ei reci ca gheața îi atinseră pielea, apoi porni să înainteze prin zăpadă. De-abia făcuse doi pași când auzi altceva în afară de urlete.

– Ai auzit și tu? o întrebă pe Quinn.

– Da. Hohote de râs. Cam așa cum ar putea râde un băiețel nesuferit și rău.

– Întoarce-te...

– Nici nu mă gândesc să părăsesc acolo câinele, după cum nici tu n-o s-o faci.

O bruscă intensificare a furtunii se înălță ca o uriașă maree, împrăștiind mari grămezi de zăpadă și ceea ce păreau a fi niște imense bucăți de gheață. Cal auzi cum se rupeau crengi din copaci, pocnind în beznă ca niște împușcături. Imediat în spatele lui, Quinn de-abia mai izbutea să înainteze și aluneca mereu, înfruntând forța vântului care amenința să-i doboare pe-amândoi.

O va duce pe Quinn înapoi. S-o ducă înăuntru și chiar s-o închidă într-o debara la nevoie, după care să revină și să-și caute câinele.

Chiar când se întoarse s-o apuce de braț, Cal îi văzu.

Câinele lui ședea pe coadă, pe jumătate acoperit de zăpadă și cu botul ridicat în văzduh, în timp ce din gâtlejul lui ieșeau urlete prelungi și disperate.

Băiatul plutea la câțiva centimetri deasupra zăpezii. Și chicotea, gândi Cal. Nu era un cuvânt prea des folosit, dar se potrivea cel mai bine cu dezgustătoarele suncte pe care le scotea pocitania.

Fața lui era schimonosită într-un rânjet, în timp ce vântul se burzuluise din nou. Acum Rostogol era îngropat în zăpadă până la umeri.

– Pleacă dracului de lângă câinele meu și lasă-l în pace!

Cal înainta aplecat înainte, clătinându-se; vântul îl împingea înapoi, așa că și el, și Quinn mergeau cu mâinile și picioarele depărtate.

– Cheamă-l la tine! îi strigă Quinn. Cheamă-l, fă-l să te asculte și să vină lângă noi! Între timp își

scoase mănușile. Folosindu-și degetele, fluieră strident, pe când Cal răcnea în direcția lui Rostogol.

Câinele se cutremură, iar drăcovenia izbucni din nou în râs.

Cal continuă să țipe la Rostogol și să suduie acum, croindu-și cu greu drum prin perdeaua deasă de fulgi de zăpadă care îi intrau în ochi și îi amorțeau mâinile. Auzea strigăte în spatele lui, dar se concentra să înainteze prin zăpadă pentru a ajunge alături de câine înainte ca următoarea rafală de vânt să-l acopere complet pe Rostogol.

Are să se înece sub zăpadă, își zise Cal, luptându-se să răzbească înainte. Dacă nu izbutea să ajungă la Rostogol, câinele său se va sufoca în oceanul acela de nea.

Cal simți o mână încleștându-i-se de gleznă, însă își continuă strădania de a înainta.

Scrâșnind din dinți, dădu din brațe și înșfăcă nesigur zgarda lui Rostogol. Ținând-o strâns și încordat din toate puterile, ridică privirea spre ochii aceia care scânteiau într-un verde păgân cu irizații roșii, strigând:

– Nu-l poți lua de lângă mine!

Cal trase brusc de zgardă. Ignorând scheunatul lui Rostogol, o smuci din nou, cu ranchiună și disperare. Deși câinele hăulea și schelălăia, corpul lui părea prins în ciment întărit. Iar în spatele lui, Quinn se aruncase pe burtă și săpa în zăpadă, cu mâinile goale, ca să dezgroape câinele.

Fox se apropie și el, împrăștiind de sub tălpi trâmbe de zăpadă. Adunându-și toate puterile,

Caleb se mai uită încă o dată la ochii crunți ai băiatului.

– Ți-am spus că nu ți-l dau!

La următoarea încercare, Cal îl cuprinse în brațe pe dulăul care dârdâia și scheuna.

– Liniștește-te, liniștește-te. Și Cal își lipi obrazul de blana rece și umedă a câinelui. Hai să plecăm naibii de-aici!

– Du-l lângă foc! îi zise Layla, dând s-o ajute pe Quinn să se ridice în picioare, pe când Cybil se străduia și ea să-și recapete poziția bipedă.

Băgând un capăt al lanternei în buzunarul de la spate, Gage o trase pe Cybil în picioare, apoi o ridică și pe Quinn.

– Poți să mergi? o întrebă Gage pe Quinn.

– Da, da. Hai să intrăm în casă până nu degerăm.

Imediat apărură pături și prosoape, îmbrăcăminte uscată și cafea fierbinte. Coniacul le încălzi tuturor oasele înghețate și mușchii amorțiți, inclusiv lui Rostogol. Focul fu întețit.

– Arătarea nu-i dădea drumul, iar câinele nu i se putea împotrivi. Caleb se așezase pe podea, cu capul câinelui rezemat în poală. Nu se mai putea desprinde. Cățelul acesta nevinovat și prostuț ar fi fost îngropat în zăpadă.

– S-a mai întâmplat și altă dată așa ceva? îl întrebă Quinn. Creatura a mai atacat și alte animale?

– Cu câteva săptămâni înaintea Celor Șapte, s-a întâmplat câteodată să se înece animale sau,

uneori, să fie călcate pe șosea. Alteori niște animale au avut un comportament violent. Însă niciodată nu s-a mai întâmplat una ca asta. Acum a fost...

– O demonstrație, spuse Cybil, așezând mai strâns pătura pe picioarele lui Quinn. O fi vrut ca noi să vedem de ce e ea în stare.

– Sau poate a vrut să testeze de ce suntem noi în stare, opină Gage, primind din partea lui Cybil o privire speculativă.

– Asta mi s-ar părea mai aproape de adevăr. A vrut să vadă dacă suntem în stare să-l învingem. Un câine nu este o ființă omenească și poate fi ținut mai ușor sub control. Scuză-mă, Caleb, dar creierul câinelui tău este mult sub nivelul majorității țâncilor.

Cu un gest drăgăstos, Cal îl trase pe Rostogol de o ureche.

– E și el doar un pămpălău prostuț.

– Înseamnă că totul n-a fost decât o demonstrație. L-a speriat pe bietul animal ca să se distreze, spuse și Layla, așezându-se în genunchi, mângâindu-l și scărpinându-l pe Rostogol. N-ar fi rău să-l răzbunăm pe dulău.

Mirată, Quinn ridică privirea.

– Te-ai gândit la ceva anume?

– Încă nu, dar merită să ne gândim la asta.

18

Cal nu mai ştia la ce oră se culcaseră, dar când deschise ochii, pe fereastră intra deja timid lumina palidă a iernii. Uitându-se pe fereastră, văzu că ningea încă, cu fulgi perfecţi, mari şi deşi ca într-un film de Crăciun de la Hollywood.

În liniştea deplină, pe care numai o ninsoare abundentă şi potolită o putea aşterne, nu se auzea decât un insistent şi întru câtva satisfăcut sforăit. Venea dinspre Rostogol, care se întinsese pe pat, la picioare, ca o pătură canină. Era un lucru pe care Cal nu-l îngăduia de obicei, însă acum sonoritatea, greutatea, căldura, toate păreau în perfectă ordine.

De-acum înainte, hotărî el, sărmanul ăsta de câine afurisit îl va însoţi peste tot.

Cum laba piciorului şi glezna lui erau prinse sub greutatea câinelui, Cal se mişcă pentru a se elibera, ceea ce o făcu pe Quinn să se răsucească. Ea scoase un oftat uşor şi, apropiindu-se de el, îşi vârî un picior între picioarele lui. Un braţ de-al lui Cal rămăsese blocat sub ea în cursul nopţii, iar acum era amorţit.

Lui i se părea foarte bine aşa.

Şi fiindcă aşa stăteau lucrurile, fiindcă cei doi erau cuibăriţi împreună în pat pe când afară ninsoarea hollywoodiană se cernea în continuare, Cal nu găsi niciun motiv să nu profite de situaţie.

Zâmbind, el îşi strecură o mână pe sub tricoul ei, mângâindu-i pielea caldă şi catifelată. Când îi cuprinse în palmă un sân, îi simţi inima bătând sub mâna lui, la fel de liniştit şi de constant ca sforăitul lui Rostogol. Cal îi dezmierdă sânul pe îndelete, cu buricele degetelor, uitându-se la chipul ei. Încetişor şi delicat, îi alintă sfârcul, excitându-se şi învârtoşându-se doar închipuindu-şi cum i l-ar lua în gură şi cum ar stârni-o cutreierând cu limba pe pielea ei.

Quinn suspină din nou.

Pe urmă, mâna lui se îndreptă în jos, vârfurile degetelor sale trecură uşor peste abdomenul ei, pe sub pijama, pentru a-i mângâia apoi o coapsă. După aceea, mâna lui se mişcă iar în sus, apoi din nou în jos şi tot aşa, ca o atingere de-abia şoptită, apropiindu-se tot mai mult de centru.

Şi în timpul ăsta, sunetele pe care le scotea ea prin somn erau doar nişte scâncete dulci şi neajutorate. Când bărbatul veni deasupra ei şi o pătrunse, Quinn era de multă vreme umezită şi fierbinte. Cal îşi coborî gura pe buzele ei, sorbindu-i răsuflarea grăbită şi întretăiată.

Ea ajunse la orgasm exact în momentul în care se trezea de-a binelea din somn, trupul ei explodând în clipa-n care mintea ei efectuă saltul de la starea de somn la uluire şi plăcere.

– Ooo, Dumnezeule!

– Taci, murmură el cu buzele lipite de buzele ei, râzând încet. O să trezeşti câinele.

În timp ce se rostogolea, Cal îi scosese pantalonii de pijama, iar înainte ca ea să se lămurească în legătură cu ceea ce avea Cal de gând să facă, el o imobiliză, o penetră încă o dată și pătrunse în profunzime.

– Ooo, Doamne Dumnezeule! se bâlbâi ea. Bună dimineața!

El râse din nou și, încordându-se, începu să se miște în interiorul ei într-un ritm lent și înnebunitor. Ea se strădui să se adapteze ritmului impus de el, forțându-se să amâne momentul extazului, dar fiorii de plăcere o străbăteau din nou irezistibil și o săltau pe Quinn, cambrând-o.

– Dumnezeule. Dumnezeule. Dumnezeule. Nu cred că o să mai pot...

– Taci, taci, îi repetă el tot în șoaptă, coborându-și din nou gura ca să se joace cu buzele ei. O să mă mișc cât pot de lent, îi șopti Cal. Tu să faci doar ce poți.

Ea nu putu să facă nimic. Era terminată, iar trupul ei era deja al lui. Pe de-a-ntregul numai al lui. Și când el o aprinse din nou, ea nu mai avea răsuflare ca să poată striga.

Complet satisfăcută, epuizată, Quinn zăcea sub greutatea lui Cal. El alunecase puțin în jos, astfel că acum capul lui se odihnea între sânii ei, iar Quinn își trecea degetele prin părul lui. Își imagină că era duminică, zi în care n-aveau nimic presant de făcut, singura dilemă fiind dacă vor face

încă o dată dragoste înainte de micul dejun sau abia după aceea.

– Iei cumva niște vitamine speciale? îl întrebă ea cu un aer visător.

– Cum adică?

– Observ că ai o vitalitate impresionantă.

Simți cum pe buzele lui înflorise un surâs.

– Doar un trai curat și sănătos, blondino.

– Poate că are și bowlingul o contribuție. Poate că jocul de popice... Dar unde-i Rostogol?

– Animalul s-a simțit jenat cam pe la jumătatea spectacolului la care a asistat. Cal întoarse capul și făcu un gest: Uite-l acolo.

Quinn privi în direcția indicată și zări câinele pe podea, încremenit cu privirea spre colțul încăperii. Ea râse până ce începură s-o doară fălcile.

– L-am făcut să se simtă stânjenit. E prima oară când mi se întâmplă una ca asta. Doamne, ce bine mă simt! Cum de pot să mă simt atât de bine după ceea ce s-a întâmplat aseară? Apoi scutură din cap, întinse brațele în sus și îl cuprinse pe Caleb. Presupun că ăsta-i tot secretul, nu-i așa? Chiar și când se dezlănțuie iadul pe pământ, tot ne mai rămâne asta.

– Da. El se ridică atunci în șezut și întinse mâna să-i mângâie părul ciufulit, uitându-se atent la ea și îi spuse pe nume: Quinn. Apoi îi luă mâna și începu să se joace cu degetele ei.

– Cal, îi răspunse ea, imitându-i tonul serios.

– Te-ai târât prin viscol ca să mă ajuți să-mi salvez câinele.

– Este un câine bun. Oricine ar fi făcut la fel.

– Ba nu. Și nu ești nici tu chiar atât de naivă încât să crezi asta. Fox și Gage, da. Pentru câine și pentru mine. Layla și Cybil, posibil. Poate că le-a luat valul sau poate că așa sunt ele.

Quinn îl mângâie pe față, trecându-i ușor degetele pe sub ochii cenușii, răbdători.

– Nimeni nu l-ar fi lăsat pe câinele ăsta acolo, afară, Cal.

– În cazul ăsta, aș zice că patrupedul meu este extrem de norocos să aibă în jurul său niște oameni ca voi. Ca și mine. Iar tu te-ai târât prin zăpadă spre pocitania aceea. Ai săpat în zăpadă cu mâinile goale.

– Dacă încerci să faci din mine o eroină... atunci dă-i înainte! Cred că îmi place imaginea.

– Ai fluierat.

În momentul acela, ea rânji.

– E doar un fleac pe care l-am învățat la un moment dat. Și, de fapt, pot să fluier și mai tare când nu sunt cu răsuflarea tăiată, nu sunt înghețată de frig și nu tremur de groază.

– Te iubesc.

– O să-ți fac o asemenea demonstrație într-un moment în care... Ce-ai zis?

– Niciodată n-am crezut că voi spune aceste cuvinte unei femei cu care să nu fiu rudă. Nu am făcut-o niciodată.

Nici dacă ar fi primit un șoc electric, inima lui Quinn n-ar fi putut tresări mai tare.

– Vrei să mi-o mai spui încă o dată, acum, când sunt mai atentă la vorbele tale?

– Te iubesc.

Și Quinn simți din nou că inima stă să-i sară din piept.

– Numai pentru că ai aflat că sunt în stare să fluier cu degetele în gură?

– Ăsta a fost argumentul hotărâtor.

– Dumnezeule! Quinn închise ochii. Îmi doresc să mă iubești și îmi place să obțin întotdeauna ceea ce îmi doresc. Dar există totuși o limită. Quinn trase, îndelung și adânc, aer în piept. Cal, dacă mă iubești doar pentru toate cele întâmplate aseară, pentru că te-am ajutat să-l salvezi pe Rostogol, atunci...

– Te iubesc pentru că nu te deranjează să mănânci jumătate din felia mea de pizza.

– Practic, asta chiar că nu mă deranjează.

– Te iubesc pentru că știi întotdeauna unde îți sunt cheile și poți să te gândești la zece lucruri deodată. Pentru că nu te eschivezi niciodată și ai și un păr ca de aur. Pentru că spui întotdeauna adevărul și pentru că știi să fii o bună prietenă. Și pentru zeci de alte motive pe care încă nu le cunosc. Și pentru alte zeci de motive, pe care s-ar putea să nu le cunosc niciodată. Știu însă că ție îți pot spune niște lucruri pe care credeam că nu am să le pot spune nimănui.

Quinn îl cuprinse cu un braț pe după gât și își rezemă fruntea de fruntea lui. Pentru moment, trebui să-și tragă sufletul, amețită de frumusețea clipei, așa cum i se întâmpla adeseori în fața unei opere de artă sau a unei melodii care o impresiona.

– Ce frumos a început ziua asta, îi spuse ea și îl sărută. Este o zi minunată.

Rămaseră o vreme nemișcați, unul în brațele celuilalt, pe când câinele sforăia într-un ungher, iar afară ningea întruna.

Când coborî la parter, Cal o luă pe urma mirosului de cafea până în bucătărie, unde îl găsi pe Gage, îmbufnat, punând nervos o tigaie pe plita aragazului. Se salutară mormăind, iar Cal își scoase o cană curată din mașina de spălat vase.

– Se pare că stratul de zăpadă a ajuns deja gros de un metru și ninsoarea încă nu s-a oprit.

– Asta am putut să văd și eu, replică Gage, în timp ce tăia de zor felii de slănină. Nu pari prea trist din pricina asta.

– Păi, este o zi frumoasă.

– Probabil că la fel mi s-ar fi părut și mie dacă mi-aș fi început ziua cu o partidă matinală de amor dezlănțuit.

– Doamne, cât de mitocani pot fi bărbații! zise Cybil, care se ivise și ea, cu ochii încă împăienjeniți de somn.

– Atunci ar fi bine să-ți pui vată în urechi când te afli în preajma unor astfel de țopârlani. Vom avea la micul dejun slănină prăjită și ouă jumări,

îi anunță Gage. Cui nu-i place meniul, este liber să încerce la orice alt restaurant.

Cybil își turnă cafea în ceașcă, rămase în picioare și se uită la Gage pe deasupra marginii ceștii din care luă o înghițitură. Bărbatul nu se bărbierise și nici nu-și pieptănase claia de păr negru ca tăciunele. Evident că era nervos de dimineață, însă asta nu-l făcea să arate mai puțin atrăgător, își zise în sinea ei.

Păcat.

– Știi ce am observat eu la tine, Gage? îl întrebă Cybil.

– Ce?

– Că ai o poponeață frumoasă și un fel de a fi extrem de scârbos. Să mă anunți și pe mine când e gata micul dejun, mai adăugă ea și ieși maiestuoasă din bucătărie.

– Are absolută dreptate fata! De multe ori, cam tot așa am gândit și eu despre poponeața ta și despre atitudinea ta.

– Telefoanele nu funcționează, dădu de veste Fox intrând în bucătărie. Apoi deschise cam smucit ușa frigiderului și înșfăcă o coca-cola. Am vorbit cu maică-mea pe celular. Acolo, la ei, totul e-n regulă.

– Cunoscându-i foarte bine pe părinții tăi, aș zice că probabil tocmai și-o trăseseră și ei de dimineață, comentă mucalit Gage.

– Nu exagera. E-adevărat ce zici, dar nu exagera, spuse Fox, după o clipă de ezitare.

– Numai la sex îi este gândul!

– Şi de ce nu i-ar fi gândul numai la sex? Nu e nici suferind şi nici nu se uită la sport, singurele împrejurări în care bărbaţii nu se gândesc la sex.

Gage puse slănina în tigaia înfierbântată.

– Să facă cineva şi nişte pâine prăjită. Şi o să mai avem nevoie de încă o porţie de cafea.

– Eu trebuie să-l scot pe Rostogol afară. N-am să-l mai las singur.

– Merg eu cu el, zise Fox şi se aplecă să-l mângâie pe dulău pe creştet. Oricum voiam să fac o tură pe-afară. Se întoarse brusc şi aproape că dădu peste Layla. Bună, scuză-mă! Ăăă... Eu o să dau o raită cu Rostogol pe-afară. Nu vii şi tu cu noi?

– Aaa, da, sigur. Mă duc să mă îmbrac.

– Şmecherule! boscorodi Gage după ce plecase Layla. Cât de viclean poţi să fii, Fox.

– Da' ce-am făcut?

– Dis-de-dimineaţă ai dat peste o femeie frumoasă şi ai şi invitat-o să se plimbe cu tine pe o zăpadă de mai bine de un metru, ca să se uite la un câine care îşi face nevoile lângă câţiva copaci. Şi nici măcar nu v-aţi băut cafelele.

– N-a fost decât o sugestie. M-ar fi putut refuza.

– Sunt absolut convins că te-ar fi refuzat dacă şi-ar fi luat în prealabil doza de cofeină şi creierul i-ar fi funcţionat la parametrii normali.

– De-abia acum îmi explic de ce ai tu succes numai la femei lipsite de creier.

– Eşti blândeţea întruchipată, spuse Cal, după ce Fox ieşise valvârtej din bucătărie.

– Fă odată cea de-a doua blestemată de cafea!

– Eu trebuie să aduc în casă lemne de foc, să alimentez şi să pornesc generatorul şi să încep să curăţ zăpada din curte. Să mă chemi când va fi gata micul dejun.

Rămas singur, Gage se bosumflă şi întoarse bucăţile de slănină în tigaie. Era încă bosumflat când intră şi Quinn în bucătărie.

– Mă gândeam c-o să vă găsesc pe toţi adunaţi aici, însă constat că sunt împrăştiaţi care-ncotro. Quinn îşi luă şi ea o cană. Se pare că vom mai avea nevoie de încă o porţie de cafea. Şi pentru că ea scosese deja pachetul de cafea, Gage nu mai apucă să se răstească şi la ea. Mă ocup eu de asta. Cu ce altceva te-aş mai putea ajuta?

Gage întoarse capul spre ea şi o privi lung.

– De ce faci asta?

– Pentru că mă gândesc că, în cazul în care eu te ajut pe tine acum să pregăteşti micul dejun, înseamnă că o să ne vină rândul din nou de-abia peste alte două mese.

Bărbatul încuviinţă dând din cap şi apreciindu-i logica.

– Bine gândit. Tu faci pâinea prăjită şi cea de-a doua porţie de cafea.

– Am înţeles.

Şi Quinn se apucă de treabă, în vreme ce Gage începu să bată o duzină de ouă. Remarcă faptul că

ea era iute şi eficientă. Rapiditatea n-ar fi avut o prea mare însemnătate în ochii lui Cal, dar eficienţa da. Femeia era bine făcută, era inteligentă şi, după cum văzuse cu ochii lui cu o seară înainte, şi temerară.

– Îl faci fericit.

Quinn se opri din treabă şi se uită îndelung la el.

– Asta-i bine, fiindcă şi el mă face fericită.

– Ar mai fi încă un lucru de ştiut, asta doar dacă nu ţi-ai dat deja seama. Rădăcinile lui sunt aici. Ăsta-i locul lui. Orice s-ar întâmpla, Hollow va fi întotdeauna locul lui.

– Am înţeles foarte bine acest lucru. Quinn scoase pâinea prăjită din aparat şi puse alta, adăugând: Dacă stăm să ne gândim bine, este un oraş drăguţ.

– Da, dacă stăm să ne gândim bine, se declară şi Gage de acord, după care turnă în cea de-a doua tigaie ouăle bătute.

Afară, după cum Gage anticipase deja, Fox stătea după fundul dulăului şi îl urmărea cum ridica câte un picior dindărăt şi stropea trunchiurile copacilor. Mai distractiv, presupunea el, fusese să se uite cum câinele dădea din coadă, îşi croia cu greu drum şi din când în când mai făcea şi câte un salt prin zăpada care-i ajungea până la piept. Grosimea stratului de omăt fusese obstacolul care îi oprise pe Layla şi pe Fox pe veranda din faţă a

casei şi îl determinase pe Fox să se apuce să dea zăpada cu lopata pe care Cal i-o pusese în mâini la ieşirea din casă.

Şi totuşi, era minunat afară, pe albul imaculat al infinitei zăpezi de dimineaţă, aruncând într-o parte neaua, în timp ce şi mai mult omăt cădea întruna din cer.

– Poate că ar trebui să cobor şi eu şi să scutur zăpada de pe câţiva dintre pomişorii lui Cal, îi zise Layla.

Fox se uită la ea. Femeia îşi trăsese pe cap o căciuliţă de schi şi îşi înfăşurase un şal în jurul gâtului. Şi pe căciuliţă şi pe şal se depusese deja un strat alb de zăpadă.

– O să te scufunzi în zăpadă şi o să trebuiască să-ţi aruncăm o coardă de salvare ca să te tragem înapoi. Până la urmă, o să săpăm noi o potecă.

– Dulăul nu mai pare deloc speriat. Ea nu-şi lua privirea ca de vultur din direcţia lui Rostogol. Credeam că, după tot ce i s-a întâmplat aseară o să se codească să mai iasă din casă.

– Căţeluşii au memoria scurtă. Probabil că aşa este cel mai bine pentru ei.

– Eu n-aş putea uita aşa ceva.

– Nu, îi ţinu şi el isonul. N-ar fi trebuit să-i ceară să vină cu el afară, îşi dădu seama Fox. Şi mai ales, atâta vreme cât nu-şi putea imagina cum s-ar cuveni să aducă în discuţie problema angajării ei, fapt pentru care în parte îi şi venise ideea de a-i propune să-l însoţească.

În general, se pricepea mai bine la asemenea lucruri, la relațiile cu lumea și în special cu femeile. Acum era ocupat să sape prin zăpadă o potecă lată cât lopata, de-a curmezișul terasei, spre trepte, așa că intră direct în miezul problemei.

– Mi-a spus Cal că vrei să-ți cauți ceva de lucru.

– Nu e chiar așa. Vreau să spun că aș vrea să-mi găsesc ceva de lucru, însă n-am început încă să caut.

– Mă refer la secretara mea – sau șefa de cabinet – sau asistenta mea. El continua să curețe zăpada de pe terasă. Dacă stau să mă gândesc, n-am convenit cu ea să stabilim o anumită titulatură a postului. Oricum, se va muta la Minneapolis și eu aș avea nevoie de cineva care s-o înlocuiască pentru treburile pe care mi le face ea acum.

Afurisita asta de Quinn, își zise Layla.

– Treburile pe care le face.

Fox se gândi că el era o persoană care se exprima bine în sălile de judecată.

– Adică să aranjeze și să păstreze în ordine dosarele, să plătească facturile, să răspundă la telefoane, să stabilească programările și reprogramările la nevoie, să primească clienții, să redacteze unele documente și corespondența. Numai întâmplarea face că ea are și o pregătire notarială, însă acest lucru nu este obligatoriu.

– Ce soft folosește?

– Habar n-am. Va trebui s-o întreb.

Oare folosea ea vreun soft deosebit? Iar dacă da, atunci el de unde putea să știe?

– Eu nu mă pricep la munca de secretariat sau la administrarea unui birou de avocatură și nu știu nimic despre legislație.

Fox sesiza tonul cu care se vorbea – al ei era defensiv. Continuă să dea zăpada cu lopata.

– Dar alfabetul îl cunoști?

– Bineînțeles că știu alfabetul. Însă...

– Se presupune că, dacă cunoști alfabetul, te poți ușor descurca și la îndosariere. Și cum știi să folosești un telefon, înseamnă că poți să răspunzi la apeluri și să îi suni și tu pe alții. Cam astea ar fi cerințele de bază. Știi să folosești o tastatură?

– Da, dar depinde de...

– O să-ți arate ea cum se procedează.

– Nu prea știi multe despre ceea ce face ea.

Fox se pricepea să sesizeze și tonul dezaprobator.

– Hai să ne lămurim! Se îndreptă de spate, se sprijini în coada lopeții și o privi drept în ochi. Ea este cu mine încă de când mi-am înființat cabinetul de avocatură. O să-mi lipsească al naibii de mult. Dar oamenii își văd de drumul lor în viață, iar ceilalți trebuie să accepte. Am nevoie de cineva care să țină în ordine documentele, să le găsească imediat atunci când am nevoie de ele, să expedieze notele de plată pentru ca și eu să mi le pot plăti pe ale mele, să mă anunțe când am înfățișări la tribunal, să răspundă la telefonul care sper că va

suna ca să am pe cine să taxez, precum și, în principiu, să țină o oarecare ordine în toate cele pentru ca eu să pot practica avocatura. Iar tu ai nevoie de un serviciu și de un salariu. Cred că ne putem ajuta unul pe celălalt.

– Cal te-a rugat să-mi oferi de lucru deoarece Quinn l-a rugat pe el să-ți ceară.

– Cam așa ceva. Asta însă nu schimbă cu nimic esența situației.

Într-adevăr, nu schimba cu nimic esența situației, gândi și Layla. Și totuși, era jenant.

– Nu va fi definitiv. Nu caut decât ceva temporar, până când...

– Până când îți vei urma și tu drumul, îi zise Fox și dădu din cap. Îmi convine și mie așa. În felul acesta, niciunul dintre noi nu se va simți strâns cu ușa. Doar ne vom ajuta reciproc o vreme. Și mai aruncă încă vreo două lopeți de zăpadă, după care se opri din nou, se rezemă iar în coada lopeții și se uită drept în ochii ei. Și pe urmă, tu știai deja că îți voi oferi postul fiindcă ai un fel de telepatie în astfel de situații.

– Dar Quinn l-a rugat pe Cal chiar de față cu mine să intervină ca să-mi oferi postul.

– Tu intuiești asemenea lucruri, îi repetă el. Ăsta-i rolul tău aici, sau numai o parte din rolul tău. Îi simți pe oameni și ai o intuiție în legătură cu orice situație.

– N-am însușiri paranormale, dacă asta voiai să spui. Și tonul ei redevenea defensiv.

– Ai ajuns ca teleghidată cu mașina la Hollow, deși n-ai mai fost aici nicicând. Ai știut pe unde s-o iei și pe ce drumuri s-o apuci.

– N-am habar cum de s-a întâmplat acest lucru. Și încrucișă brațele la piept într-un gest nu numai defensiv, ci și încăpățânat.

– Ba știi foarte bine, numai că asta te înspăimântă. Ai însoțit-o pe Quinn în prima seară, deși era prima oară când o vedeai.

– Era o variantă înțeleaptă la o creatură scârboasă, replică sec Layla.

– Dar n-ai fugit și nu te-ai dus în camera ta ca să te încui acolo. Te-ai suit în mașina ei și ai venit cu ea aici, loc în care de asemenea nu mai fuseseși niciodată, și ai intrat într-o casă în care se aflau doi bărbați ciudați.

– *Ciudați* mi se pare a fi cel mai potrivit termen. Eram speriată, dezorientată și doldora de adrenalină. Layla își luă privirea de la el și se uită spre Rostogol care se tăvălea prin zăpadă ca pe o pajiște cu margarete înflorite. Am avut încredere în instinctele mele.

– Tocmai la aceste instincte mă refeream și eu. Sunt sigur că, atunci când lucrai în magazinul acela de îmbrăcăminte, simțeai instinctiv preferințele clientelor, ce și-ar dori să cumpere. Am certitudinea că ești foarte talentată în direcția asta. Bărbatul continuă să curețe zăpada, în timp ce ea tăcu. Sunt convins că, în felul tău, ai avut dintotdeauna aptitudini pentru genul ăsta de lucruri. Ca

şi Caleb, Quinn are harul de a primi imagini din trecut. Se pare că Cybil întrevede imagini ale unor posibile evenimente ce urmează să se întâmple. Părerea mea este că în momentul de faţă n-ai cum să te mai dezlipeşti de mine.

– Eu nu pot ghici gândurile oamenilor, aşa că nu doresc nici ca altcineva să mi le citească pe-ale mele.

– Nu e chiar aşa. Fox îşi zise că va fi nevoit să ducă multă muncă de lămurire cu ea. O va ajuta să-şi dea seama de însuşirile ei ieşite din comun şi de modul în care şi le putea pune în valoare. Şi va trebui să-i ofere ceva timp şi spaţiu pentru a se obişnui cu gândul. Oricum, probabil că va mai ninge şi vom rămâne blocaţi aici pe toată perioada weekendului. Săptămâna viitoare am multă treabă, dar când ne vom putea întoarce în oraş, vei veni atunci când vei considera de cuviinţă pentru ca doamna H să-ţi dezvăluie secretele meseriei. Şi vom vedea atunci cum o să te simţi în postul acesta.

– Uite cum stă treaba: îţi sunt recunoscătoare că-mi oferi...

– Ba nu, nu eşti. Îi zâmbi şi mai aruncă o lopată de zăpadă peste marginea terasei. În orice caz, nu prea mult, aşa cum s-ar cuveni. Am şi eu instinctele mele.

În vorbele lui nu era doar umor, ci şi înţelegere. Îmbătişarea ei ieşi la iveală cu pregnanţă, pe când femeia dădea cu piciorul în zăpadă.

– Ba este şi recunoştinţă, numai că este îngropată sub multă iritare.

Ridicând capul, Fox îi întinse Laylei lopata.

– Nu vrei cumva să dai tu zăpada, şi să scapi astfel şi de iritare?

Şi ea izbucni în râs.

– Hai să încercăm să facem aşa: dacă eu decid să accept slujba, o s-o fac cu clauza că dacă oricare dintre noi va hotărî că nu merge, va putea să renunţe unilateral la contract. Fără resentimente de partea cealaltă.

– S-a făcut. Fox îi întinse mâna şi o strânse pe a ei, parafând astfel înţelegerea. Apoi îi reţinu mâna în mâna lui în timp ce zăpada continua să cadă în jurul lor.

Ea trebuia să simtă, gândi Fox, trebuia să simtă acea legătură tangibilă şi instantanee dintre ei. Acea recunoaştere tacită.

În momentul acela, Cybil întredeschise puţin uşa şi le zise:

– Micul dejun este gata!

Fox eliberă mâna Laylei şi se întoarse, după care expiră fără zgomot aerul din plămâni şi îl chemă pe dulău în casă.

Problemele concrete, utile trebuiau rezolvate fără întârziere. Zăpada trebuia curăţată, lemnele de foc trebuiau cărate în casă şi stivuite, farfuriile spălate şi mâncarea pregătită. Casa lui, pe care Cal o socotise întotdeauna încăpătoare, începea să devină din ce în ce mai aglomerată, cu şase persoane şi un câine înghesuindu-se înăuntru. Însă ştia că erau toţi mai în siguranţă împreună.

– Şi nu doar mai în siguranţă. Îi venise acum şi lui Quinn rândul să dea zăpada cu lopata. Se gândise să sape o potecă până la magazia lui Cal, munca asta constituind un exerciţiu util, nu doar un antrenament fizic. Cred că toate astea erau hărăzite să se întâmple. Până şi această convieţuire forţată ne oferă timpul necesar pentru a ne obişnui unii cu alţii şi a învăţa cum să ne comportăm unitar în grup.

– Gata, mai departe lasă-mă pe mine. Cal puse jos canistra de combustibil cu care alimentase generatorul.

– Nu, vezi tu, nu funcţionează totul ca într-un grup unitar. Voi, băieţii, trebuie să învăţaţi să le acordaţi femeilor încrederea că îşi pot face treaba. Faptul că Gage a fost desemnat azi să prepare micul dejun constituie un exemplu de lipsă de discriminare între sexe.

Lipsă de discriminare între sexe, gândi Cal. Cum ar fi putut el să nu iubească o femeie care folosea un astfel de termen?

– Noi toţi suntem în stare să gătim, continuă ea. Cu toţii putem să dăm zăpada cu lopata, să aducem în casă lemne de foc şi să facem paturile. Cu toţii putem să facem ceea ce avem de făcut. E bine să se ţină seama de puterile fiecăruia, dar până acum ne-am comportat ca într-un dans de la şcoala elementară.

– Cum adică?

– Într-o parte băieţii, iar în cealaltă parte fetele, şi nimeni nu ştie cum să-i adune pe toţi împreună.

La fel şi noi aici. Se opri, mişcă din umerii care o dureau şi continuă: Noi doar tatonăm terenul. Chiar şi în cazul nostru, Cal, deşi ne animă sentimente reciproce, încă ne tatonăm şi învăţăm să avem încredere unul în celălalt.

– Dacă te referi la piatră, îţi înţeleg iritarea că nu ţi-am spus mai devreme.

– Nu, chiar nu sunt supărată din cauza asta. Mai aruncă nişte lopeţi de zăpadă, de data asta însă mai mult de formă, pentru că braţele începuseră s-o doară foarte rău. Începusem să fiu, dar n-am izbutit, deoarece am înţeles că voi trei aţi fost ca unul de când vă ştiţi. Nu cred că vă mai amintiţi vremurile când nu eraţi aşa. În plus, aţi trecut printr-o experienţă copleşitoare. Nu cred că exagerez dacă o numesc aşa. Voi trei sunteţi ca un... ca un organism tricefal, nu crezi? mai întrebă şi îi dădu apoi lopata.

– Nu suntem noi o asemenea dihanie.

– Nu, dar pe-aproape. Sunteţi ca un pumn aproape strâns şi în acelaşi timp... Îşi mişcă degetele de la o mână înmănuşată. În acelaşi timp vă păstraţi fiecare şi individualitatea. Intuitiv, voi acţionaţi uniţi, împreună, conform instinctelor, şi deodată... Şi ridică şi cealaltă mână. Apare şi cealaltă parte. Aşa că noi încercăm să ne dăm seama cum să unim cele două părţi. Şi Quinn îşi adună mâinile şi îşi împreună degetele.

– Am înţeles ce vrei să spui. Cal se simţi oarecum vinovat. Şi eu am făcut nişte săpături de unul singur.

– Cred că nu te referi la săpatul în zăpadă. Şi când spui de unul singur, asta înseamnă că le-ai spus şi lui Fox, şi lui Gage.

– Da, ai dreptate, le-am spus şi lor. Noi nu ştim unde s-a aflat vreme de câţiva ani Ann Hawkins, atunci când i-a născut pe cei trei fii ai ei, unde i-a născut, unde a stat înainte de a reveni la Hollow... acasă la părinţii ei. Aşa că m-am gândit la celelalte rude ale ei, la veri, verişoare, mătuşi şi unchi. Şi m-am mai gândit că, pe vremea aceea, o femeie gravidă n-ar fi putut călători prea departe. E posibil să fi locuit pe undeva prin apropiere. În secolul al şaptesprezecelea, cincisprezece sau treizeci de kilometri păreau o distanţă mult mai mare şi mai greu de parcurs decât în zilele noastre.

– Te-ai gândit foarte bine. Ar fi trebuit să-mi treacă şi mie prin minte aşa ceva.

– Iar eu ar fi trebuit să-ţi aduc la cunoştiinţă mai demult.

– Da. Iar acum că ai făcut-o, ar trebui să-i împărtăşeşti acest lucru şi lui Cyb şi să-i pui la dispoziţie toate informaţiile pe care le deţii. Ea este marea specialistă în astfel de săpături. Eu sunt bună la aşa ceva, însă ea este şi mai bună.

– Iar eu sunt un specialist mediocru.

– Ba tu n-ai nimic mediocru în tine. Quinn îi zâmbi şi făcu un salt direct până în braţele lui. Mişcarea îl făcu să alunece şi să-şi piardă echilibrul. Quinn scoase un strigăt de bucurie, dar şi

de îngrijorare când el căzu pe spate. Iar ea ateriză pe burtă.

Cu răsuflarea întretăiată, luă doi pumni de zăpadă şi îl frecă pe faţă, după care încercă să scape cu fuga. Cal o prinse însă de mijloc şi o trase înapoi, în timp ce ea scotea ţipete de veselie.

– Sunt campion la trântele prin zăpadă, o avertiză el. Eşti depăşită, blondino! Aşa că...

Quinn reuşi să-şi strecoare o mână între picioarele lui, mângâindu-l cu nădejde. Apoi, profitând de brusca şi dramatica scădere a coeficientului lui de inteligenţă, îi băgă un bulgăre de zăpadă pe ceafă, pe sub guler.

– Încalci grosolan regulamentul acestor trânte.

– Mai studiază, amice, regulamentul adecvat. Asta-i o trântă între sexe.

Quinn încercă să se ridice, căzu şi expiră cu zgomot când Cal se aruncă peste ea.

– Până la urmă tot eu sunt campionul, îi strigă Cal, dar când să-şi apropie buzele de buzele ci, uşa se deschise şi se auzi glasul lui Cybil:

– Copii, li se adresă ea, la etaj se află un pat călduţ dacă aveţi chef de hârjoneli. Şi mai vreţi să ştiţi ceva? A revenit curentul electric. Cybil aruncă o privire înapoi peste umăr şi adăugă: Se pare că şi telefoanele au reînceput să funcţioneze.

– Telefoane. Curent electric. Computer, spuse Quinn, încercând să se elibereze de sub Caleb. Trebuie să-mi verific corespondenţa electonică.

*

Cybil se rezemă de uscător în timp ce Layla umplea cu prosoape maşina de spălat, din spălătoria lui Cal.

– Cei doi arătau exact ca un cuplu de oameni de zăpadă intraţi în călduri. Înfofoliţi, înveliţi în zăpadă, nesiguri în mişcări şi cu obrajii îmbujoraţi.

– Dragostea recent înfiripată este imună la condiţiile climatice.

Cybil chicoti.

– Să ştii că nu eşti obligată să-ţi asumi acum spălatul rufelor.

– Aşa e, dar nu mai avem niciun prosop curat, iar curentul electric s-ar putea să se întrerupă din nou. În plus, prefer să rămân în casă, într-un loc cald şi uscat, spălând prosoape, decât să ies afară, în umezeală şi în frig, să curăţ zăpada. Şi Layla îşi dădu părul pe spate, adăugând: Şi mai ales câtă vreme pe mine n-are cine să mă tăvălească prin zăpadă.

– Ai şi tu dreptate. Însă gândul ăsta mi-a venit atunci când mi-am făcut socoteala că, pentru diseară, la prepararea mâncării v-ar veni rândul ţie şi lui Fox.

– Dar nici Quinn n-a gătit încă, şi nici Cal.

– Quinn a ajutat la pregătirea micului dejun, iar Cal este stăpânul casei.

Resemnată, Layla se uită lung la maşina de spălat.

– La naiba! O să pregătesc eu cina.

– Poţi să-i pasezi lui Fox îndatorirea cu gătitul, motivând că tu ai spălat rufe.

– Ba nu! Nu ştim dacă se pricepe la gătit, iar eu mă pricep.

Cybil miji ochii.

– Te pricepi să găteşti? Şi n-ai spus asta până acum.

– Dacă aş fi spus-o, aş fi fost nevoită să o şi fac.

Ţuguindu-şi buzele, Cybil dădu încet din cap şi o lăudă:

– O logică diabolică şi folositoare. Îmi place asta.

– O să mă uit ce provizii există ca să mă gândesc ce aş putea pregăti de mâncare. Ceva... Se opri brusc şi făcu un pas înainte, zicând: Quinn? S-a întâmplat ceva?

– Trebuie să discutăm. Să fim cu toţii. Ochii lui Quinn erau atât de duşi în fundul capului, încât păreau învineţiţi. Rămăsese nemişcată în pragul uşii.

– Q? Dulceaţă! Cybil îi întinse mâna să o susţină. Ce-ai păţit? Îşi aminti de graba lui Quinn spre computer pentru a-şi trece în revistă corespondenţa electronică. Este toată lumea bine? Părinţii tăi?

– Da, da. Vreau să vă spun totul imediat, tuturor. Trebuie să-i adunăm pe toţi.

Se aşeză în camera de zi, cu Cybil cocoţată lângă ea pe braţul fotoliului ca s-o încurajeze.

Quinn ar fi vrut să se ghemuiască în brațele lui Cal, așa cum mai făcuse și altă dată. Însă acum un astfel de gest nu i se mai părea potrivit.

Acum totul i se părea în neregulă.

Și-ar fi dorit ca electricitatea să fi rămas întreruptă pe veci. Ar fi vrut să n-o fi contactat niciodată pe bunica ei și să nu-i fi cerut să se intereseze de arborele lor genealogic.

Ar fi preferat să nu afle ceea ce știa acum.

Timpul nu mai poate fi întors înapoi, își zise. Iar ceea ce avea să le spună ea putea schimba toate evenimentele ulterioare.

Se uită la Caleb. Știa că era îngrijorat în privința ei. Nu era corect s-o mai lungească. Cum o va privi el după aceea? se întrebă.

Smulge cât mai repede pansamentul de pe rană și înfruntă situația, se îmbărbătă ea.

– Bunica a descoperit informațiile pe care le-am cerut. A pus mâna pe paginile cu pricina din Biblia familiei. Ba chiar un istoric al familiei noastre a adunat câteva date interesante de pe la sfârșitul secolului al nouăsprezecelea. Layla, am și câteva date despre ramura Clark, care s-ar putea să-ți fie și ție de folos. Nimeni n-a mers prea departe cu cercetările în direcția asta, dar tu poți s-o iei înapoi pe traseu, ori să pornești de la datele pe care le dețin eu acum.

– E-n regulă.

– Problema este aceea că se pare că familia mea a fost, să zicem, destul de interesată în a-și

descoperi originile. Nu în mod deosebit bunicul meu, însă sora lui și câteva verișoare s-au preocupat de acest aspect. Se pare că ele au făcut mare caz din faptul că strămoșii lor s-au aflat printre primii pelerini stabiliți în Lumea Nouă. Așa că nu există numai Biblia familiei și paginile adăugate de-a lungul timpului. Și-au făcut arborele genealogic, ale cărui rădăcini se întind până în Anglia și în Irlanda secolului al șaisprezecelea. Dar ceea ce ne interesează pe noi este ramura care duce până aici, în Hawkins Hollow, i se adresă ea lui Caleb. Apoi își făcu curaj și continuă: Sebastian Deale a venit, împreună cu soția și cu cele trei fiice ale lor, în așezarea de aici, în 1651. Pe fiica lui cea mai mare o chema Hester. Hester Deale.

– Iazul lui Hester, murmură Fox. Este rudă cu tine.

– Corect. E vorba despre acea Hester Deale care, potrivit folclorului local, l-a denunțat pe Giles Dent ca fiind vrăjitor în noaptea de 7 iulie a anului 1652. Ea a fost aceea care, după alte opt luni, a dat naștere unei fiice și care, atunci când fiica sa avea doar două săptămâni, s-a sinucis înecându-se în heleșteul din pădurea Hawkins. În arhive nu apare nicăieri numele tatălui. Dar noi știm cine, sau mai bine zis ce a zămislit acea copilă.

– Nu putem fi siguri de asta.

– Ba da, Caleb. Oricât de mult o chinuia pe Quinn realitatea aceea, ea știa că acesta era adevărul. Noi am văzut-o, tu și cu mine. Iar Layla

a avut şi ea o viziune. Necuratul a violat-o pe Hester, care pe atunci n-avea încă şaisprezece ani. A ademenit-o, i-a subjugat şi mintea, şi sufletul, şi trupul, lăsând-o apoi însărcinată. Iar copila a fost sânge din sângele lui.

Pentru a-şi potoli tremurul mâinilor, Quinn îşi împleti degetele în poală, după care continuă:

– O copilă pe jumătate diavol. Hester n-a putut suporta ceea ce i se întâmplase şi ceea ce adusese pe lume, astfel că şi-a umplut buzunarele rochiei cu pietre şi s-a aruncat în apă.

– Şi ce s-a întâmplat cu fiica ei? întrebă Layla.

– Fiica ei a murit la douăzeci de ani, după ce la rândul ei născuse două fete. Una dintre acestea a murit înainte de a împlini trei ani, iar cealaltă s-a căsătorit cu un bărbat pe nume Duncan Clark. Cei doi au avut împreună trei fii şi o fiică. Atât ea, cât şi soţul ei şi cel mai mic fiu au murit mistuiţi de flăcările care le-au ars casa din temelii. Ceilalţi copii ai lor au scăpat cu viaţă.

– Probabil că Duncan Clark este unul dintre strămoşii mei, concluzionă Layla.

– Iar undeva de-a lungul arborelui genealogic, cineva s-a încurcat şi cu o ţigancă venită din Lumea Veche, adăugă şi Cybil. Nu mi se pare drept. Băieţii descind dintr-un vrăjitor de rasă albă, cu o aură eroică, în vreme ce noi, fetele, avem sămânţă demonică în trupurile noastre.

– Nu e de glumă, îi reteză Quinn vorba.

– Însă nici cine ştie ce tragedie nu este. Asta-i realitatea şi gata.

– Ce naiba, Cybil! Tu chiar nu-ţi dai seama ce înseamnă asta? *Creatura* este un strămoş de-al meu, şi probabil şi de-al vostru, cu vreo douăsprezece generaţii în urmă. Asta înseamnă că purtăm şi noi, genetic, câte ceva rău din el.

– Cred că am să mă enervez foarte tare, dacă în următoarele câteva săptămâni au să înceapă să-mi crească coarne şi coadă.

– Of, Cybil, mai lasă şi tu odată naibii băşcălia! Quinn se ridică şi se întoarse cu faţa către prietena ei. Mai renunţă la cybilismele astea cinice ale tale. Înţelege o dată pentru totdeauna că a violat-o pe biata fată şi aşa a ajuns până la noi, a violat-o acum mai bine de trei secole şi jumătate, dar sămânţa pe care a plantat-o atunci a dus până la situaţia de astăzi. Ce s-ar fi întâmplat dacă n-am fi fost noi aici ca să-i punem capăt? Şi ce-ar fi dacă s-ar întâmpla să ne aflăm aici doar ca să înţelegem că nu se poate schimba nimic? Doar ca să contribuim şi noi într-o oarecare măsură la distrugerea băieţilor?

– În cazul în care creierul tău n-ar fi tulburat de iubire, ţi-ai da seama că asta nu-i decât o teorie de rahat. Nu-i decât o reţie de panică, plină de autocompătimire. Glasul lui Cybil devenise tăios. Noi nu suntem manipulaţi de cine ştie ce demon. Nu avem de gând să ne dăm de trei ori peste cap şi să ne transformăm în naiba mai ştie ce *entitate întunecată* care încearcă să omoare un câine pentru a-şi recupera pietrele. Suntem tot cele de acum

cinci minute, așa că încetează să te mai porți prosteşte şi vino-ți în fire!

– Are dreptate. Nu numai în ceea ce priveşte comportamentul tău, interveni şi Layla, ci şi atunci când spune că noi trei am rămas aceleaşi. Dacă tot ce-am aflat este parte componentă a acestei nebunii, atunci trebuie să găsim modalitatea de a ne utiliza harurile de care dispunem.

– Foarte bine. O să mă apuc să-mi rotesc capul pe umeri.

– N-ai nimerit-o cu replica asta, se băgă Cybil în vorbă. Ți-ar reuşi mai bine sarcasmul dacă n-ai fi atât de îngrijorată să nu te lase baltă Caleb al tău din cauza etichetei de demon pe care crezi că o ai lipită în frunte.

– Termină! se răsti Layla la ea, însă Cybil ridică din umeri.

– Dacă te părăseşte, continuă Cybil pe acelaşi ton liniştit, înseamnă că nu merita osteneala.

În asurzitoarea tăcere care urmă se auzi căderea unui butuc pe grătarul şemineului, împrăştiind scântei în toate direcțiile.

– Ai printat şi anexele transmise? o întrebă Cal pe Quinn.

– Nu, ăăă... bâigui ea, dând din cap.

– Hai să facem asta pentru ca apoi să le putem citi pe îndelete. Se ridică, o apucă pe Quinn de braț şi o scoase din încăpere.

– Bună treabă, zise Gage în direcția lui Cybil, privind-o chiorâş. Nici aşa-zisul tău sarcasm n-a

fost mai izbutit. I-ai fi putut da o palmă, fie la propriu, fie verbal. Verbal este mai greu, dar mult mai curat.

– În ambele feluri este la fel de dureros, spuse Cybil ridicându-se în picioare. Dacă-i face vreun rău Cal lui Quinn, atunci o să-i tai mătărânga şi i-o dau câinelui s-o mănânce. Apoi ieşi valvârtej din încăpere.

– E cam fioroasă şi a băgat spaima-n mine, comentă Fox.

– Şi nici nu e singura. Eu voi fi aceea care o să-i coacă fuduliile ca desert. Layla se îndreptă şi ea spre uşă. Trebuie să găsesc ceva de pregătit pentru cină.

– Poate că ți se pare bizar, însă mie mi-a cam pierit pofta de mâncare, spuse Fox uitându-se la Gage. Ție nu?

La etaj, Cal aşteptă până intră împreună cu Quinn în biroul care servea acum drept dormitor al bărbaților, apoi o lipi cu spatele de uşă. Primul sărut a fost apăsat, aproape furios. Al doilea sărut a fost frustrat. Iar ultimul a fost tandru şi duios.

– Încearcă să-ți scoți din cap toate gândurile negre în legătură cu noi doi. Chiar în clipa asta! Ai înțeles?

– Cal...

– Mi-a trebuit o viață întreagă ca să-ți spun ceea ce ți-am spus în dimineața asta. Te iubesc! Nu s-a schimbat nimic. Aşa că nu-ți mai face griji, fiindcă altminteri o să mă scoți din sărite.

– N-a fost... nu este... Quinn închise ochii, simțind un val de emoții înfiorându-i trupul. Înainte nu vedeam decât o parte, însă acum avem întregul. Când am citit fișierul trimis de bunica am simțit...

– Ți s-au muiat picioarele. Te înțeleg. Dar știi ceva? Eu tocmai de aceea mă aflu aici, ca să te ajut. Caleb ridică o mână și o strânse în pumn, după care îl desfăcu.

Înțelegând, Quinn își stăpâni lacrimile. Lămurită acum, își lipi palma de palma lui și își împletiră degetele.

– E bine așa?

– Nu bine, îl corectă ea. Să ne ajute Dumnezeu și să ne arătăm recunoscători pentru asta!

– Hai să printăm totul și să vedem despre ce este vorba.

– Da. Ceva mai liniștită acum, Quinn se uită prin cameră: așternuturi murdare și răvășite, maldăre de haine peste tot. Dezordonați mai sunt și prietenii ăștia ai tăi!

– Da, ai dreptate, sunt dezordonați.

Împreună, își croiră drum prin toată harababura către computer.

19

În sufragerie, Quinn puse în fața fiecăruia câte un set de còpii după paginile printate. Remarcă faptul că pe masă se aflau castroane cu floricele de porumb, o sticlă de vin, pahare și șervețele de hârtie împăturite triunghiular. Toate acestea erau opera lui Cybil, Quinn știa asta.

Așa cum știa și că prietena ei făcuse floricelele pentru ea. Nu era o propunere de armistițiu între ele, fiindcă nu aveau nevoie de așa ceva. Pur și simplu, Cybil știa că ei îi plac floricelele.

Atinse din mers umărul lui Cybil și se așeză.

– Scuze pentru marele circ la care ați asistat, începu Quinn.

– Dacă ai impresia că ăsta a fost circ, atunci ar trebui să vii acasă la părinții mei, la una dintre întrunirile de familie, o liniști Fox, zâmbind pe când lua o mână de floricele. Membrii familiei Barry-O'Dell n-au nevoie de sânge de diavol în ei pentru a stârni un adevărat infern.

– Acceptăm toți că problema diavolească va fi de-acum înainte o chestiune permanentă, zise Quinn, turnându-și vin în pahar. Nu știu cât de mult va însemna acest lucru pentru fiecare, însă va fi altceva decât până acum. Faptul probează o legătură directă cu tărâmul celălalt.

– Ești sigură că Twisse este cel care a violat-o pe Hester Deale? întrebă Gage. Ai certitudinea că el a fost acela care a distrus-o pe fată?

Quinn înclină din cap.

– Crede-mă că aşa e.

– Am trăit pe pielea mea o viziune despre acest lucru, îi zise şi Layla, răsucind şervetelul în mâini în timp ce vorbea. Şi n-a fost ca străfulgerările pe care le recepţionează Cal şi Quinn, dar... Poate că legătura de sânge explică totul. Nu ştiu nici eu. Însă ştiu precis ceea ce i-a făcut fetei aceleia. Şi mai ştiu şi că ea era virgină înainte ca scârboşenia să o fi violat.

Cu delicateţe, Fox îi luă din mână resturile şervetelului de hârtie pe care îl sfâşiase şi îi dădu în schimb şervetelul lui intact.

– Foarte bine, continuă Gage. Suntem siguri că Twisse este ceea ce numim, în lipsa altor idei mai inspirate, demonul?

– Gage n-a putut niciodată să sufere termenul ăsta, preciză Cal, după care îi răspunse celuilalt: Da, cred că putem răspunde afirmativ la această întrebare.

– Prin urmare, Twisse o foloseşte pe Hester la zămislirea unei progenituri pentru a-şi perpetua stirpea. Şi dacă el s-a aflat prin împrejurimi atât de mult timp cât credem noi – bazându-ne pe câteva viziuni pe care le-a avut şi ni le-a comunicat Cal – atunci este probabil ca Twisse să fi procedat la fel şi înainte de asta.

– Corect, încuviinţă Cybil. Poate că în felul acesta apar oameni ca Hitler sau ca Osama bin Laden, sau ca Jack Spintecătorul, sau ca pedofilii şi criminalii în serie.

– Dacă vă uitaţi la descendenţă, o să constataţi că au existat o mulţime de sinucideri şi de decese violente, cu deosebire în primii o sută, o sută douăzeci de ani după Hester. Personal, continuă Quinn fără grabă, cred că, în cazul în care vom reuşi să săpăm fiecare puţin mai adânc, s-ar putea să descoperim mai multe omucideri şi dezechilibre mentale decât există în medie într-o familie normală.

– Adică mai mult decât ceea ce a rămas în memoria recentă? o întrebă Fox. Ceva care trebuie tăinuit cu orice preţ, de către orice familie?

– Nu vreau să spun că aş avea cunoştinţă despre aşa ceva. Am şi eu parte de porţia obişnuită de rude cam sărite sau nesuferite, totuşi nimeni din familia mea n-a ajuns la puşcărie sau la ospiciu, răspunse Quinn.

– Influenţa negativă se atenuează treptat. Fox mijise ochii pe când parcurgea paginile scoase la imprimantă. Iar ăsta n-a fost planul sau strategia lui. Eu mă pricep la strategie. Şi ascultaţi-mă! Twisse nu ştia ce gânduri avea Dent pentru noaptea aceea. El a pus stăpânire pe Hester – pe mintea ei însă nu a ştiut ce o să urmeze.

– Nu a ştiut că Dent era pregătit să-l întâmpine aşa cum se cuvine şi are şi el propriile-i planuri, continuă Layla fraza. Înţeleg unde baţi. Twisse s-a hotărât – şi a şi uneltit – să îl distrugă în noaptea aceea pe Dent, sau cel puţin să-l gonească.

– Iar apoi, continuă Fox, să pună mâna pe oraş, să-l secătuiască, după care să plece mai departe.

Își lasă progenituri până ce descoperă următorul loc care îi convine, ca să facă și acolo la fel.

– Însă, în realitate, Dent îl doboară și îl ține ferecat până când... Și Cal întoarse mâna și își arătă cicatricea subțire de pe partea interioară a încheieturii, continuând: Până ce urmașii lui Dent aveau să-l elibereze. De ce ar fi dorit Dent asta? De ce ar fi îngăduit așa ceva?

– Poate că Dent și-o fi închipuit că a ține un demon imobilizat vreme de trei secole ar fi de-ajuns, zise Gage și se servi și el din floricelele de porumb. Sau nu-l putea ține zăvorât mai mult timp și a apelat astfel la niște întăriri.

– De fapt, la niște băieți în vârstă de zece ani, zise cu dezgust Cal.

– Copiilor este mult mai probabil să li se pară credibil și acceptabil ceea ce adulții nu pot considera ceva real. Sau doar refuză să o facă, mai adăugă Cybil. Și, la naiba! Nimeni n-a zis că e drept ceva din tot ce se întâmplă. Dent v-a dat tot ce-a putut. V-a înzestrat cu însușirea de a vă vindeca rapid, cu puterea de pătrundere și înțelegere a trecutului, prezentului și viitorului și cu amuleta lui de piatră, împărțită în trei.

– Și v-a oferit și timpul necesar pentru a vă maturiza, adăugă Layla. Douăzeci și unu de ani. Poate că tot el o fi găsit modalitatea de a ne aduce și pe noi, fetele, aici. Pe Quinn, pe Cybil și pe mine. Fiindcă nu văd logica și scopul de a mă sili pe mine să vin aici, după care să încerce să mă sperie ca să mă gonească.

– Ai dreptate, zise Quinn și simți că se relaxează. Ai foarte mare dreptate. De ce să sperie dacă poate seduce? Ai foarte mare dreptate.

– Dacă vrei, pot cerceta și mai departe în arborele genealogic al familiei tale, Q. Și poate că mai descopăr ceva și în cel al Laylei, ca și într-al meu. Însă asta nu mai este acum decât o muncă de rutină, deoarece fundamentul îl cunoaștem.

Cybil dădu pagina și începu să schițeze ceva cu creionul pe dosul ei. Trase două linii orizontale în partea de jos a paginii.

– Aici ar fi Giles Dent și Ann Hawkins, continuă Cybil. Iar dincoace, Lazarus Twisse și nefericita de Hester. Din fiecare rădăcină se înalță câte un arbore, iar din fiecare arbore pornesc ramurile respective. Desena repede și schematic. Iar la momentul potrivit, ramurile celor doi arbori se intersectează. În chiromanție, intersectarea liniilor constituie un semn al puterii.

Desenă apoi trei ramuri care se intersectau cu alte trei ramuri.

– Așadar, trebuie să găsim puterea și să ne folosim de ea.

Pentru cină, Layla reuși să gătească ceva gustos din piept de pui, roșii și fasole boabe. Se înțeleseseră tacit să poarte conversația spre cu totul alte subiecte. Subiecte obișnuite, își zise în sinea ei Quinn, dat fiind faptul că discutaseră despre filme recente, despre glume proaste și călătorii. Toți simțeau nevoia unei mari doze de normalitate.

– Gage este tipul de om mistuit permanent de dorul de ducă, spuse Cal. Călătorește de unul singur încă de la vârsta de optsprezece ani.

– N-am fost chiar întotdeauna singur.

– Cal mi-a spus că ai fost și la Praga, interveni Quinn. Cred că mi-ar plăcea să văd Praga.

– Parcă ziceai că la Budapesta vrei să ajungi.

Gage se uită atunci în direcția lui Cybil.

– Și acolo am fost. Dar la Praga am făcut ultima escală înainte să mă întorc în țară.

– Este într-adevăr fabulos? întrebă Layla. Artă, arhitectură, alimentație?

– Există câte ceva din toate. Un palat, un fluviu, o sală de operă. Am vizitat câte ceva, dar în cea mai mare parte a timpului am muncit. La Praga am zburat de la Budapesta special pentru o partidă de pocher.

– Ți-ai petrecut tot timpul în așa-numitul Paris al Europei de Est jucând pocher? se interesă Quinn.

– Nu chiar tot timpul, ci numai cât să câștig partea leului. Partida a durat șaptezeci și trei de ore.

– Ai jucat pocher trei zile la rând? întrebă și Cybil, ridicând din sprâncene. Nu crezi că îndeletnicirea asta a devenit oarecum obsesivă?

– Depinde de ceea ce obții în final.

– Dar n-ai avut nevoie în tot timpul ăsta să mai și dormi, să mănânci și să te duci la toaletă? se arătă curioasă și Layla.

– Am mai făcut și pauze. Dar partida a durat, în perioade de joc puse cap la cap, șaptezeci și trei

de ore. A fost o partidă specială, desfășurată într-o casă particulară. Cu bani mulți și în deplină siguranță.

– Și ai câștigat sau ai pierdut? întrebă Quinn, zâmbind.

– M-am descurcat foarte bine până la urmă.

– Te folosești de premonițiile tale ca să câștigi? îl întrebă și Cybil.

– Asta ar însemna să trișez.

– Da, așa este, însă nu mi-ai răspuns la întrebare.

Gage își ridică paharul cu vin și o privi insistent pe Cybil.

– Dacă ar trebui să trișez ca să câștig la pocher, m-aș apuca să vând polițe de asigurare. N-aș fi nevoit să trișez.

– Noi trei am făcut un legământ, zise Fox și ridică mâinile când Gage se încruntă la el. Acum suntem toți băgați în asta. S-ar cădea ca și ele să înțeleagă cum funcționează legământul nostru. Am făcut un legământ atunci când ne-am dat seama că am dobândit niște însușiri ieșite din comun. Am jurat să nu le folosim împotriva nimănui, să nu facem nimănui rău și să nu înșelăm pe nimeni. Iar noi nu ne încălcăm jurămintele.

– În cazul ăsta, îi zise Cybil lui Gage, mai bine ai călări un ponei decât să joci cărți.

Bărbatul îi zâmbi.

– Am călărit și ponei, însă prefer jocul de cărți. Vrei să joci cu mine?

– Poate mai târziu.

Atunci când Cybil se uită la Quinn ca şi când şi-ar fi cerut iertare, Quinn ştiu ce avea să urmeze.

– Cred că ar trebui să revenim la oile noastre, spuse Cybil. Aş avea şi eu o întrebare, ca să ştiu de unde să pornesc.

– Să facem mai întâi o pauză de un sfert de oră, spuse Quinn şi se ridică. Să strângem masa, să scoatem câinele şi să ne mişcăm niţeluş ca să ne dezmorţim. Doar un sfert de oră.

Caleb se ridică şi el şi îi atinse un braţ.

– Oricum trebuia să controlez focul şi poate să mai aduc lemne. Ne adunăm din nou în camera de zi când o să fim gata. E bine aşa?

Arătau ca nişte oameni normali, îşi zise Cal. Păreau doar un grup de prieteni care se simţeau bine împreună într-o seară de iarnă. Gage trecuse deja la cafea, lucru obişnuit la el. Cal nu-l văzuse să-şi permită mai mult de două pahare încă din vara în care împliniseră ei şaptesprezece ani. Fox revenise la coca-cola, iar el însuşi optase pentru apă.

Capete limpezi, cugetă el. Era necesar să aibă capetele limpezi dacă voiau să găsească răspunsuri la întrebările care îi frământau.

Se grupaseră din nou pe sexe. Fusese ceva automat? se întrebă Cal. Cele trei femei se adunaseră toate pe canapea, iar Fox şedea pe podea alături de Rostogol. Cal se aşezase pe un fotoliu,

în timp ce Gage rămăsese în picioare lângă foc, ca şi când ar fi dorit să poată ieşi cât mai repede dacă discuţia nu s-ar potrivi cu dispoziţia lui.

Cybil îşi strânse picioarele sub ea, dădu roată prin încăpere cu ochii ei negri, după care începu:

– Mă întreb care a fost primul lucru, primul eveniment, prima exemplificare sau prima întâmplare, ca să zicem aşa, care v-a avertizat pe voi trei că era ceva în neregulă în oraş. Asta după noaptea pe care aţi petrecut-o în poiană şi după ce v-aţi întors acasă.

– Domnul Guthrie şi furculiţa. Fox se întinse şi îşi rezemă capul pe burta lui Rostogol, adăugând: Ăsta a fost un indiciu important.

– Pare un titlu de carte pentru copii, comentă Quinn şi îşi notă ceva în carnetul ei. Ce-ar fi să ne povestiţi şi nouă?

– Spune tu, Cal, îi sugeră Fox.

– Era de ziua noastră de naştere – noaptea, sau, la drept vorbind, în seara zilei respective. Toţi eram înspăimântaţi de-a binelea. Şi, mai rău, eram despărţiţi, fiecare acasă la el. Am vorbit cu mama să mă lase să merg la popicărie ca să am ceva de făcut şi ar fi fost şi Gage acolo. Ea nu se putea decide dacă să mă pedepsească ori ba, zise Cal, surâzând abia perceptibil. A fost prima şi ultima oară când îmi amintesc s-o fi văzut nehotărâtă în probleme de felul ăsta. Aşa că mi-a dat voie să mă duc împreună cu tatăl meu. Gage, continui tu?

– Eu lucram. Domnul Hawkins mă lăsa să câştig ceva bani de buzunar muncind la popicărie.

Ştergeam ceea ce picura sau se vărsa pe podele şi duceam pe la mese comenzile de la rotiserie. Ţin minte că m-am simţit mult mai bine când a venit şi Cal, după care a apărut şi Fox.

– Iar eu i-am tocat mărunt la cap pe părinţii mei să mă lase să merg la popicărie. În cele din urmă tata a cedat şi m-a luat cu el. Cred că voia să stea de vorbă cu tatăl lui Cal, iar dacă se putea, şi cu al lui Gage.

– Aşa că Brian – adică domnul O'Dell – şi cu tatăl meu s-au aşezat la un capăt al tejghelei, cu nişte cafele în faţă. Nu l-au adus atunci la discuţie şi pe Bill, tatăl lui Gage.

– Pentru că el nici nu ştia că fusesem plecat, spuse Gage. N-avea niciun sens să mă bage şi pe mine în bucluc până ce nu ar fi hotărât ce aveau de făcut.

– Unde se afla tatăl tău? îl întrebă Cybil.

– Trebăluia pe-acolo. În spatele popicelor. Se trezise din beţie, aşa că domnul Hawkins îi dăduse ceva de lucru.

– Returnarea bilelor, pista doi, murmură Cal. Îmi amintesc. Părea o seară banală de vară. Câţiva adolescenţi şi tineri de la colegiu se distrau la jocurile mecanice şi video. Grătarul fumega, iar popicele pocneau. Pe pista numărul patru se afla un copilaş de doi sau trei anişori, cred, împreună cu o familie. Furie mare. Maică-sa l-a tras de-acolo chiar înainte să se întâmple. Cal luă o înghiţitură de apă. Putea vedea limpede întreaga scenă şi

continuă: Domnul Guthrie era la tejghea, bând o bere şi mâncând un cârnat cu cartofi prăjiţi. Omul venea acolo o dată pe săptămână. Era un tip destul de drăguţ. Vindea pardoseli şi avea doi copii la liceu. O dată pe săptămână se înfiinţa la popicărie, atunci când soţia lui mergea cu nişte prietene la film. Totul se desfăşura cu precizia unui ceas elveţian. Domnul Guthrie obişnuia să comande un cârnat şi cartofi prăjiţi şi să se îmbete criţă. Tatălui meu îi plăcea să spună că omul bea acolo deoarece considera că nu putea bea ca lumea decât într-un bar.

– Căuta gâlceavă cu lumânarea? îl întrebă Quinn şi îşi mai făcu o însemnare în carnet.

– Nici vorbă. Era ceea ce tata numea un beţiv cordial. Niciodată nu devenea nesuferit şi nici măcar incoerent. În serile de marţi, domnul Guthrie venea, lua un cârnat cu cartofi prăjiţi, bea patru sau cinci beri, urmărea câteva jocuri şi stătea de vorbă cu oricine se afla prin preajmă. Cam pe la ora unsprezece lăsa cinci dolari bacşiş şi pleca pe jos acasă. După câte ştiu, în alte zile nici măcar o singură bere nu bea. Era un obicei de marţi seara exclusiv.

– Omul obişnuia să cumpere ouă de la noi, îşi aminti Fox. Câte o duzină de ouă cu coaja bej în fiecare sâmbătă dimineaţă. Însă asta în altă ordine de idei.

– Se făcuse aproape ora zece, iar domnul Guthrie luase încă o bere. Trecea printre mese cu

berea în mână, continuă Cal. Probabil că avea de gând s-o bea în picioare, în spatele pistelor de popice, uitându-se la partidele care se disputau acolo. Câțiva tipi mâncau burgeri la mese. Unul dintre ei era Frank Dibbs – deținător al recordului de punctaj în liga lui și antrenor la Liga Mică. Noi ședeam la următoarea masă și mâncam dintr-o pizza. Tata ne spusese să nu ne îndopăm prea tare, așa că împărțeam între noi o singură pizza. Iar Dibbs i-a spus atunci domnului Guthrie: „Hei, Guth, nevastă-mea vrea niște linoleum nou în bucătărie. Ce ai putea să-mi oferi?" Iar Guthrie i-a aruncat unul dintre acele zâmbete cu buzele strânse, de nu i se vedeau deloc dinții. Și, pe neașteptate, a înșfăcat una dintre furculițele de pe masă și i-a înfipt-o lui Dibbs drept în obraz. Pur și simplu i-a străpuns fața cu furculița și a plecat mai departe. Lumea a început să țipe și să se agite, iar furculița, Doamne Dumnezeule, îi rămăsese înfiptă lui Dibbs în obraz, în timp ce sângele îi șiroia pe față. Iar domnul Guthrie s-a dus tacticos în spatele pistei doi și-a băut liniștit berea.

Pentru a-și oferi o scurtă întrerupere, Cal bău cu sete, îndelung, niște apă, după care continuă:

– Tata voia ca noi, copiii, să plecăm imediat de-acolo. Totul o lua razna, cu excepția lui Guthrie, care, evident o luase razna de-a binelea. Tatăl tău a avut grijă atunci de Dibbs, îi zise Caleb lui Fox. Îmi amintesc cum îi ținea capul. Dibbs își smulsese deja furculița din obraz și tatăl tău a luat un teanc

de șervețele și i-a oprit sângerarea. Când am ajuns acasă, avea mâinile pline de sânge. Cal clătină din cap și adăugă: Însă nu asta voiam să spun. Tatăl lui Fox ne-a luat acasă. Gage a venit cu mine – tatăl meu a avut grijă de asta. Și el însuși n-a sosit acasă decât atunci când se crăpa de ziuă. Mama îl așteptase trează și i-a ieșit în întâmpinare. Și l-am auzit spunându-i că îl închiseseră pe Guthrie, iar omul ședea în celulă și râdea. Râdea de parcă totul nu fusese decât o glumă reușită. Și mai târziu, după ce s-a terminat totul, nici măcar nu-și mai amintea nimic. Nimeni nu-și amintea prea multe din toate câte se petrecuseră în săptămâna aceea, iar cine își amintea trecea totul sub tăcere. Guthrie n-a mai revenit niciodată la popicărie și s-a mutat din oraș, împreună cu familia, în iarna care a urmat.

– A fost singurul lucru care s-a întâmplat în noaptea aia? se interesă după o clipă Cybil.

– A mai fost violată o fată, spuse Gage și își puse cana pe policioara șemineului de cafea goală. Sărmana se înțelesese cu prietenul ei să iasă împreună cu el la o plimbare cu mașina pe Dog Street. El nu s-a oprit când fata i-a cerut să se oprească, și nu s-a oprit nici atunci când a început să plângă, să strige și să se zbată, ci a violat-o cu sălbăticie pe bancheta din spate a Buickului lui cumpărat la mâna a doua, după care a îmbrâncit-o din automobil pe marginea drumului, a lăsat-o acolo și a plecat de-acolo. După vreo două ore a intrat în plin cu automobilul într-un copac și a fost

dus de urgență la același spital în care fusese internată și ea, numai că el nu a supraviețuit.

– Iar o javră de câine al unei familii a agresat un băiat de opt ani, în toiul nopții, adăugă Fox. Câinele dormea de trei ani, noapte de noapte, în pat cu acel copil ai cărui părinți au fost treziți din somn de răcnetele băiatului, însă când au intrat ei în dormitorul micuțului, câinele a sărit și la ei. Tatăl băiatului a fost nevoit să-l lovească cu bâta de baseball.

– După aceea situația s-a înrăutățit. Și în noaptea aceea, și în noaptea următoare. Cal răsuflă adânc și prelung. Apoi demonul n-a mai așteptat de fiecare dată să vină noaptea. Nu întotdeauna.

– Există un tipar, un șablon după care se petrec lucrurile, zise repede Quinn, după care ridică privirea când vocea lui Cal îi întrerupse șirul gândurilor.

– În ce constă șablonul, în afară de faptul că niște oameni obișnuiți își pierd temporar mințile și devin violenți?

– Am văzut cu toții ce i s-a întâmplat lui Rostogol. Și tocmai ne-ați povestit despre neașteptata agresivitate a unui alt animal de companie. Au mai existat și alte asemenea incidente. Iar acum ne-ați spus că primul incident făți la care ați fost martori voi trei a implicat un bărbat care dăduse pe gât câteva beri. Nivelul alcoolemiei din sângele lui era probabil peste nivelul legal admis, asta însemnând că omul este afectat de alcool. Mintea

nu mai este la fel de sprintenă după ce persoana a băut astfel. Și devine mult mai susceptibilă.

– Vrei să spui că Guthrie era atunci mai ușor de influențat deoarece era beat, sau aproape beat? o întrebă Fox, ridicându-se drept în șezut. Nu-i rău. E logic.

– Dar băiatul care și-a violat prietena cu care era împreună de trei luni, după care a intrat cu mașina într-un copac, nu băuse, precizăGage, dând din cap. Și-atunci, cum se încadrează asta în șablon?

– Excitarea sexuală și frustrarea au și ele tendința să tulbure creierul, îi răspunse Quinn, bătând ușor cu creionul în carnet. Așa încât un adolescent excitat și frustrat devine, după opinia mea, extrem de susceptibil să treacă la un dezechilibru mintal și la violență.

– Este un punct de vedere solid, zise Cal și își trecu o mână prin păr. Cum de nu sesizaseră și ci acest lucru? gândi el și continuă cu voce tare: Ciorile moarte. În dimineața zilei noastre de naștere din anul acela, pe Main Street se aflau câteva zeci de ciori moarte. Geamuri în care ciorile se izbiseră de mai multe ori. Noi ne-am închipuit întotdeauna că și asta făcea parte din aceeași poveste. Însă nimeni nu a fost rănit.

– Și întotdeauna începe așa? întrebă Layla. Puteți să precizați acest lucru?

– Primul fapt pe care mi-l amintesc, când s-a întâmplat a doua oară, este că familia Myers a găsit

câinele vecinului lor înecat într-un bazin de înot din spatele unei case. A mai fost şi femeia care şi-a lăsat copilul încuiat în maşină şi a intrat în salonul de înfrumuseţare pentru a-şi face manichiura şi tratament cosmetic. Asta s-a întâmplat prin anii 1990, adăugă Fox. Cineva a auzit copilul plângând şi a chemat poliţia. Poliţiştii l-au scos pe copil din maşină, dar când au intrat să dea de femeie, ea le-a spus că ea n-are niciun copil şi că nu ştie despre ce vorbesc ei. A reieşit că femeia nu dormise de două zile şi două nopţi, fiindcă micuţul avusese colici abdominale.

– Lipsă de somn, zise Quinn şi îşi notă în carnet.

– Dar noi am ştiut că se întâmpla din nou, zise rar Caleb, am ştiut asta cu certitudine în seara zilei în care împlineam şaptesprezece ani, atunci când Lisa Hodges a ieşit goală puşcă din barul de la intersecţia Main Street cu Battlefield Street şi a început să tragă cu o armă de foc de calibrul 22, pe care o avea în poşetă, în maşinile care treceau.

– Ne aflam şi noi în una dintre maşinile acelea, completă Gage. Din fericire pentru toţi cei prezenţi, femeia trăgea foarte prost.

– Însă tot te-a nimerit în umăr, îi reaminti Fox.

– Te-a împuşcat?

Gage îi zâmbi degajat lui Cybil.

– N-a fost decât o zgârietură superficială, iar noi ne vindecăm repede. Am izbutit să-i luăm femeii pistolul înainte să apuce să mai împuşte şi

pe altcineva sau să fie izbită de vreo maşină pe când stătea goală în mijlocul străzii. Apoi ea s-a oferit să ne dea câte ceva de lucru. Se spunea că e darnică, însă noi nu aveam să aflăm asta.

– Foarte bine, de la tipar la teorie. Quinn se ridică pentru a trage concluziile. Creatura, pe care am numit-o Twisse, fiindcă e mai bine să avem un nume pentru ea, are nevoie de energie. Noi toţi suntem alcătuiţi din energie, iar Twisse are nevoie de această energie pentru a acţiona şi a se manifesta. Când dispare, Dent nu-l poate stăpâni, iar el caută mai întâi cele mai la îndemână surse de energie, adică păsările, animalele şi oamenii cei mai vulnerabili. Pe măsură ce devine mai puternic, e capabil să-şi extindă atacul.

– Nu cred că modalitatea de a-l opri este aceea de a elimina toate animalele de companie, de a îndepărta alcoolul, drogurile şi sexul şi de a avea grijă ca toată lumea să aibă parte noaptea de un somn bun, zise Gage.

– Păcat, se dezumflă Cybil. E păcat, fiindcă asta ne-ar fi oferit un răgaz util. Continuă, te rog, Quinn!

– Următoarea întrebare ar fi: cum generează Twisse energia de care are nevoie?

– Prin frică, ură şi violenţă, dădu Cal din cap. Am înţeles asta. Şi nu-i putem întrerupe alimentarea cu energie deoarece nimeni nu poate anula emoţiile pe care le încearcă toată lumea. Ele există.

– Şi atunci, nu le putem contracara decât prin inversare, aşa că putem emite ipoteza că obţinem

astfel arme împotriva lui. Voi toți ați devenit mai puternici între timp, și el. Poate că e în stare să-și stocheze o parte din energia pe care o suge în perioada de inactivitate.

– În felul ăsta, e capabil să înceapă mai devreme și mai puternic data următoare. Bine, se declară Cal de acord. Bine, pare logic.

– Folosește o parte din rezervele de energie acum, precizează Layla. Și face asta fiindcă nu vrea să ne aibă pe toți șase împotriva lui. Ar vrea să ne despartă înainte de luna iulie.

– Și probabil că a fost dezamăgit, zise Cybil ridicând paharul de vin pe care îl ținuse în căușul palmelor. Cunoașterea și înțelegerea înseamnă forță și tot ce decurge din asta, și nu-i deloc rău să fim înarmați cu câteva teorii logice și cu și mai multe zone de investigare. Dar se pare că avem nevoie să evoluăm. Avem nevoie de o strategie. Ai vreuna, domnule Strategie?

Din locul lui de pe podea, Fox rânji și îi răspunse:

– Da. Eu zic că, de cum se topește stratul de zăpadă îndeajuns încât să-l putem străbate, ar fi bine să mergem în poiană. Vom merge toți împreună la Stânca Păgână. Și îl vom sfida pe nemernic.

În teorie, toate astea păreau bune și frumoase. Dar cum socoteala de-acasă nu se potrivește niciodată cu cea din târg, nici în mintea lui Cal lucrurile

nu păreau tot așa de promițătoare când se gândea la intervenția factorului uman. La intervenția lui Quinn. O mai dusese pe ea acolo și nu reușise s-o protejeze, lăsând-o singură și vulnerabilă.

Iar pe atunci încă n-o iubea.

Știa că nu are de ales, că la mijloc erau scopuri mai înalte. Gândindu-se însă că o supunea multor riscuri, că o târa cu el în centrul acestor grozăvii, Cal era mereu în alertă și neliniștit.

Porni prin toată casa și verifică încuietorile, uitându-se pe geam, după creatura care îi pândea și îi vâna. Luna era sus, pe cer, iar zăpada avea o nuanță albăstruie. Se gândi că în ziua următoare ar putea să-și croiască drum cu lopețile și să deblocheze mașinile. Într-o zi sau două, totul ar putea reveni la normal.

Știa deja că, dacă ar ruga-o să rămână, ea i-ar răspunde că nu le poate lăsa pe Layla și pe Cybil singure. Știa deja că va trebui s-o lase în pace.

N-o putea proteja non-stop, iar dacă ar încerca să facă acest lucru, ar sfârși prin a se enerva unul pe altul.

Ajuns în camera de zi, zări lumina aprinsă în bucătărie. Se duse s-o stingă și să verifice încuietorile. Îl găsi la bar pe Gage, jucând solitaire, în față cu o cană de cafea aburindă.

– Un individ care bea cafea la ora unu noaptea va sta treaz toată noaptea.

– Pe mine cafeaua nu mă ține treaz, replică Gage, văzându-și liniștit de treabă. Dacă vreau să dorm, dorm. Știi asta. Dar tu de ce nu dormi?

– Mă gândesc că va fi o excursie dificilă prin pădure, chiar dacă am aştepta şi o lună de zile, lucru pe care de altfel consider că va trebui să-l facem oricum.

– Ba nu! Şase roşu pe şapte negru. Încerci să găseşti o modalitate de a merge acolo fără Quinn. Sau chiar fără toate femeile, dar în special fără blondină.

– Ţi-am spus doar ce s-a întâmplat când am mai fost cu ea acolo.

– Şi totuşi s-a întors pe picioarele alea sexy ale ei. Valetul de caro peste dama de pică. Pe mine însă nu ea mă îngrijorează, ci tu.

Caleb îşi îndreptă ţinuta.

– S-a întâmplat vreodată să nu mă descurc?

– Până acum, nu. Însă de data asta ai încurcat-o, Hawkins. Ai încurcat-o cu blondina asta. Şi dat fiind că eşti aşa cum eşti, primul şi ultimul tău instinct va fi acela de a o apăra pe ea dacă s-ar întâmpla să apară vreun pericol.

– Şi nu aşa ar trebui să fac? Caleb nu-şi dorea cafea, dar pentru că se gândea că oricum nu avea să doarmă, îşi turnă o ceaşcă. Şi de ce n-ar fi bine să mă port astfel?

– Pun rămăşag că blondina ta se poate descurca şi singură. Însă asta nu înseamnă că greşeşti. Îmi închipui că dacă aş avea la suflet o femeie aşa cum ai tu, nu i-aş testa capacitatea de a se descurca singură. Problema este că va trebui ca tu să fii în stare să te descurci.

– N-am dorit eu să am astfel de sentimente, spuse Cal după câteva clipe. Este unul dintre motivele pentru care ne simţim atât de bine împreună, Gage.

– Am remarcat şi eu, observă Gage. Nu ştiu ce-o fi găsit ea la un fraier ca tine, dar se pare că este mulţumită.

– Ar putea fi o relaţie extraordinară. Simt că legătura noastră este deosebită şi solidă. Dacă am avea şansa şi timpul necesar, ar ieşi ceva minunat.

Degajat, Gage adună cărţile de joc, apoi le amestecă rapid, zicând:

– Te gândeşti că de data asta o să dăm de dracu'.

– Da, încuviinţă Caleb, privind pe fereastră la lumina rece şi albăstruie a lunii. Cred că o să fim în mare primejdie. Nu crezi?

– Aşa s-ar părea. O să cam fie pe viaţă şi pe moarte, răspunse Gage şi distribui fiecăruia dintre ei cărţi pentru jocul de blackjack. Dar, la naiba! Cine vrea să trăiască o veşnicie?

– Tocmai asta este problema. Acum, că am găsit-o pe Quinn, veşnicia mi se pare un interval de timp al naibii de potrivit. Cal se uită la cartea din mâna lui şi reţinu că un rege s-ar potrivi cu treiul său. Atacă-mă!

Afişând un rânjet, Gage aruncă un nouar pe masă şi spuse:

– Papă-lapte ce eşti!

20

Cal spera să amâne plecarea cu o săptămână sau două, însă n-avu parte decât de trei zile. Natura îi dădu din nou planurile peste cap, de data asta temperatura ridicându-se brusc până pe la plus zece grade Celsius. Pe coline se topeau deja munți întregi de zăpadă, în timp ce dezgheţul de februarie aducea cu el bucuria inundațiilor bruşte, a umflării excesive a apelor din pâraie şi a poleiului, atunci când temperatura scădea sub limita înghețului în fiecare noapte.

Dar la trei zile după ce curățase zăpada de pe alee şi femeile se întorseseră în casa de pe High Street, vremea s-a stabilizat. Pâraiele aveau debitul mult mărit, însă pământul absorbea surplusul de apă. Iar el nu mai avea nicio scuză pentru amânarea plănuitei excursii la Stânca Păgână.

Aşezat la biroul lui şi cu Rostogol tolănit în pragul uşii, cu burta-n sus, Cal se străduia să-şi pună mintea la treabă. Concursurile de iarnă de la popicărie se apropiau de sfârşit, în timp ce calendarul de primăvară urma să-şi intre în curând în drepturi. Aproape că-l convinsese pe tatăl său că popicăria nu avea decât de câştigat de pe urma instalării unor sisteme automate pentru afişarea scorurilor şi voia să rezolve definitiv problema. Dacă se vor mişca repede, vor putea monta şi pune în funcțiune noile sisteme încă înainte de începerea campionatelor de primăvară.

Pentru reclamă, aveau să desfăşoare nişte partide speciale. Trebuiau să instruiască personalul, ceea ce însemna că era nevoie ca mai întâi să se pună ei înşişi la punct cu noile instalații.

Cal se uită pe desfăşurătorul pentru luna februarie şi constată că aveau deja încasări bune, chiar puțin peste nivelul din anul precedent. Argument pe care, bineînțeles, tatăl său putea să-l folosească spunând că nu are rost să schimbe ceva ce oricum funcționa cu rezultate mai bune decât cele precedente.

Derulând ipotetica conversație, auzi declicul care anunța sosirea unui mesaj prin e-mail. Era de la Quinn.

> Bună, iubirea vieții mele,
>
> N-am vrut să te sun la telefon ca să nu risc să te găsesc băgat până în gât în cine ştie ce treabă. Dă-mi de veste când vei fi mai liber.
>
> Până una-alta, citeşte buletinul meteorologic al Serviciului Meteo Local întocmit de Black: Astăzi, temperatura aerului va creşte până la aproximativ nouă grade, iar vremea va fi parțial însorită. Minimele vor coborî puțin sub patru grade. Nu sunt aşteptate precipitații. Previziunile pentru ziua următoare indică o vreme însorită, cu o temperatură maximă de zece grade.
>
> Adăugând şi impresia vizuală, trebuie să-ți spun că remarc porțiuni de iarbă care

se măresc întruna, atât în curtea din față, cât și în cea din dos. Privind realist lucrurile, probabil că în pădure e mai multă zăpadă și mai mult noroi, însă, puiule, a venit vremea să pui șaua pe cal și să mai ieși și tu la aer.

Echipa mea va fi pregătită mâine dis-de-dimineață și va aduce toate proviziile necesare.

De asemenea, Cyb a confirmat legătura cu ramura Clark și o verifică prin anumite ramificații Kinski. După părerea ei ar exista câteva locuri unde ar fi putut sta Ann Hawkins, sau cel puțin unde ar fi plecat pentru a naște. O să-ți spun totul în detaliu când o să ne vedem.

Anunță-mă cât de curând poți, dacă mâine e-n regulă.

XXOO Quinn

(Știu că această întreagă aiureală cu XXOO este cam prostească, dar mi s-a părut că e mai rafinat așa decât să semnez cu formula: „Mi-aș dori să poți trece pe la mine și să mă mai înveselești". Chiar dacă ăsta-i adevărul.)

Ultima parte îl făcu să surâdă, în ciuda faptului că textul PS-ului îi dăduse o durere de cap, localizată la ceafă.

Ar fi putut s-o amâne o zi sau două, și asta cu toată onestitatea. Cu siguranță, Fox nu-și putea

contramanda pe neașteptate clienții deja programați sau vreo înfățișare în instanță, iar ea va înțelege. Însă dacă voia să folosească acest argument, ca de altfel și propriul lui program, trebuia să o facă sincer.

Oarecum iritat, îi trimise un e-mail lui Fox, întrebându-l când își putea face timp pentru excursia în poiană. Iar iritarea lui Caleb spori când Fox răspunse imediat:

Ar fi bine vineri. Sunt liber de dimineață, iar la nevoie aș putea să mă eliberez chiar și întreaga zi.

– La naiba! exclamă Cal, și durerea de cap îl săgetă iar. Cum nu avusese noroc cu e-mailul, se hotărî să se ducă la Quinn în pauza de prânz.

În vreme ce Cal se pregătea să-și termine treburile și să-și facă ieșirea de dimineață, Bill Turner se opri în ușa biroului.

– Am reparat closetul stricat de la toaleta femeilor de la parter, iar scurgerea din frigider s-a datorat unui furtunel defect, pe care l-am înlocuit.

– Mulțumesc, Bill. Vorbind, Cal îmbrăcă haina. Acum am niște treburi de rezolvat în oraș. Nu cred să-mi ia mai mult de o oră.

– Bine. Mă întrebam dacă, of... ăăă... Bill își frecă bărbia. Mă întrebam dacă știi cumva că o să treacă și Gage pe-aici, poate peste o zi sau două.

Ori dacă n-aş putea să trec eu pe la tine pe-acasă pentru a schimba o vorbă cu el.

Nu e bine, îşi zise Cal şi îşi aranjă haina ca să mai câştige timp.

– Bill, nu ştiu dacă el se gândeşte să treacă pe-aici. N-a amintit nimic în sensul ăsta. Eu cred că... Bine, uite, eu i-aş da un timp. Mai lasă-l o vreme, apoi fă tu prima mişcare. Ştiu că vrei...

– E-n regulă. E bine aşa. Îţi rămân recunoscător.

– La dracu'! mormăi Cal printre dinţi, pe când Bill se îndepărta. Apoi ieşi, mârâind în continuare: La dracu'! La dracu'! La dracu'!

Trebuia să-i ţină partea lui Gage în problema asta, cum ar fi putut să n-o facă? Doar văzuse cu ochii lui ce semne lăsase catarama curelei lui Bill pe trupul lui Gage în copilăria lor. Şi tot cu ochii lui văzuse cât de mult se schimbase Bill în ultimii câţiva ani.

Şi nu văzuse chiar adineauri tristeţea, vinovăţia şi chiar suferinţa care se citeau pe chipul lui Bill? Aşa că, orice ar fi făcut, Cal ştia că se va simţi vinovat şi enervat.

Părăsi popicăria şi plecă la Quinn.

Ea îi deschise uşa şi îi făcu semn să intre. Înainte să apuce el să rostească vreo vorbă, ea îl cuprinse pe după gât şi începu să-l sărute.

– Speram să fii tu la uşă.

– Slavă Domnului că am fost eu, pentru că poştaşul Greg şi-ar fi făcut idei greşite dacă l-ai fi întâmpinat aşa.

– E un tip simpatic. Hai în bucătărie. Tocmai voiam să pun de-o cafea. Lucrăm toate la etaj pe diverse teme. Ai primit e-mailul de la mine?

– Da.

– Şi? Mergem mâine cu toţii? întrebă Quinn, aruncându-i o privire în timp ce lua cutia cu cafea.

– Nu, mâine nu e bine. Fox are un program mai lejer de-abia vineri.

– Aa, da? Quinn îşi ţuguie buzele. Bine. Atunci rămâne pe vineri. Iar între timp o să studiem, o să mai facem cercetări şi o să lucrăm. Cyb este de părere că ar avea deja nişte variante posibile despre... Dar ce este? se interesă ea, sesizând strâmbătura. Ce s-a întâmplat?

– Uite ce e. Cal începu să se fâţâie încolo şi-ncoace. Am să-ţi spun. Nu vreau să mergi şi tu acolo. Poţi să mă asculţi o clipă? interveni el repede când o văzu gata-gata să izbucnească. Aş fi vrut să găsesc o modalitate să te opresc, sau să pot ignora faptul că trebuie să mergem toţi acolo. Ştiu că eşti şi tu implicată în toate astea şi ştiu că vrei să te întorci la Stânca Păgână. Sunt conştient că te-ai ambalat în povestea asta mai mult decât mi-aş fi dorit. Şi aş fi preferat să stai undeva în siguranţă până la încheierea întregii tevaturi. Poţi să te superi pe mine.

Quinn nu replică imediat.

– Ai mâncat ceva de prânz?

– Nu. Dar ce legătură are?

– Pentru că o să-ţi fac un sandvici acum, iar eu nu fac cu una, cu două astfel de oferte.

– Şi ce te-a determinat să mi-o faci totuşi?

– Dragostea pentru tine. Scoate-ţi haina! Mi-a plăcut ceea ce mi-ai spus, începu ea, deschizând frigiderul pentru a scoate cele necesare. Mă bucur că ai simţit nevoia să-mi spui ce gândeşti. Iar dacă m-ai fi mințit sau dacă ai fi încercat să faci vreo manevră ca să mă obligi să nu mă mai implic, aş fi reacţionat cu totul altfel. Te-aş fi iubit în continuare, fiindcă asta vine dinlăuntrul meu, însă aş fi fost furioasă şi în plus m-aş fi simţit profund dezamăgită de tine. Dar te-ai comportat în aşa fel încât m-am simţit mulţumită şi al naibii de mândră că mintea şi inima mea au conlucrat atât de bine, şi au optat pentru alegerea bărbatului ideal. Adică a bărbatului ideal pentru mine.

Tăie sandviciul în două triunghiuri considerabile şi îşi servi musafirul.

– Vrei şi lapte sau cafea?

– Tu n-ai lapte, ci un fel de apă albicioasă. Dar nişte cafea ar fi bună, mulţumesc. Şi Cal muşcă din sandviciul cu pâine integrală, carne de curcan, şvaiţer şi salată, spunând: E foarte bun sandviciul.

– Nu te obişnui cu modul ăsta de servire. Apoi Quinn îl privi în timp ce îi turna cafea. Ar trebui ca vineri s-o pornim devreme, nu crezi? Chiar în zori, bine?

– Da, bine. Cal o mângâie pe obraz cu mâna liberă. O să plecăm de cum se luminează de ziuă.

Întrucât avusese noroc cu Quinn şi îmbucase şi ceva de prânz, Cal hotărî să vorbească şi cu Gage.

În clipa în care păşi în casă împreună cu Rostogol, simţi miros de mâncare. Îl găsi pe Gage în bucătărie, trăgând o duşcă de bere şi amestecând ceva într-o cratiţă.

– Văd că ai făcut de mâncare.

– Chili. Mi-era foame. Mi-a telefonat Fox şi mi-a spus că le scoatem pe doamne la plimbare vineri.

– Da. La prima oră.

– Ar trebui să fie interesant.

– E un lucru care trebuie făcut. Cal umplu cu mâncare castronul lui Rostogol, după care îşi luă şi el o bere şi, gândindu-se că mai trebuia să facă ceva, continuă: Aş vrea să vorbim despre tatăl tău.

Cal îl văzu pe Gage închizându-se imediat în sine. Instantaneu, prietenul său abordase o expresie impenetrabilă.

– Munceşte pentru tine, aşa că e responsabilitatea ta ceea ce se întâmplă cu el. Eu n-am nimic de spus.

– Ai tot dreptul să te lepezi de el. Nu vreau să te contrazic. Nu vreau decât să-ţi spun că m-a întrebat despre tine. Ar dori să te vadă. Uite ce este. De cinci ani n-a mai pus nicio picătură de alcool în gură, însă chiar dacă n-ar mai bea şi nu s-ar mai îmbăta nici cincizeci de ani de-acum încolo, asta tot n-ar schimba nimic din felul în care s-a purtat cu tine. Dar trăim într-un oraş mic, Gage, şi nu-l poţi ignora pe tatăl tău la nesfârşit. Intuiesc că el are nişte lucruri pe care ar vrea să ţi le spună

şi poate că şi tu s-ar putea să vrei să pui capăt situaţiei ăsteia şi să dai uitării vechile necazuri. Asta-i tot ce-am avut să-ţi spun.

Exista un motiv pentru care Gage îşi câştiga existenţa jucând pocher. Se vedea asta acum pe chipul şi în vocea lui, complet lipsite de expresie.

– Iar mie instinctul îmi spune că ar fi foarte bine dacă n-ai mai face pe mijlocitorul. Nu te-am rugat eu să faci asta.

Cal ridică o mână ca să-l liniştească.

– Bine.

– Am impresia că pe bătrân l-au apucat remuşcări cam târzii. Acum nu mai poate îndrepta nimic, Cal. Iar mie nici nu-mi pasă că vrea să îndrepte lucrurile.

– Te-am înţeles. Nu încerc să te conving. N-am vrut decât ca tu să ştii.

– Acum ştiu.

Stând în faţa ferestrei, vineri dimineaţa, şi uitându-se la farurile a căror lumină sfâşia întunericul dinaintea ivirii zorilor, Cal se gândi că trecuse aproape o lună de când Quinn venise prima oară în casa lui.

Cum de se întâmplaseră atât de multe? Şi cum de se schimbaseră atâtea într-un răstimp atât de scurt?

Nu trecuse nicio lună încheiată de când fuseseră împreună la Stânca Păgână.

Iar în această lună, Cal înţelesese că nu numai el şi cei doi fraţi ai lui de cruce erau hărăziţi să

înfrunte ameninţarea marii primejdii. Acum mai existau şi trei femei, la fel de implicate.

Şi de una dintre ele, era el acum îndrăgostit.

Rămase locului şi o văzu coborând din camioneta lui Fox. Părul ei blond se revărsa de sub o beretă de culoare închisă. Era îmbrăcată cu o jachetă de un roşu aprins şi avea în picioare nişte bocanci de munte zgâriaţi. O văzu râzând, pe când îi spunea ceva lui Cybil, iar aburii răsuflării ei ieşeau în valuri în atmosfera îngheţată a dimineţii.

Caleb era conştient că ea ştia suficient de multe încât să se teamă. Însă Quinn nu dădea voie fricii să-i dicteze mişcările. La rândul lui, ar fi vrut să poată spune acelaşi lucru şi despre el, dat fiind că acum risca mult mai mult. O avea pe ea.

Cal rămase nemişcat privindu-i până când îl auzi pe Fox descuind uşa de la intrare, după care se grăbi să le iasă în întâmpinare şi să-şi ia bagajul pentru ziua respectivă.

Ceaţa ieşea ca nişte vălătuci de aburi din pământul îngheţat bocnă. Cal ştia că la amiază drumul avea să fie din nou mocirlos, dar deocamdată se mergea bine.

Mai întâlneau încă în cale petice şi mormane de zăpadă troienită, iar spre deliciul Laylei, el chiar identifică urmele cerbilor care rătăceau prin pădure. Pe această porţiune de drum reuşiră să-şi ascundă neliniştea, dacă ar fi fost cu-adevărat neliniştiţi.

Excursia asta era extrem de diferită de a celor trei băieţi, cu multă vreme în urmă, în luna iulie.

Nu mai aveau acum nici radio din care să urle o muzică stridentă, nici fursecuri şi nici inocenta încântare copilărească a unei zile şi a unei nopţi numai şi numai ale lor.

Niciunul dintre ei n-a mai fost vreodată atât de inocent.

Cal se surprinse ridicând o mână spre nasul pe care în copilărie obişnuiau să-i alunece în jos ochelarii.

– Ce mai faci, căpitane? îl întrebă Quinn, potrivindu-şi pasul cu al lui şi înghiontindu-l uşor cu cotul.

– Foarte bine. Tocmai mă gândeam la ziua aceea de demult. Atunci totul era fierbinte şi verde. Fox căra idiotul acela de radio urlător. Mama ne pregătise limonadă şi prăjiturele.

– Am asudat atunci din greu, continuă Fox care mergea în spatele lui.

– Uite că în curând ajungem şi la Iazul lui Hester, interveni şi Gage, întrerupând şirul amintirilor.

Apa îl făcu pe Cal să se gândească mai degrabă la nisipurile mişcătoare decât la heleşteul rece în care plonjaseră cu atâţia ani în urmă el şi prietenii săi. Îşi imagina cum, dacă ar intra şi acum în iaz, ar fi supt din ce în ce mai adânc, până ce n-ar mai vedea niciodată lumina zilei.

Făcură un popas, ca şi odinioară, numai că de data asta băură cafea în loc de limonadă.

– Şi pe-aici au trecut căprioare şi cerbi, spuse Layla, arătând spre pământ. Acelea sunt urmele copitelor lor, nu-i aşa?

– Şi-ncă ce mai căprioare! confirmă Fox. Sunt urmele labelor de raton. O luă de braţ şi o întoarse, arătându-i semnele lăsate pe sol.

– Ratoni? Cu o grimasă, se aplecă să se uite mai bine. Şi ce altceva ar mai putea umbla pe-aici?

– Tizele mele, cumetrele vulpi, ar mai putea trece şi ele pe-aici, ca şi curcanii sălbatici, iar din când în când – deşi în general mai pe la nord de locul ăsta – ai mai putea vedea şi câte un urs, îi răspunse Fox.

Layla se îndreptă iute de spate, exclamând:

– Şi câte un urs!

– De obicei mai în nord, repetă el, însă profită de moment ca să o ia de mână.

Cybil se ghemui pe vine pe malul heleşteului, uitându-se îndelung la apă.

– Te ia cu frig doar la gândul că ai putea să te cufunzi în apa asta, i se adresă Gage lui Cybil.

– Hester s-a sinucis scufundându-se aici. Ridică privirea, uitându-se în direcţia lui Cal. Iar când ai sărit tu în ziua aceea în iaz, ai văzut-o.

– Da, da, am văzut-o.

– Şi tu, şi Quinn, amândoi aţi văzut-o în mintea voastră. Iar Layla a visat-o. Aşa că... poate o să am şi eu o viziune.

– Parcă viziunile tale erau anticipative, nu din trecut, începu Cal.

– E adevărat, şi totuşi captez vibraţii şi de la fiinţe şi din locuri care au suficientă energie pentru a le emite. Dar tu? se întoarse ea spre Gage. S-ar putea să avem rezultate mai bune împreună decât separat. Eşti dispus să încercăm?

Fără a scoate o vorbă, el îi întinse o mână. Cybil o prinse şi se ridică în picioare şi amândoi priviră, unul lângă celălalt, suprafaţa încremenită şi pământie a iazului.

În momentul acela, apa începu să bolborosească şi să facă spume. Se porni să se învârtejească, ridicând valuri cu crestele albicioase şi vuind ca un ocean cuprins de o furtună aprigă.

Apoi, brusc, o mână ieşi din valuri, încleştându-se de malul de pământ.

Hester se trase afară din vârtejul învolburat, având pielea albă ca oasele, părul încâlcit şi mustind de apă şi ochii sticloşi. Efortul sau nebunia îi dezgolise hidos dinţii.

Cybil se auzi strigând când braţele lui Hester Deale se întinseră spre ea şi o cuprinseră, târând-o spre iazul acum agitat.

– Cyb! Cyb! Cybil!

Ea se întoarse zbătându-se şi constată că nu braţele lui Hester o înlănţuiseră, ci ale lui Gage.

– Ce naiba a mai fost şi asta?

– Erai pe punctul de a intra în heleşteu.

Ea încremeni locului, simţindu-şi inima bubuind lângă inima lui Gage, iar Quinn o strânse de umăr. Cybil se mai uită încă o dată la suprafaţa încremenită a iazului şi replică:

– Asta ar fi fost realmente neplăcut.

Dârdâia din tot corpul, însă Gage trebuia să-i recunoască meritul că îşi păstrase tonul liniştit.

– Ai văzut şi tu ceva? îl întrebă Cybil.

– Apa s-a învolburat brusc, Hester s-a suit pe mal, iar tu ai început să te înclini, gata-gata să cazi în heleşteu.

– Hester m-a înşfăcat. M-a... îmbrăţişat. Asta cred că s-a petrecut, şi totuşi nu eram suficient de concentrată încât să simt sau să intuiesc ce sentimente o încercau. Poate dacă am face asta încă o dată...

– Acum trebuie s-o pornim mai departe, interveni autoritar Cal.

– Totul n-a durat decât un minut.

– Ba aproape cincisprezece, o corectă Fox.

– Dar... Cybil se desprinse din braţele lui Gage şi făcu un pas înapoi când îşi dădu seama că rămăsese lipită de el. Apoi îl întrebă: Ţie ţi s-a părut că a trecut chiar atât de mult timp?

– Nu. Mie mi s-a părut că totul s-a întâmplat foarte repede.

– Ei uite că n-a fost chiar aşa. Layla le întinse încă un capac de termos umplut cu cafea. Tocmai ne ciondăneam dacă să vă tragem înapoi sau nu şi ne întrebam cum să procedăm dacă o făceam. Quinn zicea să mai aşteptăm câteva minute, fiindcă uneori încălzirea poate dura mai mult.

– Şi totuşi, am avut impresia că totul a ţinut doar un minut, nu mai mult. Şi n-am simţit că ar

fi vreo viziune din trecut. Cybil se uită din nou la Gage.

– Nu, nici mie nu mi s-a părut asta. În locul tău, nici prin minte nu mi-ar trece să fac o baie în viitorul apropiat.

– Eu aş prefera o piscină albastră, cu un bar plutitor.

– Şi cocktailuri savurate în bikini, adăugă Quinn, frecând cu mâna braţul lui Cybil.

– Ca în vacanţa de primăvară din 2000. Cybil o prinse strâns pe Quinn de mână şi îi zise: N-am nimic, Q.

– Când o să se termine totul cu bine, o să vă fac cinste cu un prim rând de cocktailuri din acelea. Acum sunteţi gata să continuăm drumul? întrebă Cal.

Îşi ridică rucsacul şi se întoarse. Apoi clătină din cap şi zise:

– Nu e bine.

– Lăsăm în urmă iazul bântuit pentru a străbate pădurea demonilor. Cum ar putea să nu fie bine? îl întrebă Quinn, zâmbind forţat.

– Nu asta-i poteca, îi explică el, gesticulând în direcţia făgaşului de pe care se topise zăpada. N-am luat-o în direcţia bună. Se uită mijind ochii spre soare şi scoase din buzunar vechea sa busolă de cercetaş.

– Te-ai gândit vreodată să te mai modernizezi şi tu, să te dotezi cu un GPS? îl mustrului Gage.

– Mă descurc de minune şi cu busola asta. Vezi? Din punctul ăsta trebuie să ne îndreptăm

către vest. Iar cărăruia cu pricina duce spre nord. Nici măcar n-ar fi trebuit să existe în zona asta.

– Păi nici nu există, spuse Fox cu o expresie întunecată. Nu-i nicio cărare, numai arbuşti de cătină şi rugi de mure sălbatici. Poteca nu-i reală. Se întoarse ca să se orienteze, şi adăugă, arătând spre vest: Trebuie s-o luăm pe-acolo. E greu de găsit, de parcă ai căuta-o prin noroi, dar...

Layla păşi înainte şi îl luă de mână.

– Da, perfect. Aşa-i mai bine.

– Arăţi direct către un afurisit de copac, îi replică Cybil lui Fox.

– Copac care nici măcar nu se află acolo. Ţinând-o în continuare pe Layla de mână, Fox păşi înainte. Imaginea stejarului fainic se fărâmiţă şi dispăru pe când Fox trecu prin ea.

– Drăguţă şmecherie, răsuflă uşurată Quinn. În consecinţă, Twisse nu vrea să ajungem în luminiş. O s-o iau şi eu în direcţia aceea.

– Ba eu o s-o iau înainte. Cal o apucă de braţ şi o trase cu forţă, motivând: Eu am busola. Uitându-se în urmă, îi văzu pe prietenii săi înşirându-se în spate, Fox la mijloc şi Gage în coada rândului, cu femeile între ei.

De îndată ce poteca se lărgi suficient ca să permită acest lucru, Quinn reveni lângă Caleb şi îi zise:

– Aşa şi trebuie să stea lucrurile. Se uită în urmă şi văzu că şi celelalte două femei îi urmaseră exemplul şi mergeau acum alături de partenerii lor.

În felul ăsta, nu pierdem legătura dintre noi, Cal. Doi câte doi, trei câte trei și grupul de șase. Indiferent de motive, asta-i situația și gata.

– Ne îndreptăm toți spre ceva. Nu înțeleg prea bine spre ce, dar eu vă conduc, și pe tine și pe ceilalți, drept într-acolo.

– Cal, suntem toți pe picioarele noastre. Și îi întinse sticluța cu apă pe care o scosese din buzunarul scurtei. Nu m-am lămurit încă dacă te iubesc fiindcă ești domnul Responsabilitate ori în ciuda acestui fapt.

– Asta de când mă iubești. Și fiindcă mă iubești, poate că ar trebui să ne gândim și la ideea de a ne căsători.

– Îmi surâde ideea, replică ea după o clipă. Asta dacă vrei să-mi cunoști părerea.

– Sigur că vreau. Ce stupid, gândi el, ce stupid mod de a o cere de nevastă! Și cât de ridicol e locul unde am făcut-o! Și totuși, atâta vreme cât ei nu știau sigur ce le rezerva viitorul, avea sens să înșface pe loc tot ce se putea și să se bucure de clipa prezentă. Ca de obicei, sunt de acord cu tine. În plus, ar trebui să-ți spun că mai ales mama și-ar dori o nuntă cu mare fast – solemnitate, zaiafet și zurgălăi.

– Se întâmplă să fiu întru totul de acord cu asta. Ce părere are ea în privința comunicării prin telefon și/sau prin e-mail?

– Este total pentru.

– Grozav! O s-o pun în legătură cu mama mea și împreună vor putea pune totul la cale. Cum e programul tău în septembrie?

– În septembrie?

Ea se uită cu luare-aminte la peisajul de iarnă al pădurii și urmări o veveriță cățărându-se pe trunchiul unui arbore și traversând apoi o creangă groasă.

– Pariez că este foarte frumos la Hawkins Hollow în septembrie. Natura încă verde, dar anticipând minunăția de nuanțe care va urma.

– Eu mă gândeam s-o facem mai devreme. Prin aprilie sau mai. Înainte, gândi Cal, înainte de luna iulie și de ceea ce ar putea să însemne sfârșitul a tot ce știa și iubea el.

– Durează ceva timp până să organizezi toți zurgălăii și toate zaiafeturile. Când îl privi, el înțelese că Quinn îi citise gândurile, fiindcă îi spuse: Cal, e mai bine după ce vom fi ieșit învingători. Ca să avem încă ceva de sărbătorit. Când o să...

Se întrerupse când bărbatul îi puse un deget pe buze.

Acum când încetase orice mișcare și discuție, sunetul se auzea clar. Mârâitul gutural și îmbâlșat răsuna în atmosferă și le dădea tuturor fiori reci pe șira spinării. Rostogol se-ncovrigă și începu să scheaune jalnic.

– De data asta îl aude și el, zise Cal și se mișcă puțin. Chiar dacă mișcarea lui fusese de

mică amplitudine, o lăsă pe Quinn încadrată între el şi Fox.

– Nu cred că avem noi norocul să dăm doar peste un urs, zise Layla, după care îşi drese vocea şi mai adăugă: Însă orice-ar fi, eu cred că n-ar fi bine să ne oprim acum. Indiferent ce dihanie scoate mormăitul ăsta, sunt sigură că nu vrea să facem asta, aşa că...

– Aşa că ar fi cazul să ne luăm picioarele la spinare şi s-o întindem de-aici, termină Fox fraza.

– Hai, Rostogol, aici! Vino cu mine.

Dulăul tremură la comanda lui Cal, dar se ridică totuşi pe cele patru picioare şi, lipit de picioarele stăpânului său, o porni şi el pe potecuţa care ducea în direcţia Stâncii Păgâne.

Lupul, căci Cal nu s-ar fi referit niciodată la scârboasa creatură ca la un câine, se afla în marginea poienii. Era uriaş şi negru, cu nişte ochi care păreau omeneşti. Rostogol încercă oarecum în silă să mârâie la el, drept răspuns la geamătul profund de avertisment al namilei, după care se făcu mic la picioarele lui Cal.

– Să îndrăznim să trecem nepăsători şi acum? întrebă Gage din spate.

– Aici nu pare ca la poteca falsă, dădu din cap Fox. Nu este nimic real, şi totuşi scârboşenia este prezentă.

– Perfect, încuviinţă Gage, dând să-şi scoată rucsacul.

Iar în acel moment, creatura făcu un salt.

Părea că zboară, îşi zise Cal în sinea lui. Era ca un pachet de muşchi şi de dinţi. Bărbatul strânse pumnii ca să se apere, dar nu avea cu cine să se lupte.

– Am simţit... Încet, Quinn coborî braţele pe care le ridicase brusc pentru a-şi proteja faţa.

– Da. De data asta nu te-a luat numai cu frig. Cal o apucă de braţ şi o trase lângă el. Doar pentru o secundă, creatura s-a materializat şi a dobândit şi greutate.

– N-am mai trecut prin aşa ceva. Nici măcar în timpul Celor Şapte. Fox se uită de jur împrejur, în direcţia pădurii. Indiferent de forma pe care o lua Twisse, ca şi indiferent de ceea ce vedeam noi, niciodată n-a fost nimic concret. De fiecare dată, totul a fost doar în minţile noastre.

– Dacă acum se poate materializa, înseamnă că ne poate face rău cu adevărat, opină Layla.

– Dar şi el poate fi lovit. Aflat în spatele Laylei, Gage scoase din rucsacul său un revolver Glock de calibrul 9 mm.

– Bună idee, aprecie pe un ton glacial Cybil.

– Iisuse! Dar de unde l-ai luat şi pe ăsta?

Gage ridică din sprâncene, uitându-se mirat la Fox.

– De la un individ din Washington. Mai stăm mult aici sau îndrăznim să mergem mai departe?

– Să nu îndrepţi arma spre niciunul dintre noi, îl atenţionă Cal.

– E blocat cu piedica.

– Așa se laudă toți, după care îi găuresc pe cei mai buni prieteni ai lor.

Ajunseră în mijlocul luminișului, aproape de stâncă.

– Dumnezeule, ce frumoasă este! zise Cybil cu mult respect pe când se apropia de Stânca Păgână. Nu se poate să fie o doar creație a naturii. Este mult prea desăvârșită. Cred că a fost făcută pentru anumite ritualuri. Iar acum este caldă. Puncți și voi mâna pe ea. Piatra este caldă. Ea dădu ocol stâncii. Oricine este dotat cu oarece capacități extrasenzoriale trebuie să-și dea seama și să fie absolut convins că avem de-a face aici cu un pământ sacru.

– Sacru pentru cine? interveni și Gage. Pentru că tot ce s-a întâmplat aici acum aproape douăzeci și unu de ani n-a fost câtuși de puțin frumos și blând.

– Da' nici cu totul întunecat n-a fost. Le-am simțit pe amândouă, spuse Cal, uitându-se la Fox. Le-am văzut pe amândouă.

– Da. Numai că mare parte din atenția noastră a fost atrasă de gigantica, înspăimântătoarea creatură neagră în timp ce eram aruncați în văzduh.

– Însă cealaltă energie, cea benefică, a intrat în mare parte în noi, sau cel puțin așa cred. Nu numai că am plecat de-aici fără nicio zgârietură, dar m-am ales și cu o vedere perfectă și cu un sistem imunitar demn de invidiat.

– Iar mie mi s-au vindecat pe loc toate rănile de pe brațe și toate vânătăile pe care le aveam din

diversele încăierări cu alți băieți, adăugă Fox, ridicând din umeri. Și de atunci încoace, nici eu n-am mai fost bolnav niciodată.

– Dar tu? îl întrebă Cybil pe Gage. Vreo vindecare mirauloasă?

– După explozie, niciunul dintre noi n-a mai avut nici urmă de semne de bună purtare, dădu Cal să-i explice.

– Nu-i corect, Cal. Niciun fel de secrete nu trebuie să mai existe între noi. Taică-meu mă altoise cu catarama de la cureaua lui cu o seară înainte de a veni noi aici. Avea obiceiul să mă bumbăcească atunci când se îmbăta. Așa că eu am venit aici cu niște dungi proaspete de lovituri inflamate pe spinare, răni pe care la înapoiere nu le mai aveam.

– Înțeleg. Cybil se uită câteva momente drept în ochii lui Gage. Am priceput că vi s-a oferit protecție, iar aptitudinile voastre, înnăscute și accentuate de-atunci încoace, v-au permis să vă apărați teritoriul, ca să zic așa. Altminteri, ați fi fost doar trei băieței neajutorați.

– Este curată și pură. Comentariul Laylei îi făcu pe toți să se întoarcă spre locul în care stătea ea, în picioare, lângă stâncă. Asta-i ceea ce îmi vine în minte. Nu cred că a fost vreodată utilizată pentru sacrificare. Nu văd nici sânge, nici moarte și nimic întunecat. Pare imaculată.

– Eu am văzut sânge pe ea, îi zise Gage. Am văzut-o arzând. Am auzit urletele.

– Însă nu ăsta e scopul ei. Poate că Twisse dorește să fie așa. Și Quinn trecu o palmă peste suprafața netedă a pietrei, adăugând: Și asta pentru a o profana și pentru a-i deturna puterea. Iar dacă izbutește, ei bine, atunci o s-o ia în stăpânirea lui, nu-i așa, Cal?

– Bine. Mâna lui pluti o clipă pe deasupra mâinii ei. Ești gata?

Când ea dădu din cap, el își lipi palma de mâna ei, pe stâncă.

În primul moment nu era decât ea, Quinn. Și numai îndrăzneala din ochii ei. După aceea, întreaga lume se întoarse înapoi cu cinci ani, cu douăzeci, așa că el văzu copilul care fusese, împreună cu prietenii lui, crestând cu ascuțișul lamei cuțitului său încheieturile mâinilor pentru a se lega toți trei frați de cruce. Apoi începură să-i defileze prin fața ochilor zecile de ani și secolele până când ajunse la para focului dezlănțuit și la răcnete, până ce stânca se afla, rece și albă, în mijlocul iadului.

Cal se întorsese într-o altă iarnă aflată pe sfârșite, când Giles Dent stătea lângă Ann Hawkins, așa cum stătea el însuși în momentul acela alături de Quinn. Cuvintele lui Dent îi ieșeau acum lui Cal de pe buze:

– Nu mai avem timp decât până la vară. Nu pot schimba acest lucru nici măcar pentru tine. Datoria precumpănește chiar și asupra iubirii mele pentru tine și pentru viețile pe care le-am zămislit

noi doi. Și îi atinse ușor cu o mână pântecul, continuând: Mi-aș dori, mai presus decât orice pe lume, să pot fi cu tine atunci când vor veni pe lume copiii noștri.

– Lasă-mă să rămân aici cu tine, dragostea mea.

– Eu sunt străjerul. Tu ești speranța. Eu nu sunt în stare să distrug fiara, ci doar s-o încătușez pentru o vreme. Și totuși, nu te părăsesc. Nu urmează moartea, ci numai o încleștare fără de sfârșit, un război pe care doar eu îl pot purta împotriva forței răului, până ce descendenți de-ai noștri au să-i pună definitiv capăt. Ei vor dispune de tot ce le pot eu dărui, ți-o jur. Dacă ei vor ieși victorioși la timpul lor, atunci și eu voi fi din nou împreună cu tine.

– Și ce le voi spune eu copiilor despre tatăl lor?

– Că a iubit-o pe mama lor și i-a iubit și pe ei din toată inima.

– Giles, dar fiara a luat acum forma unui bărbat. Un bărbat poate să sângereze. Un bărbat poate să și moară.

– Fiara nu este un bărbat și nu stă în puterea mea să o distrug. Asta o vor face urmașii noștri. Și diavolul își va zămisli propriii urmași. Dar nu din dragoste. Ei nu vor deveni ceea ce vrea demonul să fie. El nu-i poate stăpâni dacă nu are acces la ei și nici nu-i poate înțelege. Asta eu trebuie să fac. Nu sunt primul, Ann, ci doar ultimul. Noi trebuie să asigurăm viitorul.

Femeia își apăsă o mână pe pântec și îi șopti:

– Se grăbesc micuții. Când, Giles? Când se va isprăvi totul? Toate viețile pe care le-am trăit până acum și toată bucuria și durerea de care am avut parte. Când se va așterne și pentru noi liniștea și pacea?

– Fii tu inima mea. El îi duse mâinile la buzele lui. Iar eu voi fi curajul tău. Și ne vom regăsi încă o dată.

Lacrimi mari și grele se rostogoleau pe obrajii lui Quinn chiar și atunci când imaginea începuse să se estompeze.

– Noi suntem tot ce au. Dacă noi nu găsim calea, ei doi sunt pierduți unul pentru celălalt. Am simțit în trupul meu cum i se frânge inima femeii.

– El credea în ceea ce făcea, în ceea ce trebuia să facă. El credea și în noi, deși nu putea vedea clar situația. Nu sunt prea sigur că ne putea vedea pe toți, zise Cal, uitându-se în jurul său. Nu ne vedea limpede. Se bizuia doar pe credința care îl anima.

– Bravo lui! Gage își mută greutatea de pe un picior pe celălalt. Însă eu pun ceva mai multă bază pe Glockul ăsta.

Acum, la marginea poienii nu mai era lupul, ci băiatul care rânjea și ridica mâinile, arătându-și unghiile ascuțite ca niște gheare.

Lumina soarelui slăbise în intensitate de la amiază până în amurg, iar aerul devenise din răcoros, înghețat. Și din cerul de iarnă târzie se auziră bubuind tunete.

Cu o mișcare fulgerătoare, atât de neașteptată încât Cal nu putuse s-o preîntâmpine, Rostogol se năpusti în direcția creaturii care, camuflată sub aparența unui băiat, începu să râdă strident și se cățără ca o maimuță într-un copac.

Însă Cal zărise întreaga scenă într-o fracțiune de secundă și sesizase uluirea creaturii, ca și ceva ce ar fi putut fi teamă.

– Împușcă-l! îi strigă el lui Gage în clipa-n care se aplecă iute înainte și îl înșfăcă pe Rostogol de zgardă. Împușcă-l pe netrebnic!

– Pentru Dumnezeu! Doar nu crezi cu-adevărat că un glonț îl va putea...

În ciuda obiecției lui Fox, Gage trase. Fără nicio ezitare, ochise drept spre inima băiatului.

Glonțul șuieră prin aer și se înfipse în trunchiul copacului. De data asta nu scăpă nimănui expresia șocată a băiatului. Urletul lui de durere și de furie se revărsă răsunător în poiană și zgudui pământul.

Cu o hotărâre nemiloasă, Gage goli în el tot încărcătorul.

În momentul acela, creatura se schimbă, începu să crească și se metamorfoză în ceva masiv, negru și sinuos, ridicându-se către Caleb, care rămăsese la locul lui și se lupta să-l țină în frâu pe dulăul care se încorda, zbătându-se și lătrând ca turbat.

Duhoarea creaturii și răceala pe care le făcea simțite de la distanță se prăvăliră peste ei ca niște pietre.

– Tot aici suntem! răcni Cal. Al nostru este locul ăsta, iar tu piei de-aici în iad.

El se clătină sub suflul unui zgomot asurzitor şi al unui formidabil curent de aer.

– Mai bine ţi-ai reîncărca repede pistolul! comandă Cybil.

– Ştiam eu că trebuia să aduc o mortieră, replică el, dar se conformă imediat şi introduse în armă un încărcător plin.

– N-ai ce căuta aici! strigă în continuare Cal. Vântul ameninţa să-l răstoarne şi părea că îi va sfâşia hainele şi îi va cresta pielea ca mii de cuţite ascuţite. Printre şuierăturile vântului auzea pocnetele împuşcăturilor şi furia turbată pe care o împroşca arătarea, prinzându-i beregata ca în nişte gheare.

Apoi Quinn se lipi de Caleb. Fox veni şi se lipi şi el de Caleb din cealaltă parte. Şi toţi şase formară până la urmă un zid de rezistenţă.

– Totul ne aparţine nouă, zbieră din nou Cal. Este locul nostru şi timpul nostru. N-o să-mi poţi lua nici câinele şi nici oraşul.

– Aşa că să te cari de-aici! îi sugeră Fox creaturii, după care se aplecă şi culese de jos o piatră. O aruncă direct spre arătare ca pe o ghiulea rapidă.

– Vezi că am aici şi o armă de foc! îl ameninţă Gage.

Fox rânji spre Gage la fel de crunt ca vântul care sufla să-i dea jos.

– A arunca în el cu pietre este o insultă şi îi subminează încrederea în sine, îi explică el lui Gage.

– *Muriţi aici!*

Nu fusese un glas, ci un gigantic val de zgomot şi vânt care îi lovi pe toţi şi îi doborî la pământ, împrăştiindu-i ca pe nişte popice.

– O subminează pe mă-sa. Gage se ridică în genunchi şi începu să tragă din nou.

– Ba tu o să mori, se răţoi Cal cu duşmănie, pe când ceilalţi luaseră exemplul lui Fox şi începuseră să arunce în arătare cu pietre şi bete.

Luminişul începu să ardă cu flăcări ca nişte ace de gheaţă. Fumul se ridica în nori urât mirositori, în timp ce creatura mugea indignată.

– Tu o să mori, îi repetă Cal. Trăgându-şi cuţitul din teacă, se avântă înainte şi îl înfipse în materia neagră care fierbea.

Creatura urlă. Şi lui Cal i se păru că ea urlă, că sunetul acela era şi de durere şi de furie. Şocul de forţă îi smunci braţul în sus şi îi pătrunse în trup ca o lamă de pumnal cu două tăişuri, unul de arşiţă pârjolindă, iar celălalt de ger distrugător. Arătarea îl azvârli în aer, prin fumul gros al incendiului, ca pe o pietricică aruncată cu praştia. Cu răsuflarea tăiată şi cu toate oasele durându-l în urma căderii, Caleb izbuti într-un târziu să se ridice în picioare.

– Tu o să mori, strigă el din nou, de data asta strângând tare pumnul pe mânerul cuţitului şi pornind disperat la atac.

Creatura, care fusese pe rând lup, băiat, bărbat şi demon, îl privea acum cu ochii injectaţi de ură.

Apoi dispăru.

– Poate că da, dar nu astăzi. Focul se stinse, fumul se împrăştie şi Caleb se aplecă şi trase adânc aer în piept. A păţit ceva vreunul dintre voi? Toată lumea este în regulă? Hei, Quinn! Hei, Rostogol! Cal fu cât pe ce să se împiedice şi să cadă pe spate când Rostogol sări la el şi îşi puse labele pe umerii lui, încercând cu tot dinadinsul să-l lingă pe faţă.

– Vezi că-ţi curge sânge din nas. Stând în patru labe, Quinn se atârnă de braţul lui ca să se ridice. Cal! Îl pipăi pe faţă şi pe trup. Oh, Doamne! Ai fost atât de temerar, dar şi atât de prostuţ!

– Mda. Cu o mişcare sfidătoare, el îşi şterse sângele. M-a enervat cumplit. Dacă numai în asta constă întreaga sa putere, înseamnă că nu prea e mai nimic de capul lui!

– N-a reuşit să facă decât stricăciunile pe care le pot repara imediat o baie fierbinte şi un pahar de tărie, decretă Cybil. Layla, tu n-ai păţit nimic?

– N-am păţit nimic! Cu o expresie înverşunată, Layla îşi pipăi obrajii care o usturau. N-am păţit nimic! Se prinse de mâna pe care i-o întinsese Fox şi se ridică şi ea în picioare. Am izbutit s-o speriem. S-a speriat şi a fugit.

– Mai bine aşa. Am reuşit s-o rănim. Quinn răsuflă întretăiat şi, ca şi Rostogol, sări şi ea la Caleb. Suntem toţi bine. N-am păţit nimic. Ai fost

extraordinar. Ai fost de-a dreptul nemaipomenit. Ah, Doamne Dumnezeule, sărută-mă, Cal!

Plângând şi râzând în acelaşi timp, Cal o sărută. O strânse la piept, înţelegând că, din toate răspunsurile, pentru el femeia aceea era cel mai important.

Înţelese că, de data asta, nu vor mai pierde lupta.

– De data asta o să câştigăm. O trase deoparte pe Quinn ca s-o poată privi drept în ochi. Privirea lui era liniştită, ochii fermi şi limpezi. Mereu m-am îndoit. De data asta sunt însă absolut sigur. Cal o sărută pe frunte. De data asta vom câştiga şi ne vom căsători în septembrie.

– Poţi să fii convins că aşa o să se întâmple.

Quinn îl îmbrăţişă, mulţumită de victoria de moment. Era o victorie meritată, până data următoare. Iar data următoare, ei aveau să fie şi mai bine înarmaţi decât acum, gândi Cal.

– Hai să mergem acasă! Mai avem cale lungă până acolo şi multe altele de făcut.

Quinn continua să-l strângă în braţe, în timp ce Caleb se uita la fraţii lui de cruce peste capul ei. Gage dădu din cap şi îşi îndesă revolverul la loc în rucsac. Îşi săltă apoi rucsacul în spate şi traversă poiana până la poteca din cealaltă parte.

Sus, pe cer, soarele încă strălucea, iar vântul se potolise. Ieşiră cu toţii din luminiş şi intrară în pădure – trei bărbaţi, trei femei şi un câine.

Stânca Păgână rămase tăcută, aşteptându-i să revină.